

Giới thiệu Trung Cung Có Hỉ

Thể loại: Cổ đại

Converter: Tamquay

Edit: Khuyên

Số chương: khoảng 100 chương.

Hoàng Hậu chỉ là kẻ chết thay, từ xưa đến nay truyện cung đấu đều viết như vậy.

Từ trước đến giờ tiểu thiếp đều là tình yêu đích thực, đây cũng chính là quy tắc của cung đấu.

Luyện Nguyệt Sênh chính là pháo hôi tỏ vẻ - tình yêu đích thực, lẫn khỏi mắt bọn cung.

"A Sênh, nàng làm thế là không được đâu, mau để đùi cho trẫm ôm một cái"

Luyện Nguyệt Sênh phát hiện ra mình vốn là kẻ mặt than ở cạnh tên Hoàng đế vô si thì mặt nàng lại nhiều biểu cảm đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hỉ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đế hậu bất hòa

Bên ngoài trời nắng, một con gió ngẫu nhiên thổi qua đều kèm theo khí nóng, hiện giờ là giữa trưa trời nóng khó chịu vô cùng.

Trời nóng bức đến thế, không chỉ các chủ tử các cung không có tinh thần thì ngay cả các cung nhân đều lười biếng trốn dưới các tán cây hóng mát.

Nhưng có một nơi, bầu không khí vui vẻ, các cung nhân đều có vẻ mặt vui mừng, tươi cười rạng rỡ, trong cung điện vốn mát mẻ lại giống như bị đốt một đồng lửa, duy trì nhiệt độ cao liên tục.

Nơi này chính là Phượng Tê cung, tâm cung của đương kim Hoàng Hậu Luyện Nguyệt Sênh. Lý do làm cho các cung nhân kích động là chuyện Hoàng Hậu được chẩn ra là có hỉ mạch.

Luyện Nguyệt Sênh nhìn đưa hấu ướp lạnh trước mặt mình bị bung đi, khá là bất đắc dĩ thở dài, đối với Hồng Tư đang vô cùng vui sướng nói: “Ngự y không phải nói là thời gian mang thai còn ít, cũng không thể nói chính xác sao.”

Hồng Tư vui mừng gọi cung nữ đem đưa hấu ướp lạnh, trà lạnh trước mặt Luyện Nguyệt Sênh bung đi, hoàn toàn không để ý đến lời nàng vừa nói, “Nương nương, trong nội cung thì y thuật của các ngự y đều rất tốt, không có khả năng chẩn nhầm đâu ạ.”

Ánh mắt Luyện Nguyệt Sênh còn đang dính chặt lấy trà lạnh bị bung đi, Hồng Tư liền chuẩn bị đứng sau lưng nàng quạt cho nàng. Trong lời nói có một sự vui sướng không nhỏ, “Bây giờ thì tốt rồi, nương nương có thai, cuối cùng xem như là khổ tẫn cam lai, bệ hạ biết được sẽ cực kỳ vui sướng.”

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sênh bĩu môi khinh thường, vẻ mặt có vài phần chán ghét.

Đế hậu thành hôn gần bốn tháng, lại ở một tháng trước mới viên phòng, đều là Thái Hậu khóc nháo thì hai người mới không tình nguyện mà viên phòng.

Đại hôn lúc đó, Thiên tiếp đưa Hoàng Đế Cảnh Diễm vô cùng yêu thích lại bị đau tim tái phát. Đế hậu mới dùng xong rượu hợp cẩn, sau khi biết được tin này Cảnh Diễm liền bỏ lại Luyện Nguyệt Sênh đến thăm chăm sóc Thiên tiếp dư.

Đế hậu đại hôn, Hoàng đế lại đến cung người khác. Đế Hoàng hậu một mình một phòng, cái tát này đánh vô cùng mạnh, không chỉ là đánh vào Luyện Nguyệt Sênh còn có Ninh quốc công phủ đang quyền cao chức trọng.

Như thế, Luyện Nguyệt Sênh cùng Cảnh Diễm đều kết thù, đằng nào hai bên nhìn nhau cũng không vừa mắt. Cũng may là Cảnh Diễm cũng tôn trọng nàng, mừng một và mười lăm thì dự theo quy củ đi nghỉ tại Trung cung. Hai người nằm trên giường ngủ, đế hậu nhìn như hài hòa lại cũng không hài hòa. Luyện Nguyệt Sênh ngồi trên vị trí Hoàng Hậu, dù không được Cảnh Diễm để ý thích thì cũng có Ninh quốc công phủ làm hậu thuẫn, vị trí Hoàng hậu của nàng ngồi vẫn khá là thoải mái.

Nếu như không có Thiên tiệp dư xuất hiện trước mắt nàng thì càng tốt.

Hồng Tư vừa quạt vừa cần nhàn, đầu óc Luyện Nguyệt Sinh không biết đã bay đến nơi nào, đúng lúc này, Thanh Linh với vẻ mặt trầm trầm đi vào điện, sau khi hành lễ, đứng lên: “Nuong nuong... Bệ hạ đã biết việc này, nói muốn xuất cung cười ngửa đi dạo.”

Tay Hồng Tư đang quạt thì ngừng lại, Luyện Nguyệt Sinh nở nụ cười châm chọc, quay đầu nhìn Hồng Tư, “Nhìn đi, hần chỉ có chút tiền đồ thế thôi.” Đoán chừng còn phải nghĩ giải thích với Thiên tiệp dư thế nào đi.

“Không!” Âm thanh Hồng Tư chắc chắn, ánh mắt tỏa sáng nhìn Luyện Nguyệt Sinh, “Không chừng là Bệ hạ hưng phấn quá mức!”

Nghe thế, Luyện Nguyệt Sinh cùng Thanh Linh đều lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đến chạng vạng, Thanh Linh lại đi vào báo cáo Luyện Nguyệt Sinh, Hoàng đế đã trở lại, đang đi đến Phượng Tê cung.

Đang gấp thức ăn thì tay Hồng Tư run lên, sắc mặt vui sướng sau một chớp mắt thì trở lại bình thường, nàng để rau sang một bên mâm nói: “Nuong nuong, có chờ bệ hạ không ạ?”

Luyện Nguyệt Sinh trong miệng là cơm, nói không rõ ràng lắc đầu, “Không cần, không cần.”

Hồng Tư lộ ra vẻ mặt thất bại, Thanh Linh cười an ủi nàng, đứng ở phía bên phải Luyện Nguyệt Sinh, múc cho nàng một muôi cháo.

Luyện Nguyệt Sinh đang dùng đũa bạc chọn cá, bên ngoài liền báo là bệ hạ đến.

Luyện Nguyệt Sinh đưa cá đến miệng, hoàn toàn không coi trọng điều này.

Hôm nay vốn nóng bức, Cảnh Diễm cười ngửa cả buổi chiều, hồi cung liền vội vội vàng vàng đến Phượng Tê cung, đi vào điện, hơi thở hổn hển, trên trán là mồ hôi chảy xuống, trên mặt cũng hồng hồng, có thể thấy là rất nóng.

Luyện Nguyệt Sinh cầm lấy khăn lụa trong tay Hoàng Dương, chậm rãi nghiêng đón, “Bệ hạ lau mồ hôi đã.” Nói xong liền đưa khăn lụa tới.

Cảnh Diễm nhìn nụ cười bình thản trên mặt nàng, lại thấy khóe môi nàng có chút dầu mỡ, mắt đảo qua một bên, quả nhiên là người này vừa nãy còn đang ăn cơm, con mắt hần lóe lên, nhận khăn lụa từ trong tay nàng, lau chút mồ hôi trên trán.

Luyện Nguyệt Sinh biết vì sao hần tới, cũng lười nói chuyện với hần, trực tiếp nói: “Bệ hạ còn chưa dùng thiện nhi, vậy chúng ta dùng bữa trước.”

Mặt Cảnh Diễm là một khối băng ngàn năm, thường ngày vui buồn đều không lộ ra, cảm xúc giấu rất sâu, chỉ sợ toàn bộ hậu cung chỉ có Thiên tiệp dư Hoa Thiên Bạch có thể được hần dự đoán đối đãi.

Hần gật đầu “Ừ” một tiếng, đưa khăn lụa cho Triệu Hoài Sinh đứng bên cạnh, sau đó cùng Luyện Nguyệt Sinh đi đến bàn ăn.

Luyện Nguyệt Sinh và Cảnh Diễm đều không nói gì, một bữa cơm hai người ăn lại đều ăn chưa no.

Đến khi cung nhân dọn dẹp bàn, hai người ngồi đối diện, Cảnh Diễm liền lạnh nhạt mở miệng, “Ngự y chưa chuẩn đoán chính xác sao?”

Luyện Nguyệt Sinh gật đầu, chậm rãi nói: “Nói là còn ít tháng, không thể chuẩn đoán chính xác.”

Sau lời này, hai người đều không nói gì, trong chốc lát toàn bộ Phượng Tê cung đều tràn ngập cảm giác kỳ dị.

Không còn gì để nói đó là trạng thái của hai người bây giờ.

“Bệ hạ.” Lần này là Luyện Nguyệt Sinh mở miệng, “Hai người chúng ta đều mở rộng cửa nói thẳng.”

Cảnh Diễm ngược mắt nhìn nàng.

“Lần này chân ra mạch, chắc chắn đối với bệ hạ là vô cùng đau đầu.” Nàng nhìn hần gần từng tiếng nói: “Thật ra, bệ hạ, người không cần gấp gáp.”

“Vừa vào hè, thân thiếp vô cùng nóng bức, thường ăn dưa hấu ướp lạnh, nước ô mai, trà lạnh rất nhiều, những thứ này đều là đồ lạnh, sau khi phụ nữ ăn đều có khả năng trì hoãn vài ngày là bình thường. Theo thân thiếp, chỉ bằng những điểm đó, ngự y nói hi mạch chưa chân đoán chính xác, không biết thì không có tội.” Bọn họ lần đầu tiên viên phòng, là người không tình ta không nguyện, Cảnh Diễm không tập trung, Luyện Nguyệt Sinh bị đau, viên phòng qua loa như thế làm sao có thể có thai đây?

Đằng nào Luyện Nguyệt Sinh cũng không tin.

Sắc mặt Cảnh Diễm đen lại, hần vật lộn một hồi, khó khăn lắm mới tiếp thu được chuyện Luyện Nguyệt Sinh có thai, lúc này nàng lại nói cho hần biết là không chừng là không có thai. Trong lòng một phen rối loạn sau khi phải chấp nhận sự thật. Lại bị những lời này làm sắc mặt biến hóa, đến bây giờ là thờ dãi nhẹ nhõm, nếu không hoài thai cũng tốt, hần không lo Thiên tiệp dư đau lòng.

Nhìn sắc mặt Cảnh Diễm biến hóa, cuối cùng là bộ dạng nhẹ nhõm, lòng Luyện Nguyệt Sinh không nhịn được “bộp” một tiếng, có lẽ hắn đang nghĩ đến Thiên tiếp dư.

Hai mắt Cảnh Diễm hoàng đế nhìn chăm chú vào Luyện Nguyệt Sinh, giọng nói trầm ổn lại vô tình, “Nếu chẩn đoán chưa chính xác, người đừng suy nghĩ quá nhiều. Những ngày tiếp theo nên chú ý một chút, đừng đụng chạm vào đầu. Hôm nay, Trẫm nghỉ ngơi ở đây.”

Biểu hiện cho bên ngoài thấy thì không thể bỏ, lời nên nói cũng đã nói, tuy rằng bản thân hắn thật sự hi vọng Luyện Nguyệt Sinh không có mang thai, phía sau nàng là Ninh quốc công phủ, nắm quyền to, công cao lấn chủ, nếu Luyện Nguyệt Sinh sinh hoàng tử, khí thế phủ Ninh quốc công lên cao thì càng thêm can quấy.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn mặt Cảnh Diễm như ngọc, đứng dậy nhún chào nói: “Vây... Bệ hạ cứ tự nhiên, thần thiếp đi vào trước xem sách một chút.”

Cảnh Diễm còn đang cân nhắc đấu tranh trên tiền triều, khi nghe thấy những lời này, mắt nhìn lên, Luyện Nguyệt Sinh dĩ nhiên là đã xoay người đi vào nội điện, tư thế thướt tha, bước đi rất đẹp.

Mặt Cảnh Diễm đen lại... Hắn thật sự không thích Luyện Nguyệt Sinh! Chỉ riêng việc nàng không có quy củ để hắn một mình ở đây, bản thân đi làm chuyện khác, là một Hoàng Hậu nàng có thể là ra chuyện này sao! Quả nhiên là con gái mà Luyện gia nuôi dưỡng!

Đương kim hoàng đế, tân đế đăng cơ, căn cơ bất ổn. Phải có nguyên lão tam triều là Dương thái phó, tư tưởng cổ chấp, quản Đông quân Tây đối với Cảnh Diễm, mong muốn bất kỳ chuyện gì Hoàng đế đều hỏi ý kiến ông ấy, cho dù Dương thái phó là tiên sinh dạy học cho hắn, nhưng cũng làm cho hắn càng thêm phản cảm đối với ông ấy. Trái có cầm quyền cao, công cao lấn chủ là phủ Ninh quốc công, đối với hắn thì phủ Ninh quốc công tồn tại giống như một ly độc dược đã bị nuốt vào, bất kỳ lúc nào cũng có thể phát độc thì chết.

Cảnh Diễm là tân đế, hắn không thể động vào Dương thái phó, cũng không thể động vào phủ Ninh quốc công. Nhưng hiện tại không thể động được không có nghĩa là về sau cũng không thể động được, chờ căn cơ của hắn đã vững, có một nhóm người ủng hộ tân đế, đến lúc đó thì chậm rãi thu thập cũng chưa muộn, nhưng những nữ nhi của họ trong cung sẽ gặp xui xẻo đầu tiên, Hoàng hậu Luyện Nguyệt Sinh và Đức phi Dương Như Ý.

Luyện Nguyệt Sinh ở bên trong trong điện chọn bản du kí, thoải mái mái dựa ở mềm ghế dựa đọc sách, Hồng Tư chinh đèn lưu ly về nơi nàng ngồi, ánh sáng chiếu vào trang sách. Luyện Nguyệt Sinh đang xem du kí, hoàn toàn không biết Hoàng đế bị nàng gạt ở bên ngoài, đang có bao nhiêu là suy nghĩ xấu xa.

Cảnh Diễm đi vào nội điện, thấy nán đang tựa vào ghế mềm chăm chú xem một quyển sách, mái tóc đen dài đang được xoa tung, mềm mại rơi trên vai nàng, ánh sáng của ngọn đèn lưu ly đang chiếu vào một bên mặt của nàng, lông mi giống như một cái quạt nhỏ tạo thành một bóng hình bán nguyệt.

Phải thừa nhận là dung nhan Luyện Nguyệt Sinh vô cùng đẹp.

Hồng Tư nhìn thấy Cảnh Diễm đi vào, vội vàng lấy tay đẩy đẩy Luyện Nguyệt Sinh, lại cuống quýt cúi đầu trước Hoàng đế.

Cảnh Diễm cho nàng đứng lên, nhìn Luyện Nguyệt Sinh với vẻ mặt không vui, sắc mặt trầm xuống: “Đã không còn sớm, ngủ thôi.”

Hoàng đế đã nói, nàng không thể không đáp ứng, vì vậy Luyện Nguyệt Sinh lưu luyến gác quyển sách lại, đứng dậy phân phó Hồng Tư đi chuẩn bị nước ấm cho hai người rửa sạch mặt.

Cảnh Diễm thấy mắt nàng còn lưu luyến trên quyển sách kia, cau mày hỏi nàng: “Nàng đang xem cái gì mà hăng say thế.”

Tinh thần Luyện Nguyệt Sinh đột nhiên tỉnh táo lại, đầy ý cười nhìn hắn nói: “Là câu truyện quý thần đến từ Đông Doanh, nói về một con báo cùng một con thỏ.” Nàng giống như đang bật máy hát vậy, thái độ cũng không còn lạnh nhạt với Cảnh Diễm như trước, “Một con báo giết một bà cụ, đem thịt bà cụ cho ông cụ ăn. Sau khi con thỏ biết chuyện, quyết định trả thù con báo, đầu tiên là thời điểm con báo vắt cùi, con thỏ ở phía sau châm đuốc vào bó cùi con báo đang vắt, con báo bị bỏng, con thỏ lại bôi thuốc cho con báo, được là tương ốt, làm con báo đau đến chết đi sống lại. Sau đó, con thỏ lừa con báo đi chèo thuyền, con thỏ cho con báo dùng thuyền làm từ bùn, còn bản thân nó dùng thuyền gỗ, thuyền bùn vào trong nước thì bị đắm, con báo muốn con thỏ cứu nó nhưng con thỏ lại lấy mảnh vải chụp vào đầu con báo.”

“Sau đó con báo chìm trong nước chết đi.” Luyện Nguyệt Sinh nói mà mặt mũi vẫn bình thường, giống như là kể một câu chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn. Cảnh Diễm sau khi nghe thì sắc mặt càng lúc càng trầm hơn, sau lưng thì lạnh lẽo.

“Người xem mấy thứ linh tinh gì đó!” Cảnh Diễm sầm mặt nói, “Từ nay không cho phép người xem mấy thứ linh tinh đó!”

Luyện Nguyệt Sinh: “...” Cái người này đúng thật là, có lòng tốt kẻ kẻ dung cho hắn, hắn còn nổi giận với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Yêu quái mê hoặc lòng người trong Hậu cung

Sáng sớm ngày hôm sau, tinh thần Cảnh Diễm không phấn chấn rời khỏi Phượng Tê cung lên thượng triều, sau khi hẩn đi không lâu thì Luyện Nguyệt Sinh cũng thức dậy.

Sau một lúc sửa soạn, cầm vài cái bánh bao lấp bụng, miệng còn chưa có lau sạch, Hoàng Dương liền vào báo Trang phi đến thỉnh an.

Thời gian còn chưa tới, Trang phi liền đến, Luyện Nguyệt Sinh đưa mắt ra hiệu, Hồng Tư Thanh Linh lập tức tiến đến sửa soạn váy cho nàng.

Cảnh Diễm là tần đế, đẳng cơ cũng mới được sáu tháng, nên số lượng phi tần trong cung cũng không nhiều lắm, được sủng ái cũng chỉ có ba, bốn người, trong đó có Trang phi.

Trang phi liếc thấy Hoàng Hậu đi ra, vội vàng nhún người khẽ chào, Luyện Nguyệt Sinh vung tay, để nàng đứng dậy: “Trang phi sao hôm nay đến sớm vậy.” Nói dứt lời, nàng đã ngồi xuống ghế, vẩy vẩy tay tỏ ý là Trang phi cũng ngồi đi.

Trang phi là mỹ nhân kiều diễm, đôi mắt hoa đào quyến rũ động lòng người, rất là dụ người. Lúc này Trang phi mỉm cười nhìn Hoàng Hậu, nói: “Ngày hôm nay dậy sớm, liền nghĩ đi dạo chơi trong vườn, đến chỗ của nương nương cũng sớm hơn.”

Về mặt Luyện Nguyệt Sinh lạnh nhạt nói: “Trang phi thật hăng hái.”

Nhìn Hoàng Hậu có bộ dáng cho có lệ, tâm tình nịnh bợ của Trang phi đều không còn, đúng lúc thời gian cũng không còn sớm, các cung tần cũng tới đây thỉnh an, mới có thể đem Trang phi đang vậy trong trạng thái xấu hổ ra.

Mỹ nhân trong hậu cung của Cảnh Diễm đều có chất lượng cao, tư sắc vô cùng, mỗi người một vẻ, đều đứng trước mặt người thì có thể làm người choáng váng.

Thiên tiếp dư tiến vào thì Tô quý tần đang nói chuyện với Luyện Nguyệt Sinh, không biết là đang nói gì mà chọc cho Luyện Nguyệt Sinh cười theo.

“Nương nương, nghe nói hôm qua Bệ hạ xuất cung cười nhự, nương nương có biết vì sao không?” Tô quý tần luôn luôn can đảm lại cẩn thận, nhìn thấy Thiên tiếp dư tiến vào, âm thanh vang lên, vừa vẫn làm cho tất cả phi tần ở đây đều nghe thấy.

Con mắt Luyện Nguyệt Sinh cong cong, nói: “Vì sao Bệ hạ xuất cung, bản cung làm sao biết được.” Tuy là âm thanh hòa thiện nhưng lại không để lại chút đầu mối nào, “Nếu người muốn biết thì không bằng đến hỏi Bệ hạ xem.”

Tô quý tần giả bộ thất vọng, nghiêng đầu hỏi Thiên tiếp dư đang tiến vào điện: “Vậy Thiên muội muội có biết việc này?”

Thiên tiếp dư còn chưa thỉnh an Hoàng Hậu, nghe được lời này của Tô quý tần, nàng ngó ra trong chớp mắt, lập tức lại cười dịu dàng, giọng nói cũng mềm có thể chảy ra nước, “Hôm qua Bệ hạ cũng chưa đi đến chỗ thiếp, cho nên cũng không biết chuyện này.” Nói hết câu này, nàng mới cúi đầu về phía Hoàng Hậu, nhẹ nhàng cúi đầu.

Về mặt mỉa mai của Tô quý tần liếc nhìn Thiên tiếp dư, sau lại nhìn Hoàng Hậu, khoe môi khẽ cong lên, nói tiếp: “Nương nương, mấy hôm trước mẹ đẻ thiếp tiến cung có đưa tới hai con mèo nhỏ, thiếp một người cũng không thể nuôi hai con, hay là nương nương cũng nuôi một con, coi như là tiêu khiển.”

Trong chớp mắt bỏ qua thái độ của Thiên tiếp dư, làm cho chúng phi đang xem diễn âm thầm mỉm cười. Sắc mặt Thiên tiếp dư có chút ngượng ngùng, cúi thấp đầu ngồi về vị trí của mình. Thiên tiếp dư là phi tần được sủng ái nhất trong hậu cung này, lại lớn hơn Cảnh Diễm hai tuổi. Khi hẩn còn là Thái tử thì nàng là người hầu hạ hẩn, sau này Cảnh Diễm đăng cơ, nàng lại trở thành ngự nữ quan, không lâu sau; Cảnh Diễm liền thăng nàng lên bát phẩm thái nữ, còn ban họ là Hoa, ngụ ý nàng đẹp như hoa, còn đặc biệt cho nàng sử dụng chữ “Thiên”. Vốn một cung nữ được phong làm bát phẩm cũng không có gì đáng kinh ngạc, nhưng sau đó, nàng lại được tấn chức liên tục. Cảnh Diễm còn có ý phong nàng đến phi vị, nếu không phải là Thái Hậu không đồng ý, không chừng vị này có thể lên đến quý phi mất.

Chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi vậy mà một đường tấn chức, trở thành một phi tần được sủng ái nhất trong hậu cung, những phi tần có gia thế tương mạo tốt làm sao có thể nuốt trôi cục tức này. Nhưng luận về sự từng trải, có thể nói người cũ từ Đông cung cũng không có ai có mối quan hệ sâu đậm với Cảnh Diễm như Thiên tiếp dư, người ta là thanh mai trúc mã, chính là thân phận lại cách nhau một trời một vực thời.

Luyện Nguyệt Sinh nhẹ đảo mắt qua người đang ngồi yên tĩnh là Thiên tiếp dư, không ngạc nhiên chút nào khi bắt gặp được một chút cay độc trong mắt nàng. Nếu thật sự là người lương thiện, vị này sẽ không phát bệnh cướp người trong đêm đại hôn giữa nàng cùng Cảnh Diễm, hơn nữa sớm đã chết trong Đông cung, sao có thể thăng chức sống đến bây giờ.

“Bản cung không thích những thứ đó, cũng ngại phiền, không cần đâu.” Luyện Nguyệt Sinh lạnh nhạt mở miệng, “Ý tốt của người, bản cung ghi nhớ.”

Lời này vừa dứt, bên ngoài liền có một tiểu thái giám tiến vào, Đỗ Tiểu Bảo bước nhanh tiến vào, “Nương nương, Triệu công công đến.”

Luyện Nguyệt Sinh liếc mắt nhìn hẩn, tới thì tới thôi, có gì mà kinh ngạc.

Triệu Hoài Sinh là hoạn quan bên người Cảnh Diễm, thân phận địa vị không thể coi thường. Đối với việc Triệu Hoài Sinh đến đây, chúng phi ngạc nhiên mà ngạc nhiên nhất là Thiên tiếp dư.

Triệu Hoài Sinh dẫn một đám thái giám cung nữ tiến vào, trên tay đều là thuốc bổ, trân phẩm. Luyện Nguyệt Sinh ngó trợn thể này liền đã hiểu việc gì.

Quả nhiên, những thứ này đều là thưởng cho nàng, nguyên nhân là Trung Cung có hi.

Còn chưa có chuẩn đoán chính xác, hần liền chọn lúc này để ban cho, Cảnh Diễm quả thật là khó dần lòng nổi đưa nàng thành cái bia cho mọi người chỉ trích. Không cần nói, hần để Triệu Hoài Sinh đến Phượng Tề cung tuyên bố, nhìn thì có vẻ như Hoàng Hậu được lòng vua nhưng có chút tâm tư đều biết đây là ý gì.

“Bệ hạ đã thông báo tin vui trên triều, quốc trượng nghe xong đều vui vẻ.” Triệu Hoài Sinh cười vui vẻ, khom người trước Hoàng Hậu nói.

Quả nhiên là thế, một trước một sau, nàng ở hậu cung bị người ghen ghét, phủ Ninh quốc công ở ngoài bị người ta đổ mắt.

Luyện Nguyệt Sinh nở nụ cười đoan chính, nói với Triệu Hoài Sinh: “Bệ hạ cũng thật là sốt ruột, rõ ràng ngự y còn chưa chẩn đoán chính xác, hần liền vội vã tuyên cáo ra ngoài, nếu là đến lúc đó lại không có hi sự thì làm thế nào.” Nàng vừa nói xong, khóe mắt liếc qua Thiên tiếp dư đang đứng một bên, nhìn giữa chân mây nàng là ẩn giấu tức giận, khóe môi lại mím chặt lại.

Triệu Hoài Sinh cung kính cười nói: “Bệ hạ cũng là vui vẻ, dù sao nương nương hoài thai chính là hoàng tử đầu tiên của người. Mà các ngự y y thuật đều tốt, chắc chắn là không chuẩn nhầm, mong nương nương đừng lo lắng.”

Luyện Nguyệt Sinh khẽ mỉm cười, cùng Triệu Hoài Sinh nói chuyện, Triệu Hoài Sinh liền dẫn người đi, thuận tiện còn lưu lại vài thái giám và cung nữ, nói là để cho nàng sai bảo.

Mắt nàng nhìn lướt qua sau người đó liền thấy Lục Oánh mang các nàng đi xuống.

Này là Hoàng Hậu cùng Triệu Hoài Sinh giao phong một phen, tâm tư thâm sâu, sắc mặt không biến, trong lòng lại là suy nghĩ trăm bước, tâm tư có chút thâm sâu thì trong nháy mắt biểu hiện trên mặt sẽ biến hóa, có thất vọng tìm đập nhanh nhưng ngay lập tức lại che giấu.

Tô quý tần nhìn trên người mình, thấy trên cổ tay là một chậu Già Nam hương, ngay lập tức lấy từ cổ tay xuống, khuôn mặt vui vẻ nhích đến gần Hoàng Hậu, âm thanh ngọt ngào vang lên, “Nương nương, thiếp chúc mừng nương nương.”

“Nếu sáng sớm đã biết việc này, thiếp nhất định sẽ chuẩn bị tốt lễ vật thỉnh an nương nương.” Nàng nhẹ giọng nói, trên mặt là thần sắc buồn bực, lại dâng lên, “Đây là một chậu Già Nam hương là thiếp trước khi vào cung cầu trong chùa Thanh Quang, dính chút ánh sáng, ném qua khói hương, đây là đồ vật tốt. Nghe trụ trì chùa đó nói, người mang chậu càng lâu, nguyện vọng càng được thần linh nghe thấy. Thiếp cũng không có đồ gì tốt, chậu này coi như là hạ lễ thần thiếp dâng lên nương nương, nương nương nhất định phải nhận mới được.”

Luyện Nguyệt Sinh nghe vậy, tự nhiên là thu lại, cuối cùng còn khen nàng, “Ngươi có tâm.”

Tô quý tần vội nói “Không dám,” lại nói: “Nương nương đây chính là hại chết thiếp rồi, ngài không ghét bỏ là tốt lắm rồi.” Nàng vẫn nghĩ bám vào Hoàng Hậu, bây giờ thì tốt rồi, Hoàng Hậu sẽ càng chú ý đến nàng hơn.

Tô quý tần mở đầu, người người đều đưa lễ vật lên, vì vậy trong điện toàn là những tiếng chúc mừng, chúng phi mặc kệ trong lòng có hay không có bực bội đều cười tưng tưng chúc mừng Hoàng Hậu có tin vui, sau đó nhất nhất rời khỏi điện bởi vì muốn chuẩn bị hạ lễ đấy!

Thiên tiếp dư khẽ chào nàng, trên mặt là thần sắc dịu dàng bình tĩnh, nhìn không thấy bất kỳ cảm xúc gì, “Thiếp chúc mừng nương nương.”

Luyện Nguyệt Sinh lạnh nhạt “Ừ” một tiếng rồi nói: “Cơ thể ngươi luôn không khỏe, những nghi thức xã giao này, có thể bỏ qua thì bỏ qua.”

Con người Thiên tiếp dư động đậy, giống như là thụ súng nhọc kinh, nói đùa với Luyện Nguyệt Sinh, sau đó cũng rời đi.

Sau khi toàn bộ những nữ nhân này rời đi, Hồng Tư cau mày, oán giận nói, “Thiệt là, mỗi lần nhìn thấy nương nương nói chuyện cùng đám người này, nô tỳ thấy mệt quá.”

Trong tay Luyện Nguyệt Sinh lần theo chậu kia, cong môi cười, không chút để ý lăm xoay người đưa chậu cho Hồng Tư, đi theo tầm bình phong nói, “Đợi chút nữa các nàng còn đến tặng lễ vật, còn vội vàng nữa.”

Hồng Tư cầm lấy chậu kia, vẻ mặt chán ghét, Tô quý nhân đã đeo qua nó vậy mà còn không biết xấu hổ mà đưa lên... Thật là buồn nôn. Ngẩng đầu nhìn thấy Hoàng Hậu đi vào bên trong, nàng mới cầm chậu kia, đi theo vào trong.

Sự tình ngay lập tức đến tai Thái hậu, Thái hậu lập tức thường đồ xuống dưới, bảo Thu Văn đưa qua.

Thái hậu luôn docks lòng lễ Phật, tại Từ Ninh cung cũng có một tiểu Phật đường, Thái hậu đều luôn ở trong đó. Bởi vì không thích những oanh oanh yến yến kia quấy rầy đến Phật tổ, cho nên không cho phép phi tần hậu cung đi thỉnh an nàng, chỉ là Luyện Nguyệt Sinh vẫn đến.

Hơn nữa Thái hậu là người cầu hòa, không hi vọng Cảnh Diễm xung đột với thế gia, cưới Luyện Nguyệt Sinh là chủ ý của Thái hậu, Cảnh Diễm là hiếu tử, cho dù là không vui cũng cưới Luyện Nguyệt Sinh làm Hoàng Hậu.

Đối với Thái hậu, Luyện Nguyệt Sinh vẫn luôn tôn trọng. Đương nhiên cũng chỉ là tôn trọng mà thôi, không thể nào có tình cảm giữa mẹ chồng con dâu.

Sau khi Thu Văn rời đi, các lễ vật của các phi tần cũng đã tới.

Tô quý tần cũng không thể nào chỉ đưa một Phật châu, nàng vẫn đưa tới một đôi gối an hương ngọc đến, lại cùng Hoàng Hậu hàn huyên vài chuyện mới

hài lòng rồi đi.

Có người thấy, mặt Tô quý tằm đỏ hồng, rạng rỡ từ Phượng Tê cung đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đức phi Dương thị

Hoàng Hậu mang thai, trong hậu cung đều có người vui có kẻ buồn.

Vui giống Tô quý tằm, Trang phi loại này tính toán bám Hoàng Hậu, buồn như Thiên tiếp dư, Đức phi nghĩ chính mình sinh lại không sinh được mụn con cái nào.

“Nương nương, người phải thoải mái chút, với sắc đẹp cùng tài năng của người, sau này làm sủng phi sáu cung cũng không phải là chuyện xa xôi.” Hương Dương đưa cho Đức phi một cốc trà, nhẹ giọng khuyên giải an ủi.

Đức phi thờ dài, mi tâm hơi nhăn, gờ tay ngăn ly trà nói: “Người hiểu cái gì, ta nếu không được Bệ hạ sủng ái, Dương gia nhất định sẽ gặp tai họa.”

Hương Dương im lặng, bưng ly trà nhìn Đức phi, nói: “Nương nương yên tâm, ngài ưu tú như vậy, chẳng qua hiện tại Bệ hạ chưa chú ý đến ngài, đến sau này...”

“Nương nương, Trương tần đến.” Hương Mai tiến vào bẩm báo, Hương Dương còn đang nói dở thì ngậm miệng lại.

“Mời tiến vào.” Đức phi nói, rồi điều chỉnh một chút biểu tình trên mặt, nhận lấy ly trà trong tay Hương Dương, liếc nhìn nàng nói: “Nhớ kỹ, những lời đó đừng bao giờ nói nữa.”

Hương Dương khom người xuống nói “Vâng.”

Giữa lòng này Trương tần là một vẻ buồn man mác, làn da trắng mịn, giống như là bị bệnh, lại thêm một đôi mắt âm đạm, cả người đều là vẻ mặt ưu sầu, không có chút vui vẻ nào. Nàng khom người chào Đức phi, thì nghe thấy lời Đức phi trách cứ vang lên, “Người có thể thay đổi khuôn mặt luôn âu sầu không, người nhìn cái bộ dạng này của mình thì có thể tranh sủng ái của Bệ hạ sao?”

Nghe vậy, con mắt Trương tần lóe lên, vẻ mặt lại âm đạm hơn, “Ta cũng chỉ như thế này, Đức phi tỷ tỷ không nên nói nữa.”

Đức phi liếc xéo nàng, “Ta không muốn quản người, người ở trong cung này sống hay chết ta đều không quan tâm. Ta chỉ muốn hỏi người, chuyện lúc trước người nói với ta, có còn nhớ không?”

Trương tần chột ngẩn người, lập tức đứng dậy xách váy quỳ trước Đức phi, “Thiếp nhớ rõ, nếu không phải lúc trước nương nương cứu giúp, thiếp sợ đã sớm chết rồi, cho nên... chỉ cần nương nương phân phó, thiếp cho dù vào nước sôi lửa bỏng đều vì nương nương mà hoàn thành.” Bộ cung trang hoa hạnh nở rộ nàng mặc trải trên mặt đất, giống như một bông hoa hạnh nở rộ, lại run rẩy giống như là cánh hoa rơi.

Đức phi từ trên cao nhìn xuống nàng, khóe môi nhếch lên, đứng dậy tự tay nâng Trương tần lên, “Người làm cái gì vậy, bản cung cũng không phải bảo người làm chuyện gì cửu tử nhất sinh.” Nàng vỗ tay Trương tần, vẻ mặt ôn hòa, nhìn nàng cười nói: “Nhưng mà có câu nói này của muội, tỷ tỷ cũng yên lòng, nếu về sau có chỗ tốt cho muội, bản cung sẽ nhất định nhớ đến muội.”

Trương tần căn thẳng thần kinh cũng không dám thả lỏng, cho dù là ở trong Ngọc Trinh cung mát lạnh, lúc này nàng cảm giác như trong này nóng nực, trên trán là một lớp mồ hôi mỏng, sau lưng cũng ướt đẫm mồ hôi, nàng há miệng, âm thanh lại có chút ngập ngừng, “Thiếp... nhất định không phụ tỷ tỷ nhờ cậy.”

Dường như trong không khí đều là cảm giác áp bách, Trương tần lắng nghe âm thanh đơn điệu ve kêu bên ngoài, trong lòng bất ổn bước ra khỏi Ngọc Trinh cung.

Luyện Nguyệt Sinh bận việc đến trưa, khó có thời gian nghỉ ngơi sau khi ăn cơm, đến bên bàn sách tìm quyển sách du ký, vậy mà không tìm thấy quyển sách kia.

“Cái đó...” Hồng Tư bước đến bên cạnh nàng, nhỏ giọng nói: “Nương nương, quyển sách đó đã bị Bệ hạ cầm đi lúc sáng rồi ạ.”

Động tác Luyện Nguyệt Sinh ngừng lại, chậm rãi nhìn Hồng Tư, khẽ nhíu mày, hỏi: “Hắn cầm đi?”

Hồng Tư gật đầu, “Đúng vậy, sáng nay sau khi Bệ hạ thu thập xong, phân phó Triệu công công cầm quyền sách đó đi cùng.”

Luyện Nguyệt Sinh trong lòng suy nghĩ, cái này Cảnh Diễm lại muốn làm cái quái gì?

Cũng vào lúc này, trong Tuyên Chính điện, Cảnh Diễm chính vẽ mặt âm trầm nhìn quyền sách lấy từ chỗ Luyện Nguyệt Sinh, bởi vì theo thói quen, có đến mấy lần hắn đều nghĩ lấy bút son ở bên cạnh đánh dấu.

“Bệ hạ, bệ hạ.” Triệu Hoài Sinh gọi người, “Ngài có nghe thấy nô tài nói chuyện sao?”

Cảnh Diễm hơi giật mình, bỏ bút son đang cầm trong tay xuống, trên mặt không có biểu cảm gì, Triệu Hoài Sinh lại là nhăn mi thành cái chữ Xuyên (川), “Bệ hạ, ngài nên đi thăm Hoàng Hậu nương nương.”

“Trẫm không đi.” Cảnh Diễm vẽ mặt quan tâm.

Triệu Hoài Sinh liền khuyên nhủ: “Bệ hạ, đây không phải là chuyện ngài có nguyện ý hay không, nếu Hoàng Hậu nương nương đã có thai, ngài phải làm dáng thôi ạ.” Cho dù ngài không thích Hoàng Hậu.

Câu cuối cùng Triệu Hoài Sinh nuốt vào trong bụng.

Con người Cảnh Diễm khế nhúc nhích, dường như ở cân nhắc cái gì, Triệu Hoài Sinh yên lặng hầu ở bên cạnh, ngự tiền nữ quan Bích Sa bưng ly trà tiến vào điện, Triệu Hoài Sinh ngăn cản lại, hắn đem nước trà nhận lấy, sau đó nhẹ chân nhẹ tay đem trà trái bưởi hoa lai thanh nhiệt giải khát để lên long án.

Bích Sa thấy thế, cầm lấy khay, lặng yên không tiếng động lui xuống.

Cảnh Diễm suy nghĩ hồi lâu, hạ mắt, bỏ bàn du ký để sang bên cạnh, trong thanh âm có vài phần không tình nguyện “Được rồi; Trẫm đã biết, buổi tối Trẫm lại đến.”

Vì vậy Triệu Hoài Sinh vui mừng cười.

Triệu Hoài Sinh chiếu cố Cảnh Diễm từ khi còn bé, trước mặt Triệu Hoài Sinh, đế vương thường ngày vui buồn không lộ, mới có thể để lộ một ít cảm xúc ra ngoài.

Tay Cảnh Diễm cầm sứ men xanh ly trà, ngón trỏ vuốt ve đường vân trên ly trà thượng Lưu Vân, dường như lại trầm tư, “Lúc ấy người xem vẽ mặt Thiên tiếp dư như thế nào.” Hắn bình tĩnh lạnh nhạt nói.

Triệu Hoài Sinh sững sờ, nghĩ lại một chút, nói: “Lúc ấy Thiên tiếp dư cúi đầu, nô tài cũng không có nhìn rõ, nhưng là Thiên tiếp dư thật sự là có chút mất hứng.”

Chén trà vừa dính miệng lại rời miệng, vẽ mặt hắn hơi phiền muộn than nhẹ một tiếng, lại không nói gì. Nhưng là Triệu Hoài Sinh biết, Thiên tiếp dư theo Hoàng Đế lâu như vậy, lại vẫn luôn không sinh được nhất nam bán nữ nào, lần này Hoàng Hậu mang thai, không cần nghĩ đều biết trong lòng Thiên tiếp dư dư chán nản ra sao.

Thật ra, Triệu Hoài Sinh luôn không thích Thiên tiếp dư, một cung nữ thượng vị phi tử, chỉ nói đến thân phận thôi, hắn liền cảm thấy Thiên tiếp dư không xứng với Hoàng Đế.

Cảnh Diễm không nói gì nữa, bỏ ly trà xuống, lần nữa lại cầm một sổ con xem, lần này chiếc bút son hắn cầm rút cuộc bắt đầu ở mặt trên viết viết vẽ vẽ.

Triệu Hoài Sinh hầu hạ Cảnh Diễm đã lâu vậy mà có lúc còn không biết trong lòng hắn nghĩ gì, nhất là sau khi hắn đăng cơ. Tâm tư liền càng thêm thâm trầm, càng thêm làm cho người ta không nhìn thấu. Hiện tại Cảnh Diễm tâm tình không được tốt, có lẽ vẫn rối rắm chuyện Hoàng Hậu nương nương, vậy mà còn không thể đi gặp người mình thương, hoàng đế cũng quá đau khổ đi.

Nghĩ tới điều này Triệu Hoài Sinh liền nhướn mày, không hiểu vì sao lại cảm thấy Hoàng Hậu nương nương vẫn còn có hy vọng.

Đến đêm Cảnh Diễm giá lâm Phượng Tê cung, sau khi oán trách một ngày 'Bệ hạ sao vẫn chưa đến' Hồng Tư mặt mày rạng rỡ đem Hoàng Đế nghênh vào Phượng Tê cung.

Mỗi khi Cảnh Diễm đến, đế hậu hai người liền chỉ ngồi, không nói cái gì, thật ra cũng không có gì để nói.

Cảnh Diễm vẽ mặt nhàn nhạt, nói, “Thuốc dưỡng thai dùng tốt chứ?”

Luyện Nguyệt Sinh dịu dàng cười, đáp: “Hồi bệ hạ, bởi vì còn chưa chẩn đoán chính xác, cho nên thuốc dưỡng thai cũng không dám dùng linh tinh, bởi vậy cũng chưa dùng.” Nàng vẫn còn nhớ việc hắn không nói tiếng nào mà cầm quyền truyện của nàng đi đâu.

Cảnh Diễm nhướn đôi mày đẹp lên, nói: “Không quan tâm đến việc chẩn đoán chính xác hay không, thuốc dưỡng thai nên dùng thì vẫn phải dùng.”

Luyện Nguyệt Sinh trong lòng khê hừ, mặt không thay đổi nói, “Nếu là thần thiếp không có mang thai, uống thuốc bỏ của thai phụ, đều gây hại cho cơ thể, mong rằng bệ hạ hãy đợi sau khi chẩn đoán chính xác thì thần thiếp lại dùng.”

Cảnh Diễm đã không còn kiên nhẫn, cảm thấy sắp không duy trì nổi cuộc nói chuyện này, lập tức khoát khoát tay, nói: “Vây theo ý nàng là được.”

Nói giống như có bao nhiêu bất đắc dĩ, rõ ràng người sai là người mà! Luyện Nguyệt Sinh trong lòng mất trọn lên, thế mới nói; nàng ghét nhất người nam nhân này!

”Bệ hạ, sách của thần thiếp đâu? Ngài định lúc nào thì đưa trả lại cho thần thiếp.” Luyện Nguyệt Sinh hỏi Cảnh Diễm.

Cảnh Diễm nghĩ đến bản sách quái đản kia làm mình lạnh hết sống lưng, rồi lại nghĩ là mình đã khoanh tròn rất nhiều lên quyển kia sách, cho nên mắt phượng hơi nghiêng nghiêng nhìn Luyện Nguyệt Sinh, “Không phải Trầm đã nói là từ nay về sau không cho phép người xem những thứ vớ vẩn đó sao? Hiện giờ Trầm cầm đi, nàng còn muốn chất vấn Trầm?”

Luyện Nguyệt Sinh con người khê chớp, dường như nghĩ là hắn đã nói câu này rồi, mảy nhẹ nhàng nhún vai, sau lại giãn ra, “Là thần thiếp quên mất.”

Nhìn bộ dáng nàng ngoan ngoãn vâng lời, Cảnh Diễm trong lòng liền cười, đột nhiên liền lại nghe nàng nói: “Nhưng là lúc Bệ hạ cầm đi sao không để người nói với thần thiếp một tiếng.” Hơi nhíu lại mày, tỏ vẻ nàng không vui.

Cảnh Diễm đột nhiên lại không có tâm tư hàn huyên với nàng, “Bên cạnh người không phải có cung nhân hầu hạ sao?” Hắn lạnh nhạt liếc nhìn nàng một cái, nói: “Được rồi; Trầm tới đây cũng không phải để tranh cãi với nàng, thời gian không sớm nữa, nghỉ ngơi thôi.”

Hai người nói ba câu không hợp ý, thà không nói còn hơn.

Cảnh Diễm để Triệu Hoài Sinh hầu hạ, Luyện Nguyệt Sinh đứng dậy tìm quyển sách, ngồi lên ghế mềm. Mặt Cảnh Diễm tối lại, trong lòng Triệu Hoài Sinh thở dài, Hoàng Hậu nương nương là một người thông minh, sáng sớm vừa đầu với hắn nhiều chiều như vậy mà không tổn sức chút nào. Làm sao mà bệ hạ đến đây, lại không thêm quan tâm đến mọi việc rồi!

Luyện Nguyệt Sinh bình tĩnh, xem sách du kí, Cảnh Diễm đã chuẩn bị xong, muốn lên giường ngủ.

Triệu Hoài Sinh nhìn hai người, rốt cuộc còn đến trước mặt Hoàng Hậu, nhỏ giọng nhắc nhở, “Nương nương, đã muộn rồi, nên nghỉ ngơi thôi.”

Hồng Tư cũng khuyên, “Nương nương, nên nghỉ thôi.” Vừa nói vừa nhìn trộm Hoàng Đế, “Nương nương, hiện tại ngài không như trước, tiểu hoàng tử trong bụng cũng cần nghỉ ngơi.”

Nói đến thế, nếu là nàng mà còn xem nữa; vậy thì lại là nàng không đúng, khóe mắt liếc qua liếc nhìn Cảnh Diễm ngồi ở đầu giường, thấy khuôn mặt ngàn năm không đổi của hắn, cuối cùng là bỏ sách xuống, để các cung nữ hầu hạ rửa mặt xong, cũng lên giường.

Luyện Nguyệt Sinh lên giường, Cảnh Diễm không vội vàng, lạnh nhạt, nhìn không thấy vui buồn. Luyện Nguyệt Sinh nằm trên giường, mắt mở to không ngủ được. Cảnh Diễm cũng thế, nhưng nguyên nhân Luyện Nguyệt Sinh không ngủ được nguyên nhân lại là bởi vì chưa đọc hết quyển sách kia, rõ ràng đã muốn đến phần đặc sắc nhất!

Hai người đồng thời quay đầu, hai miệng cùng nói nhưng lại không giống nhau.

—— “Nàng quay vào bên trong đi, Trầm không thích chen chúc, không ngủ được.”

—— “Bệ hạ ngủ trước đi, thần thiếp muốn xem xong quyển sách kia.”

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cái gọi là sủng phi

Lời nói vừa dứt, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Cảnh Diễm lại một lần cảm giác được khoảng cách giữa hắn và Luyện Nguyệt Sinh mà không thể vượt qua.

”Không cho phép xem!” Hắn cau mày khiển trách nàng, “Thời điểm nào mà còn nghĩ đọc sách! Nàng không thể nghĩ cho bụng đứa nhỏ trong bụng sao!” Khi nói lời này mắt liền nhìn xuống bụng nàng.

Luyện Nguyệt Sinh bĩu môi, “Bất tự còn không phiết một cái, bệ hạ cứ tưởng là thật.” Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại trào phúng hắn đem tin tức đó truyền đi làm cho nàng trở thành kẻ thù chung trong cung.

Nhìn nàng thái độ là cực kỳ không thêm quan tâm, chân mày Cảnh Diễm nhún vai, liền hỏi: “Nàng hình như không quan tâm chút nào, đứa nhỏ có hay không có nàng đều không quan tâm sao?”

Luyện Nguyệt Sênh nhìn hần, nói: “Bệ hạ có phải hay không là quá dễ ý rồi, lấy hiện tại tình huống này mà nghĩ, chẳng lẽ là thần thiếp không mang thai tốt.”

Câu hỏi thẳng thắn đó, tạm thời làm Cảnh Diễm cực kỳ bất đắc dĩ với nàng, vì sao người trước mặt này liền không có một chút tự giác của một Hoàng Hậu đâu! Nàng chẳng lẽ không biết đứng đầu trong hậu cung thì mọi cử động của nàng đều dính an nguy Ninh quốc công phu sao! Rõ ràng hần là trong ngoài đều liên quan đến nhau để cùng tồn tại, nhưng đến người Luyện Nguyệt Sênh này, cái gì cũng đều không phải!

Hần nhắm mắt lại, quay đầu sang, “Được rồi, ngủ!”

Luyện Nguyệt Sênh âm thầm hừ một tiếng, tuy không muốn, nhưng vẫn phải thành thật nằm trên giường nhắm mắt lại.

Hoàng Dương lo lắng đứng tại màn che, vốn chuẩn bị đi vào tắt đèn, lại lắng nghe để hậu hai người cãi nhau cuối cùng là bình an kết thúc, thì thở phào nhẹ nhõm, nhìn ánh mắt Triệu Hoài Sinh, nhẹ nhàng đi vào nội điện, tắt đèn.

Sáng sớm hôm sau, Luyện Nguyệt Sênh, Cảnh Diễm cùng nhau tỉnh ngủ, đã bị hần thấy thì nàng cũng ngượng ngùng giả bộ ngủ tiếp. Dứt khoát liền đứng lên hầu hạ hần mặc đồ tắm rửa.

Luyện Nguyệt Sênh ở trước mặt hần hiếm khi ngoan ngoãn vâng lời, lúc này nhìn bộ dáng nàng còn hơi buồn ngủ, cúi đầu thắt đai lưng cho hần. Sắc mặt nàng ửng đỏ, trắng nõn lại phơn phớt hồng, mí mắt buông xuống, mi mắt thon dài giống như cánh bướm, tóc đen như mực xõa xuống áo ngủ màu xanh nhạt.

Nhìn xuống chút nữa, mắt Cảnh Diễm nhìn về nơi hơi phồng lên trên áo ngủ của nàng, lại làm như lơ đãng thu hồi ánh mắt về.

Hần ở trong lòng “chep” đầy khinh thường, thầm nghĩ một dáng người khuôn mặt đẹp, tiếc là lại ở trên người Luyện Nguyệt Sênh.

Luyện Nguyệt Sênh lạnh nhạt, sửa soạn cho hần xong, liền chuẩn bị đưa hần đi thượng triều. Nào biết Cảnh Diễm nhẹ nhàng liếc nàng một cái, bảo Hồng Tư đem quyển sách mà hôm qua Luyện Nguyệt Sênh xem, tịch thu!

Hồng Tư khó xử, mảy liễu Luyện Nguyệt Sênh dựng lên, “Bệ hạ, thần thiếp hôm qua không làm trái ý của ngài, tại sao ngài lại muốn tịch thu sách của thần thiếp.”

Cảnh Diễm liếc nhìn nàng, “Ngự y dặn nàng như thế nào, nếu con của Trẫm có chuyện gì, Hoàng Hậu có gánh nổi sao?” Nhường nàng mới là sai, lúc này còn dám trừng mắt với Trẫm!

Hồng Tư vừa nghe lời này, lập tức đem sách đem ra, bệ hạ nói rất đúng: đọc sách thật sự là quá phí tâm một tâm, bệ hạ làm như vậy là đúng! Hồng Tư luôn muốn nương nương tốt; chỉ cần là chuyện có lợi cho nhà mình nương nương, nàng đều nghe theo, cho dù đối phương là Hoàng Đế mà nương nương không xem trọng!

Nhìn thấy vẻ mặt Hồng Tư cung kính đem sách nộp ra, mặt Luyện Nguyệt Sênh là biểu cảm bị phản bội, làm Cảnh Diễm cảm thấy toàn thân thư thái.

Thật quá đúng, nhờ vào cái thai này mà có thể chinh đồn Luyện Nguyệt Sênh, rất tuyệt!

Nghĩ đến đây, Cảnh Diễm sáng khoái rời Phượng Tê cung, tinh thần phấn chấn rời khỏi Phượng Tê cung trước ánh mắt cung kính của Hồng Tư.

Sau khi Cảnh Diễm đi, ánh mắt âm u Luyện Nguyệt Sênh nhìn chằm chằm Hồng Tư, lúc đầu mắt Hồng Tư còn đảo quanh, sau lại chăm chú nhìn Hoàng Hậu, nói đến: “Nương nương, bệ hạ nói rất đúng: đây là thời điểm quan trọng, chuyện đọc sách loại này phí tâm một tâm thì nên bỏ đi ạ.” Nàng tận tình khuyên bảo.

Luyện Nguyệt Sênh vừa rời giường liền gặp chuyện như vậy, làm cho nàng vô cùng đau đầu, vẻ mặt nghiêm túc, mắt phượng nhếch lên lộ ra uy nghi không cho xúc phạm, “Hồng Tư, đây là lần cuối cùng bản cung dung túng làm việc như vậy! Nếu có lần sau, không có mệnh lệnh của bản cung mà người liền nghe theo mệnh lệnh của người khác, bản cung nhất định phạt người thật nặng!”

Hồng Tư vừa nghe, vội vàng cuống quýt cúi xuống, “Nô tỳ biết sai rồi, nương nương phạt nô tỳ đi.”

Mấy người Thanh Linh liếc mắt nhìn nhau, đều là thờ dài nhẹ nhõm, Hồng Tư cái gì cũng tốt, không nói đến lòng trung thành với nương nương trung thành, chính là tính tình có chút lớn mật, hơi ngốc, nói chuyện cũng thẳng, ở trong hậu cung này, tính tình này của nàng chỉ không cần thận chút, liền có khả năng sẽ mang đến phiền toái cho Hoàng Hậu. Mà Hoàng Hậu liền thích tính tình hoạt bát dí dỏm không làm màu của Hồng Tư, đem nàng cùng tiến vào trong hậu cung.

Về mặt Luyện Nguyệt Sênh giãn ra, khoát khoát tay, “Mà thôi, đứng lên đi, nhớ kỹ, về sau ngoại trừ mệnh lệnh của bản cung, cho dù là Hoàng Đế, người cũng không thể nghe theo!”

Hồng Tư gật đầu, “Nô tỳ nhớ rõ.”

Luyện Nguyệt Sênh “Ừ”; để Hồng Tư đứng lên, vài người Thanh Linh tiến lên trước bắt đầu tắm rửa thay quần áo cho Hoàng Hậu, Hồng Tư sau khi đứng lên, cũng nhanh chóng tới giúp một tay.

Lục Oánh thấy giữa lông mày nàng còn có vẽ ảo não, liền vươn ngón tay chọt chọt trán của nàng, mở miệng làm một cái khẩu hình 'Ngươi đấy'.

Miệng Hồng Tư mếu máo, hai tay cầm lấy đai lưng màu đỏ nhạt đưa cho Lục Oánh, thật cẩn thận dò xét vẻ mặt Hoàng Hậu, thấy nàng vẻ mặt đứng đưng, trong lòng thở phào một hơi.

Thời điểm cung phi thỉnh an buổi sáng, cảm xúc Tô quý tần vẫn luôn tăng vọt, ngồi phía dưới kẻ xướng người hoạ cùng Luyện Nguyệt Sinh.

Chúng phi cũng không biết ngày hôm nay Hoàng Hậu nương nương bị làm sao, thường ngày là một người cực kỳ ôn hòa lạnh nhạt, ngày hôm nay liền mở hội sớm với các nàng, trọng điểm là nghiêm minh tra rõ những việc xấu xa gần đây trong hậu cung.

Đến cả chuyện con chó của Cố tu dung đi tiểu ở trong ngự hoa viên cũng lôi ra tiến hành một phen thuyết giáo, làm Cố tu dung tức giận cắn chặt răng, cuối cùng còn vô cùng cung kính cảm ơn Hoàng Hậu nương nương giáo huấn.

Luyện Nguyệt Sinh uống miếng nước, ánh mắt xoay chuyển, rơi vào nói trên người Thiên tiếp dư yên lặng không, “cơ thể Thiên tiếp dư luôn luôn không tốt, bản cung vốn không nên nói gì, nhưng rốt cuộc vẫn muốn người chú ý một chút mới là tốt.”

Thiên tiếp dư ngần ra, chọt cái đầu đứng lên hướng tới Hoàng Hậu khẽ nhún, lời nói còn chưa nói ra lại để cho Luyện Nguyệt Sinh giành mở miệng trước, “Ngươi ngồi xuống là được rồi, cũng không phải chuyện lớn gì.”

”Từ khi vào Hè, khí trời nóng bức, dựa theo cấp bậc khác nhau mà số lượng khối băng các cung nhận được cũng không giống nhau. Cơ thể Thiên tiếp dư không khỏe, bệ hạ sợ ngươi chịu không nổi trời nắng nóng, cố ý cho ngươi lĩnh nhiều khối băng hơn, có phải không.” Luyện Nguyệt Sinh hoàn tiếng nói đến.

Thiên tiếp dư ngồi lại trên ghế hơi nín thở, trả lời: “Bẩm nương nương, đúng là như thế, là bệ hạ thương tiếc, cố ý cho Nội Uyển Tư chiếu cố thiếp hơn một chút.”

”Cung nữ phụ trách chuyện này trong cung ngươi là ai.” Luyện Nguyệt Sinh hỏi.

Thiên tiếp dư ngần ra, đáp: “Bẩm nương nương, là Đại cung nữ Hàm Ngải bên cạnh thiếp thân.”

Luyện Nguyệt Sinh liếc mắt nhìn nàng một cái; nâng chung trà lên nhẹ hớp nước miếng, lại nhẹ nhàng đặt ly trà trên bàn, nàng nhận lấy sổ sách Lam Huân đưa qua, lật vài trang, “Hàm Ngải à, như thế nào mà sổ sách lại không có ghi tên của nàng.” Nàng giương mắt nhìn Thiên tiếp dư một cái; “Lam Huân, đưa sổ sách cho Thiên tiếp dư xem, hay là bản cung xem nhảm.”

Lam Huân nói “Vâng”, nhận lấy sổ sách, đến trước mặt Thiên tiếp dư.

Mày Thiên tiếp dư hơi nhăn lại, liếc nhìn Hoàng Hậu; nhận lấy sổ sách, lật xem vài trang, “Đây...” Nàng cau mày giương mắt, ngừng lại, vẻ mặt liền như thường giải thích nói: “Nương nương, đại khái là nha đầu này quên mất bảo nội Uyển Tư ghi vào, thời điểm lúc trước bệ hạ dặn dò thiếp, nói là nếu như chỗ thiếp thiếu cái gì, thì trực tiếp đi nội Uyển Tư lấy. Hàm Ngải vẫn luôn thương thiếp, khối băng dùng hạ nhiệt này, Hàm Ngải vẫn luôn nhớ, có lẽ là nàng quá mức vội vàng, có lẽ là quên không để cho người ta ghi chép.”

Nội Uyển Tư quản lý vật tư sinh hoạt hàng ngày của các cung phi tần. Mỗi tháng đều phân phát theo cung quy cho mỗi cung, mỗi một người đến đó lĩnh đồ, đều sẽ được ghi chép chi tiết lại là khi nào lấy, lấy vật gì, lấy bao nhiêu, cuối cùng còn cho lĩnh đồ người ký lên tên mặt trên. Cho dù là sổ sách cuối cùng nội Uyển Tư muốn giao đến tay Hoàng Hậu, người đi lĩnh đồ của Hoàng Hậu vẫn là sẽ bị ghi chép lại như bình thường.

”Thiên tiếp dư, Bản cung không giải thích với ngươi.” Luyện Nguyệt Sinh hơi nhíu mày, giọng cao hơn, mang theo uy nghi từ lúc sinh ra đã có, “Sự tình mặc dù là do cung nữ bên cạnh ngươi, nhưng ngươi là chủ tử của nàng, Hàm Ngải làm như vậy, thật sự làm bản cung đau đầu. Vả lại, may mắn việc này là bản cung phát hiện trước, nếu là thời điểm Thái Hậu xem qua, sẽ nghĩ như thế nào? Lời ngươi nói cho bản cung nghe hôm nay là bệ hạ yêu thương ngươi, nhưng nếu đến tai Thái Hậu, có thể là có ý gì khác.”

Lòng Thiên tiếp dư “Lộp bộp” nhảy lên, lời này có ý là người trong nội cung nàng làm việc không ổn, nhưng trên thực tế là ở đánh vào mặt nàng. Nàng cũng là biết Thái Hậu không thích nàng, càng là biết ý trong miệng Hoàng Hậu chỉ nàng thị sùng sinh kiêu.

Tô quý tần thấy thế phụ họa, “Nương nương nói không sai, cung nhân trong cung Thiên muội muội làm ra chuyện này, rốt cuộc vẫn là ngươi quản giáo không nghiêm. Có người chuyên môn ghi chép những việc này trong Nội Uyển Tư, cung nữ Hàm Ngải trong cung Thiên muội muội ý vào thân phận của muội, cáo mượn oai hùm yêu cầu người trong Nội Uyển Tư không ghi chép.”

”Xem ra người này của Nội Uyển Tư cũng nên thay đổi.” Vẻ mặt Trang phi nghiêm trọng nói.

Mấy câu phía dưới, Thiên tiếp dư bị nói đến sắc mặt đỏ lên. Nghĩ thầm bản thân là sủng phi, được Cảnh Diễm sủng ái, chỉ sợ nàng chịu ủy khuất, hiện tại bị Luyện Nguyệt Sinh nói rõ ràng ngay trước mặt nhiều người như vậy, tuy rằng không nặng lời; nhưng mỗi câu đều là vỗ vào mặt nàng!

Thiên tiếp dư đứng dậy, nhún gối trước Luyện Nguyệt Sinh, “Là thiếp lơ là sơ suất, làm cho cung nhân làm ra sơ suất này, thiếp thật sự không có lời gì nói, thỉnh nương nương trách phạt.”

Luyện Nguyệt Sinh liếc nàng một cái, xua xua tay, nói: “Không phải ngay từ đầu Bản cung nói sao, cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ cần Thiên tiếp dư biết sai lầm của chính mình là được.” Dứt lời liền để cho nàng đứng lên.

Thiên tiếp dư đồ mắt lên, vẻ mặt xấu hổ tạ ơn.

”Các muội muội cũng đừng trách hôm nay bản cung nói nặng lời; đều là tỷ muội trong nhà, vì tốt cho mọi người; phải nói thì bản cung cũng mới nói, mong rằng mọi người đừng để trong lòng.” Mối son Luyện Nguyệt Sinh nở nụ cười nhàn nhạt, liếc mắt nhìn quanh chúng phi phía dưới một cái.

”Nương nương nói gì thế ạ, ngài là vì tốt cho bọn thiếp; bọn thiếp thân đều hiểu.” Thực phi đứng dậy, cười nói: “Mà nương nương hiện giờ có thai, còn vất vả vì bọn thiếp như vậy, bọn thiếp nên vô cùng biết ơn mới phải.” Hoàng Hậu khiển trách Thiên tiếp làm cho tâm trạng Thực phi rất tốt, nàng sớm đã quên hết lời Hoàng Hậu nói về nàng lúc trước, một mực cung kính nịnh nọt Hoàng Hậu.

Luyện Nguyệt Sinh cười nhạt một tiếng, để Thực phi trở về chỗ ngồi. Lại nói với cung nhân mấy lời rồi Luyện Nguyệt Sinh liền để cho mọi người đi về.

Thiên tiếp dư là cúi đầu từ Phụng Tê cung ra ngoài, Luyện Nguyệt Sinh không chỉ có thai rồi, hiện giờ còn hạ thấp thể diện nàng trước mặt nhiều người như vậy, làm cho nàng khốn đốn, chỉ cần nghĩ đến thì nàng lập tức cảm thấy đầu mình như bốc hỏa! Nàng là sủng phi, là người duy nhất mà Hoàng Đế quan tâm, chuyện nội Uyển Tư ở trong mắt Hoàng Đế chẳng là gì cả; vậy cố tình để cho Luyện Nguyệt Sinh mang ra làm một câu chuyện! Hồi trước Luyện Nguyệt Sinh không quản những chuyện này, hiện giờ một mang thai thì vội vã nghĩ lập uy sao?

Nàng che giấu cảm xúc mãi cho đến trở về Quảng Lăng cung mới phát tác, Hàm Ngải đứng trong điện chờ chủ tử trở về hầu hạ, một câu còn chưa kịp nói, thì bị Thiên tiếp dư sai người mang ra đi đánh 20 đại bản.

Việc này truyền đến trong tai Luyện Nguyệt Sinh, nàng cũng chỉ cười nhạt, Hoàng Dương thì ở bên cạnh che miệng cười nói: “Kế sách của Nương nương quả thật rất hay, cuối cùng nói chuyện Thiên tiếp dư, làm chủ tử các cung trong lòng thở một hơi thì không nói, còn làm cho các nàng đều vụt ra đằng sau những chuyện mà nương nương vừa khiển trách họ.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đã quên nói phi tần cấp bậc == tiếp tục tiếp tục sử dụng cấp bậc trong 'Luận Gian Phi' ↓

Trung cung hoàng hậu

Hoàng quý phi

Chính nhất phẩm: quý, thực, hiền, đức (mỗi vị trí một người)

Tòng nhất phẩm phi (3 người)

Chính nhị phẩm: Thực Viện, Thực Nghi, thực dung, tu hoa, tu nghi, tu dung (mỗi vị trí một người)

Tòng nhị phẩm: Chiêu Hoa, chiêu nghi, chiêu dung (một người)

Chính tam phẩm: quý tần (5 người)

Tòng tam phẩm: Tiếp dư (5 nhân)

Chính tứ phẩm: tần, quý cơ (mỗi vị trí 4 người)

Dưới đây là không giới hạn số lượng 】

Tòng tứ phẩm: uyển nghi, phương nghi, phân nghi

Chính ngũ phẩm: quý nhân

Tòng ngũ phẩm: sung nghi, sung dung, sung viện

Chính lục phẩm: Dung Hoa

Tòng lục phẩm: thuận nghi, thuận viện, thuận dung

Chính thất phẩm: mỹ nhân, phu quân, tài tử

Tòng thất phẩm: tuyền thị, phương uyển

Chính bát phẩm: thái nữ

Tòng bát phẩm: canh y, sung y

Những cái khác.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Chỉnh đốn hậu cung

Thanh Linh đưa một ly trà nhỏ cho Hoàng Hậu, nói đến: “Nói là bỏ qua hết, theo nô tỳ, giọng điệu là không giả, nhưng nương nương vẫn là bêu xấu các nàng, ít nhiều cũng sẽ ghi hận ạ.” Mặt Thanh Linh lo lắng, “Chỉ sợ các nàng có tâm tư làm cái gì đó.”

Luyện Nguyệt Sinh nhấp ngụm trà lại, nói đến: “Có sủng phi Thiên tiếp dư cận phía trước, các nàng sẽ không bởi vì bản cung nói một câu, liền đối phó ta đâu.”

Từ Vân nghe vậy, vội nói: “Nương nương ngàn lần không thể có loại suy nghĩ này, ngài hiện tại có thai, không biết có bao nhiêu người thương nhớ đâu, nương nương phải vô cùng cẩn thận đấy ạ, chớ để những người đó lợi dụng sơ hở.”

Vài cái nha hoàn bên người cũng là người một câu ta một câu khuyên nhủ Hoàng Hậu không thể sơ ý, mọi việc đều phải cẩn thận, đem trường hoàng tử bình an sinh hạ, đứng vững trong hậu cung, để đảm bảo nữ nhân không dám mơ tưởng hậu vị.

Mặt Luyện Nguyệt Sinh mang ý cười mắt nhìn các nàng nói: “Được rồi được rồi, thật là Hoàng Hậu không vội cung nữ gấp.”

“Đám nô tỳ cũng là quan tâm nương nương, nương nương liền đừng lấy đám nô tỳ giễu cợt.” Hồng Tư cười tủm tỉm nói xong, chuyện sáng nay làm cho nàng nhớ lâu, tuy rằng Hoàng Hậu nghiêm khắc hơn, nhưng rốt cuộc là muốn tốt cho nàng; mà bản thân nàng cũng đã làm sai rồi.

Bên người Luyện Nguyệt Sinh tổng cộng có sáu Đại cung nữ, ở Phụng Tề cung lý ai làm việc này. Hồng Tư hoạt bát, làm bầu không khí sinh động; Thanh Linh trầm ổn, tâm tư kín đáo; Hoàng Dương thông minh cơ trí, hiểu rõ mọi việc, cùng với Hồng Tư Thanh Linh phụ trách sinh hoạt hàng ngày Hoàng Hậu; Lam Huân lạnh lùng ôn trọng, phụ trách bảo quản sổ sách các bộ các tư đưa tới; Lục Oánh thận trọng, làm việc ôn hòa, phụ trách quản lý cung nhân trong Trung Cung; Từ Vân tin tức linh thông, ở thanh danh cực tốt trong đám nô tỳ trong hậu cung, thường xuyên có thể tìm hiểu tin tức nhỏ nhỏ của các phi tần.

Sáu cung nữ này giống như là hai tay của Luyện Nguyệt Sinh, không thể thiếu một ai!

Đang nói chuyện hàng ngày với sáu người, Đỗ Tiểu Bảo tiến vào báo người của Nội Uyển Tư đến.

Việc của cung nữ cung Thiên tiếp dư, dẫn ra việc Nội Uyển Tư lý có người lơ là cương vị công tác, vô cùng lớn mật, mới có thể động tay động chân trong Nội Uyển Tư.

Trong hậu cung, dưới các chủ tử là các bộ các tư, nếu có người động tay chân, sớm muộn gì sẽ truyền đến trong tai đế hậu. Chuyện Hàm Ngải làm trong Nội Uyển Tư, Luyện Nguyệt Sinh đã sớm biết, chỉ là lười so đo với Thiên tiếp dư mà thôi, mà Cảnh Diễm cũng đã biết thì đều ngầm đồng ý việc này, Luyện Nguyệt Sinh càng không muốn nhúng tay quản lý.

Hôm nay xảy ra chuyện giáo huấn mọi người trong hậu cung chỉ là thuận miệng thôi, gây sự làm Hoa Thiên Bạch không thoải mái mới là thật!

Chương sự Nội Uyển Tư Cô Thu Tuyết thấp thóm bất an, tiến vào hậu điện dẫn theo vài cái cung nhân Nội Uyển Tư cúi người hành lễ.

Luyện Nguyệt Sinh lười biếng liếc mắt quét mấy người phía dưới; nháy mắt với Lam Huân, Lam Huân cúi người lui ra, một lát sau thì cầm sổ sách Nội Uyển Tư đưa cho Thu Tuyết.

Thu Tuyết khó hiểu nhận sổ sách, bạo gan mở miệng hỏi: “Nương nương đây là... Nhưng là ghi chép của Nội Uyển Tư có gì sai ạ.”

Nghiêng ngời ở trên giường êm Luyện Nguyệt Sinh nhấp nhẹ hớp trà, nói: “Tự ngươi nhìn xem.”

Thu Tuyết nghe vậy, mặt mang nghi ngờ lật trang, nhưng là lần qua lật lại cũng không nhìn ra cái gì không đúng.

Luyện Nguyệt Sinh lười nói, để Thanh Linh mở miệng, nàng thì dựa ở trên giường êm dùng nước trà, Hồng Tư đứng ở một bên quạt nhẹ, Hoàng Dương đứng ở phía sau nhẹ nhàng xoa vai cho nàng.

Thanh Linh nói xong, đầu Thu Tuyết đầy mồ hôi lạnh, vội vội vàng vàng lật xem sổ sách, quả thật không có ghi chép có liên quan đến Thiên tiếp dư! Bên trên có ghi cũng chỉ là mỗi tháng lĩnh theo hậu phi phẩm cấp quy cách gì đó.

Thu Tuyết ra một đầu mồ hôi, vẻ mặt hoảng loạn quay đầu lại nhìn về phía những người đứng sau, trong tay nắm chặt quyển sổ kia, cố gắng không để giọng nói run rẩy hỏi: “Các người làm kiểu gì đấy! Không có bất cứ một ghi chép nào về Thiên tiếp dư!”

Vài cung nữ đứng sau đương nhiên biết việc này kể ra thì đủ lớn đủ nghiêm trọng, đây là sơ sót của Nội Uyển Tư, nếu là trị tội, không thể biết sẽ như thế nào đâu!

“Cô... Phụ trách ghi chép không phải là nô tỳ, nô tỳ không biết việc này.” Một cái cung nữ vội vàng hấp tấp nói.

”Việc này không phải Thái Diệp phụ trách sao.” Lại có một cái cung nữ nói, ánh mắt sắc bén nhìn về một hướng.

”Được rồi! Đầu ngâm miệng cho bản cung!” Mây Luyện Nguyệt Sinh nhẫn lại, nhẹ kêu một tiếng, trong thanh âm mang theo uy nghi, giống như một con dao treo lủng ở mọi người trên đầu.

Bọn thủ hạ nghe vậy, vội cuống quýt ngâm miệng, cúi đầu thấp.

Luyện Nguyệt Sinh gọi cung nữ Thái Diệp, Thái Diệp cũng thừa nhận là nàng ghi chép, bị dọa sợ tới mức run lấy bầy, Thái Diệp nào dám giấu diếm, đem ngọn nguồn nói rõ cho Hoàng Hậu.

Hàm Ngải ý vào chủ tử Thiên tiếp dư của nàng là sủng phi, trong cung đi ngang, chuyện cáo mượn oai hùm đều có. Nội Uyển Tư là nơi cung cấp đồ dùng sinh hoạt cho hậu phi, đồ dùng phát xuống dưới mỗi tháng đều như nhau, cũng sẽ có người thiếu huân hương thiếu bút mực..v.v.. các đồ vật, cho nên lúc này liền cần phải đi nội Uyển Tư lấy, mà nội Uyển Tư thì phải ghi chép chi tiết lại người nào muốn cái gì, đảm bảo số lượng tồn trong kho nội Uyển Tư không sai lệch.

Nhưng Hàm Ngải cố tình ý chủ tử mình là sủng phi, thường thường không tuân theo những quy củ này, huống hồ đến Hoàng Đế còn chính miệng nói là thiếu cái gì thì đi lấy thêm, có cái này làm hậu thuẫn, Hàm Ngải còn so đo cái gì, đến Hoàng Hậu nàng còn không coi trọng, thì có coi trọng nổi một cung nhân trong nội Uyển Tư sao.

Thái Diệp mắt đầm lệ mờ mịt đập đầu với Hoàng Hậu, “Nương nương, là nô tỳ làm hỏng việc, mong rằng nương nương khoan dung.”

Luyện Nguyệt Sinh nâng ly trà, ngón trỏ vuốt ve ly trà, cảm nhận đường vân Lưu Vân rất rõ ràng. Chỉ đơn giản nhìn Thái Diệp khóc, còn lẽ là thật sự dễ dàng tin tưởng lời nàng nói, nhưng bản lĩnh tạo lời nói dối của nàng thật không cao, Hàm Ngải đến lấy gì, người viết lên như thường lệ, cho dù Hàm Ngải không kí tên thì có làm sao?

Thu Tuyết cũng là phát hiện bên trong có sự mờ ám, mày nhăn lại thật chặt, thì nghe âm thanh thanh đậm đậm Hoàng Hậu nói từ trên xuống, “Chương sự Nội Uyển Tư quản giáo cung nhân không tròn trách nhiệm, xuất hiện lỗi thế này, phạm lỗi nghiêm trọng, lập tức hủy bỏ chức chương sự, chờ đợi xử lý. Những người còn lại, trừ Thái Diệp, đều khiển đi hoán y cục.”

Thu Tuyết vừa nghe liền ngẩn ngơ, những cung nữ kia cũng dọa sợ tới mức hu hu khóc xin tha, hoán y cục đó là nơi nào chứ! Ai sẽ nghĩ đi nơi đó!

Bọn người bị kéo xuống, Luyện Nguyệt Sinh nhìn phía dưới Thái Diệp vẫn khóc run lấy bầy, nói: “Ngươi, đầu tiên nhốt một thời gian, đem những thứ người che giấu lấy ra toàn bộ.”

Bên này Luyện Nguyệt Sinh vừa xử lý một đám người nội Uyển Tư, bên kia tin tức đã truyền vào trong tai chủ tử các cung.

Tô quý tần vỗ tay khen hay, Thiên tiếp dư nhú chân mày, nhận điểm tâm cung nữ mới cầm lên, muốn đến Tuyên Chính điện tìm Hoàng Đế.

Vậy mà đi đến mới biết Hoàng Đế đến chỗ Thái Hậu, Thiên tiếp dư vừa nghe xong liền sầm xuống, nàng cùng Thái Hậu không hợp, Thái Hậu nhìn nàng không vừa mắt, tự nhiên nàng không đến chỗ Thái Hậu làm cho Thái Hậu ghét, nhưng Hoàng Đế đến chỗ Thái Hậu! Không biết phải làm sao, chỉ có thể mang người đến chờ ở Trường Sinh điện.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn như là phạt một đám người nội Uyển Tư lơ là cương vị công tác, nhưng thực tế là âm thầm dạy dỗ hậu cung.

Tạm thời, tâm tư mọi người trong hậu cung khác thường.

Cảnh Diễm biết việc này sau khi ra khỏi cung Thái Hậu.

Cho nên cũng không về Trường Sinh điện, mà là trực tiếp đến Phượng Tê cung, vì vậy Thiên tiếp dư chờ ở Trường Sinh điện lại bỏ nhào vào khoảng không, nhưng là nàng cũng không thể đi Phượng Tê cung, vì vậy đành phải an tâm chờ ở Trường Sinh điện.

Cảnh Diễm đi nhanh, khuôn mặt lạnh lẽo đi vào trong, hần mặc một bộ thường phục hoa mỹ Minh hoàng, mang theo một thân hoa quý đường hoàng, quả nhiên là mười phần đế vương chi phạm.

Nhìn mặt hần lạnh như một mặt trên bức tranh tuyết tú, Luyện Nguyệt Sinh đều cảm thấy quá lãng phí!

Nàng biết vì sao hần đến, cũng biết hần sẽ đến, sau khi đơn giản hành lễ, liền đợi hần mở miệng.

Hoàng Dương dâng lên trái bưởi trà lại mới nấu để lên trên bàn, lui đến bên cạnh.

”Hoàng Hậu không có ý định giải thích một chút chuyện xảy ra hôm nay sao?” Cảnh Diễm ngồi tại ghế trên, híp híp mắt, quanh thân lộ ra một hơi thở nguy hiểm.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn chăm chú vào hần, “Cung nhân Nội Uyển Tư lơ là cương vị công tác, tạo thành sai lầm lớn, chẳng lẽ thần thiếp không nên phạt sao?” Nàng mặt mày bình tĩnh, âm thanh vừa ngay ngắn lại vững vàng.

Cảnh Diễm trầm giọng nói: “Trẫm là hỏi người chuyện Thiên tiếp dư, đừng giả bộ hồ đồ!”

”A, thì ra là Thiên tiếp dư.” mặt Luyện Nguyệt Sinh ngẩng lên, lập tức hiểu ra, “Như vậy điện hạ muốn thần thiếp nói cái gì đây?”

Màu sắc con mắt Cảnh Diễm hơi thay đổi, trừng mắt hừ lạnh với nàng, “Hành động của Thiên tiếp dư đều là Trẫm ngầm đồng ý, người làm cho nàng khó chịu, không phải là đánh lên mặt Trẫm sao!”

Cái gọi là sủng phi, chính là mọi cử động đều dẫn động tới tâm đế vương. Cả hậu cung này có thể làm được cũng chỉ có Thiên tiếp dư Hoa Thiên Bạch.

Luyện Nguyệt Sinh trong lòng cười, mặt không đổi sắc nhìn hần nói: “Cung nhân phía dưới ý vào thân phận chủ tử trong cung hoành hành ngang ngược, xem thường cung quy, nếu mọi người đều như vậy, hoàng cung ra cái gì.” Nàng dừng một chút, “Bệ hạ tập trung tinh thần vào triều chính, vốn không nên ưu phiền vì những chuyện trong hậu cung, thần thiếp là người đứng đầu Hậu cung, về tình về lý nên quản lý tốt những việc trong hậu cung. Nói ra thì chuyện của Thiên tiếp dư, thần thiếp đều hiểu rõ; cũng không bỏ qua ý của bệ hạ, chỉ là nếu người người đều giống như nha hoàn bên cạnh Thiên tiếp dư kia, trong hậu cung này chẳng phải là loạn sao.” Hơn nữa đến lúc đó nếu loạn thật, một chính là nàng mà sai cũng là nàng, có chuyện gì liên qua đến hần?

Lời nói đạo lý rõ ràng lập tức khiến cho Cảnh Diễm không nói gì được.

Hần nghe thấy Thiên tiếp dư bị Luyện Nguyệt Sinh giận cá chém thớt ở Trung Cung, mang theo một ngọn lửa tức giận đến Phụng Tê cung cho Luyện Nguyệt Sinh nhìn, nào biết nàng nói những lời đoan đoan chính chính, làm dập tắt hơn nửa lửa giận trong hần.

Hần trong lòng than nhẹ, nhớ ra nàng hiện giờ có thai, còn vất vả mọi việc trong hậu cung, đột nhiên cảm thấy có chút bất khoan áy náy, mặc kệ nói thế nào, nàng đây cũng là thực hiện trách nhiệm của Hoàng Hậu, mà hần, chỉ lo sủng ái Thiên Bạch, quên mất quy củ căn bản, nếu để Thái Hậu biết, sợ là càng thêm không thích Hoa Thiên Bạch.

Nghĩ như vậy, hần nhẹ nhàng mở đôi mắt chậm rãi đảo, “Ngày hôm nay Trẫm về từ chỗ mẫu hậu, đặc biệt dặn dò Trẫm không ít chuyện, mẫu hậu gần đây rất nhớ nàng, nàng bớt thời gian đi Từ Ninh cung thăm mẫu hậu đi...” Chữ cuối cùng còn chưa nói hết, lời Cảnh Diễm lập tức ở trong miệng không ra được; vừa rồi còn nghĩ không so đo việc này nữa, thái độ dịu xuống đem việc này bỏ qua đi thì nhìn thấy tâm tư trong mắt Luyện Nguyệt Sinh thì lập tức không còn tồn tại nữa.

Con mắt Luyện Nguyệt Sinh lóe ánh sáng khiêu khích, dường như cười nói với hần ——sáng nay người làm ta không thoải mái, ta liền làm tiểu thiếp của người không thoải mái!

Thực tế, Luyện Nguyệt Sinh chính là có ý định này.

Cảnh Diễm không thể động vào, vậy động vào người nằm trên đầu quả tim của hần thì chẳng phải cũng là như nhau? Và lại Luyện Nguyệt Sinh đề ý thấy, bên kia Thiên tiếp dư cũng làm sai rồi, nếu làm to chuyện lên, nàng liền không tin nàng không nói lại hần!

”Mẫu hậu những ngày này dốc lòng tu phật, bảo là muốn cầu nguyện điềm lành cho tiểu hoàng tử trong bụng thần thiếp, thần thiếp vẫn luôn không dám tùy tiện đi quấy rầy, tất nhiên nếu mẫu hậu nhớ thần thiếp, vậy thần thiếp tất nhiên là phải đi thăm hỏi mẫu hậu một chút.” Mặt mày nàng thu bớt sự phóng túng lại, nói xong thì cười tủm tỉm.

Cảnh Diễm đề xuống sự buồn bực nhốt trong lòng ngực, nặn ra khuôn mặt cười nhìn về phía Luyện Nguyệt Sinh, nói: “Vậy Hoàng Hậu cần phải nhanh chút, đừng để mẫu hậu chờ quá lâu.”

”Sáng sớm ngày mai thần thiếp liền đi.”

Cảnh Diễm khẽ mỉm cười, cả hai cùng lặng yên, âm thanh không có sóng không lan, rồi lại loáng thoáng có ý cười, “Nàng hiện giờ có thai, cũng không cần quá mức vất vả. Như vậy đi, để Thực phi giúp nàng xử lý vụ sự sáu cung, nàng cũng sẽ không quá mệt.”

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cùng xử lý vụ sự sáu cung

Chuyện tốt cùng xử lý vụ sự sáu cung, giống như bánh thịt từ trên trời rơi xuống hung hăng đập vào đầu Thực phi Cao Ti.

Thực phi tay cầm thánh chỉ, duỗi tay néo néo cánh tay cung nữ bên người, về mặt từ hoàng hốt thì hoàn hồn, nháy mắt vui sướng không thôi. Đây chính là cơ hội, quyền lợi cùng xử lý vụ sự sáu cung không phải là người người có thể có, nếu như nàng thể hiện nổi bật hơn, sao còn sợ bệ hạ không chú ý đến nàng!

Ngoài hoàng hậu Luyện Nguyệt Sinh, phẩm cấp cao nhất cũng chính là Thực phi Cao Ti, vì vậy, việc trợ giúp Hoàng Hậu xử lý vụ sự sáu cung chỉ có nàng là có đủ tư cách. Thực phi trong lòng hiểu rõ; cũng không phải là Hoàng Đế xem trọng nàng mới để cho nàng xử lý vụ sự cùng, chẳng qua là phẩm

cấp của nàng cao.

Chỉ là không nghĩ đến chuyện tốt như vậy lại đến chỗ nàng, xem ra Hoàng Hậu mang thai, cũng không phải chỉ toàn là chuyện xấu.

Từ Phương Tê cung đi ra, một bụng tức giận của Cảnh Diễm mới là tàn hơn nửa, sắc mặt cũng không khó coi giống mới lúc đến. Hắn vội vã trở về Tuyên Chính điện, nghĩ một phần thánh chỉ để Triệu Hoài Sinh đi Trường Nhạc cung.

Sau đó hắn mới biết được, chuyện Thiên tiếp dư đến Tuyên Chính điện, hiện giờ đang đợi ở Trường Sinh điện. Cảnh Diễm không muốn nhắc đến việc cung nhân báo muộn, vội vã trở về Trường Sinh điện.

Thiên tiếp dư chờ lâu, cuối cùng cũng thấy người về!

Thiên tiếp dư đứng đón ở trước Trường Sinh điện, một bộ phồn hoa cung trang màu hồng phấn bay bay theo gió, tóc đen nhẹ thất thành bụi tóc, bộ điều ngọc bích linh lung cảm nghiêng, giữa lông hơi có chút mềm mại, bờ môi mỉm cười, mềm mại không gì sánh được.

Cảnh Diễm nhìn thấy mỹ nhân, cảm giác được lửa giận nhận ở Luyện Nguyệt Sênh, trong nháy mắt liền tan biến gần hết, toàn thân thư thái. Trên mặt hắn không tự giác nở nụ cười, duỗi tay nắm lấy tay của nàng, “Chờ đã bao lâu.”

Thiên tiếp dư mặt hồng xấu hổ, mặt mày ngâm xuân quét nhẹ liếc mắt nhìn Cảnh Diễm, lại nhanh chóng cúi thấp đầu, nói: “Không lâu ạ, bệ hạ bận rộn sự vụ, nên thiếp đợi ở đây là sợ để lỡ bệ hạ.”

Ý cười trên mặt Cảnh Diễm càng lớn, hắn nắm nắm tay Thiên tiếp dư, nói câu “Làm sao có thể”, sau đó ôm lấy nàng đi vào.

Năm mươi lăm tuổi, Thiên tiếp dư hầu hạ bên người Cảnh Diễm, không chỉ tính cách dịu dàng, khéo hiểu lòng người, làm việc cũng ôn hòa cẩn thận, Cảnh Diễm cùng nàng cùng nhau lớn lên, cũng càng thêm thích nàng. Ở Đông cung thì cực kỳ mờ ám cùng nàng, đến khi đăng cơ làm đế, thì đem nàng làm cung phi.

Theo Cảnh Diễm lâu như vậy, Thiên tiếp dư đã hiểu cách nghĩ trong lòng hắn, nên cũng không có vội vã nói chuyện Hoàng Hậu, mà là tùy mị chậm chậm lôi kéo hắn ngồi xuống, khoe môi giương cười, có chút chế cười nói: “Thiếp chuẩn bị điểm tâm đưa cho bệ hạ, nào biết bệ hạ lại không ở đây, điểm tâm cũng nguội rồi...”

Cảnh Diễm vỗ nàng tay cười, “Nàng cũng thiệt là, nếu muốn gặp Trẫm, trực tiếp phái người đến nói một tiếng cho Trẫm là được rồi.” Dứt lời, hắn liền mở hộp điểm tâm ra, lấy ra một khối điểm tâm, trước khuôn mặt Thiên tiếp dư ôn nhu cùng ánh mắt hơi chờ mong của nàng thì mở miệng cắn một miếng.

Hai mắt Thiên tiếp dư sáng lên, thấy hắn ôn nhu mỉm cười, khen ngợi điểm tâm của nàng vô cùng ngọt ngào thì mặt nàng liền đỏ rực, thẹn thùng cúi thấp đầu, yên lặng không nói.

Cảnh Diễm không phải là người ngốc, tự nhiên biết vì sao Thiên tiếp dư chờ ở chỗ này từ hừng sáng. Tuy rằng là chính miệng hắn nói, hắn cũng không nói gì nhiều, nhưng cung nữ Hàm Ngải bôi bùn lên mặt nàng, thật sự không thể tha thứ.

Ăn xong điểm tâm, Cảnh Diễm dùng một ly trà, vỗ vỗ mu bàn tay Thiên tiếp dư, mở miệng nói chuyện đó trước.

Thiên tiếp dư ngăn ra, cũng không nghĩ đến hắn sẽ mở miệng trước, lúc đầu nàng còn chuẩn bị tìm cơ hội tốt để nói đâu.

Cảnh Diễm là Hoàng Đế, tự nhiên là sẽ không quản chuyện tình trong hậu cung, bởi vì mọi việc đều có Luyện Nguyệt Sênh chuẩn bị, hắn cũng không xen tay vào được. Chuyện Hàm Ngải ý vào thân phận Thiên tiếp dư hoành hành ngang ngược trong cung, hắn thật sự không biết, nếu không phải là Luyện Nguyệt Sênh nói, hắn sẽ không thể nghĩ đến một cái tiểu cung nữ lại dám làm thế.

“Bệ hạ, chuyện này thiếp cũng sai, không quản lý tốt cung nhân phía dưới, để Hoàng Hậu nương nương cùng bệ hạ vì nó mà lo lắng, thật sự là thiếp có lỗi lớn.” Về mặt Thiên tiếp dư áy náy muốn đứng lên hành lễ, Cảnh Diễm lại ấn bả vai để nàng ngồi xuống ghế.

Chuyện Hàm Ngải thì Thiên tiếp dư biết, nhưng nàng không coi đây là chuyện lớn gì, chủ tử nở mày nở mặt, trên mặt cung nhân phía dưới cũng có ánh sáng, ở trước mặt cung nhân khác thì cao hơn họ một bậc cũng là chuyện thường. Huống hồ nàng thật sự là sủng phi, tự nhiên cho rằng mặc kệ nàng xảy ra chuyện gì, Hoàng Đế đều đứng ra nói chuyện thay nàng.

Mà trong tình huống này... Mơ hồ ở bên trong có ý tứ trách cứ nàng! Thiên tiếp dư cảm thấy không ổn, trong lòng nghĩ không biết bệ hạ nghe được cái gì ở chỗ Luyện Nguyệt Sênh, trong lòng càng bất mãn đối với Luyện Nguyệt Sênh.

“Hàm Ngải chịu hai mươi đại bản có lẽ là quá nhẹ, cung nữ như vậy giữ ở bên người, không chừng ngày sau sẽ mang đến phiền toái cho người.” Cảnh Diễm nhíu mày lại, trầm ngâm nói: “Không bằng đưa Hàm Ngải đến hoán y cục đi thôi.” Hắn sẽ sai người giải quyết nàng mà nhân thân không biết quý không hay, “Trẫm lại chọn cái cung nữ đến hầu hạ nàng.”

Thiên tiếp dư vừa nghe, mắt hạnh hơi mở, trong lòng suy nghĩ vài điều trong nháy mắt, nàng kim giữ cảm xúc, khoe mắt nhiễm hai giọt nước mắt, “Bệ hạ, lần này ngài liền tha Hàm Ngải đi, thật ra thiếp cũng có sai, nếu là bệ hạ chỉ xử trí một mình Hàm Ngải, thật sự khó có thể mọi người chấp nhận, cầu bệ hạ cũng trừng trị thiếp thân thôi.” Nói dứt lời là đứng dậy, lui ra ngoài, quỳ xuống. Hàm Ngải cùng nàng tình cảm không thể so với những người khác, sao có thể tùy tiện đuổi cô, mà Hàm Ngải là tâm phúc của nàng, nàng cũng không nỡ!

Cảnh Diễm không muốn nhìn thấy nhất là nàng khóc, vội vã đỡ nàng dậy, cam đoan không hề truy cứu chuyện Hàm Ngải, nhưng cảnh báo nàng nhất

định phải quản lý Hàm Ngải cho tốt, nếu là lại xảy ra chuyện gì, hần tuyệt đối sẽ không tha thứ.

Nghe vậy, Thiên tiếp dư nín khóc mỉm cười, khoe mắt còn vương nước mắt, khoe môi lại là mỉm cười, làm cho người ta nhìn thì lòng mềm nhũn.

Vì vậy Cảnh Diễm không thể thiếu việc làm nàng cười, Thiên tiếp dư bị hần chọc cười duyên liên tục, nằm ở trong ngực hần không chịu ra.

Thục phi tiếp ý chỉ cùng xử lý sự vụ sáu cung, tự nhiên là muốn đi một chuyến đến Phụng Tê cung.

Lúc đó, Luyện Nguyệt Sinh còn cùng vài người Hồng Tư thương lượng chọn chương sự mới cho nội Uyển Tư, Thục phi liền đến cửa.

Có thể có một người hỗ trợ xử lý việc vặt trong hậu cung, Luyện Nguyệt Sinh là cực kỳ vui sướng. Tuy rằng nàng biết trong nội tâm Cảnh Diễm có chủ ý gì, hần vẫn luôn kiên đề Ninh quốc công phủ, tự nhiên nàng vị hoàng hậu này cũng không được hần chào đón, luôn đối cách đối xử với nàng.

Nàng cùng Cảnh Diễm là nhìn nhau hai đời ghét, đây, nàng làm cho người nằm trên đầu quả tim của hần không dễ chịu, đảo mắt hần liền để cho người khác đến phân tán quyền lợi của nàng.

”Người cũng không cần gò bó như vậy, bệ hạ để người cùng xử lý sáu cung là coi trọng người. Sau này một ít việc nhỏ người tự xem rồi làm, những việc còn lớn bản thì có thể đến đây thương lượng cùng bản cung.” Luyện Nguyệt Sinh cười nhạt, âm thanh hòa nhã.

Thục phi cười kính cẩn, “Nương nương không chê, thiếp cũng sẽ không để cho nương nương thất vọng.”

Luyện Nguyệt Sinh còn nhớ chính mình trong bụng có viên thịt còn chưa chẩn đoán chính xác, nói đơn giản vài câu với Thục phi, liền lấy lý do cần nghỉ ngơi, đem người đuổi đi.

Luyện Nguyệt Sinh đuổi hàm súc, Thục phi cũng không cảm giác được, còn càng cảm thấy Hoàng Hậu nương nương cũng không tệ, vui mừng trở về Trường Nhạc cung.

Đội Thục phi đi rồi, Luyện Nguyệt Sinh gọi Từ Vân đến, để nàng tạm thời nhận chức vụ chương sự nội Uyển Tư.

Từ Vân vừa nghe, cảm thấy bản thân không thể đảm nhiệm, liền muốn khước từ. Lại nghe Hoàng Hậu chậm rãi nói, “Từ Vân, trong tay người là người duy nhất có đồng người theo trong Trung Cung, cho nên chương sự nội Uyển Tư, người có thể làm tốt.”

Nghe vậy, Từ Vân buồn bực đến vận vẹo, con mắt nàng đảo qua, nói: “Nương nương muốn dặn dò gì nô tỳ sao?”

Luyện Nguyệt Sinh liền nói: “Người là người thông minh, người trong nội Uyển Tư mỗi ngày liên hệ với cung nhân các cung, ít ít nhiều nhiều đều có thể hỏi thăm tin tức gì đó, người chú ý nhiều hơn đến động tĩnh mấy người Đức phi, Thục phi, Nhâm chiêu dung.”

Từ Vân vái lạy, “Nô tỳ đã nhớ, nhất định không phụ nương nương nhờ cậy.”

Nguyên chương sự Thu Tuyết của Nội Uyển Tư lơ là cương vị công tác bị bãi bỏ chương sự chức giám chức thành thất đẳng cung nữ, Hoàng Hậu nương nương tiếp đó bổ nhiệm cung nữ Từ Vân tạm thời tiếp nhận chức vị, đợi tìm được người thích hợp rồi bổ nhiệm lại. Bởi vì Từ Vân là tỳ nữ hầu hạ bên cạnh hoàng hậu, không ai đoán được Hoàng Hậu lại an bài người của mình đến nội Uyển Tư.

Lúc đó Thiên tiếp dư vừa rời bước khỏi Trường Sinh điện một lúc, liền có thái giám tiến vào báo chuyện Hoàng Hậu bổ nhiệm Từ Vân tạm tiếp nhận chức vụ chương sự nội Uyển Tư.

Cảnh Diễm vốn tâm tình cực tốt, sau khi nghe được tin tức này liền có chút nặng nề, Luyện Nguyệt Sinh lại muốn chơi trò gì?

Cho nên phải người lưu ý nhiều hơn đến hành động của Từ Vân.

Bữa tối sau, Cảnh Diễm đang chăm chú phê duyệt tấu chương, như mọi ngày Triệu Hoài Sinh cầm xanh đầu bảng đưa cho Hoàng Đế.

Mắt Cảnh Diễm lướt qua tên các cung tần phi xanh đầu bảng đặt trên khay, ánh mắt dừng lại ở cái tên “Hoa Thiên Bạch”, lập tức dời đi, nhìn sổ con nói: “Ngày hôm nay Trẫm nghỉ ở Trường Sinh điện.”

Triệu Hoài Sinh xoay người đem khay đưa cho đồ đệ Tiết Khánh, sau khi Tiết Khánh đi ra ngoài, hần thì hơi lo lắng rồi cung kính nói: “Bệ hạ, ngài như vậy như có lẽ là không được đâu...” Những ngày qua, ngoại trừ việc nghỉ ở cung Hoàng Hậu, ngài liền không triệu một người nào thị tẩm!

Mặt Cảnh Diễm cứng lại, sau khi bút son phê chỉ thị trên sổ con phê, gấp lại để qua bên cạnh, tiếp tục cầm lấy một quyển tiếp theo, “Triệu Hoài Sinh, có phải người nghĩ quá giới hạn không?”

Triệu Hoài Sinh nghe vậy vội nói “Không dám”, Cảnh Diễm liếc xéo hần rồi cho hần đi xuống.

Trong những nữ nhân hậu cung, ngoại trừ Hoa Thiên Bạch là hần thích, còn lại bất kể một ai hần cũng nhìn không vừa mắt, nhất là Luyện Nguyệt Sinh! Liền ngay cả Dương Như Ý cũng hiểu quy củ hơn nàng, nhìn thuận mắt hơn nàng.

Nếu không phải là muốn bản khoả Thái Hậu cùng quần thần triều đình, nếu không nhất định hẳn phải đêm đêm ngủ lại Quảng Lăng cung.

Nghĩ như vậy, hẳn liền mệt mỏi thở dài một hơi, gác bút son lại, giờ tay lên nhéo nhéo mi tâm.

Giờ này phút này trong cung Quảng Lăng, Thiên tiếp dư chờ mong đợi Tiết Khánh đến thông báo nàng thị tẩm, nào biết chờ rồi lại chờ, đều không thấy người. Mãi cho đến khi Văn Nhạc ra ngoài nghe ngóng rồi trở về báo là ngày hôm nay bệ hạ không triệu người thị tẩm, nghỉ ở Trường Sinh điện, nàng chờ mong đều hóa thành bọt nước.

Văn Nhạc trấn an nàng, “Nhất định là bệ hạ bận rộn chính vụ, bản thân không thoát ra được.”

Sắc mặt Thiên tiếp dư âm đạm, “Hai ngày trước bệ hạ ngủ lại chỗ Hoàng Hậu.”

“Đó là bởi vì Hoàng Hậu có thai, bệ hạ là dựa theo quy củ mà chăm sóc Hoàng Hậu nương nương thôi.”

Người nói vô tâm, người nghe có ý, Luyện Nguyệt Sinh gả vào đến không có mấy tháng liền có thai, nàng theo bệ hạ lâu như vậy, cũng không sinh được nhất nam bán nữ, nghĩ như vậy, sắc mặt Thiên tiếp dư càng khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thái hậu công đạo

Thái Hậu thật sự thích Luyện Nguyệt Sinh, điều này, Luyện Nguyệt Sinh nhận thấy được, Cảnh Diễm cũng là nhìn ra cho nên hẳn sẽ không để Thái Hậu buồn bực bởi vì chuyện về Luyện Nguyệt Sinh.

Muốn nói ra thì Thái Hậu thích nàng đến thế nào, có thể nói thế này, Thái Hậu chán ghét Hoa Thiên Bạch bao nhiêu, vậy thì sẽ thích Luyện Nguyệt Sinh bấy nhiêu.

Thái Hậu cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi, dung nhan bảo dưỡng cực tốt, ngoại trừ nơi khóe mắt có vài nếp nhăn thì căn bản nhìn không ra tuổi tác. Từ khi tiền đế đi, sau Cảnh Diễm đăng cơ, bà đều ngày ngày trong tiểu Phật đường thuộc Từ Ninh cung đốc lòng tu phật, cầu nguyện điềm lành.

Lần này chuẩn ra Luyện Nguyệt Sinh có hi mạch, thì Thái Hậu vô cùng vui vẻ.

Thái Hậu tươi cười thoải mái, vẫy tay bảo Luyện Nguyệt Sinh lại đây, nàng nắm chặt tay Luyện Nguyệt Sinh, quan sát nàng vài lần, liền nói: “Vẫn quá gầy, không thể để như vậy được, hiện tại có thai, cần phải ăn nhiều mới tốt.”

Luyện Nguyệt Sinh ngồi cạnh Thái Hậu nói, “Mẫu hậu đừng nói nữa, hiện tại nhi thần ăn gì đó đều tăng gấp đôi so với trước đây, nếu tiếp tục ăn nữa, nhi thần sẽ béo thành thế nào nữa đây.”

Nghe vậy, Thái Hậu cười duỗi tay chọt chọt đầu mũi của nàng, “Con đấy.” Bà nắm nắm tay của nàng, nói: “Ngự y kê thuốc dưỡng thai, còn có những đồ ăn bổ dưỡng, người phải dùng hết.”

“... Mẫu hậu yên tâm đi, nhi thần đều có dùng.” Luyện Nguyệt Sinh hơi do dự, cười dịu dàng đáp. Thật ra ngoài thức ăn bổ dưỡng thì những thứ như thuốc dưỡng thai, nàng đều tưới hết vào chậu hoa.

Thái Hậu cười vui vẻ, “Nguyệt Sinh, con đang mang thai đứa con đầu của Diễm nhi, cần phải chăm sóc rồi sinh ra mới được.” Giữa lòng mảy của bà có chút sầu lo, khuyên giải an ủi nói: “Diễm nhi hiện giờ còn trẻ, dễ dàng bị những thứ đầu đầu làm mê muội, con phải ở bên cạnh nó, chăm sóc nó, rồi sẽ đến ngày nó sẽ nhìn thấy những điềm tốt của con.”

Chuyện nàng không hòa thuận cùng Cảnh Diễm, Thái Hậu đều biết, sao có thể nói hòa thuận thì lập tức hòa thuận đây. Ý cười trên mặt Luyện Nguyệt Sinh không giảm, trong lòng lại là âm thầm oán thầm hành vi của Cảnh Diễm.

“Nguyệt Sinh, ai gia biết Ninh quốc công phủ trước nay trung thành và tận tâm, nhưng mà là đứa bé Diễm nhi kia...” Thái Hậu có phần buồn bã thở dài một hơi, “Nguyệt Sinh, ai gia có mấy câu muốn công đạo con.” Thái Hậu đột nhiên nói.

Luyện Nguyệt Sinh ngẩn ra rồi nói, “Mẫu hậu cứ nói ạ.”

“Con biết đấy, ở trong mắt Diễm nhi, sự tồn tại của Ninh quốc công phủ tuy rằng nguy hiểm, nhưng trong thời gian ngắn nó sẽ không động vào nhà con, con phải lợi dụng khoảng thời gian này, để Diễm nhi nhận rõ sự trung thành của Ninh quốc công phủ, như vậy mới có thể bảo trụ của vị trí Hoàng Hậu của con cùng nhà mẹ đẻ, biết chưa?”

Trong mắt Cảnh Diễm thì Ninh quốc công phủ có địa vị gì, không có ai có thể rõ ràng hơn Thái Hậu, hơn nữa bà có cảm giác, Luyện Nguyệt Sinh có năng lực cùng con trai bà dặt tay nhau cả đời.

Thái Hậu nói thẳng thắn như vậy, quả thật làm cho Luyện Nguyệt Sênh chấn động, Thái Hậu là người phải cầu hoà, nàng biết rõ, lại không đoán được, bà sẽ nói ra những lời như vậy, nàng luôn cho rằng Thái Hậu là vì có thể kiềm chế Luyện gia, đổi lấy bình an mới để Cảnh Diễm cưới nàng.

“Còn đồ đi Thiên Bạch làm Diễm nhi mê đến thần hồn điên đảo, tuyệt đối không thể giữ lại!” khẩu khí Thái Hậu lập tức trở nên nghiêm nghị, vẻ mặt cũng dần theo nhẹ hàn khí, có thể thấy chính là cực kỳ không thích Thiên tiếp dư, “Ngay từ đầu ai gia cũng không để ý, Diễm nhi lấy nàng khai trai cũng không có chuyện gì, nhưng là hiện tại nàng là càng thêm cần rồi, Diễm nhi cũng càng ngày càng không thể rời khỏi nàng, ai gia rất hối hận, lúc trước thời điểm ở Đông cung sao không giết chết nàng!”

Luyện Nguyệt Sênh chấn động.

Thái Hậu thờ phào một cái, nắm tay Luyện Nguyệt Sênh, “Nguyệt Sênh con phải biết rằng, nữ nhân đang ở hậu cung, nhất là ở vị trí Hoàng Hậu, có quá nhiều bất đắc dĩ. Địa vị, quyền thế, con nói đúng, những này đều là thiếu một thứ cũng không được, về phần tình yêu...” Nàng ngừng lại thoáng chốc, giống như nghĩ tới điều gì, “Tục ngữ nói, cá cùng tay gấu không thể cùng có được, giống như hậu vị cùng tình yêu, người nhất định phải bỏ đi một thứ.”

“Nhưng là ai gia vẫn luôn không tin, vì sao hậu vị cùng tình yêu không thể cùng có.” Ánh mắt bà kiên định, nhìn Luyện Nguyệt Sênh chăm chú, “Đứa trẻ ngoan, bản tính Diễm nhi rất tốt, con hãy dụng tâm tiếp xúc với nó, sẽ phát hiện những điểm tốt của nó.”

Ý ở ngoài lời là tin tưởng nàng sẽ kiềm được cá cùng tay gấu cùng lúc.

Sau khi trở về Phượng Tê cung, trong đầu Luyện Nguyệt Sênh còn vẫn luôn nán ná tại lời Thái Hậu nói. Tuy rằng Thái Hậu vẫn luôn dốc lòng lễ Phật, nhưng trong nội tâm cũng không trầm tĩnh đạm bạc như vậy, nếu không sao có thể lôi kéo nàng nói những lời như vậy.

Nàng tuy rằng không thích Thiên tiếp dư, nhưng lại không giống như Thái Hậu, ý Thái Hậu là muốn Thiên tiếp dư biến mất, nhưng Luyện Nguyệt Sênh lại là không nghĩ đến việc này.

Nàng là nàng, Thái Hậu là Thái Hậu, nàng không cần vì lời Thái Hậu nói mà ảnh hưởng đến mình, cái này không có bất cứ quan hệ gì đến việc nàng cùng Thái Hậu ở chung có tốt hay không tốt.

Trong điện nghỉ ngơi trong chốc lát, bên ngoài người liên đến thông báo ngự y đến chuẩn mạch bình an.

Trước đây chính Chương ngự y chẩn ra nàng có thai, tuy rằng không có chẩn đoán chính xác, nhưng thai này vẫn là để Chương ngự y đến kiểm tra.

Luyện Nguyệt Sênh thu tay về, nhìn thấy hán giữa chân mày như có vẻ buồn rầu, liền hỏi: “Có phải là bản cung cũng không mang thai.”

Chương ngự y nhíu mày lại, nói thẳng, “Lúc trước vì thần nói rằng nương nương tháng còn thấp, cũng không thể chẩn đoán chính xác, cho nên không dám nói lung tung.” Nhưng hiện giờ cả hậu cung đều đã biết việc này, “Hiện theo xem mạch tượng của nương nương, rất là kỳ lạ...”

Kỳ lạ... đôi mày thanh tú của Luyện Nguyệt Sênh nhíu lại, trong lòng cũng hiểu từ này có nghĩa là gì, nói: “Bản cung trong lòng kỳ thật cũng biết, Chương ngự y không phải lo lắng hãy kê thuốc điều trị cho bản cung.”

“Cái này...” Chương ngự y hơi khó xử, tuy nói chưa chẩn đoán chính xác, nhưng cũng không chắc chắn là không hoài thai? Tùy ý uống thuốc điều hòa, vạn nhất xảy ra chuyện lớn thì xử lý như thế nào? Đến lúc đó hán sẽ lãnh đủ.

Thấy sắc mặt do dự của Chương ngự y, Luyện Nguyệt Sênh lập tức cho hán phiếu đảm bảo, nếu có gì sơ suất xảy ra, nàng sẽ đảm bảo hán bình an.

Cứ như thế, Chương ngự y cũng đồng ý.

Chương Ngự y hỏi thời gian nguyệt tín mỗi tháng của Hoàng Hậu chuẩn hay không, lại hỏi thời gian này có phải là ăn quá nhiều đồ ăn lạnh không, trong lòng Chương ngự y đã nhận ra, kê thuốc uống cho Thanh Linh, để nàng cùng hán đồ đệ đi xuống bốc thuốc.

Sau đó, Chương ngự y chuẩn mạch lại cho Hoàng Hậu.

“Nương nương, thứ lỗi cho vì thần nói thẳng, mạch tượng của nương nương mơ hồ có vẻ giống với trượt mạch, nhưng mạch tượng cũng không rõ ràng. Chẩn mạch cẩn thận thì lại phát hiện mạch này không giống các dạng trượt mạch khác...” Chương ngự y nhíu mày, “Thần không dám kết luận lung tung.”

Luyện Nguyệt Sênh cũng hiểu được sự việc này nghiêm trọng, mặt mày ngưng trọng, nhìn về phía Chương ngự y, “Người cứ nói đừng ngại.”

Chương ngự y nghe vậy, cũng không nói ngay mà nói câu “Thần đắc tội” với Hoàng Hậu, để Hoàng Hậu kể tai rồi mới nói nhỏ cho nghe. Luyện Nguyệt Sênh thấy thế cũng liền khom người xuống, Chương ngự y kê bên tai nàng rồi khẽ nói một câu, nàng nhíu mày ngay lập tức.

Thanh Linh đã về đến nơi sau khi lấy thuốc xong, Luyện Nguyệt Sênh trầm tư, rồi cho Chương ngự y lui.

“Nương nương...” Thanh Linh khẽ gọi nàng.

Luyện Nguyệt Sênh biết nàng muốn nói gì, phân phó Thanh Linh mỗi ngày đều mang thuốc này cho nàng uống, Thanh Linh còn muốn nói, nhưng ánh mắt Luyện Nguyệt Sênh lại ngăn cản.

Nếu như những gì Chương ngự y nói đều là sự thực, ai là người đã hại nàng?

Có phải là Cảnh Diễm không?

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Lần đầu bộc lộ tình cảm

Sau đó mấy ngày, dưới sự phối hợp điều trị bằng thuốc, kinh nguyệt của Luyện Nguyệt Sinh cuối cùng cũng khoan thai mà đến.

Mấy người Hồng Tư không có thất vọng buồn bã, Luyện Nguyệt Sinh thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại bắt đầu lo lắng.

Chương ngự y nói đúng, là có người ở sau lưng không chế việc Hoàng Hậu có thai, đầu tiên là tạo các triệu chứng của mang thai, đợi thời cơ đến, lại hành vạch trần, đến lúc đó tội danh của nàng sẽ to lắm. Chỉ là người đứng sau lưng là ai? Luyện Nguyệt Sinh không biết, nhưng có thể xác định người nọ không phải là Cảnh Diễm.

Cảnh Diễm vốn ở Tuyên Chính điện phê duyệt tấu chương, sau khi nghe tin tức, bỏ lại bạn gái Đức phi, đi đến Phụng Tê cung.

Đức phi không hiểu ra làm sao nhìn Hoàng Đế phát tay áo rời đi, vốn định hỏi Tiết Khánh một chút, nào biết Tiết Khánh cũng không biết, không kịp trả lời, ra điện liền đuổi theo đội nghi thức Hoàng Đế.

Qua mấy phen suy đoán, Đức phi đành phải đi trở về cung trước.

Chẳng lẽ là chỗ Hoàng Hậu đã xảy ra chuyện gì? Nhìn về mặt Hoàng Đế vội vã, khi nào thì để ý Hoàng Hậu như vậy! Từ đáy lòng Đức phi dâng lên cảm giác nguy hiểm.

Cảnh Diễm đến gấp, thời điểm đến Phụng Tê cung thì toát mồ hôi, trong điện mát lạnh nhưng hắn không có cảm giác gì, vẫn nóng nực như trước. Nhận lấy khăn lụa Luyện Nguyệt Sinh đưa qua xoa xoa cái trán, uống một ngụm trà lạnh, liền vẫy lui cung nhân trong điện, khẩn cấp hỏi: “Người có kinh nguyệt?”

Luyện Nguyệt Sinh gật đầu, thành thật trả lời: “Sáng nay thì có.”

Về mặt Cảnh Diễm không hiểu, rồi rầm lại trộn lẫn vài phần thất vọng, mắt Luyện Nguyệt Sinh nhìn thấy, nhìn không được thắm chắc một cái dây không phải là điều người vẫn luôn hi vọng sao! Hiện tại thất vọng cái gì chứ!

Nàng bình thần cầm một miếng dưa hấu ướp lạnh trên đĩa thủy tinh đưa cho hắn, “Bệ hạ ăn một miếng giải nhiệt.”

Nhìn về mặt nàng bình thần dừng dừng, Cảnh Diễm nhíu mày càng sâu, cũng không cầm miếng dưa hấu, mà lại hỏi nàng: “Người không có gì muốn nói?”

Luyện Nguyệt Sinh thấy kỳ quái nhìn hắn, “Thần thiếp nên nói cái gì đây.”

Cảnh Diễm nhìn biểu tình trên mặt nàng như thể việc này không liên quan đến mình, rất là bất đắc dĩ thở dài một hơi, hắn giờ tay nhận lấy miếng dưa hấu, cắn một miếng, chỉ cảm thấy có một luồng khí lạnh lan tỏa trong bụng, giảm bớt một chút cảm giác nóng nực của hắn, đồng loạt nện cảm xúc trong lòng cũng bị đè xuống, hắn nói: “Việc này đầu tiên là giấu, chờ mấy ngày nữa, liền tìm lý do bỏ nó.”

Tuy rằng ngay từ đầu chủ ý của hắn đánh chính là làm cho nàng trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, ở trong hậu cung sẽ bị tứ cố vô thân. Hắn nghĩ với tâm tư của đám nữ nhân, tùy tiện một cái lý do 'Ngoài ý muốn' liền có thể làm đứa bé này bị rút, thật sự hắn cơ bản không để ý nàng có hay là không có thai, hắn chỉ không thích nàng mà thôi.

Từ lúc đầu biết được tin tức này, hắn đã trải qua một phen đấu tranh mới miễn cưỡng chấp nhận chuyện này, tuy rằng sau đó nghe nàng báo là khả năng không có hoài thai thì thở phào một hơi đồng thời hắn lại không hiểu trong phần phức tạp nội tâm kia là có ý gì, giống như hiện tại. Rốt cuộc biết được sự thật nàng không có mang thai, trong tâm tư thả lỏng rồi lại có một cảm giác phức tạp... Giống như bây giờ, hắn thật vất vả tiếp nhận và có mong muốn làm cha, tuy rằng đứa nhỏ không phải do người mình thích sinh, nhưng vẫn sẽ có cảm giác của một phụ thân mà sinh ra cảm giác chờ mong, giờ lại đột nhiên biết được, người nọ không có mang thai...

Tâm tình phức tạp làm cho hắn không biết đây là chuyện gì, không muốn suy nghĩ sâu sa.

Luyện Nguyệt Sinh không để ý trong lòng Cảnh Diễm nghĩ gì, âm thanh nàng thanh đạm bình tĩnh, giống như chuyện đang nói không có quan hệ gì với chính mình, “Thần thiếp nghĩ, chờ qua hơn mười ngày, thần thiếp liền giả bộ không cần thận ngả.”

Cảnh Diễm nghe vậy nhướn mày lên, gương mặt nhìn nàng, liền thấy nàng giống như không định dừng lại, còn có lời muốn nói: “Bệ hạ, thần thiếp còn có một chuyện muốn bẩm báo.”

”Lúc đầu Chương ngự y bắt mạch cho thần thiếp thì thật có mạch tượng mang thai, nhưng sau mấy ngày, Chương ngự y lại phát hiện có gì đó không đúng.” Nàng giương mắt lên, nhìn Cảnh Diễm chăm chú, “Mạch tượng của Thần thiếp có lẽ là do có người tạo ra.”

Cảnh Diễm kinh ngạc nhìn nàng, thấy nàng ánh mắt chăm chú cho hần, vừa nghiêm túc lại thẳng thắn, không có ý tứ gì khác ở bên trong. Hần âm thầm suy nghĩ một phen, về mặt càng ngưng trọng, “Sao lại nói như thế? Nàng có chứng cứ sao.”

Nếu như sự tình đúng như nàng đã nói; vậy người đứng sau màn này, nhưng chơi một mưu kế hay. Có hi lại thành giả chữa, đây là tội khi quân lớn, ngoài việc hậu vị của Luyện Nguyệt Sinh sẽ không bảo vệ được, kéo theo Ninh quốc công phủ cũng sẽ gặp tai ương.

Quả thật là kẻ sách hay, hai mắt Cảnh Diễm híp lại, âm thầm vì kẻ sách này khen ngợi hết lời. Đến lúc đó hần có thể biết thời biết thế, ngoài việc trừ một lúc hai mối họa, còn có thể nhân dịp nâng địa vị Cao Thiên tiếp dư, một cục đá hạ ba con chim!

Đơn giản mà nhìn con mắt Cảnh Diễm có thể đoán hần nghĩ cái gì, Luyện Nguyệt Sinh trong lòng âm thầm chẹp một cái, nói: “Thần thiếp không có chứng cứ, nhưng Chương ngự y có thể làm chứng cho thần thiếp, dù sao người chuẩn mạch cho thần thiếp là hần, kẻ được điều trị cũng là Chương ngự y.”

”Bệ hạ nếu không tin, hãy gọi Chương ngự y tới rồi hỏi.” Nói xong, Luyện Nguyệt Sinh liền muốn mở miệng gọi người đi mời Chương ngự y đến đây.

”Ngồi xuống!” Cảnh Diễm hoàn hồn, kéo ống tay áo nàng đặt nàng trở về ghế ngồi, “Trẫm tin ngươi.” Hiện tại kẻ sách có tốt thế nào đi nữa cũng không cần, trong nội cung có người tâm cơ thâm trầm như thế, đối với hần thì cũng là một loại nguy hiểm.

Luyện Nguyệt Sinh ngồi ổn ở trên ghế, liền nghe hần nói: “Trong lòng nàng có hoài nghi người nào không?”

Nàng lắc đầu, lại nói: “Thần thiếp cho rằng, hiện tại trước tiên hần là tìm ra thần thiếp tại sao lại có thể có mạch tượng mang thai đã.”

Hần liền hỏi: “Vậy nàng tìm được chưa?”

Nàng lại lắc đầu, lông mày hần nhướn lên đầy bất đắc dĩ, lần đầu tiên cảm thấy nàng thật ngốc, “Nàng cái gì đều không có; làm thế nào tìm ra người đứng sau lưng hại nàng?”

Luyện Nguyệt Sinh ở mặt ngoài thoát nhìn ôn hòa không có tính tình, người vừa tùy tiện lại có chút lười, nhưng lại cực kì thông minh, xem mọi sự đều thấu triệt, lại có vài phần làm cho người ta không nhìn thấu. Hần cùng nàng có quan hệ lâu như thế, cũng coi như là biết nàng là cái dạng người gì, thời điểm nàng thông minh rất thông minh, thời điểm ngốc lại cũng vô cùng ngốc.

”Bệ hạ khi nào thì đề ý chuyện của thần thiếp như vậy?” Luyện Nguyệt Sinh hỏi ngược hần.

Cảnh Diễm ngăn ra, chợt “Hừ” một tiếng, “Trẫm là nhìn nhận đúng sự việc, nàng còn nói Trẫm không quan tâm nàng! Nàng đã bảm báo với Trẫm, Trẫm có thể không quan sao!”

Luyện Nguyệt Sinh sờ sờ mũi, bưng lên ly trà lại uống một ngụm, nói: “Vậy bệ hạ liền để việc này cho thần thiếp âm thầm điều tra được.”

”Trẫm đưa Đoạn Dật cho nàng dùng.” Hần nói một câu.

Đoạn Dật là thiếp thân thị vệ của hần, cùng hần một lòng, cũng để giám thị Luyện Nguyệt Sinh, để ngừa nàng ra ám chiêu gì.

”Bệ hạ ngài có ám vệ sao?” Luyện Nguyệt Sinh hỏi.

Cảnh Diễm gật đầu.

”Bệ hạ đừng đưa ám vệ cho thiếp, Đoạn Dật là thiếp thân thị vệ của ngài, thần thiếp dùng, bệ hạ làm thế nào đây.” Giọng thành khẩn, lắng nghe xác thực là vì hần suy nghĩ.

”Không sao, bên người Trẫm lại không phải chỉ có một mình Đoạn Dật.” Hần từ chối dứt khoát; tiếp theo lại nói: “Ám vệ cũng cho nàng hai người, một khi có tin tức gì, trước tiên phải báo cáo Trẫm, biết chưa.”

Nàng gật đầu tạ ơn, hần nhìn nàng ít khi có bộ dáng dịu ngoan, không hiểu sao lại có cảm giác thế xác và tinh thần đều thoải mái, bây giờ thì hay rồi, Luyện Nguyệt Sinh thiếu hần một cái nhân tình.

”Đợi đến tra ra người đứng phía sau màn, bệ hạ chuẩn bị xử trí như thế nào?”

”Nàng cứ tra ra lại nói tiếp đi, về phần xử trí như thế nào, đến lúc đó Trẫm tự định đoạt.”

Vừa rồi rõ ràng còn có tâm tư phức tạp không hiểu, đến bây giờ tuy là bởi vì sự tình tiến thêm một bước, dần dần vạch trần mở ra, nhưng vẫn có chút không được tự nhiên... Hần đến cùng vẫn không hiểu là mình không được tự nhiên cái gì...

Ôm một bụng phức tạp trở về Tuyền Chính điện, Cảnh Diễm triệu Chương ngự y yết kiến.

Chương ngự y còn không biết chuyện hoàng hậu có kinh nguyệt, hoàn toàn cẩn thận theo Tiết Khánh vào Tuyền Chính điện.

Cảm xúc Cảnh Diễm đã bình tĩnh hơn, khuôn mặt lạnh nhạt ngồi sau long án xem sổ con, Chương ngự y liếc mắt, thờ dài vắn an.

Cảnh Diễm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hỏi chuyện mạch tượng Hoàng Hậu, quả thực làm hấn hoảng sợ giật nảy người, sau lại thấy Hoàng Đế giải thích, cũng hiểu biết sáng nay Hoàng hậu báo cáo lên. Vì vậy; Chương ngự y bình tĩnh, một năm một mười đem sự tình nói ra.

Tập trung nghe Chương ngự y nói, Cảnh Diễm trầm mặc một lát, liền để cho hấn đến chỗ Hoàng Hậu, cùng nàng thương lượng một chút chuyện 'Đề non' trong vài ngày sau.

Lúc này, Chương ngự y liền đã biết cuộc đời của mình, đã muốn cười lên một tiếng khởi đầu mới...

Hôm sau, Luyện Nguyệt Sinh đã rất lâu không có nghiêm túc nhìn đến mỹ nhân trong hậu cung, ở thời điểm sáng sớm chúng phi thỉnh an, lần lượt quan sát vài lần.

Chất lượng vẫn cao như trước, Luyện Nguyệt Sinh nghĩ thầm.

Nói thật thì; trong hậu cung này số lượng phi tần tuy rằng không nhiều, nhưng nếu nói có động cơ gây án, thì mỗi người đều có chút tâm tư đó. Muốn tra ra, thì làm cho nàng có cảm giác không biết hạ thủ từ đâu.

Hôm qua Chương ngự y đến đây, cố ý lấy chút huân hương trở về, còn trọng điểm tra xét một lần sổ họa cô bồn hoa trong điện của nàng, nếu không phải là sợ Chương ngự y ở đây quá lâu làm người khác hoài nghi, Luyện Nguyệt Sinh nhất định phải bắt hấn tra xét một lần những đồ ăn gần đây nàng đã dùng.

Nói chuyện phiếm cùng chúng phi vài câu, Tô quý tần là một người tinh tế tỉ mỉ, nghe ra ý trong lời nói của Hoàng Hậu, thế là cùng Hoàng Hậu nói chuyện về đứa nhỏ, Luyện Nguyệt Sinh âm thầm khen một câu Tô quý tần thật là một người tinh ý, quyết định về sau tìm thời gian thưởng nàng ít thứ.

Sau đó, chúng phi cũng một cái hai người trò chuyện, có người nói với Hoàng Hậu về chuyện những điều cần chú ý khi mang thai của chị dâu nhà mẹ đẻ, có người nói tay nghề may vá của mình cũng tạm được, nếu như Hoàng Hậu không chê thì có thể may một hai bộ quần áo.

Trong Phụng Tê cung vang lên nhưng tiếng cười, Thiên tiếp dư bày ra khuôn mặt tươi cười, trong lòng lại hận muốn chết, hai tay nắm chặt khăn không buông tay.

Luyện Nguyệt Sinh lưu ý kĩ một chút mấy người Đức phi Thục phi cùng Thiên tiếp dư, cuối cùng cảm thấy Thiên tiếp dư thật sự không giống như có cái kia IQ cao, cao thủ đoạn người, vì vậy; loại nàng ra khỏi nhóm người bị tình nghi.

Sau một hồi nói chuyện, Luyện Nguyệt Sinh thu hoạch cũng khá đủ, còn nhân dịp lôi kéo hạ nhân tâm, thăm dò một tâm tư sổ người nào đó.

Sau khi chúng phi rời đi, Chương ngự y như thường lệ đến chuẩn mạch bình an.

Hôm qua sổ huân hương lấy về đã tra ra nguyên liệu trong đó, bên trong không có bất cứ thứ gì có độc. Mùi vị những hoa hoa thảo thảo cùng huân hương trong điện được trộn lẫn cũng không có bất cứ chuyện gì.

Xem ra, vấn đề không phải là ở mặt này.

Chương ngự y đã lên cùng một con thuyền, thì không có đạo lý rời đi. Hấn năm nay đến ngưỡng 30, ở trong nhóm ngự y dựa vào y thuật cao siêu, Hoàng Đế thường thức, từ tiền đề đến Hoàng Đế bây giờ, đường hấn đi cũng vừa ôn chắc lại thuận lợi, vốn cho rằng cứ như vậy bình thường qua hết ngày, nào biết gặp phải việc này.

Hoàng Đế giao cho hấn chăm sóc Hoàng Hậu nương nương, đây là tín nhiệm hấn; có người muốn hãm hại Hoàng Hậu nương nương, nương nương để hấn trợ giúp việc điều tra, đây cũng là tín nhiệm hấn.

Cứ như thế, Chương ngự y cùng Đế Hậu đạp trên cùng một cái thuyền, đương nhiên là cẩn thận thể hiện năng lực cùng với sự nhiệt tình của mình, phát thể tận hiến lòng trung thành của mình.

Nói tiếp, ai nói đế hậu hai người bất hòa, hấn nhìn bệ hạ vô cùng quan tâm Hoàng Hậu!

Chương ngự y vô cùng tập trung, cẩn thận thăm dò đồ dùng Hoàng Hậu sử dụng mỗi ngày, tất cả đều bình thường.

Luyện Nguyệt Sinh nghĩ hoặc rất nhiều, trước hết để cho Chương ngự y về.

Từ Vân tạm làm chức chương sự trong Uyển Tư, đem nội Uyển Tư rục rở hấn lên, bên trong thay đổi không ít cung nhân, tất cả đều ghi nhớ giáo huấn chương sự Từ Vân, phát thể tuyệt đối sẽ không lại xuất hiện việc như của Thiên tiếp dư.

Từ Vân mỗi ngày ở bên trong Uyển Tư, sau khi nghe các loại tin tức, nàng sẽ chọn ra những tin tức hữu dụng đi báo cáo cho Hoàng Hậu.

Hiện giờ vài cái cung nữ đều lưu ý chuyện đó, Từ Vân tự nhiên cũng không ngoại lệ, đương nhiên rồi; hôm nay lại để cho nàng nghe ngóng được một tin

tức.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Sữa bò có độc

Nói ra thì cũng xem như là đúng lúc, sổ sách nội Uyển Tư có một khoản ghi không rõ ràng, Từ Vân liền đi tìm người ký sổ để thẩm tra đối chiếu, đúng lúc gặp cung nữ của Hạ phi lại đây lấy giấy và bút mực.

Hai người vào khó phòng, một đường nói cười, cung nữ Đông Tuyết của Hạ phi liền hỏi người của nội Uyển Tư: “Có còn vân sa không?”

Vân sa đã được xông hương, phần lớn được làm rèm che cửa sổ hoặc phủ lên đàn tranh, có lúc còn dùng để phủ lên lồng đèn lưu ly. Bởi vì mùi vị dễ ngửi, trong Phụng Tê cung cũng có không ít vân sa, đều để Luyện Nguyệt Sinh phủ lên giá sách.

Đông Tuyết đòi vân sa chỗ Khê nhi, bảo là muốn trở về phủ lên cái gì đó, vừa vặn trong nội Uyển Tư còn có vân sa, Đông Tuyết liền nói với Khê nhi, vân sa sau khi xông hương, có thể xông nhiều loại hương liệu khác nhau, nếu xông thuốc rồi ngâm vào nước thuốc, còn có thể tạo được hiệu quả điều dưỡng cơ thể. Vì vậy Đông Tuyết nói với Khê nhi lấy loại vân sa còn chưa có huân hương, nhưng trong khó phòng không còn.

Vì vậy Đông Tuyết đành phải cầm giấy và bút mực rồi trở về.

Từ Vân nghe, sau một lúc suy nghĩ, sổ sách cũng không cần thẩm tra đối chiếu, trực tiếp đến Phụng Tê cung.

Nếu tra nhiều đồ như vậy mà đều không tra được, vậy liền nói rõ vấn đề có khi xuất hiện ở chỗ khác, nghe Từ Vân báo cáo, Hoàng Dương vội vàng lấy vân sa xuống, không kinh động đến một ai liền lập tức đưa đến chỗ Chương ngự y tại Ngự y viện.

Đoạn Dật tự tiến cử, nhưng Luyện Nguyệt Sinh cự tuyệt, nói là hấn phải làm đại sự, chuyện nhỏ này để Hoàng Dương đi là được. Dứt lời, còn gọi một cái âm vệ đến Thanh Ánh cung âm thầm theo dõi động tĩnh Hạ phi.

Từ khi Đoạn Dật được Hoàng Đế phái đến Phụng Tê cung, liền rảnh rỗi sinh nông nổi, bởi vì Hoàng Hậu chuyện gì đều không cho hấn làm. Hiện tại thật vất vả có chút manh mối, đến cơ hội người chạy vật cũng không cho hấn.

Bệ hạ dặn dò hấn đến giám thị Hoàng Hậu, có lẽ Hoàng Hậu cũng là hiểu rõ, liền cố ý để hấn tiến vào điện, hễ nàng làm việc, tất cả đều ở dưới mí mắt hấn. Thật ra Đoạn Dật rất muốn phát huy tài năng của mình, hấn vẫn đều luôn là tay giỏi trong việc âm thầm điều tra, có thể theo một điểm manh mối tra ra người đứng phía sau.

Có lẽ là Luyện Nguyệt Sinh nhìn ra Đoạn Dật ở chỗ này không được tự nhiên, thế là liền gọi hấn đến, để hấn đến chỗ Hoàng Đế, báo cáo chuyện vừa mới phát hiện, để Bệ hạ còn suy tính.

Đoạn Dật vừa nghe, vội vàng đi làm việc ngay.

Đến khi Đoạn Dật đi rồi, Luyện Nguyệt Sinh mới gọi Thanh Linh đến, hỏi chuyện Thái Diệp.

Thái Diệp rất nhát gan, vừa nói muốn hành hình, thì lập tức có gì khai nấy. Lời nói đối lúc trước của nàng cũng là muốn che dấu chuyện nàng cùng Hàm Ngải là đồng hương lại có quen biết, Hàm Ngải tẩy não nàng, nào là Thiên tiếp dư làm sủng phi được cung chiều như thế nào, rồi Hoàng Hậu nhìn thấy đều phải kính nể ba phần ra sao, Thái Diệp nghe xong thì cũng không phân ra Đông Tây Nam Bắc gì, lại nghe Hàm Ngải nói có thể giúp đỡ gia đình nàng, thì Thái Diệp liền mở cửa sau cho Hàm Ngải, nàng đến lấy cái gì đều không ghi vào sổ sách.

Hiện tại Thái Diệp bị phân đến hoán y cục, Luyện Nguyệt Sinh sợ nàng không thành thật, liền cố ý phân phó người làm lưu ý nàng hơn.

Thanh Linh nói quá tình hình gần đây Thái Diệp, lên đường: “Nương nương, Thái Diệp nhận tội, lời khai ngài định làm như thế nào?”

“Cứ để lại đã, luôn có ngày dùng đến.” Luyện Nguyệt Sinh không nhanh không chậm nói xong.

Nếu có một ngày Thiên tiếp dư mơ mộng hão huyền là đạp lên đỉnh đầu nàng, nàng nhất định phải cho nàng đẹp mắt!

Một ngày sau khi vân sa được đưa qua, Chương ngự y liền phân tích ra vân sa ngâm cái gì hương liệu.

Bởi vì sớm báo cáo cho Cảnh Diễm, thời điểm xác nhận việc này là do Hạ phi tạo ra, hấn còn không quá mức khiếp sợ.

Hạ phi, Hạ Mạt, một phi tử tầm thường nhất trong hậu cung, làm sao có thể có tâm cơ nặng như vậy!

Phụ thân Hạ phi, Hạ Thần ở trong triều là chính nhị phẩm hộ bộ thượng thư, vẫn luôn cẩn trọng ra sức vì nước, hần cùng Ninh quốc công Luyện Minh Hiền đối đầu nhau, nhìn nhau không vừa mắt, bình thường thượng triều đối nghịch không ít với Ninh quốc công. Nữ nhi của hần, Hạ Mạt được phong làm Hạ phi, trong đó có công lao Hạ Thần, bởi vì Cảnh Diễm rất vui sướng nhìn thấy Hạ Thần đối nghịch với Ninh quốc công, phạm là địch nhân của Ninh quốc công, thì chính là bằng hữu của hần.

Hạ Mạt này, làm việc điệu thấp, tướng mạo thanh tú, tuy không xuất chúng, cũng dễ nhìn. Ở trong hậu cung Cảnh Diễm cũng là một người không có cảm giác tồn, thường ngày liền thích đánh đàn rồi vẽ tranh, thực sự không làm cho người khác chú ý.

Cảnh Diễm không có bao nhiêu ấn tượng với nàng, cũng là nhìn mặt mũi Hạ Thần, đi đến chỗ nàng mấy lần, chỉ là nghe nàng đánh đàn, cũng không ở nơi này qua đêm.

Lúc chuyện Hạ phi rắc tâm hãm hại Luyện Nguyệt Sinh truyền đến tai Cảnh Diễm, hần đang phê duyệt tấu chương ở Tuyên Chính điện, tuy rằng đã nghe nhắc nhở từ hôm qua, nhưng hần vẫn cảm thấy có chút khó tin.

Thế nhưng lại là Hạ Mạt?

Một phần sở con của thuộc hạ vẫn là Hạ Thần tấu lên, bên trong là lời nhắc nhở hàm súc “Bệ hạ không có để hậu cung mưa móc đều dính gần nửa tháng” “Hoàng Hậu nương nương có thai là việc vui, nhưng bệ hạ chỉ lo Hoàng Hậu nương nương, sợ là không ổn”, để hần không cần ở trong Phụng Tê cung, cũng đi nơi các phi tần khác.

Chỉ là một hộ bộ thượng thư, tấu loại sở con này lên, không cảm thấy mình quá rộng sao! Ngự Sử còn chưa nói gì đâu! Nếu không phải là xem ở hần cùng Ninh quốc công đối đầu nhau, sở con này sớm đã bị hần ném xuống đất!

Hần cúi đầu liếc mắt nhìn một cái sở con, quay đầu giao nó cho Triệu Hoài Sinh, nói: “Trả thứ đó về đi.” Dứt lời, liền đứng dậy rồi đi.

Triệu Hoài Sinh nhét sở con cho Tiết Khánh, “Nghe thấy chưa, đưa trở về cho Hạ đại nhân!” Dứt lời, liền chạy ra ngoài đuổi theo Bệ hạ.

Lúc này trong Phụng Tê cung, Luyện Nguyệt Sinh và Cảnh Diễm ngồi đối diện nhau.

Đặt ở giữa hai người là ván sa được gấp chỉnh tề, có một mùi hương thực nhân nhạt tán trong không khí, quanh quẩn ở trước mũi hai người.

Chương ngự y thờ dài, nói vài câu đơn giản, lại nói tới Hồng Tư phụ trách sắp xếp giá sách cùng một thái giám khác cũng có hi mạch. Cảnh Diễm nghe xong, liền vươn tay đề Chương ngự y bắt mạch cho hần.

Cảnh Diễm không có, lại không thường xuyên đến gần giá sách, tự nhiên không có loại mạch tượng kia. Còn Luyện Nguyệt Sinh, hiện tại còn mơ hồ có hoạt mạch.

Nếu như chỉ dựa vào lời nói vô tâm của một cung nữ để khẳng định là Hạ phi gây nên, thì cũng quá là qua loa. Cũng may Luyện Nguyệt Sinh có dự kiến trước, để ám vệ nhìn chăm chăm nơi đó, quả nhiên hần đã tìm được manh mối.

Tóm lại, người muốn hãm hại Luyện Nguyệt Sinh, chính là Hạ phi.

Sau khi vậy lui cung nhân, Luyện Nguyệt Sinh hỏi hần: “Bệ hạ, hiện tại chứng cứ đã có, ngài định làm như thế nào?”

Cảnh Diễm trầm tư chốc lát, khuôn mặt ngưng trọng nhìn nàng, nói: “Nếu muốn trị Hạ phi tội, phải công bố chuyện người bị hãm hại làm giả chữa mới được.”

Luyện Nguyệt Sinh mi tâm khẽ nhăn mày, thấp lẩm bẩm: “Thái Hậu hiếm khi vui vẻ như vậy...” Bất kể là để non hay là công bố âm mưu, bị đả kích nhất vẫn là Thái Hậu.

Cảnh Diễm nhướn mày, trên mặt có vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

“Nàng nghĩ làm thế nào đây?” Hần hỏi.

“Thực hiện theo kế hoạch cũ, thần thiếp giả trang để non.” Nàng lặng yên lặng yên, ngược mắt nhìn hần, “Về phần Hạ phi, nàng thấy thần thiếp ‘Để non’, tự nhiên cũng liền hiểu được ý tứ bên trong. Nếu là nàng không cam lòng, sẽ lại xuống tay, thần thiếp đợi là được.” Nàng ngừng một chút, âm thanh hơi một trầm, “Hon nữa nếu thần thiếp không có tính sai, việc này có bao nhiêu quan hệ cùng Hạ đại nhân, mong rằng bệ hạ lưu ý nhiều hơn một chút khi lâm triều.”

Chuyện bất hòa giữa Hạ phi phụ thân Hạ Thần cùng phụ thân nàng, Luyện Minh Hiền nàng đã biết từ sớm, nhưng không ngờ tới, loại này bất hòa lại kéo theo nữ nhi hần Hạ Mạt.

Nhìn đáng về Luyện Nguyệt Sinh suy ngẫm chút chút, Cảnh Diễm lần đầu tiên cảm thấy Luyện Nguyệt Sinh kỳ thật cũng không tính quá đáng ghét.

Nàng còn nhớ đến cảm xúc của mẫu hậu, không tệ, mẫu hậu đã nói qua, người hể là nhớ đến trường bối, tâm tư đều là tốt.

“Nàng nếu là như vậy nghĩ, Trẫm cũng đồng ý với nàng. Hạ phi kia, Trẫm cũng chú trọng quan sát, nếu có một điểm động tĩnh, Trẫm sẽ nói với người

trước.” Cảnh Diễm suy nghĩ một chút, nói như thế.

Luyện Nguyệt Sênh hơi giật mình, đột nhiên cảm thấy vui vẻ, đôi mắt như làn thu thủy lấp lánh, môi son hé nụ cười nhỏ, tạ ơn hẳn.

Cảnh Diễm nhìn bộ dáng nàng, còn cảm thấy có chút cảnh đẹp ý vui, chỉ là hẳn đã quen một khuôn mặt không có biểu hiện cảm xúc ra ngoài, nhưng trong con người lại có sáng nhạt lướt qua.

Sau khi đi ra khỏi Phượng Tê cung, Cảnh Diễm liền bãi giá đến Thanh Ánh cung Hạ phi.

Lúc đó Hạ phi đang vô cùng tập trung chăm chú vẽ tranh, trong lòng nghĩ hẳn phụ thân từng nói với nàng: Sau khi vi phụ đứng vững trong triều, cứ một mực bất hòa cùng Ninh quốc công, một ngày hẳn còn ở đấy, vì phụ liền không thể đứng đầu trong triều, hiện tại nữ nhi của hẳn lại vào cung làm Hoàng Hậu, người nếu đã vào cung, liền nhất định phải nghĩ một biện pháp một hòn đá ném hai chim, vừa có thể xử lý Luyện Nguyệt Sênh còn có thể làm Luyện Minh Hiền trọng thương, đến lúc đó, phụ thân nhất định sẽ ủng hộ người leo lên hậu vị!

Khóe môi Hạ phi nhếch lên, chấm một chút mực, vẽ ra màu đen chi tiết.

Nàng làm việc điệu thấp một thời gian dài như vậy, âm thầm quan sát Luyện Nguyệt Sênh, bảo đảm chắc chắn không hề có sơ sót mới ra tay, lúc này đây, nàng chỉ đợi là được.

Thời điểm tiếng thông báo vang lên, Hạ phi vẽ xong một đoạn hoa lê, nghe nói “Bệ hạ giá lâm”, vội sửa sang lại xiêm y, đi từng bước nhỏ ra ngoài tiếp giá.

Bên này Cảnh Diễm vào Thanh Ánh cung, bên kia trong Phượng Tê cung, Luyện Nguyệt Sênh còn chưa kịp nghỉ ngơi một lát.

Bên ngoài liền có thái giám dẫn cung nữ của Thục phi là Diệu Trúc vội vã tiến vào báo: “Nương nương xảy ra chuyện, Dương Từ cung xảy ra chuyện, Thục phi không thể phân thân, phải nô tỳ lại đây mời nương nương đến!”

Diệu Trúc chạy nhanh, một đầu mồ hôi, thở mạnh lại đây mời Hoàng Hậu, Luyện Nguyệt Sênh nhìn hình dạng đó, còn tưởng rằng là Trang phi bị làm sao, phân phó người đến Dương Từ cung.

Còn chưa bước vào cửa Dương Từ cung, liền nghe bên trong truyền ra tiếng khóc của Trang phi, loáng thoáng còn nghe thấy nàng nói cái gì “Tiểu bảo bối của ta”.

Thục phi đứng một bên khuyên nhủ, trong ngực Trang phi ôm một cái cục tròn tròn màu trắng khóc hoa lê vũ đài, khuyên thế nào đều không khuyên được.

Thấy gấp hoàng hậu tới, Thục phi gấp một đầu mồ hôi hành lễ, “Vốn không muốn quấy rầy nương nương, nhưng là ngài nhìn Trang phi mà xem...” Nàng chỉ vào Trang phi, “Con mèo con Trang phi nuôi đã uống một ngụm sữa bò, chết rồi, sau đó Trang phi liền khóc không ngừng, thiếp hỏi không được.”

Trang phi có thói quen uống sữa bò, nhất là ngự thiện phòng chế biến sữa bò, thêm đường cùng mật ong, mùi vị thuần mỹ còn có thể dưỡng nhan, Trang phi cực kỳ thích. Mèo kia là Tô quý tần cho nàng mấy ngày trước, nàng rất thích, không nghĩ đến ngày hôm nay sữa bò được mang đến, Trang phi như mọi ngày trước dứt cho mèo con một ngụm, kết quả con mèo sau khi uống thì không còn động đậy nữa, nhìn lại thì đã chết rồi.

Nghe cung nữ Trang phi giải thích, Luyện Nguyệt Sênh nghĩ thầm, thiệt tình, nàng đến vội vã như vậy, còn tưởng rằng Trang phi bị làm sao, không nghĩ là một con mèo bị chết!

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tạm thời làm đồng minh

Luyện Nguyệt Sênh đau đầu vì Trang phi gào thét, đi vài bước đến bên cạnh nàng, cong ngón tay đến gõ một cái lên bàn, “Đừng khóc, người nên nghĩ con mèo may mắn này đã ngăn cản một kiếp giúp người, nếu không hiện tại nằm ở chỗ này chính là người.” Nàng tốt tiếng khuyên nhủ, “Người còn nghĩ đến việc báo thù cho mèo của người không!”

Tay Trang phi đang vỗ con mèo thì khựng lại, ngẩng đầu với hai mắt đầm lệ ngẩng đầu, “Muốn! Nương nương nhất định phải làm chủ cho thiếp!”

Luyện Nguyệt Sênh nhìn khuôn mặt nàng được hóa trang tinh xảo đều khóc đến nở hoa, khóe mắt màu cam bóng bị nhòe nước mắt, quả thực là quá mức buồn cười, Luyện Nguyệt Sênh nhìn mà không nhịn nổi suýt nữa cười ra tiếng, nàng cố gắng không cười, sắc mặt ngưng trọng, nghiêm trang ngồi đối diện Trang phi, nhìn nửa bát sữa bò để trên bàn, nói: “Đây chính là chén sữa bò?”

Trang phi nghẹn ngào gật đầu, Luyện Nguyệt Sênh nhìn con mèo trong ngực nàng, liền nói: “Người bỏ con mèo xuống trước, đợi tí nữa nhi ngự y sẽ đến, con mèo này cùng sữa bò sẽ đều bị mang đi.”

Nghe vậy, Trang phi mắt mở to, vẻ mặt là không muốn, nàng cúi đầu nhìn con mèo, đến cùng nhẫn tâm nhắm mắt lại, đem mèo cho cung nữ bên cạnh.

Cảnh Diễm cảm thấy trong đoạn thời gian này, trong hậu cung thật sự quá không bình yên, bên này vừa mới tra ra người hãm hại Luyện Nguyệt Sinh, bên kia liền lại ra chuyện hạ độc Trang phi.

Hắn nói mấy câu với Hạ phi, thì có thái giám đến báo Hoàng Hậu mời hắn qua, nói là Trang phi xảy ra chuyện.

Trong một tháng Hạ phi khó có thể gặp một lần Hoàng Đế, còn chưa nói được vài câu, hắn phải đi rồi, nên rất lấy là lưu luyến tiễn người đi.

Thời điểm Cảnh Diễm đến, ngự y vừa cầm bát sữa bò với mèo đi, Luyện Nguyệt Sinh ngồi trên ghế chủ nhà hỏi Trang phi, Thục phi đứng phía sau bên cạnh nàng.

Luyện Nguyệt Sinh thấy người đến, thì đơn giản đem sự tình nói cho hắn.

Nói ra thì, trong hậu cung nếu xuất hiện chuyện như vậy, thứ nhất muốn tìm chính là vị hoàng hậu Luyện Nguyệt Sinh này, nhưng ai bảo Cảnh Diễm để Thục phi cùng nàng cùng nhau xử lý công việc sáu cung. Hắn chớp mắt, nhìn về phía Thục phi.

Thục phi cũng không nghĩ đến vì sao lại có loại chuyện này, nhưng có thể trách nàng sao! Nàng những ngày này toàn ôm đồm việc vặt lớn nhỏ trong hậu cung, cũng không chuyện khó có thể quyết định phải đi hỏi ý kiến Hoàng Hậu, cho nên, hiện tại Hoàng Đế muốn nàng giải thích, cũng là việc không biết thì không có tội.

Thục phi chịu thua.

“Bao lâu có thể tra ra?” Cảnh Diễm lãnh mặt, vuốt ve chiếc ban chỉ thủy ngọc ở ngón cái.

Thục phi chần chờ, sắc mặt do dự, “Đây... Thiếp sẽ tận lực...”

“Thời gian là năm ngày, Trẫm cho ngươi năm ngày.”

Nghe vậy, Thục phi không từ chối được, phải đáp ứng.

Đây nhưng quá hung ác! Năm ngày, nàng tra như thế nào! Thục phi tình cảnh bị thảm tiến đưa đế hậu, sau đó nhìn khuôn mặt Trang phi khóc đến ra mắt hoa, sâu đến muốn khóc.

Hai người ra khỏi Dương tử cung, Cảnh Diễm vẫy lui cung nhân đi theo, Triệu Hoài Sinh dẫn một đám cung nhân đi sau và cách rất xa đế hậu.

Cảnh Diễm đi ở đằng trước, Luyện Nguyệt Sinh cũng có xu thế bước đi phía sau hắn.

“Trẫm đi gặp Hạ phi.” Người đi đằng trước đột nhiên nói, bước chân ngừng lại.

Luyện Nguyệt Sinh cũng theo ngừng lại, nói đến: “Bệ hạ nói cái gì?”

“Chưa kịp nói gì.” Hắn nói, chột chậm rãi xoay người, con ngươi như đầm sâu, lạnh lẽo sâu thẳm, “Lúc trước Trẫm quên hỏi nàng, tại sao nàng lại cảm thấy chuyện của Hạ phi có quan hệ cùng phụ thân nàng ấy.”

Ánh mắt của nàng nhìn ông tay áo hắn thêu kim tuyến chế Tường Long, đường cong của móng vuốt rạn rờ dưới ánh mặt trời. Nàng nghĩ ngợi một lúc; nói đến: “Không có gì, thân thiếp chẳng qua là nghĩ lại Hạ đại nhân cùng gia phụ vẫn luôn không hợp nhau, cho nên loại suy nghĩ này mà thôi.” Nàng lại nói: “Bệ hạ không cần để ý đến.”

Con mắt Cảnh Diễm khẽ động, nhìn về mặt người trước mắt như thường, chân mày giống như bút mực phác họa vẽ đẹp, một bộ cung trang đồ thắm trăm bướm xuyên Hoa, khí chất u tĩnh điềm đạm không màng danh lợi, như là khối tảo Giang Nam hé ra một nhánh hoa đào.

Nhìn Luyện Nguyệt Sinh như vậy, hắn liền không khỏi nghĩ đến thời điểm nào đó Luyện Nguyệt Sinh đối nghịch cùng hắn, ngay lập tức hắn liền hoài nghi hai bộ mặt này rốt cuộc có phải là cùng một người hay không.

“Nàng hoài nghi không phải là không có cơ sở, dù sao mọi người thường nghĩ leo lên chỗ cao, Hạ Thần chỉ sở dĩ nhìn không thuận mắt Ninh quốc công, không phải là bởi vì Ninh quốc công thường xuyên bác ý kiến của hắn sao, làm cho con đường phía trước của hắn không thuận. Hai người này vừa chạm nhau, thì có thể âm ỷ mấy canh giờ.” Cảnh Diễm nhân nhật liếc nhìn Luyện Nguyệt Sinh, “Có lúc làm Trẫm cảm thấy phiền.”

Trong lòng Luyện Nguyệt Sinh cười thầm, trên mặt không hề lộ, nàng nâng con mắt, nhìn người trước mắt mặt mày ôn hòa trung xen lẫn mát lạnh cùng một thân quý giả, nói: “Ý của bệ hạ là cái gì?” Ám phúng nàng cùng phụ thân nàng nghĩ leo lên chỗ cao, coi nàng nghe không hiểu sao!

Con mắt hắn chuyển động, hệt như đầm băng thâm trầm, “Hoàng Hậu thông minh.” Hắn khen một câu không mặn không nhạt.

“Trong hậu cung nàng giám sát Hạ phi, trên triều Trẫm giám sát chặt chẽ Hạ Thần. Nếu là bọn họ có lòng gây rối... Chúng ta liền úp hũ bắt con ba ba.” Hắn giọng điệu nhạt nhẽo, nói một câu nhẹ nhàng như không.

Luyện Nguyệt Sinh trầm tư một cái chớp mắt, hơi nhăn mày một cái không dễ phát hiện, đáp ứng.

Cánh Diễm khẽ mỉm cười, con mắt sắc khẽ chuyển động, đưa tay về phía nàng. Luyện Nguyệt Sinh nhìn bàn tay duỗi đến trước mắt mình, xương ngón tay rõ ràng, trắng muốt thon dài, ống tay áo thêu long triều kim tuyến lờ lờ sáng lên dưới ánh mặt trời. Nàng hơi sững sờ, lập tức liền hiểu đây là ý gì, vì vậy ngược mắt nhìn hẩn một cái, tay đưa qua để trong lòng bàn tay hẩn.

Hẩn lập tức nắm lấy tay của nàng, nắm trong lòng bàn tay, “Đây xem như là biểu tượng chúng ta tạm thời làm đồng minh.”

Khỏe môi Cánh Diễm khẽ nhếch, nụ cười có vài phần bí hiểm khó dò, Luyện Nguyệt Sinh quay mặt sang chỗ khác không nhìn hẩn, nửa phần không lộ. Nhưng tiếp theo lại phải đuổi kịp bước chân của hẩn, Cánh Diễm dặt tay nàng, mặc hoa phấy qua, trực tiếp đi đến Phượng Tê cung.

Từ xa Triệu Hoài Sinh nhìn hai người để hậu dặt tay đi, vội kêu cung nhân đứng lên, vài người Hồng Tư đều mỉm cười, liếc mắt nhìn nhau, cười rộ ngầm hiểu trong lòng.

Nói tới hiện giờ trong hậu cung sốt dẻo nhất hai chuyện này, một là Trang phi thiếu chút nữa mất mạng vì uống sữa bò có độc, hai là quan hệ để hậu đột nhiên phát triển vùn vụt, vô cùng hài hòa.

Chuyện này nổi bật lấn áp chuyện Trang phi, cũng quên người phụ trách điều tra án này là Thục phi.

Trong hậu cung, chỗ Hoàng Hậu vô cùng náo nhiệt, thì ở trên triều từ khi Ninh quốc công vào hoàng cung, thì bị một ít quan viên lớn nhỏ lấy các lý do để bắt chuyện. Làm sao Luyện Minh Hiền có thể không biết là xảy ra chuyện gì, vì vậy vô cùng lo lắng cho nữ nhi trong hậu cung.

Ngày hôm nay Hạ Thần thấp thỏm thượng triều, Hoàng Đế trả lại sổ con cho hẩn, hẩn cũng không biết được Hoàng Đế có tâm tư gì. Trong chớp mắt, khuê nữ Luyện gia lại có thánh sủng, rồi trong cung khuê nữ Hạ Mạt không có tin tức gì, Hạ Thần nôn nóng đỏ mồ hôi.

Thời điểm lâm triều nhìn thấy sắc mặt Hoàng Đế như thường, thâm trầm không lộ, Hạ Thần hơi thả lỏng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng Hoàng Đế là bất mãn chuyện hẩn nhắc đến trong sổ con cho nên mới trả về. Nhưng là thời điểm hẩn phản bác Ninh quốc công như mọi ngày, lần đầu tiên Hoàng Đế nói chuyện thay Ninh quốc công!

Vì vậy chúng thần phía dưới đều cảm giác được bầu không khí đang thay đổi.

Mấy ngày gần đây các phi tử đến Phượng Tê cung nhiều hơn, Luyện Nguyệt Sinh ngại phiền, vung tay không cho các nàng đến.

Thiên tiếp dư buồn khổ, nấu trà hoa cúc tuyết lê mang đến Tuyên Chính điện, nghĩ sẽ thân thiết tại chỗ cùng Cánh Diễm một chút, đã lâu nàng chưa dính ân lộ liễu, toàn thân khó chịu.

Cánh Diễm cũng biết mấy ngày nay chuyện lưu truyền trong hậu cung sẽ làm Thiên tiếp dư không thoải mái. Nàng mặt phẩn hơi xấu hổ, mặt mày ảm đạm, môi anh đào hé mở, nũng nịu yếu ớt đưa môi ra.

Nào biết Cánh Diễm vừa mới chuẩn bị nghênh đón mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ thì bên ngoài giọng Triệu Hoài Sinh vang lên, Cánh Diễm giật thót một cái, mặt quay đi, Thiên tiếp dư liền bỏ nhào vào khoảng không.

Thiên tiếp dư vĩnh cái miệng nhỏ lên, vừa ủy khuất lại bất mãn.

“Cái gì!” Cánh Diễm sợ hãi kêu lên, làm Thiên tiếp dư hoảng sợ giật nảy người, hẩn cũng chẳng quan tâm đến nàng, đẩy nàng xuống chân.

Thiên tiếp dư vừa sợ lại giận, trong nhất thời ủy khuất chi ý bay tứ tung, mắt liền chảy nước mắt, trong nội tâm oán hận Triệu Hoài Sinh phá hoại việc của nàng.

“Cấp báo tám trăm dặm từ Giang Tây đến, Giang Tây lụt lớn!” Triệu Hoài Sinh cao giọng lặp lại một lần, âm thanh bức thiết.

Thiên tiếp dư nghe vậy ngẩn ra, Cánh Diễm dĩ nhiên bước nhanh đi xuống long ý, không nhìn nàng một cái để nàng mau trở về.

Bích Sa cũng biết đây là chuyện lớn, không thể để Thiên tiếp dư đợi ở chỗ này, đi vào sau điện, liền vội vội vàng vàng sửa sang lại cung vầy cho Thiên tiếp dư, nói một câu “Nô tỳ đắc tội“, liền lôi kéo nàng ra ngoài.

Thiên tiếp dư bị kéo ra ngoài, mi tâm nhíu lại, duỗi tay đẩy ra Bích Sa, vẻ mặt cao ngạo hừ lạnh một tiếng, mang theo cung nhân xoay người trực tiếp rời khỏi.

Bích Sa không hiểu ra làm sao nhìn nàng một cái, thái độ của Thiên tiếp dư là sao? Quốc gia đại sự chẳng lẽ không quan trọng bằng nàng?!

Cũng vào lúc này, trong Phượng Tê cung, vẻ mặt Thục phi đưa đám đến cầu Hoàng Hậu hỗ trợ.

Cánh Diễm giao vụ án cho nàng điều tra, trong năm ngày tra ra kẻ mưu hại Trang phi.

Ngày đầu tiên, Thục phi không có đầu mối.

Ngày hôm sau, Thục phi vẫn không có đầu mối.

Ngày thứ ba, Thục phi khóc tìm Hoàng Hậu nương nương đến hỗ trợ.

”Nương nương, ngài coi như là thương thiếp, thiếp thật sự không điều tra ra được.” về mặt Thục phi đưa đám, nắm khăn lau nước mắt, “Còn có hai ngày, nếu là thiếp không điều tra ra được, vậy thì chỉ có đường chết.”

Luyện Nguyệt Sinh làm bộ vuốt bụng, nhìn nữ nhân khóc hu hu hu phía đối diện, hỏi nàng: “Người trong cung Trang phi người đã tra chưa? Phụ trách làm sữa bò người người đã tra chưa? Người ở ngự thiện phòng người đã sai người kiểm tra, lục soát cẩn thận chưa? Người biết trong sữa bò có trộn lẫn độc được gì chưa?”

Thục phi vừa nghe xong, cũng quên cả khóc, nàng ngơ ngác, không phản bác được, “Không có...”

Luyện Nguyệt Sinh thờ dài, “Thục phi, những thứ này đều là cơ bản nhất, những thứ này người đều không làm, cả ngày nhốt mình trong Trường Nhạc cung thì có thể nghĩ ra cái gì, có thể nghĩ ra được là ai đứng sau chuyện hại Trang phi sao?”

Miệng Thục phi bệt ra, lại muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tra rõ chân tướng

Dựa theo Hoàng Hậu phân phó, Thục phi rời khỏi Phụng Tê cung, liền ra lệnh cho người đi gọi ngự y tới, cũng thăm vấn toàn bộ những người chế biến sữa bò hôm đó cùng với người trong cung Trang phi.

Suốt cả một buổi chiều, Thục phi bận túi bụi.

Chạng vạng thì cầm lời khai đã thăm vấn được, vội vội vàng vàng chạy đến Phụng Tê cung cho Hoàng Hậu xem qua, đúng lúc bắt kịp giờ cơm, thế là liền ăn cơm luôn.

Sau khi ăn cơm xong, Luyện Nguyệt Sinh dưới ánh mắt lóe sáng của Thục phi, cầm lời khai, chăm chú xem.

”Thạch tín...” Luyện Nguyệt Sinh hơi nhướn mày.

Thục phi gật đầu, “Chính là thạch tín. Thiếp dựa theo nương nương phân phó, thăm vấn người ngự thiện phòng ngày đó, lại cẩn thận lục soát một lần, nhưng không có manh mối gì.”

Luyện Nguyệt Sinh đem lời khai cuộn thành ống, gõ xuống bàn, “Đã là vài ngày trước! Cho dù có vật chứng, cũng đã xử lý xong!”

Mặt Thục phi héo luôn, trên mặt lại đầy mây đen.

”Những lời khai này, ai biết bọn họ nói thật không hề che giấu.” Nàng xem tờ kia, “Vạn nhất trong bọn họ có người là đồng phạm, sự tình xuất hiện thì ba ngày sau mới bắt đầu thăm vấn, bản cung nghĩ rằng cũng không thăm tra ra cái gì.”

Thục phi tình cảnh bị thăm, tâm trạng không tốt, “Nương nương... Việc này nên làm thế nào cho đúng.”

Luyện Nguyệt Sinh hỏi nàng, “Người thăm tra bọn họ như thế nào.”

”Dựa theo ý của nương nương, một tay cho roi, một tay tung đường.” Thục phi thành thật trả lời.

Luyện Nguyệt Sinh hiểu được là hỏi đám người kia có lẽ cũng không có kết quả gì, lấy liền hỏi Thục phi nói: “Người cảm thấy Trang phi là người thế nào?”

Thục phi ngẩn ra, sắc mặt u sầu nghĩ ngợi một lúc; nói: “Người thì hiền hoà, nhưng đôi khi miệng rất độc, nói chuyện tuy rằng có chút khó nghe, nhưng hơn phân nửa nói đều là lời nói thật.”

”Cũng tức là, nàng khả năng bởi vì nói chuyện khó nghe, bị người ghi thù?” Luyện Nguyệt Sinh nghi vấn, “Trang phi liệu không có chỗ nào khác đặc tội những người khác?”

Thục phi cau mày lắc đầu, “Cái này... Nói thật thiếp cũng không rõ, thiếp cùng Trang phi không có bao nhiêu tiếp xúc, cũng chỉ biết miệng nàng độc mà thôi.”

Nghe lời này, Luyện Nguyệt Sinh cảm thấy, có khả năng điểm này là điểm mấu chốt, thế là liền để Thục phi đi tìm Trang phi, hỏi xem cái miệng của nàng đã đắc tội bao nhiêu người, còn phải ghi chép chi tiết.

Sau khi Thục phi rời đi, Hoàng Dương từ bên ngoài tiến vào, vén áo thi lễ, nói đến: “Nương nương, Giang Tây lụt lớn, bệ hạ phái Triệu công công đến nói, ngày hôm nay bệ hạ sẽ không đến chỗ nương nương.”

Nghe vậy, lông mày Luyện Nguyệt Sinh nhảy lên, theo sau mới nhớ ra ngày hôm nay là mười lăm. Dựa theo cung quy, Cảnh Diễm phải đến Trung Cung qua đêm.

“Bản cung hiểu được.” Nàng con người vừa chuyển, nhìn Hoàng Dương nói: “Người bảo Triệu công công đợi chút, bản cung có canh sâm mới hầm, đợi tí nữa đưa Triệu công công mang qua cho bệ hạ cùng bọn họ.”

Hoàng Dương cúi người, lập tức đi xuống dưới.

Đang ở bên trong Tuyên Chính điện trầm như nước, Cảnh Diễm thấy Triệu Hoài Sinh mang canh sâm trở về thì hơi chút ngây ngẩn. Trong điện bầu không khí chính trực trầm thấp đọng lại, có đại thần nhìn thấy chuyện này, liền đứng lên ôm quyền vái lạy Hoàng Đế ngồi trên cao, nói Hoàng Hậu nương nương lòng mang thiên hạ, thương cảm thân tử, là phúc của giang sơn xã tắc.

Canh sâm là bung tới thăm hỏi Cảnh Diễm cùng triều thần, triều thần nếu nhận canh sâm của Hoàng Hậu, đều sẽ nói lời tốt, trong chốc lát, bầu không khí khẩn trương trong điện cũng có giảm bớt chút chút.

Cho dù là Cảnh Diễm, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn chút. Dù sao khen Hoàng Hậu, trên mặt Hoàng Đế cũng dính chút ánh sáng phải không?

Cảnh Diễm ở phía trước vội chuyện Giang Tây, Luyện Nguyệt Sinh ở phía sau vội chuyện Trang phi.

Hôm sau, thời điểm Thục phi cầm lấy ghi chép đến tìm nàng, Luyện Nguyệt Sinh thật nghĩ cầm lấy ghi chép trong tay tạt vào miệng Trang phi vài cái.

Nàng cũng từng chứng kiến cái miệng độc của Trang phi, nhớ rõ có một lần Đức phi ở ngự hoa viên bày thưởng thức yến, Luyện Nguyệt Sinh hãnh diện đi ngồi một lúc, Lỗ quý cơ bởi vì có chuyện đến chậm, cái miệng độc của Trang phi chế giễu một câu, đem mặt mũi đỏ lên Lỗ quý cơ.

Mỉ tâm Luyện Nguyệt Sinh nhăn lại một chút, bên ngoài liền vang lên những tiếng bước chân gấp gáp, người tới là Thanh Linh.

“Nương nương, ở cửa Chu Tước bắt một người có bộ dạng khả nghi, cung nữ muốn xuất cung.” Thanh Linh nói; “Trong tay cung nữ kia có lệnh bài Điều uyển nghi, đáng lẽ là nên thả ra cung đi, nhưng người gác cổng là Tôn công công nhìn về mặt cung nữ kia có gì đó khả nghi, liền không cho đi.”

Luyện Nguyệt Sinh trầm tư một chút, vội vàng cúi đầu lật xem ghi chép, vừa nhìn vừa nói: “Phải xem trọng cung nữ kia, áp giải lên!”

“Người đi thăm nàng!” Con mắt nàng ổn định thấy dòng chữ Điều uyển nghi, lại phản phó Thục phi một câu.

Thục phi ngu ngơ “A” một tiếng, sau đó phản ứng lại, vội vã gạt đầu, dẫn theo cung nữ rời Phượng Tê cung.

Nhìn thấy bóng dáng Thục phi vội vã, Luyện Nguyệt Sinh lo lắng nàng không biết thăm tra như thế nào, làm hỏng việc, nghiêng đầu dặn dò Thanh Linh vài câu, để Thanh Linh với Thục phi cùng nhau thăm tra.

Thanh Linh nghe phản phó, vội chạy ra ngoài đuổi theo Thục phi.

Thục phi dẫn Thanh Linh đến địa phương giam giữ cung nữ kia, cung nữ tên là Mãn nhi, là cung nữ bên cạnh Điều uyển nghi, ngày hôm nay cầm lệnh bài chuẩn bị xuất cung, nào biết liền để cho Tôn công công cửa Chu Tước không cho đi.

Lúc này Mãn nhi dọa sợ tới mức run bần bật, cũng mạnh miệng không nói cái gì.

Thục phi thương lượng với Thanh Linh, mềm không được thì phải cứng rắn thôi!

Trong Phượng Tê cung, Luyện Nguyệt Sinh thì gọi Điều uyển nghi đến để hỏi thăm.

Trong lòng Điều uyển nghi bất an, nghĩ rằng lúc này Mãn nhi hẳn là đã xuất cung. Nàng là tông tử phẩm, không có tự cách thính an mỗi ngày, Hoàng Hậu cũng chỉ nhìn thấy vài lần, tuy rằng nàng cảm thấy kỳ quái đối với việc Hoàng Hậu đột nhiên truyền nàng tới, nhưng vẫn là bình tĩnh, đi đến Phượng Tê cung.

“Điều uyển nghi, tên là Điều Diệp Vũ, là thứ nữ đứng thứ tư của một viên quan địa phương ở Hàng Châu, mẹ đẻ là bình dân, thân phận không cao, là tiến cung làm lương thiếp.” Lam Huân cầm lấy hồ sơ phi tẩn, “Sau khi vào cung Điều Diệp Vũ, phong làm tứ phẩm uyển nghi, đến nay chưa thị tẩm.”

Không có thị tẩm, lại không có thính an tự cách, Trang phi dụng phải Điều uyển nghi như thế nào? Nhưng nếu nghĩ kỹ, với cái miệng độc của Trang phi, vị phi tẩn có địa vị thấp như Điều uyển nghi không phải là đối tượng để trào phúng sao?

Điều uyển nghi đến Phượng Tê cùng thì Luyện Nguyệt Sinh đang nói chuyện cùng vài người Hồng Tur.

”Không cần đa lễ, ngồi xuống đi.” Luyện Nguyệt Sinh âm thanh không nóng không lạnh, chỉ chỉ cái ghế tròn phía dưới.

Điều uyển nghi tạ ơn, hai tay đặt tại phía trước bụng, động tác ưu nhã ngồi xuống.

Luyện Nguyệt Sinh liếc mắt một cái nhìn dung nhan Điều uyển nghi, mi thanh mục tú, có phong độ của người trí thức, ngược lại là dễ xem. Nàng không có ý định cùng nàng khách sáo gì, liền mở miệng liền nói: “Người ở trong cung này có người nào hận không?”

Điều uyển nghi vừa nghe, trong lòng thỉnh thoảng nháy động, kéo khóe môi, nói: “Nurong nurong... Lời này là có ý gì.”

Luyện Nguyệt Sinh hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Người để Mãn nhi xuất cung đi làm cái gì?”

Ánh mắt Điều uyển nghi chợt lóe lên, rồi bình tĩnh nói: “Thiếp cho Mãn nhi xuất cung đặt mua mấy thứ vật phẩm trang sức.” Nàng hơi rũ mở con ngươi, “Nurong nurong cũng biết thiếp phẩm cấp thấp, ở Ngân Tác tư thì không lấy được vài cái hài lòng, cho nên liền để cho Mãn nhi xuất cung đặt mua.”

Luyện Nguyệt Sinh dựa vào ở mềm ghế dựa, khẽ mỉm cười nhận lấy từ trong tay Lam Huân bản ghi chép ở cửa Chu Tước, “Mười ngày trước, cung nữ Mãn nhi Ngưng Tuyết cung được Điều uyển nghi cho lệnh bài xuất cung, một lúc lâu sau trở về.” Nàng đầu ngón tay lướt qua hàng chữ kia dấu vết, “Ngày hôm nay Mãn nhi lại xuất cung, nhưng là đi lấy chế vật phẩm trang sức nhĩ.”

Nghe lời này, dù là Điều uyển nghi lại nghĩ duy trì bình tĩnh, đều thiếu chút nữa tan vỡ, vẻ mặt nàng có sự sợ hãi bất an. Luyện Nguyệt Sinh đem vẻ mặt thay đổi của nàng nhìn ở trong mắt, cười một cái, “Đều nhận tội thôi.”

Điều uyển nghi kéo cười, “Thiếp... Nurong nurong muốn thiếp nhận tội gì.” Như trước giả ngu mạnh miệng.

”Suy nghĩ của người rất tốt, làm việc lại mau lẹ đơn giản, hành động bí mật không kéo dài, lại tăng thêm người không làm người khác chú ý, nói thật thật sự rất khó làm cho người ta liên hệ người cùng chuyện hạ độc sửa bỏ.” Nàng cong ngón tay đến gõ gõ quyển ghi chép việc ra cung ở cửa Chu Tước, “Nhưng mà; liền sai ở chỗ người thiếu kiên nhẫn, vội vã để Mãn nhi xuất cung đi.”

”Nếu là hai ngày trước người để cho nàng đi, có lẽ không có người phát hiện vấn đề; nhưng người lại cố tình ở thời điểm Thực phi mạnh mẽ thẩm tra Ngự Thiện phòng chờ xử lại để cho nàng đi.” Luyện Nguyệt Sinh lắc đầu tấm tắc ý cười, ý vị thâm trường.

”Thiếp...”

”Trang phi đến cùng là có thâm cừ đại hận gì với người, hận đến mức người nhất định muốn hạ thạch tín độc chết người?”

”Nurong nurong... Thiếp...” Điều uyển nghi gấp bực khó, muốn giải thích.

”Sư phó Ngự thiện phòng là đồng hương với Mãn nhi nhĩ.” Nàng từ bên trong rút ra một tờ lời khai, “Kêu Nhâm Đại Quý, là thái giám ở Ngự Thiện phòng xuống tay...”

”Nurong nurong! Ngài hãy nghe thiếp nói một câu!” Điều uyển nghi rống lớn đi ra, ngắt lời Luyện Nguyệt Sinh.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn nàng.

Liền thấy sắc mặt Điều uyển nghi đỏ lên, trên trán đổ mồ hôi, từ trên ghế trượt quỳ trên mặt đất, “Thiếp là bị oan uổng!” Nàng quyết định, phải kiên trì.

Sắc mặt Luyện Nguyệt Sinh trầm xuống, nhìn Điều uyển nghi chết không nhận tội quỳ trên đất, mặt mày nghiêm khắc, mắt phượng lý lộ ra hàn khí. Đập sô ghi chép lên án kỷ, nghiêm khắc tiếng nói: “Điều uyển nghi, bản cung là xem người không thấy quan tài thì vẫn không đổ lệ!”

”Người đến cùng vì sao hạ độc Trang phi, kể chi tiết cho bản cung!”

Hồng Tur nghe vậy, cuống quýt giả bộ đáng lo âu, ở bên cạnh khuyên nhủ, “Nurong nurong, ngài đang có bầu, trăm triệu không thể tức giận ạ.” Một bên nói một bên đưa cốc nước qua.

Hoàng Hậu phát uy, dọa Điều uyển nghi sợ tới mức toàn thân run run; lời nói mắc trong cổ họng, không ra được.

Đúng lúc này Lục Oánh vào tới, nhìn thấy trên đất người nọ dọa sợ tới mức mặt xanh lét, dường như không nói lên lời.

”Nurong nurong, Mãn nhi cùng Nhâm đại quý đều đã khai.” Lục Oánh cúi người, “Làm chủ là Điều uyển nghi.”

Điều uyển nghi vừa nghe, biết chính mình trốn không thoát, hai mắt tối sầm, ngắt đi.

Luyện Nguyệt Sinh lắc đầu, khinh bỉ nói: “Thật là cái rất nhất gan.” Nàng hỏi Lục Oánh, “Thực phi bên kia thẩm tra xong rồi sao?”

Lục Oánh trả lời: “Nhâm đại quý sợ liên lụy trong nhà người, bị Thực phi dọa sợ tới mức khai toàn bộ. Về phần Mãn nhi, chết sống đều nói mình bị oan uổng, cho dù dọa nàng nói sẽ gia hình, cũng nửa chữ không nói.”

“Đúng là cái mạnh miệng bảo hộ chủ.” Luyện Nguyệt Sinh nhàn nhạt một câu, mắt liếc nhìn Điều uyển nghi nằm trên đất, liền nói: “Trở về nói cho Mãn nhi, chủ tử nàng đã khai.”

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Kết án

Người mưu hại Trang phi là Điều uyển nghi. Sau khi được tra rõ khiến cả hậu cung chấn động. Điều uyển nghi là người nào? Đoán chừng các phi tử trên tam phẩm cũng chẳng biết nàng ta là ai.

Sau khi đã tra rõ sự tình, Trang phi lúc ấy liền hận đến muốn bạt tai Điều uyển nghi, may mà Tô quý tần đã can lại.

Điều uyển nghi tâm cao khí ngạo, từ khi tiến cung đến giờ vẫn chưa được sủng, lại tranh không lại với các cung phi có quyền có thế, chỉ có thể nín nhịn học cách khiêm tốn, hy vọng có một ngày gặp được Thánh nhan. Một hôm, nàng đã được gặp, nhưng lại đúng lúc Cảnh Diễm đang đi với Trang phi dạo Ngự Hoa Viên. Trang phi chỉ nhìn thoáng qua và hoàn toàn không có chút ấn tượng nào với Điều uyển nghi, Trang phi cũng biết nàng cũng không phải phi tần được sủng. Chính vì vậy Trang phi mới mở miệng trào phúng vài câu ngay trước mặt Cảnh Diễm. Tuy lời nói của nàng rất hàm súc, nhưng từng chữ lại như đâm vào tim Điều uyển nghi.

Bởi vậy Điều uyển nghi ghi hận Trang phi. Nàng ta nghĩ đủ mọi cách để lấy mạng Trang phi.

Trang phi cảm thấy đây chỉ là việc nhỏ. Nhưng Luyện Nguyệt Sinh lại cảm thấy đây chính là minh chứng cho câu ‘họa là từ ờ miệng mà ra’. Không thể không thuyết giáo Trang phi đang tức giận một hồi, phải làm cho nàng ta nhớ lâu một chút. Nếu không lần sau cũng chẳng còn mèo để chấn cho nàng nữa.

Sau khi đã có kết quả, Luyện Nguyệt Sinh sai Đỗ Tiểu Bảo và Hoàng Dương đến Tuyên Chính điện thông báo cho Cảnh Diễm. Cảnh Diễm nghĩ nghĩ rồi đưa ra một đạo ý chỉ, tước phân vị của Điều uyển nghi, giam vào lãnh cung.

Lúc đó, Cảnh Diễm vừa lấy tiền trong quốc khố, lệnh cho Tiêu Ly làm khâm sai, đến Giang Tây cứu tế thiên tai. Hắn vừa thờ được một lát thì cung nữ bên cạnh Luyện Nguyệt Sinh đến báo cáo kết quả sự việc.

Hắn chưa quên việc này vốn là hắn giao cho Thục phi tra. Như thế nào người của Luyện Nguyệt Sinh lại đến, liền thuận miệng hỏi một chút.

Hoàng Dương bẩm báo rõ ràng, Thục phi lực bất tòng tâm, lại chạy đến tìm Hoàng Hậu hỗ trợ, cho nên vụ án này là Hoàng Hậu và Thục phi cùng nhau tra.

Cảnh Diễm bình tĩnh, không nói gì, phát phát tay đuổi người.

Ở Phụng Tê cung, Luyện Nguyệt Sinh nằm lệch trên giường êm ở cửa sổ phía Nam. Sau lưng nàng có Hồng Tư dùng quạt lụa nhẹ nhàng quạt, gió mát dịu dịu. Ánh mắt của nàng vừa chuyển, liền có thể nhìn thấy bóng liễu mát xanh cùng những bông hoa của mùa hè nở rộ, vô cùng thích ý.

Hoàng Dương tiến vào điện, trong tay bung một đĩa vừa trắng lại vừa có sắc đỏ, Luyện Nguyệt Sinh liếc mắt một cái; thì ra là vụn băng được tẩm màu.

Luyện Nguyệt Sinh là người không thể chịu nóng. Vì vậy Hoàng Dương thường làm nước ô mai ướp lạnh, trà lại hoa bưởi để nàng giải nhiệt. Hôm nay Hoàng Dương thấy phòng bếp nhỏ có băng. Linh quang chợt lóe, nàng muốn đem khối băng đập vụn, rưới mứt hoa quả lên, vừa lạnh lạnh lại ngọt ngọt, chắc chắn là món ngon!

Nghĩ như vậy, Hoàng Dương liền hăng hái bùng bùng động thủ.

Luyện Nguyệt Sinh cảm thấy mới lạ. Nàng ngồi thẳng dậy, dùng thìa bạc múc một muỗng nhỏ đưa vào trong miệng. Ngay lập tức liền cảm thấy toàn thân đều lạnh thấu, vụn băng kèm những miếng dưa hấu nho nhỏ, một thứ chất lỏng vừa thơm vừa ngọt vừa mát, khiến Luyện Nguyệt Sinh khen ngợi hết lời.

Hoàng Dương thấy Hoàng Hậu ăn vui vẻ, tâm đang buộc chặt cũng được thả lỏng, nhưng nàng cũng không quên nhắc nhở nương nương nhà mình. Đúng là vụn băng ăn rất ngon, nhưng ăn nhiều thì không tốt với thân thể, mỗi ngày chỉ có thể dùng một đĩa.

Hiện tại Luyện Nguyệt Sinh bên ngoài vẫn được xem là ‘phụ nữ có thai’. Cái thứ vụn băng này là không thể để người có tâm nhìn thấy. Trong điện hiện nay đều là tâm phúc của nàng nên nàng mới thoải mái ăn như vậy.

Luyện Nguyệt Sinh ăn thoải mái, rồi bảo Hoàng Dương nói cách làm cho nữ đầu bếp của phòng bếp nhỏ, để nàng ta làm nhiều một chút rồi chia cho các cung nhân khác nếm thử, cũng xem như quan tâm họ.

Sau khi nghe xong, Hoàng Dương nhận lệnh đi làm.

Ăn xong vụn bánh, Luyện Nguyệt Sinh lại nghiêng người nằm trên giường, vừa định nhắm mắt ngủ thì nghe người báo Thục phi cầu kiến.

Thục phi là đến để cảm ơn Hoàng Hậu. Nếu không phải nhờ có Hoàng Hậu, trong năm ngày này nàng cũng chẳng tra được gì.

Luyện Nguyệt Sinh đơn giản tiếp Thục phi một chút rồi đuổi người đi.

Thiên tiệp dư đứng ở trước Tuyên Chính điện. Sau lưng nàng, cung nữ nâng một cái khay gỗ hương, trên khay chính là trà mật ong hoa cúc do chính Thiên tiệp dư tự tay pha.

Trong điện, Cảnh Diễm phê duyệt tấu chương, liền nghe thấy được bên ngoài vang lên âm thanh, đúng là thanh âm của Thiên tiệp dư.

Thiên tiệp dư trên mặt mang nụ cười nhẹ ảm áp, đang “dàn xếp” cùng Triệu Hoài Sinh, để hắn cho nàng vào trong.

Triệu Hoài Sinh ở trong cung lẫn lộn cũng đã lâu, cười thật lòng hay giả dối chẳng lẽ không thể nhìn ra? Người này chính là điển hình của ngoài cười nhưng trong không cười, hắn vừa định nhắc nhở nàng ta một câu thì cửa điện hé mở, Bích La vén áo thi lễ, mời Thiên tiệp dư đi vào.

Thiên tiệp dư vẻ mặt cao ngạo, liếc mắt nhìn Triệu Hoài Sinh, chậm chậm bước vào Tuyên Chính điện.

Nàng nhận lấy khay từ trong tay Văn Hi, vẻ mặt tươi cười, đem khay đặt nhẹ nhàng lên long án, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, ngài cực khổ rồi! Thiếp vì ngài chế biến trà mật ong hoa cúc, ngài nếm thử xem.” Nói xong liền đem chén sứ men xanh nâng đến trước mặt hắn.

Cảnh Diễm bởi vì chuyện tình Giang Tây mà chẳng có tâm tình quan tâm đến chuyện gì khác. Hiện tại lại thấy gương mặt tươi cười như hoa của Thiên tiệp dư, trong lòng không khỏi ảm áp, “Người có tâm.” Sau đó nhận lấy chén sứ men hoa uống một ngụm.

Thiên tiệp dư cười duyên, then đỏ mặt nói: “Bệ hạ vì nước sự vất vả, thiếp cũng chỉ có thể ở phía sau vì bệ hạ làm chút việc nhỏ như vậy.”

Cảnh Diễm lại khen nàng một câu, Thiên tiệp dư liền có chút lảng lảng, nói chuyện cũng lớn mật hơn. Nàng nâng đôi mắt hạnh trong suốt sáng long lanh lên nhìn, môi đào khẽ mở, nói đến: “Bệ hạ, tuy nói quốc sự quan trọng, nhưng thân thể của ngài cũng rất quý trọng. Thiếp nghe nói, từ hôm qua đến giờ ngài vẫn chưa nghỉ ngơi. Như vậy thân thể ngài làm sao có thể chịu nổi, không bằng ngài nên nghỉ ngơi một chút.”

Hôm qua xảy ra chuyện không vui ở Tuyên Chính điện, nàng đã không nhận được ân sủng gì. Khi trở về Quảng Lăng cung, nàng đã hối hận muốn chết. Lần này dù thế nào, cũng không thể để lặp lại chuyện hôm qua, “Đầu bếp nữ ở chỗ thiếp mới học được vài món ăn mới của Hàng Châu, không bằng đêm nay điện hạ đến nếm thử, thư giãn một chút cũng tốt.” Sau đó ăn cơm xong, lúc tình nồng mật ý, cũng dễ làm chính sự.

Sắc mặt nàng đỏ rực, vừa định đặt tay lên cổ của hắn, lại bị Cảnh Diễm một tay bắt được. Cảnh Diễm vẻ mặt nhàn nhạt, bình tĩnh mở miệng nói: “Thiên nhi, hôm nay nàng có chuyện gì sao? Trước đây nàng không giống như thế này. Hiện giờ Giang Tây lũ lụt, Trẫm không muốn nghĩ đến chuyện khác, nàng cứ ngoan ngoan trở về trước đi!” Dứt lời, liền đẩy tay của nàng ra.

“Bệ hạ...” Thiên tiệp dư ỳm khuất trong mắt phỉm lệ, nàng cắn cắn môi, giọng nói dịu dàng trong mang theo một tia ghen ngạo, “Bệ hạ, đã lâu ngài chưa đến chỗ của Thiên nhi, Thiên nhi nhớ ngài!”

Cảnh Diễm thờ dãi, “Trẫm đáp ứng nàng. Khi giải quyết xong chuyện ở Giang Tây, Trẫm sẽ đến thăm nàng.”

Thiên tiệp dư hai tay níu lấy góc áo, nghe thấy lời này, mắt sáng rực lên, chợt lại tối xuống, “Nhưng Thái Hậu...”

“Trẫm giữ lời.” Hắn ôn thanh nói, “Được rồi! Lau nước mắt đi! Đi về trước đi!”

Thiên tiệp dư đành phải lau sạch sẽ nước mắt, trong lòng vô cùng không tình nguyện, rời khỏi Tuyên Chính điện.

Khuyên Thiên tiệp dư trở về, Cảnh Diễm hơi có vẻ mệt mỏi nhắm mắt thờ dãi một hồi, đưa tay lên vuốt vuốt mi tâm.

Hắn nhìn chén sứ men xanh trên long án, rốt cuộc không có tâm tư để uống thêm.

Triệu Hoài Sinh từ bên ngoài tiến vào, sẵn sàng chịu nghe mắng, mở miệng khuyên Hoàng Đế nghỉ ngơi một chút.

Cảnh Diễm hoàn toàn không để ý tới. Hắn đem chén sứ men xanh đẩy qua một bên, cầm lấy sổ con tiếp tục xem.

Triệu Hoài Sinh đau lòng muốn khóc. Như vậy làm sao được, long thể làm sao chịu đựng nổi?

Phượng Tê cung.

Luyện Nguyệt Sinh thiếu chút nữa đem trà đã uống vào trong miệng phun ra ngoài.

“Muốn ta đi Tuyên Chính điện khuyên bệ hạ nghỉ ngơi!” Nàng kinh ngạc lớn tiếng nói ra, “Tiết công công, người không có truyền nhảm chứ?”

Trên trán Tiết Khánh đỏ mồ hôi, nghe thấy lời này, gật đầu nói: “Hồi nương nương, sự phụ của nô tài đã nói như vậy. Bệ hạ đã một ngày không ngủ không nghỉ, cứ thế này mãi thân mình sẽ suy sụp! Sự phụ thật sự không có cách nào khác, liền để cho nô tài mau chóng đến chỗ nương nương, nhờ nương nương đi khuyên nhủ bệ hạ đi.”

Luyện Nguyệt Sinh chế nhạo cười, “Sự phụ của người mời nhằm người rồi! Trở về nói cho hần đi mời Thiên tiếp dư đi.”

“Thiên tiếp dư đã đến rồi!” Tiết Khánh nói: “Đưa trà hoa cúc mật ong xong thì đã hồi cung rồi!”

Luyện Nguyệt Sinh “Ừ” một tiếng, cười cười, hơi có châm chọc, “Ngay cả Thiên tiếp dư đều khuyên không được, bản cung lại càng không khuyên được.”

“Người trở về phục mệnh thôi! Bệ hạ lấy quốc gia đại sự làm trọng. Đây là phúc của giang sơn xã tắc, phúc của dân chúng. Chuyện ở Giang Tây là chuyện cấp bách, bệ hạ không ngủ không nghỉ lo lắng như thế, không phải là biểu hiện của lòng mang thiên hạ sao? Và lại bệ hạ không phải là trẻ con, chờ một mồi, không có người nói, hần sẽ tự nghỉ ngơi.”

Tiết Khánh vừa nghe, quỳ xuống.

“Sự phụ nói, nếu nương nương không đi, thì nô tài cứ quỳ ở trước mặt nương nương!”

“...”

Vậy người cứ quỳ đi!

Sau đó trong vòng một canh giờ, nàng ở trong sân trong hồ nước cho cá ăn, Tiết Khánh theo đến, quỳ xuống; nàng trở về luyện chữ, Tiết Khánh một bước không rời theo, quỳ xuống; lúc nàng dùng bữa tối, Tiết Khánh lại quỳ trước mặt nàng; sau bữa cơm, nàng muốn đi tìm cung phi khác để buồn chuyện, Tiết Khánh giống như cái đuôi bám theo....

Rất cuộc, Luyện Nguyệt Sinh không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, một cước dẫm lên mặt đá phía trước Phượng Tê cung, giận dữ nói: “Bản cung đi!”

Tiết Khánh kinh hồn bạt vía, “Nương nương, cẩn thận thân mình!”

Luyện Nguyệt Sinh: “...”

Bên ngoài Tuyên Chính điện, Triệu Đại công công trái chờ phải chờ, chờ vò đầu bứt tai, cuối cùng cũng chờ được Hoàng Hậu nương nương đến. Hần vừa thi lễ, liền thông báo vào trong, cũng không quản đến ý tứ của Hoàng Đế, vội mở cửa ra; đẩy Hoàng Hậu vào trong.

Trong điện đốt đèn, sáng như ban ngày, từ trên đỉnh lô vàng tỏa ra từng trận huân hương có mùi thanh mát, quần quanh chớp mũi. Cảnh Diễm ngược mắt lên, liền thấy người ấy một thân cung trang đỏ thắm, vẻ mặt bình tĩnh đi tới.

Trong lòng hần ngậm mắng Triệu Hoài Sinh một trận, là hần cho nàng vào chứ không ai hết!

Luyện Nguyệt Sinh thi lễ, ngẩng đầu thấy người nọ nhìn mình chằm chằm, trong mắt tơ máu dày đặc; dung nhan anh tuấn sáng sủa thường ngày hiện giờ cũng trở nên tiêu tụy. Thanh âm nàng bình thản, nói: “Bệ hạ, ngài nên nghỉ ngơi.”

Cảnh Diễm không nói chuyện, dùng sắc mặt sa sầm nhìn nàng, dường như có hơi bất ngờ, “Nàng đến để nói như thế?”

Luyện Nguyệt Sinh thành thực gật đầu, “Đúng là như thế.”

Nghe vậy, Cảnh Diễm không nóng không lạnh đáp lại, “Ý tốt của Hoàng Hậu, Trẫm nhận.”

Luyện Nguyệt Sinh nhìn hần một cái, vén áo thi lễ, tiếp lời “Thần thiếp xin được cáo lui trước.” Trực tiếp xoay người đi luôn.

Phía sau nàng, lông mày Cảnh Diễm giật giật, tay khẽ động, sỏ con trên long án rơi xuống mặt sàn bạch ngọc.

“Khi nào Trẫm để nàng đi sao?” Cảnh Diễm lạnh giọng nói, “Sỏ con của Trẫm rơi mất rồi! Hoàng Hậu còn không mau tới đây giúp Trẫm nhặt lên.”

Thanh âm âm lãnh, lộ ra lực chấn nhiếp của uy nghi từ bậc đế vương, bước chân Luyện Nguyệt Sinh dừng lại, cúi đầu một đường đi đến bên cạnh long án, đem sỏ con rơi trên đất nhặt lên đặt lại trên long án.

“Bệ hạ còn có chuyện gì nữa không?” Luyện Nguyệt Sinh hai tay đan vào nhau đặt trước bụng, ánh mắt hơi hướng xuống, lại lộ ra vẻ cao quý đoan.

Cảnh Diễm quan sát nàng một cái; hừ nhẹ nói: “Nhớ kỹ thân phận của nàng! Nàng là Hoàng Hậu, lễ nghi cơ bản nhất, hần không cần Trẫm phải dạy cho nàng!”

Luyện Nguyệt Sinh khẽ mím môi dưới, nói: “Thần thiếp đa tạ bệ hạ giáo huấn.”

Mắt hần nhìn thẳng, cầm lấy một phần tấu chương, nàng lập tức liền vén tay áo mỏng lên chuẩn bị mài mực.

Bộ dáng vô cùng thuận theo vào lúc này so với cái bộ dáng không có quy không có củ của Luyện Nguyệt Sinh khi nãy, không hề nghi ngờ là Luyện Nguyệt Sinh của hiện tại càng khiến Cảnh Diễm cảm thấy thoải mái hơn. Cũng chẳng nói thêm cái gì, để nàng phục dịch bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chung sống hoà bình

Triệu Hoài Sinh chờ ở cạnh cửa, đóng tai nghe động tĩnh bên trong. Nào biết bên trong vừa nổi sóng rồi sau đó cũng chẳng có thêm động tĩnh nào, giống như Đế Hậu hai người chẳng hề ở bên trong vậy.

Hắn nâng ống tay áo lên lau mồ hôi trên trán, mày nhíu lại thành hình chữ “Xuyên”.

Hồng Tư và vài cung nữ đến cùng nàng lo lắng không thôi. Nàng đi đến bên cạnh Triệu Hoài Sinh, cau mày nói: “Công công, nương nương nhà ta được ông mời đến nhưng mà hiện giờ...” Ánh mắt của nàng hướng về phía cánh cửa, “Bên trong có xảy ra chuyện gì không?”

Triệu Hoài Sinh vội vã nhìn Hồng Tư một cái, cảnh cáo, “Hồng Tư cô nương, lời này không thể nói lung tung!”

Hồng Tư lấy tay che miệng, nhign xung quanh một chút.

Trong điện, Cảnh Diễm cẩn thận tỉ mỉ phê duyệt tấu chương, Luyện Nguyệt Sinh đứng một bên mài mực. Nhưng sau một lúc, nàng liền cảm thấy nóng, cơ thể nóng, tâm cũng nóng, không tự giác mà nhíu mày, động tác mài mực cũng chậm lại. Cả thân mình nàng cứng ngắt giống như khúc gỗ.

“Hoàng Hậu sao vậy?” Thanh âm trầm ổn vang lên, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào hắn, là một ánh mắt bình thản không gợn sóng.

“Không có gì, chính là cảm thấy có chút nóng mà thôi.” Luyện Nguyệt Sinh ăn ngay nói thật.

Cảnh Diễm phát giác có gì không ổn. Hắn bèn liếc nhìn nàng, chỉ thấy nàng nhíu mày ngược nhìn hắn, vẻ mặt có chút nôn nóng, cho nên liền thuận miệng hỏi.

“Nóng?” Cảnh Diễm nhẹ giọng, “Thiên tiếp dư, Đức phi không ai giống như Hoàng Hậu cả! Bất quá cũng chỉ là mài chút mực, nàng đã không chịu nổi sao? Đến giờ Trẫm mới biết Hoàng hậu thân kiều thể nhược như thế!”

Luyện Nguyệt Sinh đương nhiên nghe ra ý tứ trào phúng trong lời nói của hắn, bất quá nàng không có ý định cùng hắn so đo, “Bệ hạ nói cũng phải.” Nàng vô cùng ngoan ngoãn mà thừa nhận, “Thần thiếp không phải là Thiên tiếp dư cũng không phải Đức phi, cũng chưa từng hầu hạ như thế này, tự nhiên không có kinh nghiệm phong phú như các nàng.”

Nụ cười nơi khóe môi của Cảnh Diễm cứng đờ. Có thể nói như thế này cũng chỉ có Luyện Nguyệt Sinh!

“Bệ hạ, không biết ngài có còn nhớ chuyện này hay không.” Luyện Nguyệt Sinh nói ra.

Cảnh Diễm liếc nhìn nàng, vẻ mặt không thay đổi nhưng cũng chẳng đoán được nàng muốn nói gì.

Luyện Nguyệt Sinh dừng động tác trên tay lại, rất cung kính nhìn hắn, nói: “Bệ hạ ngài đã chính miệng nói, hiện tại quan hệ giữa ngài và thần thiếp là đồng minh tạm thời. Vì vậy loại chuyện gây sự như thế này có thể dừng lại được không?”

Cảnh Diễm ngẩn ra, phần nộ từng nàng, thanh âm lạnh lùng nói: “Rõ ràng là nàng khiến Trẫm không thoải mái trước!”

Luyện Nguyệt Sinh vẻ mặt dừng đọng, vô tội nói: “Thần thiếp là chân tâm thật ý khuyên bệ hạ nghỉ ngơi. Bệ hạ không cảm kích thì thôi tại sao lại nói thần thiếp làm ngài không thoải mái trước?”

Cảnh Diễm cười lạnh, khinh miệt nói, “Chân tâm thật ý? Nàng thử thể hiện chân tâm thật ý của nàng cho Trẫm xem.”

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh liền quỳ xuống, dùng thanh âm đoan chính bình thản nói: “Bệ hạ lấy quốc gia đại sự làm trọng. Đây là phúc của giang sơn xã tắc, dân chúng bá tánh. Tuy nói quốc sự làm trọng, nhưng bệ hạ ngài cũng nên yêu quý thân thể của mình. Ngài không ngủ không nghỉ như vậy sớm muộn gì thân thể cũng không thể chịu nổi. Vì giang sơn vì dân chúng, thần thiếp khẩn cầu bệ hạ, nên nghỉ ngơi một chút.”

Mi tâm Cảnh Diễm nhíu lại, nhìn người đang quỳ thẳng tắp trên mặt đất, sắc mặt trầm tĩnh.

Khóe môi Luyện Nguyệt Sinh cong lên nhàn nhạt, dưới đôi mi rũ xuống là sự giao hoạt không che giấu. Cảnh Diễm ơi Cảnh Diễm, ngươi không phải muốn ta thể hiện chân tâm thật ý sao? Vậy ta sẽ thể hiện cho ngươi nhìn một chút vậy.

Nếu như nói tất cả nữ nhân trong hậu cung này đều muốn tranh sủng đoạt thế, bụng đầy âm mưu quỷ kế. Ngược lại hắn có thể nhìn thấu ý tưởng của các

nàng. Nhưng chỉ có Luyện Nguyệt Sênh, sau khi nghiêm túc tiếp xúc với nàng, hẳn liền phát hiện ra một điều. Nữ nhân này làm việc không theo lẽ thường, không thể nhìn thấu được ý tưởng của nàng. Rõ ràng câu trước có thể làm người tức chết nhưng đến câu sau, nàng đã thu liễm hết thấy cảm xúc của mình, lộ ra biểu tình thích hợp nhất để thuận theo ý người.

Nữ nhân như vậy...Ngoại trừ cảm giác đau đầu và nguy hiểm thì hẳn còn cảm thấy rất thú vị.

Hắn gác lại bút son trong tay, không lộ ra suy nghĩ của mình, “Đứng lên đi.”

Sau đó chính là không hiểu vì sao không còn tâm tư tranh chấp với nàng nữa.

Luyện Nguyệt Sênh tạ ơn, đứng dậy, nhìn thấy hắn gác lại bút, liền hỏi: “Bệ hạ không phê tấu chương nữa sao?”

“Trăm quả thật có chút mệt rồi.” Hắn nhắm mắt, giờ tay nhéo nhéo mi tâm, hơi có vẻ mệt mỏi nói: “Trăm vẫn chưa dùng bữa, Hoàng Hậu đi truyền lệnh đi thôi.”

Bên ngoài điện đã thấp đèn cung đình, Triệu Hoài Sinh và Hồng Tư lo lắng đi tới đi lui trước cửa. Đột nhiên, cửa điện mở.

Luyện Nguyệt Sênh một thân thần thanh khí sáng từ bên trong đi ra, phân phó bọn họ, “Bệ hạ đói rồi, truyền lệnh.”

Hồng Tư, Hoàng Dương và các cung nữ khác lập tức yên tâm, Triệu Hoài Sinh thiếu chút nữa kích động nước mắt tuôn đầy mặt, cất giọng sai khiến Tiết Khánh thông tri ngự thiện phòng. Hẳn đã nói mà, tìm Hoàng Hậu nương nương đến là chính xác!

Quảng Lăng cung, buổi tối, sau khi Thiên tiếp dư nghe được “Hoàng Hậu đi Tuyên Chính điện khuyên bệ hạ nghỉ ngơi, hơn nữa còn dùng bữa tối”, cả người giận run.

Nhâm chiêu dung nhấp nhẹ một ngụm trà xanh, nhìn về giận dữ của Thiên tiếp dư, nhẹ giọng nói: “Bây giờ người làm sao vậy? Hoàn toàn mất đi vẻ bình tĩnh tự nhiên như khi còn ở Đông Cung.”

Thiên tiếp dư ánh mắt phát lạnh, hừ nói: “Người cũng thử xem tư vị trái có Thái Hậu phải có Hoàng Hậu đi! Người có biết không đã gần một tháng bệ hạ đã không đến chỗ ta!”

Nhâm chiêu dung đặt ly trà xuống, ưu nhã lấy khăn lụa ra lau nhẹ trên môi, “Ta cũng không nói nhiều, tỷ tỷ ta cũng nhắc nhở người một câu, người cứ tiếp tục thế này thì ta sợ là bệ hạ cả đời cũng chẳng đến chỗ người nữa!”

Nghe vậy, sắc mặt Thiên tiếp dư cứng đờ. Nhâm chiêu dung nói thẳng: “Người cũng biết bệ hạ thích người vì người thông tình đạt lý, khéo hiểu lòng người, nhưng người nhìn xem người đã làm chuyện gì?”. Đồng tử nàng khẽ động, cũng không để lộ ra tia khinh thường, chậm rãi nói: “Nếu như chiều nay ta không đến, có phải người định hạ thuốc trong trà mặt ong hoa cúc không?”

“Lẽ nào Thiên Bạch muội muội, không có nam nhân thì không chịu được sao?” Nhâm chiêu dung liếc xéo nàng.

Thiên tiếp dư mặt tái nhợt, sắc mặt trở nên hết sức khó coi, nhưng lập tức liền khôi phục như lúc đầu, nàng hừ lạnh: “Bệ hạ sùng ái ta! Loại tình thú như xuân dược này, sau khi xong việc thì cũng chẳng làm gì ta!”

Nhâm chiêu dung cười thâm, thật là một kẻ không biết thân biết phận. Mặc kệ bây giờ nàng ta là thân phận gì, bản chất cũng chỉ là một tiện tỳ không hiểu chuyện. Trước đây khi còn là nô tỳ thì còn biết điều thấp, bây giờ thân phận cao được một chút thì đem toàn bộ vứt sau đầu, từ sáng đến tối chỉ nghĩ đến việc quần lấy Hoàng Đế.

Hiện tại Thiên tiếp dư cho rằng chỉ cần dựa vào sự nhu nhược đáng thương cùng nước mắt của nàng ta thì có thể có được tâm để vương sao? Đúng là chuyện cười!

“Phần tự tin này của muội muội thật khiến cho tỷ tỷ ta thập phần khâm phục.” Nhâm chiêu dung híp mắt mỉm cười, “Tỷ tỷ ta làm không được!”

Thiên tiếp dư nghe vậy liền cười. Giữa lòng mảy có vẻ kiêu căng đắc ý, nói: “Xem tỷ tỷ nói kìa, khi còn ở Đông cung, bệ hạ rất thường thức tỷ tỷ. Sau khi vào cung, bệ hạ chẳng phải vẫn sùng ái tỷ tỷ đó sao?” Nhâm chiêu dung nịnh nọt nàng, nàng liền nịnh nọt lại. Đạo lý này, nàng hiểu được.

Nhâm chiêu dung khẽ mỉm cười, lại cùng Thiên tiếp dư nói chút việc khác. Khuyên nàng một chút, càng khuyên lại càng làm Thiên tiếp dư không cam lòng.

Thật là khờ khạo! Nhâm chiêu dung thâm nghĩ trong lòng, cùng Thiên tiếp dư khách sáo vài câu rồi rời đi.

Bên ngoài gió mát lướt qua, tia thâm trầm chợt lóe lên trong mắt Nhâm chiêu dung, có chút cao ngạo, nàng nâng váy bước xuống bậc thang, hỏi cung nữ bên người, “Ngày hôm nay bệ hạ nghỉ ở đâu?”

“Hồi bẩm nương nương, bệ hạ và Hoàng Hậu nương nương cùng nhau nghỉ ở Trường Sinh điện.”

Cảnh Diễm quả thật rất mệt mỏi, nhưng cũng không có lập tức nghỉ ngơi, mà cùng Luyện Nguyệt Sinh trao đổi một chút tin tức gần đây nhất.

Hai cha con Hạ Thần Hạ Mạt đều rất an tĩnh, không có động tĩnh gì.

Nói xong, Luyện Nguyệt Sinh đã muốn về cung của mình nghỉ.

“Bệ hạ, nếu không thần thiếp giúp ngài gọi Nhân chiêu dung đến đây?” Sau đó nàng có thể đi rồi.

Cảnh Diễm nằm trên giường đã muốn ngủ rồi, nghe thấy lời này, nghiêng đầu liếc nhìn Luyện Nguyệt Sinh đang đứng bên cạnh giường, “Vì sao?”

“Để nàng hầu hạ bệ hạ.” Nàng là chân tâm thật ý suy nghĩ vì hắn nha.

Cảnh Diễm nhắm mắt, vô lực nói: “Nàng vào Trường Sinh điện, lại ra ngoài gọi phi tần khác đến đây. Nàng có tin ngày mai lời đồn lại bay khắp hậu cung không?”

Luyện Nguyệt Sinh kiên định nói: “Tin!”

“Không phải đã nói, là đồng minh tạm thời, chúng ta nên chung sống hòa bình sao.” Hắn xốc chăn lên, “Được rồi! Trẫm mệt mỏi, không nói với nàng nữa. Lên giường đi!”

Nàng ngẩn ngơ nhìn hắn một cái, hạ thấp mi mắt khẽ thở dài, nói: “Đề Thần thiếp tháo trang sức ra trước đã.”

Hắn buồn ngủ, mơ mơ màng màng “Ừ” một tiếng.

Luyện Nguyệt Sinh liếc nhìn hắn một cái, đi đến trước bàn trang điểm, tháo trang sức, tháo xuống châu sai đầy trên đầu. Sau đó lại bảo Hồng Tư mang chậu nước vào cho nàng rửa mặt, thay y phục để ngủ rồi mới đi ngủ.

Lúc này Cảnh Diễm đã ngủ, nàng nhìn hắn một cái, thì mới phát hiện, người này quần áo không thay, ngọc quan không tháo xuống, trực tiếp ngủ luôn!

Nhìn một hồi lâu; cuối cùng nàng nhủ mi tháo ngọc quan của hắn xuống, nàng còn chưa có lá gan đi cởi y phục của hắn dù là hắn đã ngủ say.

Hôm sau, khi Cảnh Diễm bị Triệu Hoài Sinh đánh thức. Hắn từ trong giấc ngủ say mà tỉnh lại, đem móng vuốt của Luyện Nguyệt Sinh đặt ở trước ngực hắn đặt qua một bên, thì tay chạm đến đường thêu trên áo thì hắn mới phát hiện hắn vẫn chưa thay y phục thì đã đi ngủ, hắn bóp trán, mắt lơ đãng chuyển động, liền thấy ngọc quan được đặt bên cạnh gối.

Người bên trong đang say giấc. Cảnh Diễm ngồi dậy, nhìn gương mặt say ngủ của nàng, sắc mặt đen thui.

—————

Chuyện Giang Tây, 10 ngày trôi qua, cuối cùng Cảnh Diễm cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Khâm sai Tiêu Ly là do Cảnh Diễm một tay cất nhắc. Là quan viên trẻ tuổi có tiếng, quan viên thế hệ trước cũng rất tán thưởng hắn. Lần này được Cảnh Diễm bổ nhiệm làm khâm sai cứu tế thiên tai cũng khiến cho một số lão thần không phục. Bởi vì Tiêu Ly còn quá trẻ. Đa số đều cho rằng Tiêu Ly không có năng lực làm tốt việc này. Chuyện tình ở Giang Tây không phải trò trẻ con, hắn nên điều động lão thần có kinh nghiệm đi, mà không phải là kẻ không có kinh nghiệm như Tiêu Ly đi!

Nhưng mà, Tiêu Ly không làm Cảnh Diễm thất vọng, Tiêu Ly xuất sắc, khiến những kẻ có nghi ngờ phải im miệng. Chứng minh cho họ thấy Tiêu Ly có bản lĩnh đảm nhiệm, đồng thời Hoàng Đế không có chọn lầm người!

Phượng Tê cung, Chương ngự y đang cùng Hoàng Hậu thương lượng chuyện “sinh non”.

Luyện Nguyệt Sinh nói muốn chờ một thời cơ thích hợp.

Chương ngự y tính toán, nói hiện tại đã muốn đã hơn hai tháng, là thời điểm tốt. Nếu tiếp tục kéo dài thì cũng không làm cho ổn thỏa được.

Luyện Nguyệt Sinh không đồng ý, muốn Chương ngự y nghe ý của nàng. Trước uy quyền của Hoàng hậu, Chương ngự y cũng chịu khuất phục.

Quân thần hai người vừa đánh cờ vừa bàn bạc chi tiết. Cuối cùng chẳng hiểu sao lại chuyển sang chủ đề khác chẳng liên quan.

“Nghe nói Đột Quyết sắp đến tiến cống nhỉ?” Luyện Nguyệt Sinh vờ về quân cờ trắng trong tay.

Chương ngự y đặt một quân đen xuống, cau mày nói: “Đúng là sắp đến, cũng còn hơn một tháng nữa.”

Luyện Nguyệt Sinh đặt quân cờ trong tay xuống: “Không biết lần tiến cống này có thứ gì tốt không nhỉ?”

“...Thần nghe nói, có khả năng lần này Đột Quyết sẽ đưa một vị công chúa đến.”

Chương 14: Mượn có phát uy

“... Công chúa?” Luyện Nguyệt Sinh nhú nhú mày, tay phải đặt Bạch Tử xuống bàn cờ ngọc bích, “Là bị đưa đến hòa thân thôi.”

Nhân Trung đế tuy có ba nhũ, nhưng đến cuối cùng thì chỉ còn lại Cảnh Diễm, Cảnh Diễm là hoàng tử do Thái Hậu sinh ra, ba tuổi được phong Thái Tử, mười tám tuổi đăng cơ làm Hoàng đế, có thể nói là từ được nuôi dưỡng như Tiểu Kim tôn ngọc quý, không gặp bất kỳ sóng gió nào để lên làm Hoàng Đế.

Nếu nói đến Tiên đế, vậy thì không thể không nhắc tới Thái Hậu. Trước khi Luyện Nguyệt Sinh tiến cung, Luyện phu nhân đã đặc biệt nói đến chuyện của Thái Hậu, muốn nàng cẩn thận một chút. Nói là nhi tử thứ hai của tiên đế chết sớm, nghe nói đều là thủ đoạn của Thái Hậu, đồng thời mẫu phi nhi hoàng tử cũng không có kết cục tốt.

Nhưng bởi vì là đồn đãi, cho nên mức độ tin cậy không cao.

Nếu như Đột Quyết đưa một công chúa đến, chắc hẳn chính là muốn tặng cho Cảnh Diễm. Hẳn không có huynh đệ, anh em họ không thể lấy công chúa dị quốc, cho nên chỉ có thể nhét người vào hậu cung Cảnh Diễm.

”Nương nương...” Chương ngự y cau mày nhìn bàn cờ, ngẩng đầu gọi một tiếng.

Trong tay Luyện Nguyệt Sinh đang nắm quân cờ chậm rãi đặt lên bàn cờ, Chương ngự y một tiếng gọi, bưng tỉnh, thấy mắt Chương ngự y nhìn xuống bàn cờ, nàng cũng nhìn theo.

Bởi vì trầm tư quá lâu, nàng không tự giác đặt quân cờ thành một hình, nhìn trên bàn cờ, các con cờ trắng đen giao nhau tạo thành một cảnh tượng hỗn loạn, Luyện Nguyệt Sinh ngưng ngừng cười cười.

Trước khi Chương ngự y đi, Luyện Nguyệt Sinh vì cảm thấy áy náy, cố ý đem chiếc nghiên mực từ sa đưa cho hắn.

Nàng sớm nhìn ra, Chương ngự y nhìn trúng nghiên mực từ sa khắc hoa đã từ lâu.

Vài ngày sau, vào giữa trưa, nắng ấm áp, bầu trời trong xanh, Hạ phi sai người đến mời Luyện Nguyệt Sinh, nói là ở trong ngự hoa viên tổ chức bàn Trà yến nhỏ, mời vài vị phi tần đến tham dự, cũng rất hân hạnh mời Hoàng Hậu đến tham gia.

Không cần đoán, Luyện Nguyệt Sinh cũng biết Hạ phi mời nàng là vì cái gì.

Vì vậy sửa soạn một chút, dẫn mấy người Hồng Tư Thanh Linh đến.

Mặt trời rực rỡ, hương hoa tràn bốn phía, từ rất xa, Luyện Nguyệt Sinh đã ngửi thấy mùi trà. Đứng trên cầu nhỏ, nàng nhìn thấy cách đó không xa trong đình Yên Vũ, bốn năm phi tử đã ngồi, có Đức phi, có Thực phi, có Nguyên thực viện... Đều là người có địa vị cao.

Yên Vũ đình là đình nằm bên bờ Vân hồ, phía bên phải là công viên Phương Hinh phía trái là Vân hồ, bây giờ là lúc hoa sen nở nhiều nhất trong Vân hồ, hương sen bay ra bốn phía, thấm vào ruột gan, cảnh đẹp ý vui.

Người ở đầu kia sớm đã nhìn thấy Hoàng Hậu nương nương chậm chậm đi tới, nhưng... y phục hơi chút không giống trước đây. Ngày hôm nay nàng mặc bộ Hồng cung trang, tay áo là voan mỏng nhẹ, tóc búi tùy vân kế, một cây trâm phượng được cài nghiêng trên búi tóc, phượng Đông châu, không phải là đồ trang sức quý giá gì, trang sức cài trên tóc cũng ít hơn so với bình thường.

Trong mắt Hạ phi chợt lóe lên sự kinh ngạc; nhưng lập tức lại cười nhẹ nhàng tiến lên nghênh đón, trên mặt nàng khẽ cười, khuôn mặt thanh tú bởi nhuộm ý cười, trở nên kiều diễm hơn.

Mấy phi đi xuống đình, thì lễ vấn an với Hoàng Hậu, quãng thời gian trước Thực phi được Hoàng Hậu tương trợ, liền nghĩ tới đi lên thân thiện một chút, nào ngờ lại bị Hạ phi đoạt trước, Hạ phi cười đi lên trước, “Lúc thiếp sai người đi mời nương nương, còn lo lắng nương nương sẽ không đến. Thiếp đa tạ và hân hạnh vì nương nương đã đến đây.”

Nàng một bên vừa nói một tay đã chuẩn bị đỡ Luyện Nguyệt Sinh, lại bị Luyện Nguyệt Sinh uyển chuyển tránh né. Sắc mặt Hạ phi cứng đờ, theo quy củ đi phía sau nàng.

”Bản cung cũng là rảnh rồi không có việc gì, nghe nói người tổ chức tiệc trà, thì nghĩ vừa vặn có thể giết thời gian, nên tới đây.” Luyện Nguyệt Sinh không nhanh không chậm nói xong, bước chân ngạo mạn.

Hạ phi ở phía sau che miệng khẽ cười, “Nương nương đang có thai, thiếp vừa pha trà lại, nương nương không ngại một dùng.”

Luyện Nguyệt Sênh đi ở phía trước, không nói chuyện, sau đó nàng dừng lại ở bậc thang.

Mấy phi tử đi phía sau cũng đột nhiên ngừng lại theo, Thục phi kinh ngạc, “Nương nương?”

Vừa dứt lời, Thanh Linh bước từng bước nhỏ lên bậc thang, cúi người ngồi xuống nhìn, dùng tay xoa xoa vài cái trên bậc thang. Vài người ở phía sau không hiểu ra sao, tìm Hạ phi đập thình thịch, nhủ mảy lại.

Thanh Linh nâng hai tay, Luyện Nguyệt Sênh xoa một cục đá trong suốt, đặt ở dưới ánh mặt trời, viên đá lập tức tỏa ra ánh sáng bảy sắc cầu vồng.

“Đá thấu trắng!” Nguyên thực viện kinh ngạc, “Sao chỗ này lại có đá thấu trắng!”

Đá thấu trắng là trong suốt, khi đặt ở dưới ánh mặt trời, liền có thể khúc xạ tạo ra ánh sáng bảy sắc cầu vồng, là vật lạ Tây Vực tiến cống năm kia, số lượng rất ít. Nhưng là hiện tại lại xuất hiện trên bậc thang của Yên Vũ đình!

Luyện Nguyệt Sênh nhướn nhướn mày, nghĩ thầm nếu là Hạ Thần, có lẽ là có thể tìm được đá thấu trắng này, tảng đá kia màu sắc đẹp, lại thú vị, Hạ Mạt có trong tay cũng không phải là chuyện kỳ lạ.

Nàng một đường đi cẩn thận, lại không ngờ là ở nơi này dính bẫy, nếu là nàng bước lên trên vài bước, nhất định sẽ đập vào tảng đá kia, đến lúc đó có khả năng trượt chân lắm.

Tảng đá đặt trong bóng râm ở Yên Vũ đình, không nhìn thấy dễ dàng được, nhưng vừa rồi nhóm Hạ phi đi xuống thì lại là không có đập đến, cũng tức là; sau khi các nàng xuống thì mới đặt lên.

Nghĩ như vậy, nàng không nhịn được nhìn cung nữ đứng chung quanh đình.

“Đá thấu trắng là vật hiếm lạ, không nghĩ là ở đây tìm được năm miếng, hình dạng còn nhắn nhui mượt mà như vậy, giống như có người cố ý mài giũa mà thành. Bản cung thấy đây lại là điềm tốt.” Luyện Nguyệt Sênh nhẹ giọng nói; “Có lẽ, thứ này là ai đó trong các người không cẩn thận làm rơi xuống.”

Đức phi tuy rằng cũng kinh ngạc, nhưng nghe Hoàng Hậu nói một câu cuối cùng, thì cười nói: “Nương nương lại nói đùa, đá thấu trắng là trân phẩm, thiếp còn chưa nhìn thấy qua, làm sao có thể có người nào trong chúng ta có thứ đấy chứ.”

Thục phi cũng hòa theo, Hạ phi thấy thế, cũng theo cười nói: “Hẳn là rơi từ trên trời xuống, là điềm tốt.”

Luyện Nguyệt Sênh không nói chuyện, nàng đem đá thấu trắng giao cho Thanh Linh, để Hồng Tư đỡ tay, bước chậm từng bước lên bậc thang.

Hạ phi thở phào một hơi, trên mặt lại tràn đầy ý cười.

Thục phi cùng Đức phi nhìn nhau một cái, cả hai đều cảm thấy việc này rất kỳ lạ.

Sau khi Hoàng Hậu vào đình thì phía sau còn có vài người chuẩn bị đi lên, lại không nghĩ rằng người đó quay người trở lại, tay áo mỏng đào qua, vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói nghiêm khắc; chỉ vào Hạ phi nói: “Hạ phi, bản cung hỏi người, người có biết chuyện ở Giang Tây?”

Sự tình đột ngột xảy ra, làm vài người ở phía dưới đều ngây ngẩn, Hạ phi ngớ ra, mở miệng: “Thiếp... Thiếp...” Ôn định cảm xúc, “Nương nương, đây là chính vụ, thiếp không dám thảo luận lung tung.”

“Đức phi người biết không?” Luyện Nguyệt Sênh chuyển mắt nhìn sang Dương Như Ý.

“...” Đức phi sững sốt, chớp mắt một cái, rồi trả lời: “Chuyện Giang Tây bị lũ lụt, thiếp có nghe nói.”

Luyện Nguyệt Sênh rũ tay xuống, “Đúng vậy.” Vẻ mặt nàng nghiêm túc, nghiêm khắc nói, “Giang Tây lũ lụt lớn, bệ hạ vì chuyện này mà phí công mệt tâm, dám hạ thần Tiêu Ly đi cứu tế thiên tai ở Giang Tây, thời điểm này, Hạ phi vẫn còn thành thói pha trà ngắm hoa?” Nàng lãnh âm thanh hừ một tiếng, uy nghi lạnh nhạt, “Bản cung có nên nói rằng Hạ phi thật hào hứng?”

Hạ phi kinh hãi, “Nương nương, thiếp tuyệt đối không có ý này!” Vinh Triều không phải chỉ có Giang Tây, hơn nữa tình hình Giang Tây cũng tốt hơn. Hậu phi bị nhốt ở trong hậu cung, vốn là không nên sầu lo vì chuyện của bên ngoài, uống chút trà phẩm hoa, cũng chỉ là chuyện thường ngày hàng ngày mà thôi!

Luyện Nguyệt Sênh trên cao nhìn xuống Hạ phi, lập tức xoay người đi đến một cái bàn đá nhỏ, cầm lấy ly trà hồng ngọc, liền nói: “Hạ phi nên giải thích một chút, ly trà này là lấy từ chỗ nào? Khắc hoa văn nổi, khảm ngọc Lam bảo thạch, trình độ hoa mỹ này, trong cung cũng chỉ có mấy bộ thôi.” Nàng để chiếc chén lên bàn, lại nhìn Hạ phi nói: “Nhìn cả người người đều là đồ quý giá, so với bản cung thì Hạ phi trông có vẻ giống Hoàng Hậu hơn đấy.”

Lúc đầu Hạ phi bị nói đến mặt đỏ lên, nghe được một câu cuối cùng, thì bị dọa mặt trắng bệch, nàng xách váy quỳ xuống đến, vội vàng nói: “Nương nương, thiếp thật là không có ý tứ này, ly trà hồng ngọc là thiếp mang từ nhà vào cung...” Nàng gấp muốn khóc, nói chuyện cũng có chút nói năng lộn xộn, “Nương nương... Ngài tin tưởng thiếp, thiếp không có ý mạo phạm nương nương, thật sự không có...”

Có người nào xui xẻo như nàng không! Rõ ràng là không có sơ sót trong việc vạch trần chuyện Luyện Nguyệt Sinh giả chữa, không nghĩ đến việc Luyện Nguyệt Sinh lật lại một nước cờ!

Trong lòng Nguyên thực viện nhảy nhót, liếc nhìn hai nha hoàn của Đức phi Thục phi; lại nhìn người mình, đều là dựa theo phẩm cấp, sao Hoàng Hậu chỉ nói Hạ phi thôi?

”Còn có các người đấy.”

Nguyên thực viện còn nghi hoặc, liền nghe âm thanh lạnh lẽo truyền tới.

”Chuyện ở Giang Tây còn chưa giải quyết xong, bệ hạ vẫn luôn lo lắng phí tâm. Lúc các người làm bạn giả, nếu là trang điểm hoa lệ như thế, chỉ sợ làm gia tăng sự bất mãn của bệ hạ với các người, cho nên từ lúc này, tất cả đều phải hoạt bát sôi nổi hơn cho bản cung! Tháo bớt những đồ trang sức hoa lệ trên tóc các người đi, chớ để bệ hạ nhìn thấy thì phiền lòng!”

Thục phi nghe vậy, vội cuống quýt dâng lễ làm phúc, trong lòng cũng oán Hạ phi mời nàng tới đây.

Chuyện Hoàng Hậu khiển trách Hạ phi trong Phương Hình viên, phạt nàng sao chép cung quy, lập tức truyền trong nội cung, cũng truyền cực nhanh đến tai Cảnh Diễm, đồng thời kia năm viên đá châu trắng cũng đưa đến tay hân.

Vì vậy chỉ vài ngày sau, chúng hậu phi càng ngày càng giảm đeo trang sức, phi tần đến làm bạn với Hoàng đế đều nâng 120% tinh thần, không hề tùy ý nói lung tung, làm Cảnh Diễm thoải mái hơn.

Trong một ngày, Giang Tây lại có tin tức tốt truyền về, Tiêu Ly lập công, Cảnh Diễm long tâm cực kỳ vui mừng. Đúng lúc Thiên tiếp dư đến đây tìm hân, hân không chịu được khí nàng nhõng nhẽo, rốt cuộc đến Quảng Lăng cung dùng bữa cùng nàng.

Biết hôm nay tâm trạng Cảnh Diễm tốt, Thiên tiếp dư làm nũng lại rót cho hân vài ly rượu, hân nghĩ một lát sau sẽ xử lý chính sự.

Cảnh Diễm hoàn toàn thanh tỉnh, đầu dễ dàng uống say như thế, bởi hôm nay tâm trạng tốt, cũng uống nhiều hơn vài chén với Thiên tiếp dư, tạm thời xem như là bồi thường việc vắng vẻ nàng lâu ngày.

Đương lúc hai má Thiên tiếp dư đỏ rực, mị nhãn như tơ, tay vươn lên phía sau lưng hân, thì Cảnh Diễm nhíu mày lại, duỗi tay muốn đẩy nàng đang dâng lên môi thơm.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên những tiếng bước chân, vẻ mặt Triệu Hoài Sinh hoảng loạn chạy vào, “Bệ hạ! Nương nương đẻ non!”

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hoàng hậu sinh non

Cảnh tượng Cảnh Diễm vội vàng rời khỏi Quảng Lăng cung thì Thiên tiếp dư ngã ngồi ở trên mặt đất còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong kinh hãi.

Ngạc nhiên là chuyện Luyện Nguyệt Sinh đẻ non, kinh hãi là bệ hạ bỏ rơi nàng, vẻ mặt nôn nóng rời khỏi.

Nàng ngây ngốc ngồi dưới đất, nghĩ vừa nãy Triệu Hoài Sinh gào to, Cảnh Diễm đột nhiên đứng dậy, nàng bất ổn bị ngã trên mặt đất, người nọ cũng không ngoảnh đầu lại nhìn nàng, vội vã rời đi.

Thiên tiếp dư cảm thấy có thứ gì đó trong lòng bị sụp đổ, liền ngay cả chuyện vui là Luyện Nguyệt Sinh đẻ non, đều không thể làm cho nàng cảm thấy vui vẻ.

Nếu là người đó thật sự thích Luyện Nguyệt Sinh! Vậy nàng là cái gì! Chẳng lẽ nàng sẽ bị nữ nhân khác trong hậu cung dẫm dưới chân sao!

Cảnh Diễm trên đường đến Phương Tê cung, bỗng nhiên phát hiện hân đã sớm biết chuyện Luyện Nguyệt Sinh không có mang thai sao? Vậy hân rốt cuộc là gặp cái gì!

Quả thực là không thể hiểu nổi...

Trong Phương Tê cung loạn vô cùng, vài cung nữ Hồng Tư sớm biết sự thật, lúc này sắc mặt lo âu, giả dạng đi ra đi vào, ngự y trong Ngự y viện cũng tụ tập lại.

Trong điện Cảnh Diễm ngửi thấy mùi máu tươi xông vào mũi, nồng đến mức hân muốn giơ tay bịt mũi từ, hân chịu đựng mùi máu tươi, nhìn vệt nước mắt trên mặt Hoàng Dương bùng một chậu máu loãng từ bên trong ra, cảm thấy ngực khó chịu, trong nháy mắt đều tưởng là thật!

Không hổ là là Luyện Nguyệt Sinh, diễn giống như thật vậy, hần nói thầm ở trong lòng, trên mặt lại là vẻ nghiêm túc, ánh mắt thâm trầm, tiến vào hậu điện trực tiếp chất vấn Hồng Tư.

Trong mắt Hồng Tư đầm lệ, quỳ rạp xuống dưới chân Hoàng Đế, khóc nghẹn ngào, “Là nô tỳ... Nô tỳ không chăm sóc nương nương thật tốt...”

Cảnh Diễm quát làm Hồng Tư hoảng sợ giật nảy người, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đang yên đang lành sao có thể như vậy!”

“Nương nương... Nương nương nàng...” Hồng Tư mắt đầm lệ mông lung ngẩng đầu, ngón tay chỉ về một hướng, “Nương nương là bị Diệp sung dung đụng phải!”

Vừa nói như vậy xong, Cảnh Diễm mới phát hiện trong góc khuất của điện, nguyên lai còn quỳ một người mặc áo xanh Diệp sung dung.

Diệp sung dung sớm đã bị dọa cho ngây ra, lúc này nghe thấy giọng nói của Hồng Tư, nàng run rẩy, khóc sụt sùi dập đầu lạy Hoàng Đế, “Tỳ thiếp tội đáng chết vạn lần, vô ý đụng phải Hoàng Hậu nương nương... Tỳ thiếp tội đáng chết vạn lần.”

Diệp sung dung tính tình điêu ngoa càn quấy, mấy ngày trước còn bị hạ từ Tần vị tòng tứ phẩm xuống ngũ phẩm Sung dung do chuyện đánh chết cung nữ, cũng không thấy nàng bớt phóng túng chút nào, ở trong Nghi Xuân cung cũng khi dễ không ít người, lúc này toàn thân phát run vì sợ, khóc đến mức khàn giọng, vẫn luôn dập đầu lạy.

Cảnh Diễm còn chưa kịp nghĩ vì sao Luyện Nguyệt Sinh tìm Diệp sung dung làm người chịu tiếng xấu thay cho người khác, nhóm ngự y đi ra ngoài, đi đầu chính là Chương ngự y.

“Vi thần vô năng, không thể bảo trụ long thai...” Về mặt Chương ngự y uể oải.

Cảnh Diễm dùng giọng nói đau đớn vô cùng, “Vậy... Hoàng Hậu thế nào rồi.”

“Nương nương không còn đáng ngại...” Chương ngự y trả lời, lắng nghe giọng nói của Hoàng Đế, trong nội tâm thầm khen một câu diễn xuất tốt! Nhập vai nhanh như vậy, giọng điệu thay đổi như thế giống chuyện này có thật vậy!

Cảnh Diễm không nói chuyện, trong điện đều bao phủ một bầu không khí đau đớn, Diệp sung dung khóc càng to, cái trán bởi vì dập đầu lạy mà đỏ lên.

Đột nhiên, mặt Cảnh Diễm trở nên độc ác, cầm ly trà trên bàn ném về phía Diệp sung dung, Diệp sung dung sợ hãi kêu lên một tiếng, chiếc chén vỡ thành nhiều mảnh ở cạnh bên chân nàng, nước trà tung tóe đầy mặt đất.

Trong nháy mắt, trong điện trở nên cực kỳ yên tĩnh, liền ngay cả những người diễn trò là Chương ngự y Hồng Tư đều không dám thở mạnh, càng không cần nhắc đến mấy vị ngự y không biết chân tướng cùng với Triệu Hoài Sinh đứng trong sân thì có cảm giác gì.

Ở bên trong điện Luyện Nguyệt Sinh nằm giả chết lắng nghe bên ngoài truyền đến âm thanh ầm ầm, nghĩ thầm Cảnh Diễm diễn xuất thật tốt, diễn giống như hai người bọn họ là phu thê tình cảm thâm thiết.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, Luyện Nguyệt Sinh mở mắt ra, liền nhìn thấy đôi mắt bí hiểm âm trầm khó dò của Cảnh Diễm.

Nàng cong cong khóe môi, hần không chút khách khí ngồi lên mép giường, nhìn thẳng nàng.

“Diệp sung dung đắc tội nàng sao?” Cảnh Diễm đề giọng nói thấp.

Nàng nói: “Không có.” Theo sau lại hỏi: “Bệ hạ thích nàng?”

Cảnh Diễm nhíu mày, nhỏ giọng nói: “Vậy nàng nên giải thích vì sao muốn Diệp sung dung mang tội này. Còn nữa; Trẫm không thích nàng.”

Luyện Nguyệt Sinh nhìn ra bên ngoài, Cảnh Diễm liền nói: “Hồng Tư Thanh Linh trông ở bên ngoài, chúng ta nói nhỏ thôi, không thì có người nghe thấy.”

“Lần trước hỏi bệ hạ cảm thấy Diệp sung dung là người như thế nào, ngài nói nàng càn quấy điêu ngoa, đánh chết cung nữ, không thích nàng. Ngày hôm nay thần thiếp đi ngự hoa viên, Diệp sung dung không có quy không có củ, thần thiếp nhớ bệ hạ không thích nàng, nàng lại đánh chết một cái cung nữ, cho nên thần thiếp liền giả bộ bị nàng va chạm làm động thai khí.” Luyện Nguyệt Sinh ngừng một chút, “Coi như là loại bỏ người đáng ghét cho bệ hạ, báo thù cho cung nữ chết oan.”

Nghe nguyên nhân này, đột nhiên Cảnh Diễm không hiểu vì sao lại có cảm giác thỏa mãn, không nghĩ là nàng còn có tâm tư như vậy, nhớ kỹ một câu nói của mình. Vì vậy về mặt của hần bình tĩnh hơn, hỏi nàng: “Nàng nghĩ xử cô ta như thế nào?”

Luyện Nguyệt Sinh nằm ở trên giường, nhìn hần, nhún nhún vai, “Thần thiếp bị như vậy, bệ hạ nói còn có thể xử trí nàng như thế nào?”

Va chạm Hoàng Hậu, mưu hại hoàng tử, chỉ có một đường chết.

Chờ đợi xử lý Diệp sung dung thì cũng chỉ có loại này.

Luyện Nguyệt Sinh trong lòng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ cung nữ chết oan kia, lần này rốt cuộc có thể nhắm mắt.

Cảnh Diễm đợi một lúc, nói muốn hôm nay nghỉ ở Phượng Tê cung, Luyện Nguyệt Sinh thẳng lắc đầu, “Bệ hạ, này về tình về lý đều không hợp, thần thiếp là đệ non, bệ hạ nghỉ nơi này là phạm được kiêng kị.” Nàng ngừng lại nói: “Hơn nữa; chúng ta chỉ là diễn trò, tạm thời đồng minh, thái độ của bệ hạ đối với thần thiếp có phải là quá dễ tâm hay không?”

Cảnh Diễm vừa muốn nói, Hoàng Dương từ bên ngoài tiến vào báo Thái Hậu đến.

Luyện Nguyệt Sinh hít sâu một hơi, mắt mờ hồ hồ, lập tức nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Cảnh Diễm điều chỉnh thần thái một chút, bước đi ngạo mạn ra ngoài đón.

Thái Hậu nghe nói Luyện Nguyệt Sinh đệ non, lập tức rời khỏi Phật đường đến Phượng Tê cung lý.

Thái Hậu biểu cảm vội vàng, trong mắt vừa lo lắng vừa bi thương, “Hoàng nhi, Nguyệt Sinh thế nào rồi?”

Nhìn thấy Thái Hậu lo lắng đau đớn như thế, Cảnh Diễm chợt dạ, hần tiến lên trước đỡ cánh tay Thái Hậu, bình tĩnh sắc lắc lắc đầu, “Mẫu hậu... Đứa nhỏ không còn.”

Thái Hậu bi thương, lệ tuôn ra, nàng tóm lấy cánh tay Cảnh Diễm, “Nguyệt Sinh đâu? Nàng không sao chứ, nhanh đi ai gia đi vào nhìn nàng!”

”Mẫu hậu.” Cảnh Diễm không động, cúi đầu, trầm giọng nói: “Mẫu hậu, thân thể Hoàng Hậu không có vấn đề gì, hiện tại đã ngủ, ngày khác ngài trở lại thăm nàng.”

Thái Hậu hơi giật mình, liền vội la lên: “Ai gia vô cùng lo lắng Nguyệt Sinh! Vội vã chạy đến, sao còn có thể đợi ngày khác mới thăm nàng!” Dứt lời, đẩy tay Cảnh Diễm ra, bước nhanh vào trong điện, Cảnh Diễm nhìn thân ảnh vội vàng kia, không nhịn được nhắm mắt cúi đầu.

Một lát sau, Cảnh Diễm cũng đi theo vào.

Thái Hậu nhìn Luyện Nguyệt Sinh ngủ, nhìn nàng vài lần, đầy lo lắng lui ra ngoài. Sau đó gọi Hồng Tư, ngự y tiến tiến vào hỏi vài câu.

Nghe tới là Diệp sung dung đụng phải Luyện Nguyệt Sinh làm nàng đệ non, về mặt Thái Hậu nghiêm khắc nói một câu “Giết!” Uy nghiêm vô cùng.

Chuyện Hoàng Hậu đệ non làm triều đình, dân gian khiếp sợ, trong hậu cung đầu cũng lập tức bình tĩnh lại.

Thời điểm Hạ phi biết việc này còn oán hận ở Thanh Ánh cung sao chép cung quy, kinh hãi làm bút rơi xuống, hóa ra không phải nàng bị Luyện Nguyệt Sinh quay ra đáp trả, mà là vẫn luôn bị Luyện Nguyệt Sinh nắm mũi dẫn đi!

Kế hoạch hoàn mỹ của nàng đã bị Luyện Nguyệt Sinh nhìn thấu từ trước rồi!

Hạ phi khiếp sợ vô cùng, Hạ Thần lại vỗ tay bảo hay, trào phúng vài câu khi gặp Luyện Minh Hiền, Luyện Minh Hiền không thêm so đo cùng hần. Nữ nhi hần đệ non trong cung, con trai ở Giang Tây vì nước cống hiến, chuyện cần hần lo lắng còn một đồng, sao lại có thể bởi vì vài câu đắc chí của Hạ Thần mà so đo cùng hần.

Trong Phượng Tê cung, Luyện Nguyệt Sinh dựa vào đầu giường, sau lưng đút ba cái nệm êm, đang mê mẩn xem một quyển du kí.

Nếu là diễn trò, cần phải tĩnh dưỡng một tháng, cũng chính là ở Phượng Tê cung. Cảnh Diễm hạ lệnh, toàn cung phi tần không được quấy rầy Hoàng Hậu nghỉ ngơi, để nàng an tâm tĩnh dưỡng.

Thời điểm Cảnh Diễm đến, Luyện Nguyệt Sinh cắn hạt dưa, nói chuyện với nhóm người Hồng Tư.

Về mặt hần bình tĩnh, chăm chú nhìn Luyện Nguyệt Sinh, lên tiếng nói: “Luyện Ngọc Hành rơi xuống nước.”

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh ngờ ngác, chợt hoảng sợ nói: “Cái gì?”

”Nhưng đã được cứu.” Hần nhìn nàng nôn nóng, chậm rãi nói: “Chỉ là mấy ngày qua làm hần quá mức mệt nhọc, lại thêm rơi xuống nước, làm hần bị bệnh.”

Luyện Nguyệt Sinh vẫn chưa thở phào nhẹ nhõm, thì lại thêm lo lắng nói, “Nhị ca thiếp có làm sao không?”

Cảnh Diễm đi đến, ngồi trên ghế, “Chăm sóc tốt thì sẽ có ngày khỏe lại, Trẫm hạ chỉ, để Luyện Ngọc Hành về trước.” Hần nhìn nàng một cái, “Cứ như thế đi.”

Luyện Nguyệt Sinh không lên tiếng, giữa lòng mảy là lo lắng trầm trọng, một lát sau, nàng nhìn Cảnh Diễm, nói: “Bệ hạ đừng hạ chỉ, nếu Nhị ca không làm sao, ngài hạ chỉ để ca ca thiếp trở về, thì sau này ca ca thiếp làm sao đối mặt với người khác được.” Nàng khựng một chút, “Hơn nữa, với tính tình của ca ca thiếp, có lẽ là có chết ở Giang Tây, cũng sẽ không chịu trở về.”

Lần này cứu tế thiên tai ở Giang Tây, Luyện Ngọc Hành tự tiến cử, Cảnh Diễm dù lo lắng, nhưng vẫn là phải hấn đi. Hấn không ngờ tới Luyện Ngọc Hành nghiêm túc đến vậy, thậm chí sơ suất rơi xuống nước, điều này làm cho Cảnh Diễm phải xem xét lại con người Ngọc Hành.

”Cũng được.” Cảnh Diễm nghĩ ngợi một lúc; gật gật đầu, “Vậy lần này theo ý nàng, nếu Ninh quốc công đến cầu Trầm, Trầm cũng sẽ không cho hấn trở về.”

Luyện Nguyệt Sinh gật đầu, trên mặt vẫn còn vẻ buồn rầu.

Đối với Cảnh Diễm, hầu như chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt buồn bã trên mặt nàng, bởi vì không phải vẻ mặt nàng không có biểu cảm gì thì chính là cười nhẹ. Vẻ mặt ưu sầu, không hợp với Luyện Nguyệt Sinh.

Cảnh Diễm lẳng lẳng nhìn nàng, mái tóc đen rối tung, sắc mặt trắng nõn, mắt phượng mai ngài, mũi ngọc môi anh đào, vẻ mặt buồn bã nhàn nhạt, nhuộm ra một hình ảnh không đồng nhất.

Đây là lần đầu tiên Cảnh Diễm nghiêm túc quan sát Luyện Nguyệt Sinh.

Về mặt u buồn, quả thật không thích hợp với nàng. Một lần nữa hấn lại nghĩ thầm trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thục phi hạ phi

Hai người lẳng lẳng ngồi một lúc, Luyện Nguyệt Sinh tiến lại gần nói chuyện với Cảnh Diễm, qua mấy ngày ở chung, nàng phát hiện Cảnh Diễm cũng không phải là người đáng ghét đến thế, nếu giải thích thì hấn cũng hiểu.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, tiếng nói đã đến miệng, còn chưa kịp phát ra, Hoàng Dương liền tiến vào báo Thiên tiếp dư của Quảng Lăng cung tái phát đau tim.

Luyện Nguyệt Sinh nấp mấy môi, nhìn Cảnh Diễm, “Được rồi, người nhanh đi thôi.”

Lúc Cảnh Diễm vừa nghe thấy tin này thì trong lòng căng thẳng, nhưng nghĩ mình đang ở cung của Luyện Nguyệt Sinh thì nghĩ đợi một chút sẽ đi qua thì cũng không muộn, nào biết Luyện Nguyệt Sinh để hấn đi, hấn trong chốc lát không không biết phản ứng như thế nào.

Hấn lẳng lẳng yên, nói: “Nàng nghĩ ngợi đi.” Sau đó thì đứng dậy rời đi.

Hoàng Dương tiến vào thông báo cho Quảng Lăng cung, tức cảnh hông, hiện tại thấy Hoàng Hậu để bệ hạ đi, nhủ mầy nói: “Nương nương... Nô tỳ thấy là bệ hạ rõ ràng không định đi, ngài sao lại để bệ hạ đi như thế.”

Luyện Nguyệt Sinh cũng không nhìn Hoàng Dương, “Hoàng Dương, ngươi luôn luôn nhìn mọi việc đều thấu triệt, ta cùng bệ hạ là giả ân ái, ta không tin ngươi không nhận ra.”

Hoàng Dương ngẩn ra, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói: “Nương nương, ngài không nên trách nô tỳ vượt quy củ, ngày hôm nay nô tỳ có mấy lời phải trái muốn nói với người.”

”Bệ hạ so sánh với lúc đầu, có nhiều điều thay đổi, nương nương ở cùng bệ hạ, chắc cũng phát hiện. Bệ hạ có khúc mắc với lão gia, vẫn luôn cảm thấy lão gia công cao che phủ, uy hiếp vị trí của bệ hạ, cho nên nương nương gả vào hoàng cung không được bệ hạ sủng ái bởi vì chuyện của lão gia, hiện tại thấy có chút hòa hoãn, bệ hạ cũng rõ ràng là có đề ý chuyện nương nương, nương nương hẳn là nên nhân dịp này mà nắm chắc cơ hội mới đúng, như thế nào có thể đem bệ hạ rời đi!” Hoàng Dương càng nói mầy nhủ càng sâu, vô cùng sốt ruột, “Thiên tiếp dư là người nào? Nương nương chẳng lẽ không biết sao?!”

Luyện Nguyệt Sinh cúi đầu lắng nghe, cũng không nói chuyện, Hoàng Dương vội vàng vô cùng, nhìn thấy chủ tử nhà mình không có ý định tranh đoạt, thật là gấp đến chết.”Nương nương, ngài đứng ở hậu vị, địa vị cao, nhưng trong hậu cung này có rất nhiều thiếu nữ có ý muốn làm loạn, nhớ nhưng cái vị trí này của ngài. Giống như chuyện này, nếu không phải là nương nương cảm thấy có chuyện gì đó; sợ là sớm đã bị Hạ phi hãm hại hết đường chối cãi, đến lúc đó, không riêng là nương nương, liền ngay cả Luyện gia, cũng nhất định sẽ cùng nhau gặp tai ương!”

”Nương nương!” Hoàng Dương một tiếng gọi, “Miệng nô tỳ nói sắp rách, nương nương nghe lọt được bao nhiêu.”

Luyện Nguyệt Sinh im lặng, ngược mắt nhìn hướng Hoàng Dương, trong mắt có ý cười giảo hoạt lóe lên; nhanh gần như làm Hoàng Dương cảm thấy là mình hoa mắt.

”Cũng nên cho Thiên tiếp dư ăn chút ngon ngọt.” Nàng cười nói, “Bệ hạ hiện tại quan tâm triều chính, vô tâm nghĩ đến cái khác, phần lớn là nhìn Thiên tiếp dư một chút, cũng không có chuyện gì, ngươi gấp cái gì.”

Nghe thấy thế, hình như là nương nương cố ý thả người đi, Hoàng Dương ngó ra, sau đó thì thở phào nhẹ nhõm, mặt cũng thả lỏng, “Nương nương nếu nghĩ thế, nên nói sớm với nô tỳ, làm hại nô tỳ nói một đồng lời, vẫn là nói vô ích.”

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh cười bỏ qua, theo sau liền phân phó Hoàng Dương chuẩn bị giấy bút, nàng muốn viết phong thư đưa về Luyện gia.

Trong Quảng Lăng cung, Thiên tiếp dư đang nghĩ ngợi mựơng có tìm đâu thất để Cảnh Diễm ở lâu hơn, thậm chí là ngày hôm nay đều lưu lại chỗ nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên tiếp dư trắng bệch, hơi thở nhu nhược dựa ở trong ngực Hoàng Đế, “Thiếp thật là đáng chết... Không biết bệ hạ ở chỗ nương nương...” Giọng nói của nàng suy yếu, lông mi run run, một bộ đáng đáng thương.

“Cơ thể người không tốt, chớ nói chuyện.” Cảnh Diễm nhìn bộ dáng nàng yếu ớt, trấn an nói.

Thiên tiếp dư giương mắt lên, tay nhỏ để lên bàn tay to của hắn, đáng thương tội nghiệp nói: “Bệ hạ, thiếp... Cả gan cầu bệ hạ, ngày hôm nay có thể ở đây với thiếp không...”

Nhìn thấy hắn hơi nhúu mày lại, nàng lập tức bổ sung thêm “Thiếp sẽ không quấy rầy đến bệ hạ.” Cũng tức là; để hắn đem sổ con chuyển đến Quảng Lăng cung.

Cảnh Diễm có cảm giác khác thường lóe lên; hắn cau mày đặt Thiên tiếp dư nằm xuống giường, dịch dịch góc chăn cho nàng, ôn hòa cười nói: “Hôm nay nàng nghỉ ngơi cho khỏe, trong Tuyên Chính điện còn có rất nhiều việc cần Trẫm xử lý.”

Khóe mắt Thiên tiếp dư nháy nháy vài cái, trong mắt giấu vẻ ai oán, nhưng lại lập tức đầy nước, bàn tay mềm như tơ của nàng vươn ra túm ống tay áo của hắn, cần môi, yếu ớt nhu nhược kêu một tiếng “Bệ hạ...”

Cảnh Diễm nắm tay của nàng, vỗ vỗ, âm thanh dịu dàng nói “Ngoan”, bỏ tay nàng vào trong chăn, sau đó đứng dậy rời khỏi.

Thiên tiếp dư lại tức cảnh hồng thêm lần nữa, người đã đi ra ngoài, túm những cái chén lên đầu giường ném xuống đất.

“Chủ tử...” Văn Hân quỳ xuống, sắc mặt hoang mang rối loạn.

Thiên tiếp dư hít vài hơi, giận dữ nhìn Văn Hân; “Thu thập đi!”

Văn Hân vội vã nói “Vâng”, đứng dậy, vài bước đi đến, nhặt mảnh vụn ly trà trên đất.

Hoàng Hậu đẻ non, cần điều dưỡng một tháng, chuyện trong hậu cung do Thục phi tạm xử lý mọi việc.

Thục phi bởi vì chuyện của Phương Hình viên, ghi hận Hạ phi, thời điểm nắm quyền gây phiền toái cho Hạ phi không ít, Hạ phi cũng nén giận vào lòng.

Sau truyện Trang phi bị hạ độc trong sữa bò, cũng làm nàng thu liễm tính tình vài phần, cũng sẽ không tùy ý mở miệng chế giễu người khác. Nhưng nàng lại cũng là không thích Hạ phi, nguyên nhân liên là lúc Hạ phi bày tiểu Trà yến ở Phương Hình viên, cũng mời Nguyên thực viện, vậy mà không mời nàng! Đây không phải là xem nhẹ nàng, thì là cái gì!

Hạ phi xem như là đều đắc tội vài phi tần địa vị cao.

Luyện Nguyệt Sinh ở trong Phượng Tê cung, Hạ phi cho dù là nghĩ xuống tay, cũng không qua được thủ vệ canh phòng nghiêm ngặt Phượng Tê cung, chỉ có thể ở trong Thanh Ảnh cung hờn dỗi.

Thời điểm này, đúng là lúc nho chín, nho tiến cống vào hoàng cung, thì sẽ căn cứ vào phẩm cấp của phi tần mà phân phát.

Luyện Nguyệt Sinh là Hoàng Hậu, ngoại trừ Thái Hậu là nhiều nhất, chỉ tại nàng đang trong thời kỳ “Đặc biệt”, nho ướp lạnh giải nóng, nàng không thể ăn, nhưng Cảnh Diễm vẫn là cho một chút.

Từ lần trước Cảnh Diễm rời khỏi Phượng Tê cung rồi đi thì đều bận rộn, liền ngay cả Thiên tiếp dư, Trang phi là sủng phi đều không được gặp hắn, hơn nữa hắn còn đem quy củ ngự tiền bạn giá bỏ đi.

Cảnh Diễm một lần cũng không đến Phượng Tê cung, Luyện Nguyệt Sinh có mời muốn nói, cũng chưa nói cho hắn nghe.

Hắn cũng không quên chuyện về Luyện Ngọc Hành, vài ngày sau, cố ý phái người đến đây nói cho nàng, Luyện Ngọc Hành không sao.

Thục phi tạm thời xử lý sự vụ sáu cung, phân phát nho xuống dưới, nàng liền phái người phân phát nho đến các cung.

Lúc đó, trong lòng Hạ phi vô cùng tối tăm, một tầng trọng quá một tầng hận Hoàng Hậu, trong đầu toàn là ý nghĩ tới báo thù như thế nào, người của Thục phi mang nho đến.

Đến Thanh Ánh cung chính là Đại cung nữ Diệu Trúc của Thục phi, cũng biết chủ tử mình bởi vì Hạ phi mà bị liên lụy, nàng cùng Thục phi đồng lòng, thái độ với Hạ phi có chút có lẽ.

Hạ phi sao có thể chịu được chuyện này, vốn đã ghen tức cảnh hồng, hiện tại một cái cung nữ còn dám không tôn trọng nàng như vậy, ngay lập tức nổi nóng, tát Diệu Trúc một cái.

Diệu Trúc bị một cái tát của Hạ phi làm cho hồ đồ, Hạ phi cực kỳ tức giận, mắng cho Diệu Trúc một trận là không biết quy củ, đem việc bé xé ra to mà nói. Nghe được Diệu Trúc tìm đập thành thích, cũng bắt chước trên mặt bị đau, vội vã quỳ xuống xin tha tội, kỳ thật nếu nói chuyện của Diệu Trúc là chuyện nhỏ thì nó chính là một việc nhỏ, hoàn toàn không có nghiêm trọng như Hạ phi nói, nhưng là Hạ phi có thể nói đến Hoàng Hậu bệ hạ, vạn nhất nàng nói ra, Thục phi chẳng phải cũng gặp tai ương.

Hạ phi thấy Diệu Trúc quỳ xuống, cũng hơi bớt tức giận, nhưng cũng không tha nàng.

Thời điểm Diệu Trúc mang khuôn mặt có năm cái dấu tay trở lại Trường Nhạc cung, làm Thục phi giận điên lên!

Lúc ấy Thục phi dẫn một nhóm lớn thái giám cung nữ khí thế hùng hăng hướng Thanh Ánh cung đòi giải thích.

Hạ phi vừa mới xả giận, còn chưa kịp nghỉ ngơi nghỉ, Thục phi liền đến cửa.

Hai phi gặp nhau, liền giống như đốt pháo, nếu không phải là hai bên đều là biết kiềm chế, đoán chừng sớm xấn tay áo đi lên chửi bới nhau rồi.

Lúc việc này truyền đến tai Luyện Nguyệt Sênh, nàng đang ăn nhọ.

Đây nếu là thật đánh nhau, thực quá khó coi. Nghĩ như vậy, liền phái Hồng Tư Thanh Linh cùng Đỗ Tiểu Bảo, ba người đi qua đó khuyên can.

Thục phi rốt cuộc là ngại Hoàng Hậu, gặp sự tình đều kinh động đến việc tính đường của Hoàng Hậu, vội vã thu liễm.

Hỏi rõ ngọn nguồn sự tình, Hồng Tư trở về báo tin cho Hoàng Hậu.

Luyện Nguyệt Sênh nghĩ ngợi một lúc; giữa ban ngày ban mặt cung phi có hành vi bất nhã, âm thầm sôi sục ngắt trời, làm tổn hại hình tượng hoàng gia. Cho nên, phạt Hạ phi cùng Thục phi đóng công suy nghĩ ba ngày, viết tư hối lỗi, quyền chương quản hậu cung tạm thời của Thục phi giao cho Đức phi, sau ba ngày lại chuyển lại cho Thục phi.

Về phần Diệu Trúc, chịu hai mươi đại bản, lý do là trái với cung quy cùng không kịp thời khuyên can chủ tử. Cung nữ hầu hạ Hạ phi cũng chịu hai mươi đại bản, bởi vì các nàng không kịp khuyên ngăn Hạ phi nổi nóng, dẫn đến tình thế nghiêm trọng hơn.

Đối với kết quả xử lý này, Thục phi vui vẻ tiếp thu, Diệu Trúc cũng không có câu oán hận, là do nàng làm việc không thỏa đáng, cuối cùng còn liên lụy Thục phi, Thục phi vì nàng nên đến tìm Hạ phi chất vấn, Diệu Trúc vô cùng cảm động, phát thề càng ngày càng phải trung thành với Thục phi.

Hạ phi lại là hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mấy ngày nay, nàng làm cái gì cũng đều không thuận!

Trong một tháng Luyện Nguyệt Sênh 'Điều dưỡng', trong hậu cung đều xảy ra những chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Giang Tây lũ lụt, thiên tai không phải dễ dàng giải quyết như vậy, nhưng cũng có được thành quả không nhỏ.

Cảnh Diễm lo lắng bận rộn gần một tháng, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi.

Tuy rằng trong thời gian này Cảnh Diễm cũng đến Phượng Tê cung, nhưng Luyện Nguyệt Sênh cũng không nói nhiều gì với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Công chúa đột quyết

Luyện Nguyệt Sênh tính thời gian, thời gian nàng 'Điều dưỡng' vừa hết, cũng là đúng thời điểm Đột Quyết đến tiến cống.

Trong mấy ngày gần đây, các tiểu quốc chung quanh Vinh Triều lục tục đến tiến cống. Bởi vì Đột Quyết lần này đến, mang đến một vị công chúa, sứ thần nói đây là Khả Hãn Đột Quyết hiến cho Hoàng Đế Vinh Triều, cho nên, để tỏ lòng hữu hảo, Cảnh Diễm cố ý thiết yến chiêu đãi ở Thái Bình cung.

Người ở phía dưới mặc trang phục người Hồ màu đỏ, làn da trắng nõn, mặt mũi thanh lệ, mũi cao môi đỏ, toàn thân là kiêu ngạo làm cho người khác không thể bỏ qua, cực kỳ anh khí.

Luyện Nguyệt Sênh quen nhìn mỹ nhân dịu dàng trong nội cung, gặp vị công chúa Đột Quyết này thì âm thầm nhìn thêm mấy lần.

A Sứ Na Yến tập võ từ nhỏ, trình độ trên ngựa cũng là hạng nhất, tai và mắt còn nhạy cảm hơn nữ nhân trong cung rất nhiều, cảm giác có người nhìn mình chằm chằm, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một nữ nhân mặc cung trang màu Hồng ngồi trên ghế trên.

Luyện Nguyệt Sinh mắt đối mắt cùng nàng, không chút hoang mang gật đầu cười với nàng, cười nâng cốc rượu, A Sứ Na Yến thấy thế, cũng theo lễ tiết nâng ly rượu lên.

Nữ nhân nơi này không giống nữ nhân Đột Quyết, A Sứ Na Yến nghĩ như thế. Vị ngồi ghế trên, có lẽ là Hoàng Hậu, người có thể ngồi ngang với Hoàng Đế, nghĩ tới phụ vương dặn dò nàng, ngoại trừ muốn lấy lòng Hoàng Đế, Hoàng Hậu cũng không thể tùy tiện xúc phạm, nhưng là nàng vừa thấy được bộ dáng kiều mỵ như nước của Hoàng Hậu, âm thầm cười trong bụng không ngừng lại được.

Chớp mắt, ánh mắt lại lần nữa nhìn vào khuôn mặt như quan ngọc, trên người Hoàng Đế ôn nhuận nhả nhẹn, đôi môi đỏ của A Sứ Na Yến khẽ cong lên, có chút ý cười, người nam nhân này, nàng thích. Tuy rằng không tục tằng như nam tử Đột Quyết, nhưng nam tử ôn nhuận như ngọc cũng làm cho mắt nàng sáng ngời.

Yến tiệc diễn ra được một nửa, Cảnh Diễm nghiêng đầu nhìn Luyện Nguyệt Sinh, thấy trên gương mặt tuyết trắng của nàng ửng hồng, hai mắt trong veo như nước thu mơ hồ ẩn chứa sương mù, liền được hỏi nàng: “Nàng uống bao nhiêu.”

Luyện Nguyệt Sinh quay đầu, nhẵn mày nói: “Bốn cốc.” Nàng lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Mặt Cảnh Diễm không có biểu hiện gì, “Nếu không thể uống, thì đừng uống, đợi tí nữa còn phải hồi cung, người nếu là uống say khướt thì trở về như thế nào.”

Luyện Nguyệt Sinh im lặng, mặc kệ xác hân, cầm quả nho, bóc vỏ ăn.

Con mắt Cảnh Diễm tối sầm lại, đảo mắt bắt chuyện với sứ giả Đột Quyết.

A Sứ Na Yến ngồi yên tĩnh từ đầu đến cuối, gần đến thời điểm sứ thần Đột Quyết giới thiệu nàng, nàng mới đứng dậy khẽ chào đế hậu ngồi phía trên, trên mặt lại không có sự cung kính.

Làm Cảnh Diễm vô cùng bất mãn.

Sáng sớm hôm sau, công chúa Đột Quyết A Sứ Na Yến trở thành chủ đề sốt dẻo nhất.

”Nương nương, ngài đã thấy công chúa Đột Quyết?” về mặt Tô quý tần nôn nóng.

”Công chúa có hình dáng làm sao, sẽ lưu lại ở trong cung?” Lỗ quý cơ hỏi.

”Nếu lưu lại cung, chỉ có vị trí Hoàng quý phi mới phù hợp thân phận công chúa của nàng.” Trang phi phiền muộn.

”Hoàng quý phi sao có thể tùy tiện phong cho người, thiếp nghĩ, cao nhất là quý phi thôi.” Thục phi nói một câu.

Luyện Nguyệt Sinh khép lại ly trà, nhìn lướt qua các khuôn mặt phía dưới, tất cả mọi người lập tức im lặng.

”A Sứ Na Yến, công chúa thứ ba Đột Quyết, bộ dáng lại là anh khí. Lưu cung là tất nhiên, dù sao là Khả Hân Đột Quyết tặng cho bệ hạ, về phần sẽ phong vào vị trí nào, các người không cần bận tâm.” Luyện Nguyệt Sinh lạnh nhạt nói, tầm mắt nhẹ nhàng đảo qua, dừng ở trên người Thiên tiếp dư một chút rồi thu lại.

Tô quý tần sa sầm mặt, giật khăn, cảm giác bất mãn này không lời nào có thể tả được.

Trong ngày hôm đó, Luyện Nguyệt Sinh cũng đã biết, A Sứ Na Yến được phong làm Hiền phi, ban thưởng phong hào “Minh”.

Chạng vạng thì Cảnh Diễm đến Phượng Tê cung dùng bữa với Luyện Nguyệt Sinh, tùy tiện trao đổi tin tức.

”Hạ phi gần đây thực an tĩnh, bệ hạ yên tâm. Hạ Thần thì sao?” Luyện Nguyệt Sinh dùng khăn chấm khóe môi.

Cảnh Diễm gác đĩa bạc, chăm chú nói: “Tiêu Ly phát hiện một phản tiên cứu tế thiên tai đến Giang Tây, bị thất thoát một ít, số lượng không lớn, không cần thận đối chiếu thì không phát hiện được.”

Luyện Nguyệt Sinh nghiêm mặt lại, thử dò xét nói: “Ý của bệ hạ là hoài nghi có liên quan đến Hạ Thần?”

Cảnh Diễm nhìn nàng một cái, “Hạ Thần là Bộ hộ thượng thư.”

Cũng chính chuyện tiền bạc, xảy ra vấn đề thì người đầu tiên nghĩ đến chính là Hạ Thần.

”Tráng trọng động vào tiền cứu tế thiên tai, Hạ Thần có gan làm?” Luyện Nguyệt Sinh hơi nhíu mày, lấy tay chống má, “Vạn nhất là quan viên địa phương

làm ra, thì oan uổng Hạ Thần.”

Cảnh Diễm hừ lạnh, “Đạo lý quan lại bao che cho nhau, Hoàng Hậu có thể hiểu?”

Luyện Nguyệt Sinh trầm mặc trong chốc lát, gật gật đầu, mắt phượng Cảnh Diễm híp lại, giọng bình tĩnh nói: “Tuy rằng trong sổ tiền đó, thiếu chỉ là một chút nhỏ nhỏ, một khi đưa đến Giang Tây, người cần tiền gấp, tự nhiên sẽ không thấy được sổ tiền bị thiếu, sử dụng tiền, thời điểm thống kê sổ sách, mới phát hiện trong đó thiếu đi một ít không biết dùng chỗ nào, quan viên địa phương vì không muốn tạo phiền toái lên bản thân, tự nhiên sẽ làm giả sổ sách, bỏ khuyết phần bị thiếu, cứ như vậy, thần không biết quý không hay, ai cũng sẽ không biết, phần thiếu kia đã đi đâu.”

Hắn lại nói: “Còn có một loại tình huống, quan viên địa phương đều lấy một ít, cuối cùng đến Giang Tây, quan viên Giang Tây cần tiền gấp, sau khi thẩm tra đối chiếu sổ tiền, phát hiện thiếu một ít, năng nghĩ là hắn sẽ báo cáo hay là vẫn làm như thường lệ.”

Luyện Nguyệt Sinh nghe vậy, suy nghĩ một chút, nói: “Tự nhiên là phải báo cáo, tiền bạc cứu tế thiên tai bị thiếu, không báo cáo chẳng lẽ mặc kệ việc thiếu tiền sao.”

Cảnh Diễm nghe xong, cười nhạt, “Nàng nghĩ sổ con chuyển từ Giang Tây đến đây, sẽ bình an đến tay Trẫm sao?”

Luyện Nguyệt Sinh ngẩn ra, chớp chớp mắt, dĩ nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Cảnh Diễm. Nàng đã bảo mà, Cảnh Diễm sao có thể tốt bụng nói chuyện này với nàng.

Ai sẽ ngăn cản sổ con đến tay Hoàng thượng? Dương thái phó? Hộ bộ thượng thư Hạ Thần? Hay là Ninh quốc công..

Suy nghĩ, Luyện Nguyệt Sinh giả trang như nghe không hiểu, giương mắt, con mắt hơi mờ sương, dùng âm thanh cực kỳ nặng nề nói, “Bệ hạ vất vả rồi...” Lại trộn lẫn âm thanh có vài phần đáng thương, “So với hậu cung, bệ hạ phải đối phó với triều đình, còn đen tối gấp bao nhiêu lần so nơi này của thần thiếp.”

“...”

Nàng tuyệt đối là cố ý!

Luyện Nguyệt Sinh nghiêng đầu giả bộ suy nghĩ, không quan tâm trong tâm trí Cảnh Diễm diễn ra một trận mưa to gió lớn, “Bệ hạ, người phong công chúa A Sừ Na Yến là Minh Hiền phi.” Nàng đột nhiên nói.

Cảnh Diễm không hiểu vì sao đột nhiên nàng nhắc tới chuyện này, giữa lông mày có vẻ buồn bực ám ức đã được xua tan, nâng ly trà, trả lời một câu.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn hắn, liền nói: “Bệ hạ, tên của Minh Hiền phi, có một chữ đồng âm cùng tên của bệ hạ, không sao chứ?”

Đôi mày đẹp của Cảnh Diễm nhíu lại, ngón cái vuốt ve đường vân xanh ly trà thượng, “công chúa Đột Quyết đưa đến...” Cẩn nhắc, “Thôi; không cần đề ý tới nàng.”

”Ngày hôm nay bệ hạ sẽ muốn ngủ lại chỗ Hiền phi sao?”

”Nàng hỏi này làm cái gì.”

”Thần thiếp nghĩ là nên sớm chuẩn bị một chút đồ tốt ban cho nàng.” Luyện Nguyệt Sinh nghiêm nghị, “Dù sao cũng là công chúa Đột Quyết, thần thiếp không thể đưa đồ làm bôi nhọ thân phận nàng.”

Cảnh Diễm nhìn bộ dáng nàng hăng hái bừng bừng, không biết vì sao có chút khó chịu, thông thường mà nói; Luyện Nguyệt Sinh hiền lành độ lượng như vậy, đáng lẽ sẽ làm cho hắn cảm thấy cực kỳ thư thái mới đúng, tâm tình hắn phức tạp, trên mặt thì bình tĩnh không hiện ra, “Hiện tại tạm thời sẽ không đi, chờ người dẫn nàng thỉnh an mẫu hậu rồi nói sau.”

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chơi bóng đi

Ngày hôm sau, Luyện Nguyệt Sinh mang A Sừ Na Yến đến thỉnh an Thái Hậu.

A Sừ Na Yến ở Đột Quyết là công chúa dưới một người trên vạn người, thân phận địa vị cao, trước giờ đều là người khác quý xuống hành lễ khi thấy nàng, đến đất nước khác, lẽ loi một thân một mình nơi hoàng cung, thành phi tử Hoàng Đế, có ba người mà nàng phải hành lễ.

Thân phận này làm địa vị thay đổi, mới đầu làm A Sừ Na Yến luôn cao ngạo có chút không thể tiếp nhận.

Thái Hậu không nóng không lạnh quan sát A Sử Na Yến; “Minh Hiền phi ở trong cung đã quen chưa?” Âm thanh cũng lạnh lùng, mang theo ý xa cách rõ ràng.

Thật ra, trang phục của Vinh Triều rất khác Đột Quyết, màu sắc rực rỡ thì không nói làm gì; cho dù là trang phục mùa hè, mặc vào cũng có 3-4 tầng, lại thêm thắt lưng đai lưng, lúc mới bắt đầu mặc vào thì A Sử Na Yến hô hấp cũng không thoải mái.

Sự kiêu ngạo của A Sử Na Yến là không bỏ được, cho dù là gặp mặt Thái Hậu trong chốc lát, giữa lòng mày cũng mang theo ngạo khí làm người ta không thể bỏ qua, ngược lại giọng nói lại là cung kính vài phần.

Nhưng biểu tình kiêu ngạo kia, làm Thái Hậu vô cùng không hài lòng.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn thấu tâm tư Thái Hậu, nhưng A Sử Na Yến lại không nhận thấy, ngẫm lại cũng phải, ở Đột Quyết, Khả Hân luôn yêu thương nâng từ nhỏ đến lớn, chưa hề chịu ủy khuất gì, lại còn nhiều người theo đuổi, sống rất tự tại, một khi vào cung làm phi, công chúa kiêu ngạo như nàng, làm sao có thể nhìn thấy những thứ cong vẹo trong cung này.

Sau khi đi khỏi Từ Ninh cung, Luyện Nguyệt Sinh đi trước vài bước, thì dừng chân nói: “Sau này ngươi nếu là thiếu gì, hãy phải người nói cho bản cung một tiếng.”

A Sử Na Yến ngẩng khuôn mặt đầy kiêu ngạo, đôi môi đỏ vênh lên một độ cong biểu lộ một chút cao quý, “Thiếp đa tạ nương nương chiếu cố.” Âm thanh trong trẻo, thân hình đứng yên, một thân đẳng hoàng mà cao quý cùng ngạo ý.

Con mắt Luyện Nguyệt Sinh hơi lạnh, “Một mình ngươi ở đây, sẽ có chút không quen, bản cung sẽ cho ngươi thời gian thích ứng.” Nhướn đôi mắt phượng mang theo hàn khí, môi son gợi lên nở nụ cười có chút ý vị thâm trường, “Nơi này là hoàng cung Vinh Triều, không phải Đột Quyết của ngươi, ở trong này ngươi cần tuân thủ chính là phép tắc nơi này, nếu là ngươi làm trái, bản cung cũng sẽ không bởi vì ngươi là công chúa Đột Quyết, mà mở một mặt lưới cho ngươi.”

Nghe vậy, mặt A Sử Na Yến nghiêm túc, mơ hồ có chút tức giận, đứng ở bên cạnh nàng là thị nữ mang từ Đột Quyết đến, đều là biểu tình hoảng hốt, làm hạ nhân, ở Đột Quyết là hạ nhân, đến Vinh Triều cũng là hạ nhân, cho nên bọn họ đều tự hiểu lấy mình hơn A Sử Na Yến. Có một cung nữ thanh tú kéo tay áo A Sử Na Yến, nàng ngần ra, chớp mắt, nhếch khóe môi, nói: “Lời dạy bảo của Nương nương, thiếp xin ghi nhớ.”

Một dung nhan thiên sinh lệ chất tuyệt sắc, nàng lại nghĩ đến lời phụ vương miêu tả về Giang Nam, giống một nhánh hoa đào nở trong sương ở Giang Nam, đẹp đến mức làm người ta không thể dời mắt. Cố tình một nữ nhân mềm mại đáng yêu như sương khói, lại chần chừ trong nháy mắt.

“Rất tốt.” tay áo mỏng của Luyện Nguyệt Sinh vung qua, nhìn nàng một cái, “Bản cung sẽ phải vài cô cô dạy lễ nghi đến dạy lễ nghi cung đình cho ngươi, hi vọng Minh Hiền phi học tốt, lần sau tạm biệt bản cung thì chào theo lễ nghi là được.”

A Sử Na Yến cố nhịn lửa giận trong lòng, cúi đầu trước nàng, thực hiện một lễ nghi Đột Quyết, “Thiếp cần tuân giáo huấn của nương nương.”

Nếu như nói lúc A Sử Na Yến vừa tới, Luyện Nguyệt Sinh còn cảm thấy nàng không tệ, nhưng là hiện tại, thì không còn cảm giác này, đến Vinh Triều, vào hoàng cung, còn khắp nơi bày biện mặt mũi công chúa, thật coi nơi này là Đột Quyết sao!

“Bảng tên của ngươi thì qua một đoạn thời gian nữa bản cung lại cho ngươi đặt lên, trước tiên ngươi cứ học tốt những thứ cần học rồi nói sau.” Nói câu này xong, Luyện Nguyệt Sinh liền xoay người đi theo một vách tường nói: “Minh Hiền phi về trước đi.”

A Sử Na Yến cắn môi dưới, không tình nguyện cung tiễn Hoàng Hậu.

Ba ngày sau, sứ thần Đột Quyết rời khỏi kinh thành, trở về Đột Quyết, A Sử Na Yến đến đưa tiễn.

Trên lầu cao, dưới ánh bình minh, tay Luyện Nguyệt Sinh che nắng, nhìn đoàn người đã đi xa.

“Có muốn đánh bóng hay không.” Phía sau đột nhiên vang lên giọng nói bình tĩnh.

Luyện Nguyệt Sinh quay đầu lại, nhìn thấy bộ lễ phục Minh hoàng của Cảnh Diễm, thầm nghĩ hắn thay quần áo thật nhanh, “Bệ hạ đã nói là lo lắng tình hình thiên tai ở Giang Tây, không quan tâm đến chuyện khác sao? Sao lại nghĩ đến đánh bóng.” Tầm mắt nàng di chuyển về phía cửa Chu Tước ở phía xa xa.

P phía sau thì Cảnh Diễm thông thả bước từng bước đến gần, “Những ngày qua, Trăm ngày ngày sống trong căng thẳng; thật sự là sắp không chịu nổi nữa rồi, cũng nghĩ cần thư giãn một tí.” Hắn khoác tay lên trên lan can, nghiêng người nhìn nàng, nhìn theo tầm mắt của nàng, nhìn đến cửa Chu Tước, vì vậy nghi hoặc lên tiếng, “Sao? Muốn ra ngoài?”

Luyện Nguyệt Sinh mím chặt môi, không lên tiếng, nàng dời mắt đi, hỏi hắn: “Sao Bệ hạ cũng đến đây?”

“Nghe nói ngươi lên Triều Dương lâu.” Hắn ngưng lại, “Sợ là nàng lại lẩn quẩn trong lòng mà nhảy lầu.”

Luyện Nguyệt Sinh cười, khuỷu tay chống trên lan can, tay chống cằm, liếc qua hắn nói: “Thế thì phải cảm tạ ý tốt của Bệ hạ rồi.”

”Chỉ là đánh bóng thôi.” Ánh mắt của nàng chậm rãi dời đi; thì thào tự nói, “A Sử Na Yến nghe thấy chắc chắn sẽ cao hứng lắm”

Cảnh Diễm nghe, mày nhíu lại, liền thấy nàng ngồi dậy, xoay người nhìn hấn, “Bệ hạ quyết định thời gian đi, sau đó thần thiếp sẽ thông báo cho các cung tần phi.”

Bốn ngày sau, trong nội cung phi tần có phong hào đều đến sân bóng, thời khắc có thể tỏa sáng như thế này, ai cũng muốn biểu hiện trước mặt Hoàng đế, ngay cả Thiên tiếp dư cũng thay đổi trang phục cười ngửa màu xanh lá, như mọi người.

Sân bóng đặt ở trước Vinh Ninh lâu, một thảm cỏ xanh lớn; hai bên đề cầu môn bằng gỗ, mặt trên còn điêu khắc vân mây, phía dưới đặt cái bệ.

Thái Hậu cũng hiếm khi đi ra giải sầu, dẫn vài thái phi ngồi trên Vinh Ninh lâu, chung quanh còn ngồi vài phi tần không đánh bóng, ví dụ vẫn luôn đau ốm bệnh tật, vẻ mặt buồn thiu Trương tần Trương U Huyền; kiều ngạo Nhâm chiêu dung Nhâm Thân Thân đảm người.

Luyện Nguyệt Sinh mặc một bộ kỵ trang màu đỏ, một mái tóc đen được búi gọn gàng, một cây trâm tử ngọc xiên nghiêng để cố định búi tóc, quả nhiên là tư thế oai hùng hiên ngang.

Trang phục như vậy, làm mắt Cảnh Diễm sáng ngời.

Ngay từ lúc A Sử Na Yến nghe thấy thông báo đánh bóng, còn cảm thấy không thể tin tưởng nổi, bởi vì nàng tưởng tượng không ra một đám nữ nhân như nước cũng biết cỡi ngựa! Ngày hôm nay nàng mặc một bộ kỵ trang màu vàng nhạt, tóc cũng chải theo cách của người Đột Quyết, tuy rằng cũng có tư thế oai hùng như nhau, nhưng so với Luyện Nguyệt Sinh thì vẫn là thiếu chút gì.

Màu sắc kỵ trang của các phi tần thật muôn màu muôn vẻ, không dễ phân đội, cho nên Luyện Nguyệt Sinh lấy ra hai mảnh vải có màu sắc khác nhau, để các nàng tự chọn màu mình thích, cột vào cổ tay.

Luyện Nguyệt Sinh cầm mảnh vải màu đỏ cột vào cổ tay xong, Cảnh Diễm tự nhiên liền cầm mảnh vải màu trắng.

Mấy phi đưa mắt nhìn nhau, theo sau liền đi lấy vải.

Thiên tiếp dư tự nhiên là cầm màu trắng, cột chắc sau, liền đứng phía sau Hoàng Đế; Đức phi cân nhắc rồi cuối cùng cầm màu trắng; Hạ phi vốn dĩ cũng không hợp với Luyện Nguyệt Sinh, cũng cầm màu trắng; A Sử Na Yến cùng Hoàng Hậu không hợp nhau thì khỏi phải nói; hiện tại còn bị nàng đoạt sự nổi bật, ngạo khí dâng lên cầm màu trắng để cùng đội với Hoàng Đế.

Tô quý tần gần như là không chút suy nghĩ cầm màu đỏ, cùng Hoàng Hậu một đội; Thực phi ngần ngừ một chút, rốt cuộc là cầm màu đỏ; Trang phi cùng Hạ phi bất hòa, gặp Hạ phi gia nhập vào đội của Hoàng Đế, nàng tự nhiên muốn cùng đội với Hoàng Hậu; Nguyên thực viện là nhìn màu trắng không còn thừa nhiều, thế này mới cầm màu đỏ.

Đội phân xong, ánh mắt Luyện Nguyệt Sinh rời khỏi đóa hoa màu đỏ trên tóc Thiên tiếp dư sinh; khi thu hồi tầm mắt thì nhìn lướt kỵ trang màu xanh mà hôm nay Thiên tiếp dư mặc, hình như có một câu nói như thế này, Hồng phối với xanh... Cuộc đua sẽ đến...

Đứng sau Cảnh Diễm là một đám vợ bé, phía sau Luyện Nguyệt Sinh cũng là một đám vợ bé của Cảnh Diễm, tình thế rõ ràng, lại để lộ ra vài phần vi quỷ dị.

Đế hậu hai người đối mắt, đều nhìn thấy ý chí quyết phân cao thấp ở trong mắt đối phương.

Cảnh Diễm nhảy lên ngựa, tiếng trống cái vang lên, chúng phi giục ngựa đến vị trí của mình.

Luyện Nguyệt Sinh một tay nhắc cương, một tay nắm trượng, đội Cảnh Diễm khai cầu.

Hồng Tư đứng ở ngoài sân, vung cánh tay, sau đó dùng hai tay khép tại bên miệng, làm một cái khẩu hình “Nurong nurong cố gắng lên”.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn thấy, khoe môi cong lên, bên kia Cảnh Diễm cũng đã khai cầu.

Có lẽ là thâm cung tịch mịch, chúng phi hiếm khi được tận hứng một lần, Cảnh Diễm vừa mới khai cầu, chúng phi liền giục ngựa đuổi theo, muôn màu muôn vẻ quần áo màu sắc trộn lẫn cùng nhau, làm mắt mọi người hoa lên.

A Sử Na Yến khó khăn truy đuổi quả cầu ở gần, Cảnh Diễm cũng đuổi theo, lập tức một kích bay tới, A Sử Na Yến kinh ngạc không thôi, chớp mắt lại vui sướng vài phần, vị hoàng đế này, thật sự có tài, hoàn toàn không giống một dạng hào hoa phong nhã như dung mạo.

Cảnh Diễm đánh cầu đi qua, nhìn thoáng qua Luyện Nguyệt Sinh giục ngựa từ bên mình; miệng phát ra một tiếng cười, có phần châm chọc.

Luyện Nguyệt Sinh bị hấn kích thích, thành công đuổi theo cầu bên trong một đám màu sắc rực rỡ, sau vài cú đánh, một cú đánh mạnh đã đánh cầu ra xa.

Nhìn đế hậu hai người không phân biệt trên dưới, người truy ta đuổi, Thiên tiếp dư gần như đứng một chỗ thì bất mãn cắn môi, tay nắm lấy dây cương cũng phải đuổi theo, nào ngờ quả banh kia bị Thực phi đánh một phát ra sau, đập thẳng tắp về phía nàng, nàng sợ hãi, vội vàng giục ngựa rời xa chỗ đó; nhưng không kịp rồi, cơ thể vừa động, quả banh kia cạ sát bả vai nàng, nàng kinh hãi mặt trắng bệch.

”Không sao chứ!” A Sử Na Yên giục ngựa đến.

”Không... Không sao...” Thiên tiếp dư run rẩy.

A Sử Na Yên nhìn nàng một cái, gật gật đầu, tiếp tục gia nhập cuộc chiến.

Nàng vừa rồi suýt nữa bị bóng nện nào, bệ hạ cũng không phát hiện ra! Còn cùng đối chiến với Luyện Nguyệt Sinh! Thiên tiếp dư nhìn hai bóng lưng kia, tức giận cắn chặt răng, một màn kinh tâm động phách vừa trải qua đều không quan tâm.

Nói là đánh bóng, nhưng không biết có bao nhiêu người nghĩ tới trong hỗn loạn ở đây thêm một chút là lộn xộn, trả thù cừ nhân của mình.

Thực phi chính là có ý đánh đến chỗ Thiên tiếp dư, Trang phi liền nghĩ tới thừa cơ đẩy Hạ phi một phát, không ngờ là vẫn không tìm ra cơ hội.

Cầu lại đến chỗ Luyện Nguyệt Sinh rồi lại bị Cảnh Diễm chiếm được, hấn đánh một phát, như thường lệ lại nở một nụ cười khiêu khích Luyện Nguyệt Sinh.

Luyện Nguyệt Sinh giục ngựa đuổi theo, đụng vào Hạ phi đang phi nhanh.

Hạ phi “A” kêu to một tiếng, lăn từ trên ngựa xuống dưới, đồng thời Luyện Nguyệt Sinh cũng rơi xuống đất, ngựa của Hạ phi chấn kinh, nhấc hai chân trước lên.

Khuôn mặt Cảnh Diễm vô cùng căng thẳng, cơ thể hành động nhanh hơn suy nghĩ, hấn phi từ lưng ngựa xuống đất, ôm Luyện Nguyệt Sinh vào trong lòng, bảo vệ nàng lần qua bên cạnh.

Móng ngựa dẫm trên bãi cỏ xanh, mặt Luyện Nguyệt Sinh trắng bệch, khuôn mặt tuần tú của Cảnh Diễm mang theo chút lo lắng, đánh giá nàng, “Bị thương chỗ nào sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kết thúc đồng minh

Tuy rằng Cảnh Diễm phản ứng ngay lập tức, bảo vệ nàng thoát khỏi vó ngựa, nhưng thời điểm rút xuống, khuỷu tay phải đập xuống đất; chi nhúc nhích một tí, toàn bộ cánh tay đều đau.

Nàng hít vào một hơi, nhịn đau nói, “Không sao...”

Sắc mặt Cảnh Diễm tối lại, nàng vội nói thật, “Cánh tay đau...” Ngừng lại chút, mong chờ nhìn hấn, “Sẽ không phải là ngã gãy chứ...”

Sắc mặt hấn như mây đen, giọng nói trầm xuống “Không gãy được”, sắc mặt thực sự là không tốt lắm ngồi dậy, thật cẩn thận bế nàng đến chỗ ngồi cuối.

Chúng phi đã sớm xuống ngựa, Hạ phi hoảng loạn quỳ trên mặt đất, mở miệng muốn nói, cũng nói không được nửa chữ.

Trên Vĩnh Ninh lầu, nếu không phải là Thu Văn cùng Giang thái phi khuyên nhủ, Thái Hậu đã sớm đi từ Vĩnh Ninh lầu xuống dưới xem. Nhân chiều dung đứng thẳng, rướn cổ, nhìn xuống dưới, nhìn thấy đến cả Trương tần đều đi xuống, nàng mới đi theo.

Canh ở ngoài sân, mấy người Hồng Tư và ngự y đứng xung quanh, Cảnh Diễm lo lắng cánh tay nàng có vấn đề lớn, cũng không để ý đây là ở đâu, để cho ngự y chẩn tại chỗ.

Luyện Nguyệt Sinh liếc người đang ôm mình, không hiểu trong lòng của hấn là nghĩ cái gì, lẽ nào biểu hiện để hậu tình thâm ở trước mặt mọi người sao?

Cảnh Diễm bình tĩnh gương mặt tuần tú, không nghĩ linh tính giống Luyện Nguyệt Sinh, ngược lại cảm thấy lồng ngực như thắt lại, cũng không thoát ra được, chỉ có thể bình tĩnh, hấn là thật tâm thật ý quan tâm cánh tay của nàng.

Hấn ngồi trên mặt đất, ôm Luyện Nguyệt Sinh vào trong ngực, nàng tựa đầu vào trên vai hấn, cảm giác không được tự nhiên, ngoại trừ lần viên phòng qua loa đó, bọn họ nào có thân cận đến như thế này, người này đến việc chạm nàng cũng cảm thấy làm nhục của thân phận hấn.

Vì vậy; khi Chương ngự y xác định thương thế không ngại, sau khi băng bó đơn giản, Luyện Nguyệt Sinh liền nâng mặt nhìn hấn, nói: “Bệ hạ, nếu thân thiếp không sao, ngài nên buông thân thiếp ra.”

Cảnh Diễm lúc đầu còn thấy kỳ lạ khi nàng nói những lời này, rồi một giây sau hấn nhìn rõ tư thế hiện tại hai người, lập tức nín thở, vẻ mặt bình tĩnh hơi thay đổi, lại bình tĩnh ôm nàng đứng dậy, gọi cung nhân tới, đặt nàng vào kiệu liễn.

Tuy rằng sắc mặt hần hơi khó coi, nhưng nàng vẫn nhìn thấy hần đỏ mặt.

Hoàng Hậu ngã ngựa, trận cầu này cũng không đánh nữa. Thu Văn nói muốn đưa Thái Hậu trở về, chọt Thái Hậu liền lại phái Thu Văn xuống dưới, hỏi nên như thế nào xử trí Hạ phi dụng Luyện Nguyệt Sinh ngã ngựa.

Hạ phi sắc mặt tái nhợt một mảnh, run rẩy quỳ tại nơi đó, Cảnh Diễm đảo mắt lạnh qua, làm toàn thân nàng run rẩy.

”Bệ hạ, thiếp không cố ý!” Hạ phi khóc nói.

”Đó chính là cố ý!” Tô quý tần chỉ sợ thiên hạ không đại loạn, ở một bên thêm mắm thêm muối.

”Không phải, không phải... Thiếp...” giọng nói Hạ phi nghẹn trong cổ họng, nghẹn ngào nói: “Bệ hạ, thiếp cũng không nghĩ sẽ trung hợp như vậy mà dụng đến Hoàng Hậu nương nương... Bệ hạ...” Tiếng khóc hu hu vang lên.

Luyện Nguyệt Sinh giật giật cánh tay, nghiêng nghiêng thân mình, vén màn kiệu lên nhìn lại.

Hạ phi khóc, Cảnh Diễm nghiêng người, đánh mặt, nói một câu, Hạ phi càng khóc dữ dội hơn.

Mắt nàng lướt qua những người khác, dừng trên người Thiên tiếp dư, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng nghẹn đến đỏ bừng, bộ dáng không được phát tiết, cảm thấy rất thú vị.

Hạ phi bị giam lỏng ở Thanh Ảnh cung để suy nghĩ lỗi lầm, phạt chép kinh sách, phạt thàng năm tiền tiêu, không có thù dục của Hoàng Đế thì không thể rời khỏi Thanh Ảnh cung một bước.

Lúc đó, cánh tay Luyện Nguyệt Sinh vừa mới bôi xong được, còn chưa kịp mặc xiêm y vào, tin tức này liền truyền đến tai nàng.

Vài người Hồng Tư Hoàng Dương sốt ruột bảo vệ chủ, đều cảm thấy phạt quá nhẹ, Luyện Nguyệt Sinh liền nói: “Đều là không cẩn thận đụng vào, bệ hạ phạt như vậy, còn hơi nặng đấy.” Kỳ thật nàng cảm thấy kỳ quái là Cảnh Diễm giam lỏng Hạ phi, Hạ phi sao có thể hãm hại nàng?

Như vậy vừa đến, Hạ phi không có cách nào ra tay, hướng đi Hạ Thần ở tiền triều nàng cũng sẽ không biết. Chẳng lẽ nói, Cảnh Diễm thấy Hạ Thần còn hữu dụng nên, trước tiên giam lỏng Hạ phi, làm cho nàng không có cơ hội xuống tay, đồng thời, nàng sẽ bởi vì Hạ phi bị giam lỏng mà thả lỏng giám thị với Hạ phi.

”Nương nương không nhìn thấy việc không khống chế được con ngựa đó, nếu không phải bệ hạ bảo vệ ngài, chân con ngựa này rơi xuống, hậu quả không thể tưởng tượng nổi!” Hồng Tư trong lòng còn sợ hãi nói, sau đó thì mặt lại bức tức nói: “Ai mà biết Hạ phi có cố ý dụng nương nương hay không, sao có thể khéo đến thế, hai người lại đụng nhau.”

Giọng nói Hồng Tư lời Luyện Nguyệt Sinh rơi vào suy tư trở về, nàng chỉ cười nhạt một tiếng, cũng không suy nghĩ sâu xa đến vấn đề Hạ phi có cố ý dụng nàng hay không.

Lúc tối, Cảnh Diễm sang đây thăm nàng.

Lúc ấy hai người thân mật như vậy, trong lòng Cảnh Diễm không được tự nhiên, trở về Tuyên Chính điện, cũng không xem nổi sổ con nữa. Tuy rằng đã biết thương thế của nàng không đáng lo ngại, nhưng cũng không có tâm trí xem sổ con, cũng không hiểu rõ cảm xúc phức tạp này là gì, cực kỳ bức bối nên hần quyết định đi ngự hoa viên cho khuây khoả, nào biết đi thì lại đến Phượng Tê cung.

Nếu đã đến, dứt khoát đi vào thăm nàng thôi.

”Bệ hạ, thần thiếp có thể hỏi một câu, vì sao lại phạt Hạ phi nặng như vậy?” Luyện Nguyệt Sinh hỏi thẳng vào vấn đề.

Cảnh Diễm vốn có chủ ý chỉ vào nhìn một cái rồi đi, nào biết nàng hỏi việc này, hần trả lời không mặn không nhạt: “Làm Hoàng Hậu bị thương như thế, người nói nên phạt như thế nào?”

Luyện Nguyệt Sinh ung dung thản nhiên nói, “Giam lỏng không phải là một tội nhỏ.” Ở trong cung việc giam lỏng cả đời phi tử không phải là không có trường hợp nào.

Cảnh Diễm liền nói: “Không ngờ Hoàng Hậu còn tốt bụng như vậy, nàng nên biết, khi con ngựa kia bị mất không chế, Hạ phi lập tức lăn từ trên ngựa lăn xuống, lúc hai vó trước của ngựa nhấc lên cao, nàng ta không bị nguy hiểm, nhưng còn nàng, thiếu chút nữa là bị móng ngựa giẫm, đến lúc đó không có chuyện đơn giản là bị thương ở cánh tay như thế này, không giẫm chết nàng thì cũng phải làm nàng gãy xương.” Mặt hần đầy châm chọc.

Luyện Nguyệt Sinh ngây ngẩn, “Chẳng lẽ Hạ phi thật sự là cố ý dụng vào thiếp.”

Nghe vậy, Cảnh Diễm như cười như không nhìn nàng, dường như là cười nhạo sự ngây thơ của nàng “Ngựa của nàng có thể khống chế ngay lập tức, ngựa của Hạ phi phải là chạy rất nhanh mới có thể không khống chế con ngựa ngay lập tức được.”

Luyện Nguyệt Sinh bừng tỉnh hiểu ra.

”Nàng rắp tâm mưu hại Hoàng Hậu, Trẫm phạt giam lỏng nàng thì có làm sao? Nếu không phải là nể mặt Hạ Thần, Trẫm đã nhốt nàng vào lãnh cung.” Cảnh Diễm lãnh nói.

Lẽ nào nàng thật sự trách oan Cảnh Diễm? Luyện Nguyệt Sinh thầm nghĩ, rồi lập tức bác bỏ suy nghĩ đó, mặt nàng ngẩn ra, cắt ngang hẳn để nói: “Bệ hạ, ngài giam lỏng Hạ phi, lần sau nàng làm thế nào ra tay được? Không phải đã nói, thần thiếp ở hậu cung nhìn chăm chăm Hạ phi, ngài ở triều đình nhìn chăm chăm Hạ Thần sao, nếu ngài rõ ràng phương pháp gây án của Hạ phi, vì sao không phơi bày ngay từ đầu? Như vậy vừa đến, cũng có thể đánh cho Hạ Thần một kích, nhưng ngài chưa nói gì đã giam lỏng Hạ phi rồi.”

Cảnh Diễm ngơ ngác, chợt giọng nói trầm xuống: “Hoàng Hậu có ý gì?” Sắc mặt hẳn hơi lạnh.

Nàng cũng không giấu diếm, “Nếu như bệ hạ cảm thấy Hạ Thần còn hữu dụng, hãy nói thẳng cho thần thiếp, không cần nhỏ nhen mà đùa giỡn như thế này.” Ngừng lại rồi nói, “Không có ý nghĩa.”

Trong lời nói của nàng mang theo trào phúng cùng giễu cợt, ý tứ rõ ràng, Cảnh Diễm sao có thể nghe không hiểu.

Để lại Hạ Thần thì có thể dùng vào việc gì? Không phải là đối đầu với Ninh quốc công sao!

”Hạ Thần tham ô tiền cứu tế thiên tai, chỉ riêng một điều này, cũng đủ hấn chết mấy trăm lần.” Hấn hít sâu một hơi, âm thanh trầm ổn, “Nhưng Trẫm muốn tóm được kẻ đứng đằng sau hấn.”

Luyện Nguyệt Sinh có thâm ý nhìn hấn, “Nếu như bệ hạ là nghĩ như vậy, cho nên không động Hạ phi, hãy nói cho thần thiếp, thần thiếp không phải là họa quốc yêu cơ, sẽ không làm vướng tay vướng chân bệ hạ.”

Nghe vậy, Cảnh Diễm mở mắt, nâng trà lên chung nhẹ nhấp một ngụm trà, “Hoàng Hậu là người cực kì thông minh.”

Luyện Nguyệt Sinh liền cười, “Đương nhiên, cho nên về sau bệ hạ lại có cái gì muốn gạt thần thiếp, không nên suy nghĩ như thế này, đừng quên, lúc trước là bệ hạ nói muốn kết đồng minh với thần thiếp.”

Cảnh Diễm nhếch khóe môi nở nụ cười nhạt, hấn đặt ly trà xuống, ngược mắt, chăm chú nhìn nàng, “Đồng minh kết thúc.”

Luyện Nguyệt Sinh kinh ngạc, hấn đã đứng dậy, cười với nàng một cái, trực tiếp rời đi.

Thời điểm thình an ngày hôm sau, A Sữ Na Yến lần đầu tiên chính thức lộ diện trước mặt chúng phi.

Lúc trước A Sữ Na Yến vẫn luôn học lễ nghi cung đình, quen thuộc cung quy, cũng không có đặt thẻ bài lên, nhưng tối qua bệ hạ nghỉ ở Hoa Thanh cung của nàng, lúc sáng sớm, còn ban cho một đồng gi đó qua đây.

Thiên tiếp dư không được nhìn quan sát nàng, nhìn thấy giữa chân mày ngạo mạn của nàng cùng với nụ cười duyên, phần nộ trong lòng khó mà dẹp yên.

Luyện Nguyệt Sinh ngồi ở trên, nhìn vạt áo trong suốt của A Sữ Na Yến, một mực cung kính hành lễ, ôn hòa cho nàng đứng dậy, “Minh Hiền phi ngồi đi.” Nàng chỉ vị trí giữa Thục phi cùng Đức phi.

Thục phi về mặt ôn hòa lên tiếng chào hỏi A Sữ Na Yến, Đức phi tình bơ, đơn giản gật đầu với nàng.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn người ngồi phía dưới mặt mày xinh đẹp đa tình lại không mất ngạo khí, màu da non hồng trắng mịn, như đây một tầng châu quang xanh ngọc, toàn thân khí phách như một bông hồng điểm lệ, còn là một đóa hoa do nam nhân tưới nước mà nở ra.

Khí phách như thế, tư thế đẹp không gì sánh bằng, chỉ có điều là dè xuống đám cung phi kia.

Hôm qua Hoàng Hậu bị ngã, cho nên trước mắt vẫn hỏi han ân cần với Hoàng Hậu, còn với A Sữ Na Yến, thì là thống nhất không đếm xỉa đến.

A Sữ Na Yến từ đầu đến cuối khóe môi mỉm cười, cũng không nhiều lời, tính nết trầm ổn hơn so với lúc mới đến.

Đến cuối cùng, Luyện Nguyệt Sinh liếc nhìn Thanh Linh, một lát sau, Thanh Linh cảm đồ ban thưởng tới.

A Sữ Na Yến nhìn qua, những thứ Thanh Linh mang đến, đều là một ít đồ trang sức, có một cây trân ngọc tuyệt như trắng, vừa nhìn đã biết ngay là bảo vật giá trị xa xỉ, trang sức tuy rằng chỉ có bảy tám món, nhưng các đều là trân phẩm, đây là A Sữ Na Yến bảo bối mà không dễ dàng trông thấy ở Đột Quyết.

Thiên tiếp dư nhìn thấy những thứ kia, không khỏi cảm thấy Luyện Nguyệt Sinh là cái người nhỏ mọn, trang sức không đáng tiền cũng lấy ra, con mắt nàng chuyển; lời nói ra khỏi miệng, “Đêm qua là lần đầu tiên thị tẩm của Hiền phi tỷ tỷ, nương nương thưởng những thứ này... Có phải hay không là không ổn lắm.”

Tô quý tần nghe vậy, liếc xéo nàng, “Chớ không phải là Thiên muội muội nhìn nương nương thưởng hơi ít, bênh vực kẻ yếu thay Hiền phi tỷ tỷ.” Quả nhiên là cung nhân dễ tiện, cho dù là leo lên vị trí cao tới đâu, trong khung vẫn là kẻ dễ tiện mọi chuyện đều không hiểu.

Thiên tiếp dư bị nói trúng tâm tư, mặt không đổi sắc nói: “Làm sao có thể, Quý tần tỷ tỷ không nên nói lung tung, thiếp chỉ là cho rằng, Minh Hiền phi nãi công chúa Đột Quyết, đem qua lại là lần đầu tiên thị tẩm, nương nương thưởng những thứ này, ít ỏi nhiều nhiều có chút không hợp thân phận Minh Hiền phi.”

”Thiên tiếp dư noi lời này là có ý gì.” Trang phi liếc nhìn nàng, “Chẳng lẽ nói nương nương cố ý khất khe Minh Hiền phi hay sao.”

”Những lời này của Trang phi tỷ tỷ chính là oan uổng muội muội.” Thiên tiếp dư cười với nàng.

A Sừ Na Yến biết phân biệt tốt xấu, tự nhiên biết những kia trang sức có bao nhiêu giá trị, nhưng nàng cũng không có định nói chuyện.

Ghé trên Luyện Nguyệt Sênh vẫn là bộ dáng ôn hòa, “Minh Hiền phi nếu đã là phi tử của bệ hạ, kia tức là tỷ muội của ta, thân phận công chúa Đột Quyết, có thể dùng một đời trong thâm cung sao?”

A Sừ Na Yến nghe vậy mặt cứng đờ.

”Minh Hiền phi, muội để ý chuyện này sao?” Luyện Nguyệt Sênh nhân nhặt liếc nàng, nhìn từ trên cao xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ngẫu nhiên gặp gỡ trong hoa viên

Edit: Nguyen_Khanh

A Sừ Na Yến chậm rãi đứng dậy, vén áo thi lễ, “Cũng như nương nương đã nói, xuất giá tòng phu, đạo lý này thiếp hiểu được, ở đây thiếp không phải là công chúa Đột Quyết, chỉ là phi tử của bệ hạ.” Khi nói những lời này, quả thực nàng cảm thấy vô cùng nhục nhã, nàng là công chúa ăn trên ngồi trước, chưa khi nào phải cúi đầu trước người khác. Nhưng ở đây, nàng nhất định phải cúi đầu trước Luyện Nguyệt Sênh.

Luyện Nguyệt Sênh “Ừ” một tiếng, chuyển mắt nhìn sang Thiên tiếp dư, “Thiên tiếp dư còn có lời muốn nói?”

Thiên tiếp dư ý cười noi khoe môi cứng đờ, mở miệng nói: “Nương nương nói rất đúng...”

Luyện Nguyệt Sênh không nhìn nàng nữa, quay đầu hỏi A Sừ Na Yến, “Minh Hiền phi nhìn xem những thứ này có hợp ý của ngươi không? Nếu không thích thì nói, bản cung sẽ đổi cho ngươi.”

Lời này vừa nói ra, Lỗ quý cơ liền lấy tay áo che miệng cười nói: “Nương nương thật là yêu thương Hiền phi tỷ tỷ, thiếp nhìn mà đỏ mắt đấy.”

Luyện Nguyệt Sênh cười nói: “Lỗ quý cơ cũng muốn? Không sao, bản cung nơi này rất nhiều.”

Lỗ quý cơ vội vã xua tay, “Nương nương đừng để ý, thiếp chỉ thuận miệng nói thôi.”

Luyện Nguyệt Sênh đã có chút không kiên nhẫn, không muốn cùng những nữ nhân này tiếp tục dông dài, cho nên lại nhìn về phía A Sừ Na Yến.

A Sừ Na Yến thấy thế, vội tạ ơn, sai khiến thị nữ Giai Lương nâng khay mang về.

”Mọi người cũng về nghỉ ngơi đi! Cánh tay của bản cung vẫn chưa khỏi hẳn nên phải đi bôi thuốc rồi!” Luyện Nguyệt Sênh nhìn chúng phi ngồi phía dưới.

A Sừ Na Yến quỳ rạp xuống, lúc ra khỏi điện không thể không cắn chặt răng. Thiên tiếp dư cũng tái xám mặt mày, mang theo sắc mặt không tốt đi ra.

Hai người này đụng phải, nhìn thoáng qua nhau, đều thấy được ý bất thiện trong mắt đối phương.

Trong tầm điện, Luyện Nguyệt Sênh nhìn cánh tay bị bầm một mảng lớn, nhủ thầm. Hoàng Dương bưng tới cho nàng một chén canh trứng gà, nàng đưa tay trái ra, múc một muỗng, ngậm trong miệng.

”Nương nương...” Hồng Tư nhẹ giọng gọi nàng.

Luyện Nguyệt Sênh ngược mắt nhìn, Hồng Tư do dự nói: “Nương nương, hôm qua ngài cùng bệ hạ cãi nhau sao?”

Luyện Nguyệt Sênh không có lên tiếng, tiếp tục ăn canh, lắc lắc đầu.

Hồng Tư cau mày, “Nếu ngài không cãi nhau với bệ hạ, bệ hạ làm sao có thể đi đến chỗ của Minh Hiền phi!” Rõ ràng thế bài cũng không có.

Luyện Nguyệt Sinh ăn chút canh, mơ hồ nói: “Bệ hạ muốn nghỉ ở chỗ ai thì ở chỗ đó thôi, ta có thể quản được sao?”

“Nương nương... Nô tỳ không phải có ý này.” Hồng Tư có chút gấp, “Ý nô tỳ là hôm qua lúc nương nương ngã ngựa, bệ hạ rất khẩn trương. Nhưng tại sao sau khi xem vết thương cho nương nương xong, liền đến chỗ của Minh Hiền phi? Nô tỳ càng nghĩ càng thấy không đúng.”

Luyện Nguyệt Sinh liếc nhìn nàng một cái, “Không có gì không đúng, cánh tay của ta bị thương không thể hầu hạ hần, hần ra ngoài tìm người khác hầu hạ có cái gì kỳ quái, mà Minh Hiền phi là Đột Quyết đưa đến, bệ hạ có thể không thị tẩm nàng ta mãi sao? Đơn giản là sớm hay muộn thôi! Không có gì thì đừng chuyện bé xé to.” Nói xong, lại múc thêm một muống canh trứng, thoáng chốc trong miệng tràn ngập hương vị tinh khiết của trứng gà, nàng không khỏi tán dương Hoàng Dương, “Hoàng Dương tay nghề của người càng ngày càng tốt.”

Hoàng Dương cúi tay kéo Hồng Tư, cười tủm tỉm trả lời: “Nương nương thích là được rồi.”

Hồng Tư còn muốn tiếp tục phân tích hành vi không thích hợp của bệ hạ, lại trông thấy ý ngăn cản trong mắt Hoàng Dương, không biết phải làm sao, đành phải thôi.

Luyện Nguyệt Sinh hài lòng ăn hết canh trứng gà, quay đầu liền phân phó Hồng Tư đi chuẩn bị mấy món trang sức, nói là ban thưởng cho Lỗ quý cơ.

Khi Lỗ quý cơ nhận được ban thưởng, quả thực là không nói được câu nào, nàng thật sự chỉ là thuận miệng nói, không nghĩ muốn đòi hỏi cái gì, như vậy nàng không còn mặt mũi mà!

Nhưng những thứ được đưa qua, Lỗ quý cơ đương nhiên thu vào.

Vì vậy trên dưới hậu cung đều biết Hoàng Hậu nương nương rất rộng rãi, Lỗ quý cơ thì là người hẹp hòi.

Chuyện Hạ phi làm hại Hoàng Hậu bị ngã, sau đó bị Hoàng Đế ra lệnh giam lỏng ở Thanh Ảnh cung, cuối cùng cũng truyền đến tai Hạ Thần.

Vì vậy lúc Hạ Thần đi lên triều, nhận được ít nhiều ánh mắt không tốt của đồng liêu. Khi thấy Luyện Minh Hiền cũng không có tinh thần.

Luyện Minh Hiền cùng Dương thái phó đứng lên. Dương thái phó năm nay hơn sáu mươi tuổi, thân thể khỏe mạnh, tinh thần mười phần, một đôi mắt bình thản không gợn sóng, trong mắt ẩn chứa tinh quang, lộ ra vẻ cơ trí cùng thâm trầm. Đứng cùng với Luyện Minh Hiền hơn bốn mươi, lại nhìn không ra vẻ già nua của ông. Dương thái phó một tay vuốt chòm râu trắng của mình, vừa đi vừa nói chuyện cùng Luyện Minh Hiền: “Lệnh lang mấy ngày nữa sẽ trở về phải không?”

“Hôm trước bệ hạ mới hạ ý chỉ, nói là lo lắng cho thân thể của tiểu nhi, liền triệu về trước.” Luyện Minh Hiền trả lời.

Dương thái phó liền cười, tự đáy lòng tán dương vài câu về biểu hiện của Luyện Ngọc Hành ở Giang Tây, có vẻ cực kỳ thưởng thức, thuận tiện lại nói Hoàng Đế vài câu.

Hần là lão sư của Hoàng Đế, thường ngày đối Hoàng Đế cực kỳ nghiêm khắc. Cho dù là hiện tại, cũng có thể không cần để ý đến mặt mũi của Hoàng Đế, vẫn có khi ngay trên triều mắng Hoàng Đế không thương tiếc. Cả triều đình cũng chỉ có mỗi Dương thái phó có cái gan ấy.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Cảnh Diễm không thích Dương thái phó.

Hạ Thần ở phía sau lắng nghe, không khỏi cau mày thờ dãi một hồi.

Nghĩ về nhà viết phong thư sai người mang đến cho Hạ Mạt, đột nhiên nhớ ra, nữ nhi nhà hắn đang bị giam lỏng.

Thẻ bài của A Sừ Na Yến được đặt lên, Cảnh Diễm liền tiếp hai ngày nghỉ ở chỗ nàng. Khiến một đám cung phi trong hậu cung đỏ mắt, nhất là Thiên tiếp dư.

Từ xa, Thiên tiếp dư liền nhìn thấy A Sừ Na Yến từ trên cầu tiến lại gần. Dáng người cao gầy, mặt như phù dung, khí chất cao quý, nhất cử nhất động đều mang theo ngạo khí bẩm sinh của công chúa. Thiên tiếp dư nhìn không được ở trong lòng mắng thầm, sắc mặt vẫn như trước, mang theo ý cười nhợt nhạt nhu hòa, cất bước tiến lên.

A Sừ Na Yến tự nhiên cũng nhìn thấy Thiên tiếp dư. Nàng thấy nữ tử kia mặc cung trang màu hồng phấn, thắt lưng buộc đai lưng màu khói, đầu chải búi tóc kinh hạo kê, trên tóc cài trâm bạch ngọc Lưu Tô, bước nhẹ nhàng tới.

Phẩm cấp của A Sừ Na Yến cao hơn Thiên tiếp dư. Cho nên chỉ cần đợi nàng ta hành lễ với nàng là được, nào biết Thiên tiếp dư một đường thướt tha, mãi đến lúc đến trước mặt nàng khoảng ba bước mới cúi người phúc thân, “Thiếp thỉnh an Minh Hiền phi.”

A Sừ Na Yến đầu gối cũng đã học qua lễ nghi cung đình. Tự nhiên biết lễ này của Thiên tiếp dư là thực hiện không đúng, làm gì có chuyện tam phẩm tiếp dư đến gần như vậy mới hành lễ với chính nhất phẩm Hiền phi.

Đây rõ ràng là khi dễ nàng không hiểu lễ nghi cung đình. A Sừ Na Yến sắc mặt không đổi, cho Thiên tiếp dư đứng lên, “Sao khéo như vậy, Thiên tiếp

đur cũng đến dạo hoa viên.”

Con người Thiên tiếp đur sáng rực, nâng tay áo hồng nhạt lên, che miệng cười nói: “Thiếp không nhàn nhả tự tại giống Minh Hiền phi tỷ tỷ như vậy! Chỉ là đúng lúc thiếp muốn đến tặng canh giao vậy cá cho bệ hạ nên mới đi qua hoa viên thôi!”

Bày ra bộ dáng “ta là sủng phi”, thật coi nàng không nhìn thấy hay sao. A Sữ Na Yến từ khi nào mà chịu khi dễ như vậy. Khóe môi nàng khẽ nâng, gương mặt không tự giác toát ra thần thái cao quý của công chúa, “Ồ, chắc hẳn Thiên muội muội cực kỳ được bệ hạ yêu thương thôi.”

Thiên tiếp đur xua tay cười nói: “Nghe lời của tỷ tỷ này, luận về yêu thương, người nào có thể so được với tỷ tỷ. Tỷ tỷ không hổ là công chúa Đột Quyết, chính là so với thế hệ trước như chúng ta càng được bệ hạ yêu thích hơn.”

Nâng cao A Sữ Na Yến, hạ thấp chính mình, lời nói dễ nghe, nhưng bên trong cong cong vòng vòng cũng không ít. Thế hệ trước? Lẽ nào những cung phi xuất thân thế gia cũng giống xuất thân thấp kém là nàng? Lẽ nào đường đường xuất thân đích nữ Ninh quốc công phủ, Hoàng Hậu nương nương cũng giống như nàng?

A Sữ Na Yến hơi híp mắt, quan sát một chút nữ nhân mềm mại trước mắt, nói tiếp: “Muội muội đây chính là cát nhắc bản cung, bản cung thực chịu không nổi! Mấy hôm trước bản cung không phải đã nói rồi sao, lẽ nào muội muội người không có nghe thấy.”

Thiên tiếp đur ngẩn ra, chợt nói: “Đây cũng là lời thật lòng của thiếp mà thôi, tỷ tỷ trăm ngàn không nên suy nghĩ nhiều.”

A Sữ Na Yến híp mắt cười, mắt lộ ra trào phúng, “Thiên tiếp đur cũng nên đi nhanh đi, chờ canh lạnh, lại muốn trách cùng bản cung nói chuyện đông dài.” Dứt lời, nhấc chân rời đi.

Thiên tiếp đur nghe thấy lời trào phúng rõ ràng như vậy, không nén nổi cơn giận trong lòng. Về mặt nàng cung kính, cúi người, khi A Sữ Na Yến đi ngang qua người nàng, lại lặng lẽ đập vào mép váy nàng ta.

A Sữ Na Yến mắt tinh như vậy làm sao mà không phát hiện được động tác nhỏ của nàng ta, thời điểm Thiên tiếp đur vươn chân ra, nàng nghiêng người giương tay, “Bốp” một tiếng tát vào gương mặt trắng nõn của Thiên tiếp đur.

Thiên tiếp đur lúc ấy liền bị đánh cho hồ đồ.

”Thiên tiếp đur! Tốt nhất người nên thu hồi lại tâm tư bất hảo lại cho bản cung! Ngày hôm nay bản cung có thể cho người một cái tát, lần sau bản cung liền có thể giết người!” Nàng cười lạnh, “Nếu như người cho rằng bệ hạ sẽ bởi vì lời nói của người mà giải trừ hiệp ước hảo hữu với Đột Quyết!”

Một cái tát này đánh Thiên tiếp đur thất thần hồi lâu. Văn Hân ở bên cạnh gọi nàng, Thiên tiếp đur thờ dòn đập, khóe mắt đỏ lên vì tức.

Cả bệ hạ đều chưa từng đánh nàng, A Sữ Na Yến nàng ta cũng dám!

Văn Hân nhìn nàng sưng đỏ mặt, đau lòng nói: “Chủ tử, chúng ta trước hỏi cung thoa thuốc thôi.”

Thiên tiếp đur phần nộ trùng nàng một cái, tức giận: “Hỏi cung cái gì! Đi Tuyên Chính điện!”

”Chủ tử...”

Nhìn Thiên tiếp đur nổi giận đùng đùng bỏ đi, Văn Hân vội vàng cùng các cung nhân khác theo sau.

”Chủ tử ngài bớt bớt giận, ngài như bây giờ đi như thế nào thành đâu, chúng ta đi về trước thoa thuốc, lại để cho bệ hạ vì ngài làm chủ.” Văn Hân khuyên nhủ, Thiên tiếp đur hoàn toàn không nghe, đại cát bước đi về trước.

Trên đường Tô quý tần cùng Trang phi nhìn thấy trên mặt Thiên tiếp đur có năm cái dấu tay, sưng đỏ một mảnh, nổi giận đùng đùng đi về trước. Họ chẳng hiểu ra làm sao nhưng khi thấy dấu tay trên mặt nàng ta, hai người nhìn nhau một cái, quyết định yên lặng theo sau.

Sau đó họ đi theo đến trước cửa Tuyên Chính điện.

Biểu tình của Thiên tiếp đur thay đổi khiến Văn Hân giật mình. Trước đây một giây là lửa giận ngập trời, ngay lập tức trở thành bộ dáng ỉa chả chực khóc, đáng thương ủy khuất vô cùng.

Triệu Hoài Sinh đang đứng ngoài cửa, trông thấy người trước mặt, sững sờ một chút.

”Công công, phiền toái ngài thông báo một tiếng, ta muốn gặp bệ hạ.” Thiên tiếp đur đáng thương tội nghiệp khóc lóc.

Triệu Hoài Sinh chần chờ, “Thiên tiếp đur, người đến không đúng lúc rồi.”

Thiên tiếp đur ngẩn ra, liền nghe bên trong truyền ra tiếng mắng mỏ giận dữ của bệ hạ, Triệu Hoài Sinh nhìn nàng, “Người xem, nô tài không có nói dối đâu!”

Thiên tiếp đur sững sờ, bên trong bệ hạ đang vô cùng tức giận, mơ hồ còn nghe

thấy muốn nghiêm trị Luyện Ngọc Hành gì đó.

Luyện Ngọc Hành nàng biết, là ca ca của Luyện Nguyệt Sinh, được Hoàng Đế phái cứu tế thiên tai ở Giang Tây. Đã xảy ra chuyện gì? Lễ nào Luyện Ngọc Hành đã phạm phải chuyện gì?

Vừa nghĩ như thế, ánh mắt Thiên tiếp dư sáng lên. Trên mặt lập tức xuất hiện biểu tình kinh hãi, vẻ mặt trở nên bình tĩnh, ôn nhu nói: “Ta biết rồi, mong rằng công công nói cho đệ hạ biết ta đã đến.”

Triệu Hoài Sinh đáp ứng, Thiên tiếp dư mới xoay người đi rồi.

Đợi đến khi Thiên tiếp dư đi xa, Triệu Hoài Sinh lại nghe thấy thanh âm giận dữ của đệ hạ từ bên trong. Đúng lúc này Tô quý tần lại đến.

Triệu Hoài Sinh nhìn nhìn trời, có chút khó hiểu vì sao người nào cũng chọn ngay lúc này mà đến.

Tô quý tần tự nhiên cũng nghe thấy thanh âm bên trong, vốn dĩ nghĩ nghe ngóng chuyện tình của Thiên tiếp dư, nhưng nghe đến tên của Luyện Ngọc Hành, tâm tư lập tức xoay chuyển, liền hỏi Triệu Hoài Sinh, “Đệ hạ vì sao tức giận như thế?”

Triệu Hoài Sinh mặt mày ủ dột, thở dài một hơi, “Quý tần chủ tử, người đừng làm khó nô tài, chuyện triều đình làm sao nô tài biết được!”

Tô quý tần lộ vẻ không vui, vừa vịn Bích La đi ra từ bên trong, nàng kéo Bích La lại hỏi.

Bích La liếc mắt nhìn Triệu Hoài Sinh một cái, nhú mày lắc lắc đầu, đột nhiên thấp giọng nói: “Ca ca của Hoàng Hậu nương nương xảy ra chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lại xung đột

Hôm nay Luyện Ngọc Hành về kinh, trên đường lại bị người hành thích, ngực trúng tên.

Tin tức này Luyện Nguyệt Sinh nghe thấy từ miệng Tô quý tần.

“Nương nương! Nương nương! Người đi đâu?” Tô quý tần xách váy chạy đến ngăn trước mặt Hoàng Hậu.

Luyện Nguyệt Sinh sắc mặt lo âu, đi vòng qua Tô quý tần, “Bản cung đi tìm đệ hạ!”

Ca ca của mình bị người ám sát, đến nay vẫn chưa có câu trả lời chắc chắn. Đó là ở ngực, ở ngực đó! Luyện Nguyệt Sinh càng nghĩ càng nóng lòng, trong đầu có một khoảng trống, nàng từ Phụng Tê cung đi ra, cả kiệu liền đều không dùng, một đường hướng Tuyên Chính điện đi đến.

Thời điểm Luyện Nguyệt Sinh đến Tuyên Chính điện, người bên trong vừa tan không lâu, Cảnh Diễm về mặt mệt mỏi tựa vào ghế dựa, nhắm mắt, tay phải xoa xoa mi tâm.

Bởi vì tự đi bộ đến, Luyện Nguyệt Sinh có chút thở gấp, trên mặt mang theo sắc đỏ, một đôi mắt sáng quắc, đầy giận dữ, “Đệ hạ, ca ca của thần thiếp bây giờ sao rồi?”

Cảnh Diễm mở mắt nhìn nàng một cái, cũng không muốn nghĩ tại sao nàng lại có thể biết được tin tức này, “Trẫm đã phái toàn bộ ngự y trong Ngự y viện đến Ninh quốc công phủ, có tin tức gì thì Trẫm sẽ nói cho nàng biết.”

Luyện Nguyệt Sinh hít vào một hơi, “Đệ hạ cảm thấy là ai hành thích ca ca của thần thiếp?” Nàng nhìn hẳn hỏi: “Ca ca của thần thiếp về kinh, người đồng hành hẳn là không ít, như thế nào cố tình người bị đâm lại là ca ca của thần thiếp?” Nàng đè xuống lửa giận trong lòng, tận lực làm cho chính mình có vẻ bình tĩnh một chút.

Nghe vậy, con người Cảnh Diễm trầm xuống, “Hoàng Hậu muốn nói cái gì?” Thanh âm lạnh lẽo.

“Thần thiếp chỉ là không hiểu, vì sao cố tình lại là ca ca của thần thiếp?” Luyện Nguyệt Sinh nhìn chằm chằm hẳn.

Cùng Ninh quốc công phủ có thù, nhìn không thuận mắt Ninh quốc công phủ, ngoại trừ Hạ Thần không phải là vị hoàng đế Cảnh Diễm này sao? Hạ phi bị giam lỏng, Hạ Thần yên tĩnh, hơn nữa lấy tính cách của Hạ Thần, Luyện Nguyệt Sinh cảm thấy hẳn không có can đảm đi hành thích, vậy thì... người có khả năng nhất, chính là Cảnh Diễm.

Bầu không khí trong điện như ngưng đọng lại, rơi vào yên lặng, sắc mặt Cảnh Diễm càng không tốt, đôi mắt đen của Luyện Nguyệt Sinh nhìn thẳng vào hẳn.

”Nàng hoài nghi Trẫm?” Giọng nói trầm thấp của hấn vang lên.

Luyện Nguyệt Sênh im lặng không nói gì, vẫn nhìn thẳng vào hấn.

”Bệ hạ có thể cho thần thiếp một lý do để không nghi ngờ ngài!” Nàng hơi híp mắt, mang theo châm chọc.

Cảnh Diễm cảm thấy trong lòng ngực có một cỗ lửa giận càng lúc càng lớn, nhưng sắc mặt vẫn âm trầm, “Luyện Nguyệt Sênh, Trẫm nói rõ ràng cho nàng biết, chuyện của Luyện Ngọc Hành, không liên quan đến Trẫm!”

”Sao?” Luyện Nguyệt Sênh híp mắt, “Nếu như ngày thường bệ hạ không tâm tâm niệm niệm kiêng dè Ninh quốc công phủ, ngược lại thì thần thiếp có thể tin lời ngài nói.”

Cảnh Diễm đè nén lửa giận đang dâng lên trong lòng, đôi mắt hấn lạnh lẽo như đầm băng, nhìn thẳng vào gương mặt đầy vẻ mỉa mai của nàng. Hấn giận quá mà cười, “Phải! Trẫm thừa nhận là trẫm muốn vận ngã Ninh quốc công phủ, nhưng Trẫm không dùng phương pháp bỉ ổi như vậy!” Trong giọng nói của hấn lộ ra một sự tức giận.

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sênh dương môi cười, “Nghe thấy lời này của bệ hạ, thần thiếp cũng yên tâm.” Dứt lời, nàng liền xoay người rời đi, “Thần thiếp muốn xuất cung, bệ hạ sẽ không ngăn cản chứ?”

Cảnh Diễm cười lạnh, “Hoàng Hậu cứ tùy ý.”

Luyện Nguyệt Sênh ngay cả thay quần áo cũng không có, từ Tuyên Chính điện đi ra, mang theo một bụng lửa giận cùng buồn phiền trực tiếp xuất cung đi Ninh quốc công phủ.

Bây giờ nàng và Cảnh Diễm xem như trò mặt, hấn luôn giữ ý muốn xuống tay với Ninh quốc công phủ, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay, không bằng hiện tại hai người làm rõ. Cảnh Diễm là cái dạng người nào, nàng hiện tại là triệt triệt để để hiểu được!

Khi về đến Ninh quốc công phủ, Luyện Nguyệt Sênh bỏ qua cả việc cho người thông truyền, một đường bất an đi thẳng vào phủ.

Hoàng Hậu đột nhiên giá lâm, Ninh quốc công phủ vốn chỉ có chút loạn nay lại càng rối ren, cũng may có Hồng Tư cùng vài cung nữ đi theo hỗ trợ, mới không đến mức người ngã ngựa đổ.

Thời điểm tiến vào sân của Luyện Ngọc Hành, vừa lúc có vài vị Ngự y đi ra, thần tình trên mặt đều là thả lỏng, Luyện Nguyệt Sênh nhìn thấy, nhanh bước lên, bỏ qua bọn họ hành lễ, mở miệng hỏi thăm thương thế của Luyện Ngọc Hành.

Một vị ngự y chòm râu hoa râm hướng Hoàng Hậu chấp tay một cái, nói: “Nuơng nuơng yên tâm, tính mạng của nhị công tử đã không còn đáng lo, chỉ cần đợi tình lại là ổn rồi.”

Nghe vậy, trong lòng Luyện Nguyệt Sênh vẫn luôn căng thẳng đột ngột thả lỏng, không khỏi thở phào một cái.

Luyện Minh Hiền nghe nói Luyện Nguyệt Sênh trở về, vội từ trong phòng Luyện Ngọc Hành đi ra, định hành lễ với nàng. Thấy thế, Luyện Nguyệt Sênh vội nhanh chóng bước qua đỡ phụ thân dậy, nhìn khuôn mặt phụ thân thương ngày luôn trầm tĩnh lại hiện ra vẻ mệt mỏi, nàng nuốt nửa khóc.

Nhị ca gặp kiếp nạn này, chắc hấn phụ thân mẫu thân rất lo lắng, cũng may ông trời phù hộ.

Trong phòng nồng nặc mùi máu tươi, trong đó thoảng một chút mùi thuốc, nhưng vẫn bị mùi máu tươi át đi. Nam tử trên giường so dĩ vắng gầy gò không ít, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Luyện phu nhân ngồi cạnh bên giường vết nước mắt trên mặt chưa lau, một tay nắm chặt tay Luyện Ngọc Hành.

Luyện phu nhân nghe được động tĩnh, mắt nhắm lệ mông lung quay đầu lại, nhìn thấy Luyện Nguyệt Sênh, vươn tay ra, Luyện Nguyệt Sênh thấy thế, vội đi lên, cầm thật chặt tay của mẫu thân, nước mắt Luyện phu nhân lại rơi, “Nữ nhi...”

Nghe thấy thanh âm này, Luyện Nguyệt Sênh nhin không được rơi lệ.

Ninh quốc công phủ ra sức vì nước, chưa từng có phản tâm, Cảnh Diễm lại kiêng dè bọn họ, tâm tâm niệm niệm tìm cách loại bỏ bọn họ, lòng người sao có thể ác độc đến tận đây! Mà hấn không phân biệt trung gian, quả thực ngu ngốc!

”Con nói là bệ hạ phái người hành thích Nhị ca con?”

Trong thư phòng, hai người phụ nữ ngồi đối diện nhau, Luyện Minh Hiền nhưu mày nhìn về phía Luyện Nguyệt Sênh.

Luyện Nguyệt Sênh gật đầu, “Ngoại trừ hấn, còn có thể có ai hận không thể giết chết Luyện gia chúng ta như vậy?” Trong thiên hạ, chỉ duy nhất mình Cảnh Diễm hấn có tâm tư ác độc như vậy!

Luyện Minh Hiền trầm ngâm chốc lát, “Không phải là bệ hạ.”

Luyện Nguyệt Sinh ngạc nhiên.

“Nguyệt Sinh, việc này không phải bệ hạ làm.” Luyện Minh Hiền vẻ mặt nghiêm túc, “Đây rõ ràng là có người lợi dụng mâu thuẫn giữa bệ hạ và Ninh quốc công phủ, hành thích Ngọc Hành, khiến mâu thuẫn giữa hai bên càng lớn hơn.”

Luyện Nguyệt Sinh cau mày, rõ ràng không hiểu ý này.

“Giống như con bây giờ vậy. Khi biết nhị ca con bị ám sát, có phải người đầu tiên con hoài nghi là bệ hạ đúng không?” Luyện Minh Hiền hỏi.

Nàng gật đầu, hơn cả hoài nghi, nàng còn đến tận trước mặt Cảnh Diễm để làm rõ.

“Trên dưới trong triều, sợ là không ít người có suy nghĩ này.” Về mặt Luyện Minh Hiền ngưng trọng, “Quan hệ giữa bệ hạ và Ninh quốc công phủ căng thẳng, Ngọc Hành về kinh, gặp phải thích khách, đa số người sẽ nghĩ đến bệ hạ đầu tiên.”

“Cho dù sau này bệ hạ có tìm được hung thủ, thì trong mắt mọi người cũng là bệ hạ tìm người chịu tội thay. Nói tóm lại, bất luận chuyện có phải do bệ hạ gây ra hay không thì mọi người đều sẽ cho rằng đều do bệ hạ sắp xếp. Lý do là vì bệ hạ muốn đối phó với Ninh quốc công phủ.”

Luyện Nguyệt Sinh trầm mặc chốc lát, nói: “Ý của phụ thân là có người cố ý lợi dụng căng thẳng giữa chúng ta và bệ hạ, chế tạo sự kiện, chính vì muốn quan hệ hai bên căng thẳng hơn?” Mi tâm nàng lại nhíu chặt hơn, “Nhưng mà nếu bệ hạ cố ý muốn chúng ta suy nghĩ theo cách này... chẳng phải sẽ đúng ý hắn sao?”

Đơn giản mà nói, Cảnh Diễm sẽ không ngờ đến mức phái người ám sát Luyện Ngọc Hành để gia tăng căng thẳng trong mối quan hệ của hai bên. Quan hệ của hai bên đã không tốt, căn cơ của hắn lại bất ổn, đương nhiên sẽ không chọn lúc này để gây chuyện. Nhưng ngược lại, có khi Luyện gia sẽ loại bỏ hướng nghĩ này, cho nên mới an tâm phái người đi ám sát. Bởi vì sau đó, dựa vào cơ trí của Luyện Minh Hiền, sẽ cho rằng hắn sẽ không làm ra chuyện ám sát này. Sự kiện ám sát này không có quan hệ gì với Cảnh Diễm.

Cho nên, nếu suy nghĩ sâu hơn, chắc chắn chính là do Cảnh Diễm!

Luyện Minh Hiền lắc đầu, trầm giọng nói: “Vi phụ cũng đã suy nghĩ đến phương hướng đó!” Dừng một lát, ông tiếp tục nói, “Nếu Ngọc Hành có chuyện gì, trong mắt người ngoài, đó là bệ hạ chuẩn bị ra tay với Luyện gia. Nếu Ngọc Hành tìm được đường sống trong chỗ chết, có nghĩa là bệ hạ cho Luyện gia một cái cảnh cáo.” Hắn nâng mắt nhìn thẳng vào nữ nhi, “Nhị ca con lập công ở Giang Tây, biểu hiện rõ ràng như vậy, hắn cho dù muốn đối phó, cũng sẽ không chọn thời điểm nhạy cảm như vậy để động thủ. Như vậy sẽ làm lạnh tâm của triều thần, nhất là quan viên trẻ tuổi. Cho dù bọn họ biết bệ hạ cùng chúng ta bất hòa, một hoàng đế có thể tùy tiện chém giết công thần, sẽ khiến bao nhiêu người lạnh tâm với hắn? Họ sẽ trung tâm với hắn sao? Cho nên, người xuống tay tuyệt đối không phải là bệ hạ.”

“Mặt khác, con có thể nghĩ là do bệ hạ gây nên. Con có nghĩ đến việc bệ hạ ngược lại hoài nghi chúng ta là tự biên tự diễn hay không?” Luyện Minh Hiền hỏi.

Luyện Nguyệt Sinh ngờ ngác, liền nghe hắn nói: “Một tên xuyên ngực, người lại không chết.” Thanh âm trầm trọng nói: “Nếu là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, không phải là không thể làm được. Mùi tên đó tuy rằng bắn vào ngực nhưng lại có thể tránh né nơi yếu hại, ám vệ của Ninh quốc công phủ đều có tài bắn cung như thế.”

Lời này vừa thốt ra, Luyện Nguyệt Sinh liền cảm thấy một nỗi rét lạnh dâng lên từ đáy lòng. Nếu thật sự là vậy... Cảnh Diễm sẽ cảm thấy đây là màn kịch do Ninh quốc công phủ tự biên tự diễn hãm hại hắn. Ninh quốc công phủ sẽ cho rằng đây là bệ hạ sắp xếp kế hoạch ám sát. Như thế, nhất định sẽ khiến cho quan hệ hai bên căng thẳng hơn bao giờ hết. Cuối cùng, Cảnh Diễm sẽ xuống tay với Ninh quốc công phủ. Như vậy, kỳ thật... kẻ kia muốn đối phó với Luyện gia?

Quả thật là kẻ sách hay làm cho người ta không rét mà run. Một kế hoạch lớn như vậy, rốt cuộc là ai đã nghĩ ra?

“Vi phụ hỏi người, một khi bệ hạ cùng Ninh quốc công phủ nháo lớn, thu lợi từ việc này, có thể là ai?”

Luyện Nguyệt Sinh ngây ngẩn, há miệng, “Hạ gia? Tô gia? Nhậm gia...” Nếu nghĩ như vậy, số lượng lão thần có dã tâm xem ra không ít.

Nhìn ánh mắt thâm trầm của Luyện Minh Hiền, Luyện Nguyệt Sinh không khỏi rơi vào trầm tư.

Đêm đó, Luyện Nguyệt Sinh lưu lại ở Ninh quốc công phủ, không về hoàng cung.

Cũng vào lúc này, trong Tuyên Chính điện, Cảnh Diễm tâm tình tối tăm lạnh như băng, vẻ mặt lạnh lẽo nghe thuộc hạ báo cáo kết quả điều tra.

Trọng điểm là mũi tên bắn vào ngực Luyện Ngọc Hành.

Mũi tên này tính chất cực tốt, chỉ có nhà quan lại đại phú đại quý mới có. Nhưng mà... hắn chạm tay lên đuôi mũi tên. Ngự lâm quân hoàng gia và ám vệ cũng có loại tên như vậy, ánh mắt càng lúc càng trầm.

“Bệ hạ... người hành thích... có lẽ liên quan đến hoàng thất.” Ám vệ đang quỳ phỏng đoán.

Cảnh Diễm từ chối đưa ra ý kiến.

Vụ án này giao cho hình bộ điều tra. Đồng thời hấn cũng ở trong tối điều tra, biết được tính mạng Luyện Ngọc Hành không có nguy hiểm. Người của Hình bộ muốn lấy mũi tên để đi điều tra, mũi tên này rất cuộc cũng đến trong tay hấn.

Mũi tên này cùng hoàng thất có quan hệ. Hình bộ chỉ cần điều tra là có thể biết. Đây là có quan hệ với hoàng thất hay là kẻ chủ mưu đã trộm tên của hoàng thất. Vừa vận ám vệ phụ trách ám tra An Linh đến, người của Hình bộ vội đem mũi tên này nộp ra, để hấn giám định lại một lần nữa, xác thực là hoàng thất không sai.

Lúc này Cảnh Diễm nhìn mũi tên trên án thượng, bỗng nhớ đến chuyện Luyện Nguyệt Sênh châm chọc khiêu khích hấn lúc sáng. Nếu để cho nàng biết lai lịch của mũi tên này, sợ là nàng càng chắc chắn là do hấn sắp xếp.

Trong lòng hấn liền trầm xuống, có cảm giác có một ngọn lửa phần nộ len lõi trong tâm hấn. Mà khiến hấn phần nộ nhất là thái độ hoài nghi không tin tưởng của Luyện Nguyệt Sênh, khiến hấn tức giận cũng khiến hấn khó chịu.

Lần đầu tiên trong đời, hấn cảm giác được cảm xúc không chịu khống chế của mình.

Hơn nữa, quan trọng nhất, hàm nghĩa ẩn chứa trong việc này tầng tầng lớp lớp. Sau khi phân tích nhiều lần, hấn không thể không tán thưởng kẻ đứng sau màn. Lòng dạ thâm độc như vậy, một lần tính kế được cả hấn lẫn Luyện gia, còn lưu lại một đường lui. Mũi tên của Hoàng thất, chỉ cần chứng cứ này cũng có thể kéo hấn vào.

”Tiếp tục tra, nhất định phải đem hung phạm tra ra cho Trẫm!” Hấn lạnh lùng nói, đem tên đưa cho An Linh, cho hấn lui xuống.

Không sai, nhất định phải đem hung phạm tra ra, nói cho Luyện Nguyệt Sênh biết, hấn không có làm loại chuyện này!

Hấn rõ ràng có thể không cần để ý thái độ của nàng. Đằng nào hai người chỉ nhìn nhau là đã thấy ghét, cần gì để ý đến thái độ của Luyện Nguyệt Sênh! Chỉ cần hấn không thẹn với lương tâm, thanh bạch là được! Nhưng hấn lại thất phần để ý thái độ của nàng.

Không được người tín nhiệm... Hấn không được Luyện Nguyệt Sênh tín nhiệm... Thời điểm ý nghĩ này nảy ra quả thật khiến Cảnh Diễm đau đầu, hấn để ý sự tín nhiệm của nữ nhân kia làm gì chứ? Hai người bọn họ vốn dĩ bởi vì các loại nguyên nhân mà không hợp nhau, Luyện Ngọc Hành xảy ra chuyện, nàng hoài nghi hấn cũng là bình thường.

Nội tâm nghĩ như vậy, nhưng mà hấn vẫn không thể khống chế được phiền muộn của mình.

”Bệ hạ, nương nương sai người đến báo, hôm nay nương nương ở lại Ninh quốc công phủ.” Triệu Hoài Sinh cẩn thận nói, ánh nến chiếu rọi thần sắc nhàn nhạt trên mặt đế vương thần sắc trên mặt nhàn nhạt.

Cảnh Diễm gơ tay ần ần thái dương, “Trẫm đã biết.”

Triệu Hoài Sinh lại nói: “Bệ hạ...hôm nay...”

”Hôm nay trẫm nghỉ ở Tuyên Chính điện.” Cảnh Diễm ngắt lời hấn.

Triệu Hoài Sinh miệng há to, thấp giọng đáp một tiếng. Về chuyện của Thiên tiếp dư, hấn có nhắc, nhưng bệ hạ không quan tâm. Vậy thì chẳng liên quan gì đến hấn. Nghĩ như thế, Triệu Hoài Sinh vẫn là quyết định không nhắc lại việc này, bởi vì có vẻ tâm tình bệ hạ không tốt.

Luyện Ngọc Hành bị hành thích, mọi người đều khiếp sợ.

Hoàng Đế ban ân Hoàng Hậu về nhà thăm hỏi, cũng hạ lệnh nghiêm tra chuyện này, cho cả nhà Ninh quốc công một cái công đạo.

Luyện Nguyệt Sênh liên tiếp ở lại Ninh quốc công phủ ba ngày, nàng không nghỉ hồi cung.

Từ sau khi Luyện Minh Hiên phân tích việc này, nàng ở trong phòng mình, suy đi nghĩ lại nhiều lần, càng nghĩ càng hối hận.

Lần này, nàng trách oan Cảnh Diễm rồi. Nghĩ tới vẻ mặt âm trầm, giọng nói nén giận của Cảnh Diễm khi đó. Nàng không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt với hấn khi gặp lại hấn đây.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Tề vương cảnh dật

Sau khi nghe Luyện phu nhân khuyên giải an ủi, Luyện Nguyệt Sinh khởi hành trở về hoàng cung.

Dù sao lần này là nàng xúc động trách lầm Cảnh Diễm, nàng không thể trốn cả đời ở Ninh quốc công phủ.

Sau khi vào cung, không dùng kiệu, nàng cùng vài cung nữ tâm phúc thong thả bước đi, tâm sự nặng nề.

“Nương nương, phía trước hình như là Tề vương!” Hồng Tư thấy bộ dáng đầy tâm sự của Hoàng Hậu, nhỏ giọng nhắc nhở.

Luyện Nguyệt Sinh hơi giật mình, ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy một nam tử mặc trang phục màu lam, quả nhiên là Tề vương Cảnh Dật.

Tề vương Cảnh Dật, là huynh đệ duy nhất của tiên đế, lớn hơn Cảnh Diễm hai tuổi, Cảnh Diễm và nàng phải gọi hắn một tiếng hoàng thúc. Nhưng mà không phải hắn nên ở đất phong sao? Đã đến kinh thành từ khi nào vậy?

Cố gắng bình tâm lại, Luyện Nguyệt Sinh mang theo thần sắc bình thản bước đến.

“Thần tham kiến Hoàng Hậu nương nương.” Cảnh Dật đứng lại thờ dài, Luyện Nguyệt Sinh vội nói: “Hoàng thúc miễn lễ.”

Nam tử trước mắt mặc cẩm phục màu xanh đậm, mặt mày ôn hòa như xuân phong, khí chất sạch sẽ, tựa như một khối ngọc, dịu dàng vô cùng.

“Hoàng thúc về kinh từ khi nào vậy?” Luyện Nguyệt Sinh khách sáo hỏi, nỗi lòng nặng nề lại biến thành nụ cười nhẹ nhàng nơi khóe môi.

“Hôm nay vừa đến kinh thành, vừa bái kiến bệ hạ và Thái Hậu xong. Đang nghĩ đến việc đi thăm Luyện nhị công tử.” Cảnh Dật nói, “Nương nương hôm nay hồi cung, như vậy chắc Nhị công tử đã không còn đáng lo ngại nữa rồi.”

Luyện Nguyệt Sinh mỉm cười gật đầu, “Đa tạ hoàng thúc còn nhớ đến huynh trưởng của bản cung, huynh trưởng hiện giờ đã không còn đáng lo, nhưng còn cần tỉnh dưỡng.”

Môi mông của Cảnh Dật gợi lên cười nhẹ, giọng điệu càng thêm ôn hòa, “Vậy là tốt rồi!”

Cùng Cảnh Dật nói vài câu đơn giản, Luyện Nguyệt Sinh liền dẫn người trực tiếp rời đi.

Cảnh Dật dùng vẻ mặt cung kính nhìn theo nàng đi xa, trong ánh mắt ám áp chậm rãi ý cười thâm trầm.

“Thiên tiếp dư mời về thôi! Gần đây bệ hạ vì chuyện của Luyện nhị công tử nên không thể bận tâm đến việc khác, ăn ở đều ở Tuyên Chính điện, người cũng đã hạ lệnh không cho bất kỳ ai đến quấy rầy.” Triệu Hoài Sinh cau mày, nhìn nữ tử đang quắc mắt nhìn trừng trừng mình.

Thiên tiếp dư hừ lạnh, “Ta còn chưa tìm Triệu công công người tính sổ đâu! Ngược lại người lại còn ở đây thuyết giáo ta. Triệu Hoài Sinh! Ai cho người lá gan này?”

Thiên tiếp dư ngày thường thường lấy hình tượng mềm mại vô tội. Bây giờ thì mắt hạnh hơi trừng, lộ vẻ tức giận, âm thanh nghiêm nghị, “Ta nói người thông báo với bệ hạ có ta đến, người có nói sao? Mấy ngày nay ta ngày ngày đến Tuyên Chính điện, lần nào người cũng ngăn ta lại ở bên ngoài. Triệu Hoài Sinh! Ta thấy người thật muốn chết!”

Triệu Hoài Sinh mặt không đổi sắc, cung kính nói: “Tiếp dư chủ tử, ngài sai nô tài chuyển lời giúp ngài, nô tài cũng đã làm theo.” Ngừng một lát, “Bây giờ là tình huống đặc thù, nô tài cũng chỉ là tuân theo mệnh lệnh của bệ hạ. Mong Thiên tiếp dư thứ tội, đi về trước thôi.” Nói xong, cúi người một cái.

Nàng ở trong cung bị người khi nhục, chỉ có người kia mới có thể giúp nàng hả giận. Bây giờ lại đóng cửa không gặp nàng, lại đi tra xét chuyện nhà người khác. Quả thật khiến nàng cảm thấy rất tức giận. Mỗi ngày đều nén giận chờ đến hôm sau. Ngay cả bậc thang cũng không cho nàng lên, đã để Triệu Hoài Sinh ngăn nàng ngoài cửa. Tốt lắm, nàng nhẫn, nàng chờ hắn tra xong. Nhưng cũng đã ba ngày rồi, lần nào nàng cũng bị ngăn ngoài cửa Tuyên Chính điện.

Lòng ngực Thiên tiếp dư phập phồng, tay nắm chặt lại, liếc Triệu Hoài Sinh một cái, ác ngôn trong miệng vẫn chưa kịp nói ra. Ngay phía sau liền vang lên một giọng nói bình thản, “Có chuyện gì mà náo nhiệt như vậy?”

Triệu Hoài Sinh vừa ngước mắt lên, liền vội vàng khom người hành lễ, “Nô tài cung nghênh Hoàng Hậu nương nương hồi cung, Hoàng Hậu nương nương cát tường.”

Trong nháy mắt, những người bên ngoài điện đều hành lễ, chỉ có Thiên tiếp dư với vẻ mặt giận dữ đứng bất động.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn gương mặt trắng nõn còn chưa tan hết dấu tay đỏ của nàng ta. Trong mắt đột nhiên xuất hiện ý cười bí hiểm. Trong nháy mắt, Thiên tiếp dư chỉ cảm thấy cảm con giận đang dâng lên, nhưng nhanh chóng che giấu vẻ mặt, cúi người, “Thiếp cung nghênh Hoàng Hậu nương nương hồi cung, Hoàng Hậu nương nương cát tường.”

“Miễn lễ!” Luyện Nguyệt Sinh liếc nhìn nàng rồi nhìn về phía Triệu Hoài Sinh, “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Từ xa bản cung đã nhìn thấy, Thiên tiếp dư có chuyện gì à?”

Thiên tiếp dư tiếp lời nói: “Hồi nương nương, không có chuyện gì lớn, thiếp chẳng qua là đến gặp bệ hạ mà thôi.” Nàng ngừng một lát, “Chỉ là gần đây bệ hạ bận điều tra chuyện tình của huynh trưởng nương nương, đóng cửa không gặp người, cho nên thiếp đang chuẩn bị trở về.”

Lời này ý tứ rõ ràng, chính là nói cho Luyện Nguyệt Sinh biết, bệ hạ cũng chẳng gặp người đâu, mau chóng hồi Trung Cung của người đi.

Luyện Nguyệt Sinh chỉ cười mà không lên tiếng, Tiết Khánh nhận được ám chỉ của sư phụ, quay người đi vào thông báo.

Thiên tiếp dư âm thầm cắn răng, khóe mắt co giật.

Luyện Nguyệt Sinh cũng không biết Cảnh Diễm có chịu gặp nàng hay không. Chính nàng nói với hắn những lời đó, khiến hắn tức giận như vậy, đoán chừng hắn lại càng không chào đón nàng. Nhìn thấy Tiết Khánh đi vào, nàng cũng có chút không an tâm.

Tiết Khánh trở ra rất nhanh, “Nương nương, bệ hạ mời ngài vào.”

Thiên tiếp dư kinh ngạc, “Cái gì?” Nàng nhìn Tiết Khánh, “Không phải người nói bệ hạ không gặp người sao? Người không nói ta cũng có đến sao?”

Luyện Nguyệt Sinh tâm tình buồn lòng, nhìn sang Thiên tiếp dư, “Bản cung hôm nay hồi cung, không giống Thiên tiếp dư. Bệ hạ đương nhiên sẽ gặp bản cung.” Nàng cười tủm tỉm, “Thiên tiếp dư về trước thôi.” Dứt lời, trực tiếp đi thẳng, Triệu Hoài Sinh và Tiết Khánh theo sát phía sau.

Đứng trước cửa Tuyên Chính điện, Luyện Nguyệt Sinh hít một hơi thật sâu, bước qua ngưỡng cửa đi vào trong điện. Sau lưng, Triệu Hoài Sinh đóng cửa lại. Nàng đi về phía trước vài bước, ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng trong điện. Huân hương từ cái lò hình chim hạc bay lên nhẹ nhàng. Xuyên qua tầng huân hương mỏng, nàng trông thấy người kia đang ngồi sau long án. Tuy không thấy rõ mặt nhưng nàng biết về mặt bây giờ của hắn lạnh như băng.

Bước lên trước vài bước, nàng cúi đầu hành lễ, “Thần thiếp tham kiến bệ hạ, bệ hạ thánh an.” Quả nhiên là vô cùng cung kính nhưng trong lòng lại thấp thòm không yên.

Cảnh Diễm nhìn nữ tử cách đây ba ngày trước còn trùng mắt với hắn. Hiện tại lại dịu ngoan như mèo con, trong lòng không biết là nên cảm thấy quý dị hay vẫn là nhẹ nhõm, về âm trầm trên mặt cũng không tự giác mà tiêu tán một chút, “Ca ca nàng vẫn vô sự...”

Lời vừa ra khỏi miệng, Cảnh Diễm cũng ngăn người, vốn chính là muốn cho nàng đứng lên, như thế nào lại nói thế này? Hắn không phải đã sớm biết Luyện Ngọc Hành tình chưa mà.

Vị kia vẫn chưa cho nàng đứng lên, nàng vẫn không thể đứng, cúi người trả lời: “Đa tạ bệ hạ vẫn nhớ! Ca ca của thần thiếp không còn đáng lo nữa...”

“Nàng, đứng lên đi...” Giọng hắn hơi trầm xuống, để nàng đứng dậy.

Luyện Nguyệt Sinh theo lời đứng dậy, thấp mắt nhìn xuống, không nói chuyện. Trong màn hương, Cảnh Diễm trông thấy mặt mày nàng có vẻ thả lỏng, lông mi dài như cánh bướm.

Hai người đều không nói chuyện, bầu không khí trong điện nhất thời trầm xuống.

Một lát sau, Luyện Nguyệt Sinh mi mắt khẽ run lên, cánh môi nhấp máy, lắp ba lắp bắp nói đến: “Thiếp...thiếp...xin lỗi...” Gương mặt nàng ửng đỏ, thấp mắt không dám nhìn hắn.

Cảnh Diễm ngẩng người một chút, thời điểm có thể phản ứng lại, trong lòng cũng buồn lòng. Luyện Nguyệt Sinh cúi đầu nói: “Ta trách oan ngài...”

Cảnh Diễm trầm mặc, nhìn gò má Luyện Nguyệt Sinh càng ngày càng hồng, bộ dáng có chút không biết phải làm gì, hắn liền nói: “Nàng không còn khẳng khái nói trảm muốn hại ca ca nàng?” Hắn thử thăm dò hỏi, không hề phát hiện giọng điệu của mình đã biến hóa.

Luyện Nguyệt Sinh ngẩng ngẩng, “Bệ hạ...ngài muốn nghe thiếp nói thật sao?” Nàng ngước mắt hỏi.

Hắn sững sờ một chút, lại nói: “Mấy ngày trước nàng nói thật cũng không ít đâu!”

Nghe vậy, sắc mặt Luyện Nguyệt Sinh lại đỏ lên, mắt nhìn qua chỗ khác, thấp giọng nói: “Bệ hạ vẫn luôn kiêng dè Ninh quốc công phủ, cho nên nếu Ninh quốc công phủ đã xảy ra chuyện gì, người đầu tiên thần thiếp hoài nghi chính là bệ hạ.” Nàng ngừng một chút, “Thần thiếp tiến cung. Tuy nói là cẩn thận nhưng lúc nào cũng lo lắng ngài ra tay với thần thiếp.”

Nàng chuyển mắt, nhìn về phía Cảnh Diễm, “Đây chính là suy nghĩ thật lòng của thần thiếp.”

Cảnh Diễm lần nữa ngơ ngẩn, hắn nhắm lại mắt, khi mở ra là một mảnh thanh minh, nàng nghĩ cũng không sai. Hắn quả thực không có lý do phản bác, nhưng mà, “Ngày hôm nay, Trầm cũng nói thật với nàng.” Ánh mắt thâm thúy, “Trầm quả thực kiêng dè Ninh quốc công phủ. Nhưng nếu Trầm muốn đổi phò, đó là đường đường chính chính ra tay, tuyệt đối không dùng biện pháp bí ối như thế!”

Nói cho cùng, hắn vẫn muốn đổi phò Ninh quốc công phủ. Nàng rũ xuống mắt thờ dài, “Bệ hạ, cha ta...ra sức vì nước, cả đời trung lương, tuyệt đối không có tâm tư phản quốc.”

Trước mặt hoàng quyền, triều thần công cao trấn chủ có ai có kết cục tốt? Tâm kiêu dè của Hoàng Đế luôn có, cần gì quần người có phải trung lương hay không. Một khi người khiến hấn cảm giác được uy hiếp, nhất định sẽ bị hấn liệt vào danh sách diệt trừ. Huống hồ, Ninh quốc công phủ hiện là ngoại thích, ngoại thích kiêu ngạo, không phải sẽ khiến Hoàng Đế phản cảm sao? Một tổ hợp giữa quyền thần và ngoại thích, Ninh quốc công phủ cuối cùng sẽ có kết cục gì? Mà nàng thì sẽ có kết cục gì?

Ánh sáng nơi đáy mắt của Luyện Nguyệt Sinh phai nhạt dần, tính mạng của nàng và người nhà nàng chỉ nằm gọn trong tay của người kia, sinh hay tử cũng chỉ trong một câu nói. Chẳng qua sớm hay muộn cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhìn thấy vẻ mặt của nàng càng ngày càng ảm đạm, Cảnh Diễm ngẩn ra sau, từ từ mở miệng: “Trẫm đáp ứng nàng. Cho dù Trẫm muốn đổi phò, cũng sẽ để cả nhà nàng được bình an.”

Luyện Nguyệt Sinh ngơ ngẩn, chậm rãi ngẩng đầu.

“Nếu nàng không tin, Trẫm có thể viết một thánh chỉ cho nàng.” Nói xong, hấn liền quay đầu, tiện tay đem tấm lụa vàng đặt trước giá sách trải trên long án.

Luyện Nguyệt Sinh ngẩn ra, vội nói: “Không cần đâu bệ hạ...”

Nhưng Cảnh Diễm đã cầm bút chấm mực, viết lên kim lụa, chưa đầy một khắc đã viết xong thánh chỉ, ấn ngọc tỳ lên, hấn ngẩng đầu nhìn Luyện Nguyệt Sinh, “Nàng tới đây xem.”

Luyện Nguyệt Sinh bị động tác khác thường này của hấn làm sững sốt, chợt cảm thấy an lòng, bước về phía long án.

“Ngài sẽ không thất hứa?” Nàng nhíu mày, không chắc chắn hỏi.

“Không thất hứa!” Ánh mắt ôn hòa, kiên định nói.

Mùi hương thoang thoang trong điện bị mùi hương của nàng lấn át, quanh quẩn trước mũi hấn. Hấn nhìn thấy giữa lông mày nàng từ từ giãn ra. Đường như đã bình tâm trở lại, khóe môi cong cong lộ ra một nụ cười thần nhiên. Gò má đỏ hồng xinh đẹp như răng mây. Trong lòng hấn bỗng nhiên rung lên, có một cảm xúc khác thường chợt lóe lên, tuy khác thường nhưng hấn cũng không cảm thấy chán ghét.

“Bệ hạ, nếu ngài có thể bảo vệ Luyện gia bình an. Ngày sau khi ngài muốn hủy bỏ hậu vị của thần thiếp, thần thiếp nhất định sẽ thống khoái lĩnh chỉ.”

Với nàng mà nói, không có gì quan trọng hơn bình an của người nhà nàng. Nếu so với bình an của người nhà nàng, hậu vị này thì có đáng gì? Thống khoái giao ra, nàng cũng có thể trở về Luyện gia.

Nàng vừa dứt lời, Cảnh Diễm ngẩng người ra, đồng thời hấn cũng nhớ lại lý do vì sao trước giá sách lại đặt sẵn mảnh kim lụa. Ba ngày trước, khi nàng rời đi, hấn tức giận đến mức muốn viết thánh chỉ phế hậu. Nhưng cuối cùng cũng không xuống tay được.

Bây giờ nghe thấy lời này của nàng, hấn nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trương tần có thai

Edit: Nguyen_Khanh

Cảnh Diễm trầm mặc một chút, tiếp lời: “Chúng ta không nói chuyện này nữa.” Hấn rút kim lụa từ trong tay nàng, trải trên long án, buộc tơ vàng vào, “Luyện Nguyệt Sinh, chúng ta thảo luận chút.” Hấn ngẩng đầu, đưa kim lụa cho nàng.

Nàng nhận lấy kim lụa, gật gật đầu, “Ta cũng có ý nghĩ này.”

Cảnh Diễm nghe vậy, cong môi cười, sắc mặt dịu đi có chút ôn hòa, là vẻ mặt ôn hòa hiếm có. Hấn chưa từng nghĩ tới sau khi hòa giải khúc mắc với Luyện Nguyệt Sinh, tâm trạng hấn sẽ trở nên tốt như thế, hấn chỉ chỉ vào cái ghế dựa trong góc tường, “Chuyện nó đến đây rồi ngồi đi.”

Luyện Nguyệt Sinh chuyển ghế đến theo lời hấn, ngồi xuống bên cạnh long án.

Sau đó Cảnh Diễm gọi An Linh tới. Đây là ám vệ đầu lĩnh phụ trách điều tra chuyện Luyện Ngọc Hành bị ám sát. An Linh mặt mày trong trẻo, mũi thẳng môi mỏng, quanh thân quanh quẩn một cỗ hàn khí, làm cho người ta nhìn một cái sẽ cảm thấy toàn thân rét run.

Sau khi chào đế hậu hai người, hấn mở một cái hộp ra, bên trong chính là mũi tên kia.

Cho An Linh lui ra, hần nói: “Trước tiên, chúng ta nói một chút về chuyện của Luyện Ngọc Hành.”

Cảnh Diễm cảm lấy mũi tên, đưa cho Luyện Nguyệt Sinh xem. Nàng nhận lấy, nhìn hần một cái, liền chuyên tâm quan sát mũi tên trong tay.

Nếu Luyện Nguyệt Sinh có thể lại đây xin lỗi hần, chắc nàng đã nghĩ rõ ràng những cong cong vòng vòng bên trong. Cho nên, hần có thể an tâm cho nàng xem mũi tên này.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn một lát, khi tay nàng chạm đến đuôi mũi tên thì ngoắt một lát. Đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, lại sờ sờ.

“Phát giác ra cái gì?” Cảnh Diễm đặt ly trà xuống.

Nàng nuốt vài ngụm nước miếng, nghi hoặc ngược mắt nhìn hần, “Đây là mũi tên của hoàng thất?”

Về mặt hần âm trầm, gật đầu, rút mũi tên ra khỏi tay nàng, “Nàng có suy nghĩ gì không?” Hần chuyển mắt hỏi nàng, con ngươi đen kịt thâm trầm.

Luyện Nguyệt Sinh nhíu mày, “Mong bệ hạ nói rõ.” Nàng không dám tự tiện nói gì.

“Mấy ngày nay trẫm có cho ám vệ điều tra các quan viên, phát hiện trong đó có người tiếp xúc với Ngự Lâm quân trong cung.” Về mặt hần ngưng trọng, một tay đặt trên long án, đầu ngón tay gõ lên long án, “Biểu ca của Thục phi Trầm Tĩnh trong Ngự lâm quân, nhậm chức thống lĩnh.”

Mắt phượng của Luyện Nguyệt Sinh mở to, hần tiếp tục nói: “Trầm Tĩnh được phụ thân của Thục phi, cũng chính là Công bộ thượng thư tiến cử.”

“Ý của bệ hạ là kế hoạch ám sát này là của Công bộ thượng thư Cao Vĩ?”

Lão đầu kia nàng từng thấy qua, trông ông ta trắng trẻo mập mạp, một người rất hòa khí, nhìn sao cũng không giống người như vậy.

“Trẫm cũng không tin.” Hần nhìn nàng, “Cùng Ngự Lâm quân qua lại cũng không chỉ có một Cao Vĩ, Trẫm đã phái ám vệ tra xét, chặt chẽ theo dõi bọn họ, nhưng có lẽ sẽ tốn thời gian dài.”

Luyện Nguyệt Sinh mỉm cười, “Chuyện này phải phiền đến bệ hạ rồi!” Thanh âm ôn hòa mà trước đây hần chưa từng nghe qua.

Khóe môi Cảnh Diễm khẽ nhếch, bầu không khí ngưng trọng khi nãy có thể giảm bớt, hần nói: “Luyện Ngọc Hành có công, trên đường hồi kinh lại gặp phải chuyện này, Trẫm thật sự cảm thấy áy náy. Nàng yên tâm, Trẫm chắc chắn bắt được hung thủ.”

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh lại cười, bờ môi như hàm chứa một đóa hoa xinh đẹp, vô cùng kiều diễm.

Hai người lại đơn giản thảo luận vài câu, Cảnh Diễm mới đem chủ đề hần muốn nói nói ra.

“Nàng thấy đó! Chúng ta ở chung cũng rất tốt đúng không?” Về mặt Cảnh Diễm ôn hoà.

Luyện Nguyệt Sinh biết có thể trông thấy vị này tươi cười đúng là không dễ. Nàng cười gật đầu, nghĩ thầm, không có cái gì quan trọng bằng việc xây dựng mối quan hệ tốt với vị này, “Đúng là không sai!”

Hần liền nói: “Sau này, chúng ta cứ như vậy thôi!”

Trong nháy mắt, nàng ngẩn người ra. Như thế này có gì khác với lần kết minh có gì khác nhau đâu?

Có lẽ là nhìn ra tâm tư của nàng, hần nói: “Lần này không giống như lần trước, chúng ta sau này đều như vậy đi!”

Nàng há miệng hỏi, “Bệ hạ, ngài không phải rất chán ghét ta sao?”

Hần hơi giật mình, đôi mắt lấp lánh, “Rất may là không chán ghét lắm!” Hần nhìn về phía nàng, “Vậy còn nàng? Có phải cũng rất chán ghét trẫm hay không?”

“...” Nàng chần chờ một chút, “Bệ hạ rất tốt!” Cũng chính là không chán ghét lắm.

Cảnh Diễm cười gật đầu, “Đúng vậy! Nếu được thì chúng ta cứ tiếp tục ở chung như vậy thôi!”

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh gật gật đầu, ngón tay nắm lấy ống tay áo, đường vân trên tơ lụa rất rõ ràng.

“Mặt khác, còn có một việc. Nếu sau này có chuyện gì xảy ra, không cho phép nàng lại nghĩ Trẫm như vậy!” Về mặt hần trầm trọng, “Từ nhỏ đến giờ, trẫm chưa từng bị oan ức như vậy! Lần trước quả thực làm trẫm tức chết!”

Luyện Nguyệt Sinh ảo não cúi đầu, “Thiếp sai rồi, xin lỗi...”

Nhìn thấy bộ dạng này của nàng, Cảnh Diễm khóe môi khẽ nhếch, lặng lẽ cười, “Không sao! Trẫm tha thứ cho nàng!”

“Nếu xảy ra việc gì, nàng có thể đến tìm Trẫm thương lượng.” Thanh âm của hần bình thản.

Nàng gật đầu, cảm giác được thanh âm của hắn có chút ôn nhu, cũng không biết có phải ảo giác của nàng hay không.

Sau khi cùng Cảnh Diễm nói chuyện trong hòa bình, tâm sự nặng nề trong lòng Luyện Nguyệt Sinh đột nhiên nhẹ nhõm, nàng lập tức cảm thấy thoải mái không ít.

Mặt mày nàng hàm chứa ý cười, cảm lấy thánh chỉ mà Cảnh Diễm viết cho nàng, quay người trở về Phượng Tê cung.

Lần này nàng và Cảnh Diễm là thật sự mở lòng để nói chuyện, y như Thái Hậu đã nói, Cảnh Diễm này cũng không tệ. Nàng cầm thánh chỉ trong tay, tìm một cái hộp nhỏ, đặt thánh chỉ vào trong. Sau đó giấu cái hộp vào nơi sâu nhất của trong tủ ở đầu giường.

Tiếp đó nàng viết cho người nhà mình một phong thư, nhưng không hề nhắc đến chuyện thánh chỉ.

An bài ổn thỏa mọi việc, nàng gọi Từ Vân vẫn ở lại cung điện suốt thời gian nàng xuất cung lại, hỏi thăm chút việc của Thiên tiếp dư.

Biết được chuyện A Sử Na Yến đánh Thiên tiếp dư trong Ngự hoa viên, nàng hỏi: “Bệ hạ không nói gì sao?”

Từ Vân nói: “Bệ hạ đang bận tra án của Nhị công tử, làm gì rảnh rỗi để ý loại chuyện này, và lại vốn là Thiên tiếp dư mạo phạm Minh Hiền phi, Minh Hiền phi có danh Đột Quyết công chúa, cho dù bệ hạ có biết, nô tỳ nghĩ bệ hạ cũng sẽ chẳng có phản ứng gì.”

Quả thực, đối phương là A Sử Na Yến, Cảnh Diễm sẽ đi xử trí nàng vì Thiên tiếp dư sao? Tuyệt đối không có khả năng! Cùng lắm chính là nhắc nhở A Sử Na Yến một chút, sau đó lại trấn an Thiên tiếp dư một chút mà thôi.

Huống hồ đây đã chuyện của ba ngày trước, nếu Cảnh Diễm muốn ra mặt vì Thiên tiếp dư thì đã làm rồi.

”Nương nương.” Lục Oánh khẽ chào, “Hôm nay Tề vương tiến cung, có mang lễ vật đến cho nương nương. Vì nương nương không có trong cung, cho nên liền dặn dò nô tỳ nhận thay nương nương.”

Luyện Nguyệt Sinh đưa mắt nhìn qua, trên khay bằng gỗ đàn mộc có đặt ba cái hộp vô cùng tinh xảo, hai cái nhỏ một cái lớn. Nàng vẫy tay một cái, Lục Oánh liền tiến lại gần.

Chiếc hộp lớn đựng điểm tâm, hộp nhỏ thì đựng cây trâm nhỏ Dương Chi hình hoa nhài cùng một cây trâm hồng ngọc quần tơ vàng hồ điệp, còn có một vòng ngọc phi thủy.

”Tề vương nói, đây là điểm tâm nổi tiếng ở Vân Châu, ngài ấy đặc biệt mang đến một ít cho nương nương nếm thử. Máy món trang sức này chỉ có bề ngoài đẹp mắt, ngài ấy hy vọng nương nương không ghét bỏ chúng vì ngài ấy không biết cách chọn trang sức cho nữ.” Lục Oánh thuật lại lời nhắn của Tề vương, mi tâm nhíu lại.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn cây trâm hoa nhài kia, cầm lên nhìn nhìn, lại bỏ trở lại trong hộp. Sau đó phân phó Thanh Linh đem trang sức cất kỹ, điểm tâm đặt ở trên bàn.

Cảnh Dật là hoàng thúc của nàng. Hoàng thúc từ đất phong trở về, mang chút thổ sản đến cho cháu dâu cũng không có gì kỳ quái. Hắn cũng mang cho Thái Hậu và Cảnh Diễm. Nhưng mà hắn đưa cho nàng trang sức thì có chút kì lạ, đưa cái gì không đưa, cổ tình là trâm và vòng tay.

Trâm tuy thường được dùng để tặng, nhưng khi một nam nhân tặng trâm cho một nữ nhân thường có nghĩa hắn xem trọng nữ nhân đó. Mà vòng tay cũng có hàm nghĩa đính ước, ngụ ý hắn muốn yêu thương người và chỉ yêu mình người.

Cảnh Dật cho dù không hiểu nhưng cũng không thể phạm loại sai lầm này. Hơn nữa nàng không cho rằng mình có sức quyến rũ lớn đến độ khiến Cảnh Dật động tâm. Và lại, nàng là cháu dâu của hắn à! Cho dù nàng chỉ kém ba tuổi, nhưng cũng là cháu dâu của hắn, là chính thất của Hoàng Đế!

Lúc trở về buổi chiều, nàng gặp Cảnh Dật. Cảnh Dật vẫn ôn nhu nhã nhặn như trước kia, vẫn một mực cung kính với nàng.

”Nương nương, những trang sức kia... thực sự có thể thu sao?” Hoàng Dương lo lắng.

Đồng tử của Luyện Nguyệt Sinh chuyển vòng vòng, nói: “Cứ thu trước vậy.”

Thấy cũng đã trễ, sau khi tắm rửa, Luyện Nguyệt Sinh cảm thoải bản đặt ở đầu giường ra xem.

Thanh Linh chậm rãi tiến vào, nhẹ cúi người, “Nương nương, bệ hạ đến Thiên tiếp dư nơi đó, không có ngủ lại.”

Đương nhiên không ngủ lại, chuyện của Luyện Ngọc Hành còn chưa có tra rõ ràng, hắn làm gì có tâm tư tầm hoan tác nhạc. Bởi vì đã nói chuyện với Luyện Nguyệt Sinh ổn thỏa, tâm trạng hắn rất tốt. Nghe Triệu Hoài Sinh nhắc đến việc Thiên tiếp dư bị A Sử Na Yến đánh, nàng ta lại đến tìm hắn trong ba ngày, cho nên lúc này hắn mới đi đến gặp nàng ta.

Dù sao cũng là người mình sủng ái, bị vắng vẻ mấy ngày, cũng khó cho nàng.

Thiên tiếp dư khó khăn lắm mới chờ được Hoàng Đế đến. Nàng ta vui không tả xiết, tự nhiên không cần nói, nàng định khóc lóc trong ngực hắn, sẽ khiến cho hắn nghiêm trị A Sử Na Yến. Hắn lại sa sầm sắc mặt nói nàng một lúc.

Nói Thiên tiếp dư đến độ nàng ta cảm thấy váng đầu, nước mắt lộp bộp rơi, khóc lóc ngay tại chỗ. Cảnh Diễm nhìn nàng khóc lóc như hoa lê trong mưa, bộ dạng cố tình gây sự. Trong đầu lại là bộ dạng thông tình đạt lý, nụ cười ôn hòa của Luyện Nguyệt Sinh. Quả thật là đối lập một trời một vực!

Lập tức liền khiển trách Thiên tiếp dư vài câu, nói nàng hoàn toàn không khéo léo hiểu lòng người như trước kia, ngược lại càng lúc càng muốn gây sự. Nói xong, liền phát tay áo rời khỏi, để mặc Thiên tiếp dư tự suy ngẫm lỗi lầm của chính mình.

Luyện Nguyệt Sinh trong tay cầm sách, mắt không rời trang sách hỏi: “Vậy bệ hạ đi đâu?”

“Hồi nương nương, bệ hạ trở về Trường Sinh điện.” Thanh Linh trả lời.

Luyện Nguyệt Sinh gật đầu, để Thanh Linh lui xuống.

Hôm sau, chúng phi đến thỉnh an Hoàng Hậu, duy chỉ thiếu Trương tần.

Tô quý tần nói: “Thân mình Trương tần không tốt, hôm qua lại bị bệnh!”

Nói cho Hoàng Hậu biết sơ về tình hình của Trương tần, chúng phi lại Đông kéo Tây kéo trò chuyện, bởi vì A Sử Na Yến đánh Thiên tiếp dư khiến chúng phi cảm thấy hài lòng. Vì vậy có không ít phi tử cố gắng xây dựng mối quan hệ tốt với A Sử Na Yến trong ba ngày qua, tỷ tỷ muội muội gọi rất thân thiết.

Thiên tiếp dư yên lặng cắn răng, tĩnh tọa không nói. Bởi vì không có ai đáp lời nàng.

Vốn là trách nhiệm của hậu cung chi chủ, Trương tần bị bệnh, Luyện Nguyệt Sinh lại phải đi an ủi động viên một hồi.

Giải tán chúng phi, để Hồng Tư đi chuẩn bị đồ gửi qua, nàng liền chuẩn bị rời khỏi cung. Nào biết còn chưa kịp đi, Đổ Tiểu Bảo từ bên ngoài đi vào, “Nương nương, người bên cạnh Trương tần đến báo, Trương tần có tin vui!”

Luyện Nguyệt Sinh kinh ngạc, “Cái gì?”

“Trương tần có tin vui, nương nương.” Đổ Tiểu Bảo lặp lại.

Luyện Nguyệt Sinh ngăn ra, cười nói: “Chuyện tốt! Đã thông tri cho Thái Hậu và bệ hạ chưa?”

Đổ Tiểu Bảo hồi đáp: “Người của Trương tần đã đi thông tri rồi.”

“Hồng Tư, lại đi chuẩn bị thêm ít thứ, chúng ta đi một chuyến đến chỗ Trương tần.” Nàng cười nói, nhưng Hồng Tư càng nhìn lại càng cảm thấy không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nguyệt sinh rơi xuống nước

Thai của Trương tần đã sắp được bốn tháng, bây giờ mới công bố.

Trương tần nói thân thể mình luôn luôn không tốt, nguyệt tín thường không chuẩn. Nàng biết thân thể mình có bệnh cho nên cũng không lưu ý gì. Nếu không phải là bụng rõ ràng lớn hơn, nàng cũng không biết mình có thai.

Luyện Nguyệt Sinh lười nghĩ thật giả trong lời nói của nàng ta, thường một đồng đồ xuống, lại bảo ngự y chiếu cố tốt, nói chuyện với Trương tần được một lúc thì thấy mồ hôi lấm tấm trên trán nàng ta, khoe môi trắng bệch, quả thật rất có vẻ bệnh tật.

Lúc này đã là tháng chín, mùa thu, nàng ta lại đổ mồ hôi giống như mùa hè, có thể thấy thân thể nàng ta đã bệnh đến mức nào, Luyện Nguyệt Sinh còn lo lắng không biết nàng ta có đủ sức đẻ sinh đứa bé này hay không. Nhưng mà đứa nhỏ này có thể bình an ở trong bụng nàng bốn tháng, cũng coi như là kỳ tích.

Khi Luyện Nguyệt Sinh đi ra thì đồ Thái Hậu ban cho cũng đến, nàng nói vài câu với Thu Văn rồi trực tiếp rời khỏi.

Nàng nghĩ Trương tần này vừa có hi, tết Trung Thu trong mấy ngày sau chỉ sợ sẽ có nhiều người cảm thấy tệ rồi đây.

Trong hậu cung ai cũng nghĩ Hoàng Hậu mới mất đứa nhỏ chưa được một tháng, Trương tần lại có những bốn tháng rồi, trong lòng Hoàng Hậu có khi

đang nén giận, nhưng chắc chắn nén giận nhiều nhất vẫn là Thiên tiếp dư.

Cảnh Diễm biết Trương tần có thai, rõ ràng rất ngạc nhiên. Gọi Triệu Hoài Sinh đến, lật xem ghi chép bản ghi những phi tần đã thị tẩm một chút. Quả thật mấy tháng trước có lưu lại chỗ Trương tần một đêm.

Không ngờ tới, Trương tần vậy mà có thai rồi!

Trầm mặc một lát, hần sai Triệu Hoài Sinh chuẩn bị vài thứ tốt đưa đến chỗ Trương tần.

Sau đó, đến giữa trưa, hần đến Phượng Tê cung dùng cơm.

Tuy là nói muốn chung sống hòa bình, nhưng mà Luyện Nguyệt Sinh đau khổ phát hiện, hiện tại đối mặt với Cảnh Diễm, nàng hoàn toàn không biết nên dùng loại thần thái nào để đối mặt.

Đây là nam nhân rõ ràng rành mạch nói muốn đối phó nhà mẹ đẻ của nàng, cho dù là hứa hẹn sẽ không hại tánh mạng bọn họ. Nàng là thê tử của hần, lẽ ra nên cảm thấy biết ơn sâu sắc, bởi vì hần bảo vệ Luyện gia bình an. Nhưng cũng chính vì nàng là vợ hần, loại quan hệ này mới càng thêm quá khó hiểu rồi.

Cũng may sắc mặt Cảnh Diễm ôn hòa hơn bình thường nhiều, khiến nỗi lòng phức tạp của nàng cảm thấy an ổn hơn chút.

Thôi! Cho dù bây giờ có suy nghĩ nhiều cũng chẳng làm được gì, nàng cứ ngoan ngoãn làm Hoàng Hậu của nàng thôi.

“Chuyện tổ chức Trung Thu thì giao cho Đức phi và Thục phi xử lý đi.” Cảnh Diễm gỡ xương cá, đặt vào đĩa nhỏ của Luyện Nguyệt Sinh.

Sắc mặt Luyện Nguyệt Sinh hơi đổi, bất động thanh sắc nói: “Vâng! Mấy ngày trước thần thiếp hồi Ninh quốc công phủ thì sẽ gửi Hoàng Dương đến thông báo với các cung, để chuyện Trung Thu cho các nàng xử lý vậy.”

Nàng một bên nói một bên gấp một khối đậu hũ trắng noãn, cũng đặt vào đĩa nhỏ của Cảnh Diễm.

Đây gọi là có qua có lại, nàng hiểu được.

Cảnh Diễm nhìn đậu hũ trong đĩa của mình, sững sờ một chút, nói: “Như vậy cũng tốt, nàng có thể thư thả nghỉ ngơi nhiều hơn.” Hần mặt không đổi sắc gấp đậu hũ cho vào miệng, cảm thấy này đậu hũ ăn rất ngon.

Luyện Nguyệt Sinh do dự một chút, “Bệ hạ đi thăm Trương tần chưa?”

Hần ngẩn ra, “Tại sao Trẫm phải đi thăm nàng ta?”

“Trương tần có tin vui, đã hơn ba tháng rồi, thai rất khỏe mạnh.” Nàng ăn cá, giọng nói mơ hồ không rõ, “Đây là đứa con đầu tiên của bệ hạ.”

Hần gác đũa bạc, “Lần này trẫm lại đây, kỳ thật là có tiến triển mới muốn nói cho nàng biết.” Hần nhìn Luyện Nguyệt Sinh, mặt không đổi sắc đem chủ đề chuyển hướng.

Phát hiện tâm tư Cảnh Diễm, Luyện Nguyệt Sinh cũng không nhắc lại chuyện của Trương tần, dù Trương tần có thể nào cũng chẳng quan trọng bằng ca ca nàng.

Nàng cũng buông đũa bạc xuống, cảm một khối nứt táo, “Bệ hạ nói đi.” Ánh mắt sáng ngời hữu thần.

Hai người ngồi đối diện nhau, Luyện Nguyệt Sinh thỉnh thoảng cảm điểm tâm ăn, Cảnh Diễm nhìn buồn cười nhưng không lộ ra, nói cho nàng biết tiến triển mới.

—————
Mười lăm tháng tám, đêm Trung Thu.

Cảnh Diễm cho bày yến hội ở cạnh Phượng trì, phi tần trên tứ phẩm trong hậu cung đều có mặt.

Phụ trách công việc Trung Thu là Đức phi và Thục phi, hai người các nàng bận rộn xử lý yến hội Trung Thu rất thành công. Sau yến hội, ngay cả Thái Hậu cũng ban thưởng cho hai nàng.

Luyện Nguyệt Sinh lại gặp Cảnh Dật lần nữa. Hần nói chuyện cùng Thái Hậu, sắc mặt âm áp như gió xuân, ý cười như họa, khi cầm ly rượu lên, một ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua, tầm mắt liền dừng trên nàng, thì cũng rơi vào trong mắt nàng, dịu dàng gần như có thể khiến trái tim tan chảy.

Nàng hơi nhướng mày, hần nâng ly rượu lên, ngẩng đầu uống cạn.

Nàng thấy thế, vội vàng đáp lễ, nâng tay áo che miệng uống cạn ly rượu, gò má nàng ửng hồng.

Ánh mắt Cảnh Diễm nhìn hành động của nàng và Cảnh Dật một cái, bất thành linh liền cười nhẹ, mặt mày nhu hòa, dĩenddn liequidoon vươn tay phủ lên

tay nàng, “Nguyệt Sinh, tửu lượng của nàng không tốt, không cần uống quá nhiều.” Âm thanh ôn nhu như nước.

Nghe được, Luyện Nguyệt Sinh toàn thân cứng đờ, lại thấy người nọ cười như gió xuân, gương mặt tràn đầy vẻ dịu dàng, vô cùng chân thành.

Thái Hậu thấy vậy, yên lặng cười.

Phía dưới, Thiên tiếp dư thừa cảm thấy căng ngà, hưng hăng uống vài ly rượu, gần như muốn xem cái chén trên tay là Luyện Nguyệt Sinh mà hưng hăng bóp nát.

Cảnh Dật hồn nhiên không để ý chậm rãi mỉm cười, một mình uống rượu.

Kết thúc yến hội, vì đã uống vài ly rượu nên gò má Luyện Nguyệt Sinh ửng hồng, bước chân có chút bất ổn, Cảnh Diễm đỡ lấy cánh tay nàng, “Đã nói nàng đừng uống nhiều như vậy mà...” Giọng điệu có chút trách cứ.

Cho cung nhân lui xuống, hần diu nàng đến bên Thái Dịch trì hóng gió cho tỉnh rượu, hần đứng phía sau nàng, nói: “Nàng hồi cung uống canh giải rượu trước đi! Đứng đây hóng gió chỉ làm đau đầu hơn thôi!”

Luyện Nguyệt Sinh không có phản ứng, nàng ngẩng đầu lên, ngón tay chỉ vào bầu trời đêm, “Bệ hạ biết đó là gì không?” Giọng điệu hơi say.

Cảnh Diễm ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đầy sao, đáp: “Ngôi sao.”

Nàng lắc đầu, không có nói chuyện, hành động này khiến Cảnh Diễm không tự chủ nhíu mày. Là do uống quá nhiều rượu? Nghĩ thế, hần liền tiến lên để kéo Luyện Nguyệt Sinh đang đứng cạnh hồ vào.

Lại không ngờ, tay nàng nhấc lên, khẽ cười quay đầu nhìn hần. Trong đêm tối, đôi mắt nàng trong suốt, tỏa sáng tựa như hắc ngọc đặt trong nước, “Bệ hạ! Trên bầu trời là các chòm sao.” Nàng cười dịu dàng nói xong, “Nói các vì sao lại cùng với nhau chính là thành những chòm sao.”

Hần ngần ra, bước chân dừng một chút, nhưng ngay lập tức hần trông thấy nữ tử vừa cười khanh khách chỉ tay lên trời đó nghiêng nghiêng thân mình, ngã luôn xuống hồ.

Cảnh Diễm cả kinh, bước nhanh lên trước, duỗi tay ôm lấy eo nàng, nhưng quá muộn, cả hai cùng rơi vào nước.

Cách đó xa xa, Hồng Tư và các cung nữ khác trông thấy cảnh này, nhanh chóng sai bước chạy đến bên này. Triệu Hoài Sinh “Ồi ôi” một tiếng, hoảng loạn gọi “Cứu giá!”, lúc đám người chạy được đến nơi thì bệ hạ đã ôm được Hoàng Hậu lên bờ.

Luyện Nguyệt Sinh sắc nước, ho khan không ngừng, Cảnh Diễm vỗ lưng nàng, mi tâm nhíu chặt, thấy trang phục nàng ướt đẫm, dán chặt cả người, phác họa ra đường cong xinh đẹp, sắc mặt hần trầm xuống. Hoàng Dương mau chóng đưa áo khoác của mình qua, Cảnh Diễm cầm lấy, choàng lên người Luyện Nguyệt Sinh.

Luyện Nguyệt Sinh đang choáng váng thì bị rơi xuống hồ, nhưng nhờ vậy mà cũng thanh tỉnh vài phần, thân mình lạnh run, Cảnh Diễm ôm lấy eo nàng, không nói hai lời ôm ngang người nàng. Nàng không kịp phản ứng, ngược đôi mắt nhắm lệ nhìn người nọ.

Cảnh Diễm nhìn thấy, Luyện Nguyệt Sinh thế nhưng khóc!

Nàng cũng không biết chính mình là ho ra nước mắt, hay vẫn là thật sự khóc. Nhất thời chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu, vùi đầu vào lồng ngực hần, vạt áo ướt lạnh dán vào trán nàng, đem nước mắt ép ngược vào trong.

Cảnh Diễm sững sờ tại chỗ, lại có chút luống cuống, nếu không phải là Triệu Hoài Sinh ở phía sau gọi hần, hần còn không biết khi nào thì mới hoàn hồn được. Hần ngơ ngác một lúc, ôm chặt người trong ngực, để Hồng Tư cùng những người khác theo sau, hần nhấc chân ôm nàng rời đi.

Quần áo hai người đều ướt, gió lạnh thổi, Luyện Nguyệt Sinh lạnh run bần bật. Ngược lại, Cảnh Diễm lại không cảm thấy lạnh mà lại cảm thấy nóng!

Trở lại Phụng Tê cung, Cảnh Diễm vội phân phó Hồng Tư chuẩn bị nước ấm, cho Luyện Nguyệt Sinh tắm rửa trước. Với cái bộ dạng này của nàng, có lẽ cũng không thể ngâm người trong suối nước nóng. Phân phó xong hết, hần mới đến suối nước nóng.

Sau khi Cảnh Diễm trở lại, Luyện Nguyệt Sinh đã có vẻ rất buồn ngủ, hai mí mắt nhắm lại. Hoàng Dương đứng phía sau lau tóc cho nàng, Hồng Tư lay nhẹ nàng, “Nương nương, chờ lau khô tóc rồi ngủ.”

Cảnh Diễm lấy khăn, đuổi Hoàng Dương các nàng ra ngoài. Hần phủ khăn lên đầu nàng, giọng điệu có vài phần bất thiện, “Luyện Nguyệt Sinh, uống say rồi lại trượt chân rơi xuống nước, làm hại Trẫm cũng rơi xuống theo!” Miệng thì trách cứ nhưng lại giúp nàng lau tóc.

Luyện Nguyệt Sinh mơ màng buồn ngủ, làm gì sức để ý hần nói cái gì, thân mình nàng nghiêng nghiêng, hần vội vàng đưa tay đỡ lấy nàng. Trong nháy mắt mùi hương thanh nhã trên người nàng cứ quần quanh trước mũi hần.

Cảnh Diễm có chút tâm ý viên mãn, cố tình vào lúc này thanh âm Triệu Hoài Sinh vang lên, báo ngự y đã đến.

Hần nhìn dáng vẻ của nàng, ẵm nàng lên sàng thấp, buông màn xuống, rồi cho ngự y tiến vào.

Không có gì đáng ngại, chỉ là nhiễm chút hàn khí, kê cho Hoàng Hậu một chút dược, ngự y liền xoa người bắt mạch cho Hoàng Đế.

Hắn luôn luôn khỏe mạnh. Lần này rơi xuống nước, cũng không có chuyện gì lớn, vì để bảo đảm, ngự y cũng kê cho hắn chút dược.

Cảnh Diễm đứng ở trước giường do dự một lát, xốc màn che lên, nhẹ chân nhẹ tay bò lên. Mái tóc đen vẫn còn hơi ẩm của hắn rũ trên vai, nhìn Luyện Nguyệt Sinh nhắm mắt ngủ yên, gương mặt nhu hòa.

”Bệ hạ...”

Ngay lúc hắn nhìn ngấm mê mẩn, người trên giường mở mắt, nói ra hai từ, làm hắn giật mình, vội vã điều chỉnh vẻ mặt, ý đồ che giấu sự xấu hổ vừa rồi.

Mất Luyện Nguyệt Sinh lần nữa khép lại, tiếp tục nói, “Bệ hạ, ta nên làm thế nào...” Nàng mơ mơ màng màng nói xong.

Cảnh Diễm ngẩn ra, nghiêng người nằm xuống, lấy tay đặt lên trán, mái tóc đen hơi ẩm ướt xỏa tung trên gối, vẻ mặt ôn hòa, ngũ quan càng hiện rõ vẻ khô ngò rung động lòng người, “Cái gì làm thế nào đây?” Hắn hỏi.

Luyện Nguyệt Sinh nhủ mi, giọng điệu có vẻ khổ não, “Thật là phiền, thấy bệ hạ...”

Nàng thấy hắn phiền? Hắn nhướng mày, nàng lại nói tiếp, “Tiếp xúc với bệ hạ, ta thực không thoải mái...” Nàng nói xong, mắt hơi hơi mở ra.

Cảnh Diễm sững sờ, “Có ý gì?”

Nàng lắc đầu, mái tóc dài hơi lắc lư, hắn suy nghĩ mãi một lúc, dĩ nhiên hiểu được ý nàng, vì vậy thử thăm dò hỏi, “Vậy trước giờ nàng tiếp xúc với trẫm thì thoải mái sao?”

Nàng gật đầu, im lặng.

Cảnh Diễm trầm ngâm, hồi tưởng lại mấy ngày qua, nàng tuy rằng ý cười dạt dào, nhưng có đôi khi lại có vẻ không thoải mái, “Được rồi! Trẫm chấp nhận cho nàng! Cứ đối xử với trẫm theo cách khiến nàng thoải mái thôi!”

Luyện Nguyệt Sinh nghe vậy, chậm rãi mở mắt ra, quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt nghiêm túc, liền nói: “Bệ hạ nói thật?”

Hắn gật đầu, “Đương nhiên là thật!”

”Mấy ngày nay, ta đối đãi với những phi tần của bệ hạ ôn hòa hơn nhiều, ngài không bận tâm như trước sao?”

”Nàng là chủ hậu cung, vốn có quyền lợi quản các nàng.”

”Nếu Thiên tiếp dư, Trang phi làm ra chuyện sai trái, ta có thể phạt không? Bệ hạ sẽ không trách ta chứ?”

”Tất nhiên là được, nàng có cái quyền này!” Hắn dừng lại một chút, “Nhưng tùy theo mức độ sai phạm mà phạt, đừng lỗi nhỏ phạt nặng cũng đừng lỗi lớn phạt nhẹ!”

”Vậy nếu vạn nhất, ta không cẩn thận nói cái gì khiến bệ hạ ngài không vui thì sao?” Nàng chớp chớp đôi mắt, dường như muốn thiếp đi.

”Trẫm đại nhân đại lượng, không so đo với nàng là được!”

Nàng cười, “Bệ hạ phải nhớ lời nói hôm nay...không thể quên đâu đấy...”

Hắn thần sắc nghiêm túc nói: “Trẫm miệng vàng lời ngọc.”

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đi săn ở Đông Sơn

Từ sau ngày đó, khi Luyện Nguyệt Sinh ở cùng với Cảnh Diễm thì cảm thấy thoải mái hơn nhiều, không cần thu liễm cảm xúc khi nói chuyện với hắn. Chính bởi vì Luyện Nguyệt Sinh có thể thả lỏng, Cảnh Diễm ở cùng với nàng cũng cảm thấy thư thái hơn nhiều.

Sau Trung Thu không được mấy ngày, sự kiện ám sát cuối cùng cũng có manh mối, rất nhanh liền tra ra chân tướng.

Chính Công bộ thượng thư Cao Vĩ là kẻ chủ mưu. Cao Vĩ đã thừa nhận chuyện này, ông ta nói rằng ông ta chỉ bằng mặt mà không bằng lòng với Ninh quốc công, vì thế mới lên kế hoạch ám sát lấy mạng Luyện Ngọc Hành, nào ngờ hắn phúc lớn mạng lớn không chết.

Về phần tại sao lại trộm mũi tên của hoàng thất để dùng thì ông ta khai do biết mâu thuẫn giữa bệ hạ và Ninh quốc công phủ. Vì vậy nếu dùng mũi tên của hoàng thất thì khi bệ hạ nhìn thấy hung khí thì có thể bỏ qua, không điều tra thêm nữa.

Chân tướng vừa được tiết lộ, cả triều ồ lên. Không ai nghĩ rằng Công bộ thượng thư Cao Vi lúc nào cũng ôn hòa nhưng lại cất giấu tâm tư thâm trầm như thế.

Cao Vi vừa nhận tội, Thục phi Cao Ti cũng bị liên lụy theo. Sau khi bãi triều, Cảnh Diễm hạ chỉ biếm Thục phi xuống chính bát phẩm Tà tử, dọn khỏi Trường Nhạc cung.

Hôm qua còn là Thục phi quản chuyện lục cung. Hôm nay lại trở thành người không quyền không thế.

Đây chính là cái gọi là nhất vinh câu vinh (Giống câu: Một người làm quan cả họ được nhờ), nhất tởn câu tởn.

Khi Luyện Nguyệt Sênh đi đến Tụ Hà cung thì Cao Ti vẫn còn rơi lệ. Đôi mắt vừa đỏ vừa sưng, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt thất lạc, mắt đi nhan sắc sinh động đi vắng.

“Nương nương...” Cao Ti ngược mắt nhìn, giọng nói khàn khàn. Nàng bây giờ không biết nói gì với Hoàng Hậu. Chuyện xảy ra như vậy, Cao gia chính là kẻ thù của Hoàng Hậu.

Tuy nói là kế hoạch do một tay Cao Vi dựng lên nhưng trong thâm cung Cao Ti vẫn hồn nhiên không biết chuyện gì. Vì Cao Vi xảy ra chuyện, nàng cũng bị liên lụy theo. Cho nên, đối với Cao Ti, Luyện Nguyệt Sênh cũng không biết phải đối xử với nàng ta như thế nào.

“Ngươi về sau cứ ở đây thôi! Có cần gì thì cứ sai Diệu Trúc thông báo cho bản cung một tiếng.” Nàng vẻ mặt thanh đạm, “Có thể giúp, bản cung vẫn sẽ giúp ngươi một tay.”

Nghe vậy, Thục phi mắt đỏ lên, càng khóc dữ dội hơn.

Luyện Nguyệt Sênh không nói chuyện, Cao Ti ngẩn lệ tạ ơn, “Có thể hỏi nương nương một chút được không? Biểu ca của thiếp... như thế nào?”

Biểu ca của Cao Ti, Trầm Tĩnh, thống lĩnh Ngự Lâm quân đương nhiệm. Bởi vì âm thầm liên hệ với Cao Vi, cung cấp mũi tên. Hiện giờ cũng đã bị bãi miễn chức vụ, giam vào thiên lao.

“Giải vào thiên lao!” Luyện Nguyệt Sênh mặt không biểu cảm trả lời.

Cao Ti rơi lệ cắn môi, cầm lấy khăn lau nước mắt, Luyện Nguyệt Sênh nhìn về phía Diệu Trúc các nàng, nói: “Khuyến chủ tử các ngươi nhiều chút.” Dứt lời, xoay người rời đi.

—————

Thật ra muốn hành thích thật ra cũng không đơn giản như thế. Phía sau Cao Vi chắc chắn có người. Có thể khống chế Cao Vi, khiến cho hắn cam tâm tình nguyện gánh tội thay mình, người kia rốt cuộc là ai?

Trong quá trình điều tra, Cảnh Diễm phát hiện rất nhiều điểm đáng ngờ trong đó. Nhưng tất cả những nghi ngờ này, hắn cũng không nói cho Luyện Nguyệt Sênh.

Bất kể là Hạ Thần, hay là Cao Vi, hắn nhất định phải lôi được kẻ đứng sau lưng ra trước mặt hắn!

Tân thống lĩnh Ngự Lâm quân rất nhanh được định ra, là người do Dương Thái phó tiến cử Hà Lộ, chức Công bộ thượng thư trống ra cũng do Công bộ thị lang bổ khuyết.

Lúc này, trong lúc chuyện tình ở Giang tây tiến hành hết sức thuận lợi, Cảnh Diễm lại muốn đi Đông Sơn để săn thú. Mấy ngày nay, triều đình chịu áp lực cũng quá lớn, nhờ cuộc săn bắn này có thể làm dịu đi không khí căng thẳng.

—————

Ngày hôm đó, trời cao mây trắng, thời tiết vô cùng tốt đẹp.

Ngoại trừ văn võ bá quan đi theo, Cảnh Diễm còn dẫn theo Luyện Nguyệt Sênh, A Sứ Na Yên, Đức phi, Trang phi, Tô quý tần đi cùng. Hôm trước Thiên tiếp dư bị đau tim nên đương nhiên không đi theo. A Sứ Na Yên từ nhỏ tập võ, nghe nói đi săn, hưng phấn mấy ngày liền, chỉ mong ngóng đến lúc có thể trở tài.

Đường còn xa, Luyện Nguyệt Sênh ở trên xe ăn điểm tâm, xốc một góc rèm lên nhìn ra ngoài, đúng lúc Tân thống lĩnh Ngự Lâm quân Hà Lộ cùng các thị vệ đi ngang qua kiệu phượng. Nàng liếc mắt quan sát một chút thì thấy trong đám thị vệ đi phía sau có An Linh. An Linh bắt gặp ánh mắt Hoàng Hậu, không trốn không tránh, vẻ mặt lạnh nhạt, gật đầu với nàng, tiếp tục thúc ngựa đi qua trước mặt nàng.

Nhìn về phía trước, nàng không tìm cha mình và Tam ca, ngược lại lại nhìn thấy một người mặc trang phục màu lam, Cảnh Dật. Sau đó nàng buông rèm xuống.

Thời điểm đến Đông Sơn đã gần trưa, người ở hành cung Đông Sơn đã sớm chuẩn bị tốt yến hội. Mọi người vừa đến hành cung, chuyện đầu tiên chính là ăn cơm, đem bụng lấp đầy rồi tính tiếp.

Sau bữa cơm, Luyện Nguyệt Sinh trở về gian phòng của mình, thay đổi một bộ kỳ trang thích hợp để đi săn. Cảnh Diễm ở bên ngoài khán đài, đi ngang qua sân khấu. Lần này đến không chỉ có văn võ bá quan, đệ tử thế gia cũng có mặt. Lúc này đây, lần đầu tiên sau nhiều năm, những người trẻ tuổi mới tụ tập lại cùng một chỗ, đứng dịp có thể độ sức một phen.

Luyện Nguyệt Sinh đi ra, đúng lúc nhìn thấy đội người kia cùng với tiếng kèn vang dội, thúc ngựa chạy nhanh. Nàng dắt một con ngựa trắng như tuyết, nhìn thấy A Sừ Na Yến đang rất hưng phấn nói với Cảnh Diễm: “Bệ hạ, khi nào thì thiếp có thể đi được?”

Cảnh Diễm dắt một con ngựa đen, không trả lời A Sừ Na Yến, mà nhìn về phía nam nhân bên cạnh, “Hoàng thúc, chúng ta tỷ thí một trận đi!”

Cảnh Dật ý cười ôn hòa, nói: “Thần đang có ý này.”

Bị vắng vẻ, A Sừ Na Yến âm thầm cắn răng. Đức phi liền nói: “Bệ hạ cùng Tề vương đã lâu không gặp, muội muội cần thông cảm nhiều hơn! Bệ hạ cũng không cố ý vắng vẻ người.”

Ngày hôm nay, Đức phi diện một bộ kỳ trang màu hồng nhạt và xanh, màu sắc tuy không đủ đẹp mắt nhưng mặc trên người Đức phi ngược lại có đủ ý vị, làm nổi bật gương mặt nhỏ nhắn cực kỳ kiều diễm.

Cảnh Diễm cùng Cảnh Dật cùng lên ngựa, Cảnh Diễm quay đầu tìm Luyện Nguyệt Sinh. Tuy rằng cách xa nhưng cũng chỉ cần liếc mắt liền thấy nàng.

Kỳ trang màu đỏ vốn đã làm người khác chú ý, nhưng càng hấp dẫn ánh mắt người khác nhất chính là khuyên tai của nàng. Khuyên tai của nữ tử luôn là đôi, nàng lại đeo hai cái không đồng bộ nhưng lại rất đặc biệt.

Luyện Nguyệt Sinh một thân hồng y, vẻ mặt nhàn nhã, mặt mày mỉm cười, búi tóc đơn giản được cố định bằng ngọc trâm. Tai phải là khuyên tai hồng ngọc, tai trái là Dương Chi hồng ngọc, sợi tơ đỏ rủ xuống, ở giữa gắn một viên bạch ngọc cỡ lớn hình giọt nước, hai tua rua màu đỏ rủ xuống, chạm vào đầu vai nàng.

Nàng lên ngựa, dải tua ở trên không tạo thành vòng cung tuyệt đẹp, khiến trước mắt Cảnh Diễm chói lóa.

“Khuyên tai của nương nương... thật sự rất đặc biệt...” Cảnh Dật khẽ nhíu mày, nhìn Luyện Nguyệt Sinh đang nhàn nhã đi đến.

Luyện Nguyệt Sinh cười, “Mấy cung nữ của bản cung rất ưa thích làm những thứ này. Bản cung nhìn thấy đẹp nên đeo thôi!” Nàng quay đầu nhìn về phía Cảnh Diễm, “Bệ hạ cảm thấy thế nào?”

Cảnh Diễm nhìn nàng một cái, cảm thấy thoải mái, hần cười nói: “Đẹp mắt! Hoàng hậu của trẫm đeo gì cũng đẹp!” Tự đáy lòng nói: “Ai đã làm nó vậy? Trẫm nhất định phải thưởng cho nàng!”

“Vậy thiếp thay Lục Oánh tạ ơn bệ hạ trước!”

Hồng y bạch mã, tư thế oai hùng, lại phối với loại khuyên tai đặc biệt này, Luyện Nguyệt Sinh dĩ nhiên thành tiêu điểm khiến mọi người chú mục.

“Chỉ là... loại khuyên tai này của nương nương, hình như không thích hợp lắm để đi săn?” Cảnh Dật lại nói.

Luyện Nguyệt Sinh đáp: “Đi săn? Hoàng thúc, bản cung không có ý định đi săn, nhiều lắm chính dạo chơi quanh đây thôi! Nếu may mắn gặp thỏ hay con gì nhỏ nhỏ thì có thể xem như gặp may!”

Ba người nói cười, A Sừ Na Yến nhìn thấy phiền lòng. Đúng lúc này, Cảnh Diễm đem chuyện tỷ thí giữa hắn và Cảnh Dật nói cho Luyện Nguyệt Sinh, để nàng làm trọng tài.

Luyện Nguyệt Sinh đáp ứng, Cảnh Diễm và Cảnh Dật quay đầu ngựa lại, chạy vào rừng.

Sau đó, nàng vừa quay đầu, để mọi người ai muốn săn thì đi, không muốn đi thì trở về hành cung chờ. Vừa dứt lời, nàng thúc ngựa chạy nhanh. A Sừ Na Yến tâm cao khí ngạo, cũng lên ngựa, chạy vào trong rừng, nàng nhất định phải nở mày nở mặt trước mặt Hoàng đế.

Đức phi ngó trái ngó phải, Tô quý tần và Trang phi cũng lên ngựa, Nhâm chiêu dung với những người khác thì quay về.

Luyện Nguyệt Sinh để thị vệ chờ ở bên ngoài, nàng cỡi ngựa bước chậm rãi trong rừng, thưởng thức phong cảnh, nhàn nhã tự tại.

Nếu không phải là nàng đột nhiên nổi lên hứng trí, theo đuổi một con hươu chạy vòng rừng thì lúc này nàng cũng không cần đi vòng vòng trong đây.

Nhờ con hươu mai hoa kia, nàng lạc đường.

Nàng không biết mình đã vào sâu trong rừng bao xa, chỉ biết động vật ở Đông Sơn phần lớn là nuôi thả nhưng cũng có ít sài lang hổ báo hoang dã hung

bạo.

Nàng sờ sờ bờm ngựa, mắt đánh giá chung quanh, “Bạch Sương, ngươi nhận ra đường trở về sao?” DiễmđànLêQuýĐônNàng đặt tạm cho con ngựa một cái tên.

Bach Sương đá đá chân, dường như nó thích cái tên này. Nó đứng bất động tại chỗ, lắc lắc cái đầu. Vì vậy nàng hiểu được nó không biết.

Tâm trạng nàng cũng tốt hơn chút, vuốt nhẹ bờm Bạch Sương, cùng nó giao lưu tình cảm. Bất chợt nghe thấy tiếng lá cây xào xạc, trong lòng nàng xiết chặt, cảnh giác nhìn xung quanh.

Đột nhiên, một mũi tên sáng lóa, bay thẳng về phía Luyện Nguyệt Sênh. Tốt xấu gì thì nàng cũng có luyện được vài chiêu thức. Theo bản năng nắm chặt yên cương ngựa, nghiêng người tránh đi, ám tiễn sượt qua mặt nàng, dài tua rua của khuyên tai rơi trên mặt đất. Ám tiễn “phập” một tiếng ghim trên thân cây, cắm sâu vào năm phân.

Tim nàng đập mạnh, chưa kịp thúc ngựa bỏ trốn. Nhưng trước mắt tối sầm, rơi từ trên ngựa xuống.

Trước khi mất đi ý thức, nàng chỉ cảm thấy sau lưng có một luồng gió lạ. Sau đó có một lực đánh vào gáy nàng, cái gì nàng cũng không biết nữa.

Người trốn phía sau thân cây, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, liền không thấy Luyện Nguyệt Sinh đâu nữa, kinh hãi giật mình trong chớp mắt, chợt xoay người, nhảy lên, biến mất ở trong rừng.

Bach mã dao quanh chỗ đó một vòng, đột nhiên chọn một hướng chạy đi.

Phía trước Đông Sơn hành cung, Nhâm chiêu dung nhìn thời gian không sai biệt lắm, đi ra chuẩn bị nghênh đón Hoàng Đế trở về, nào biết liền nhìn thấy con ngựa trắng của Hoàng Hậu nương nương trở về. Hoàng Hậu nương nương lại không thấy đâu hết.

“Đây không phải là con ngựa của nương nương sao?” Cổ tu dung ngạc nhiên, “Nương nương đâu?”

Thị về lúc trước bị Hoàng Hậu bỏ lại, gặp ngựa trở về lại không có người. Trong lòng cảm thấy không ổn, có vài người đã quay ngựa chạy vào rừng. Bạch mã dừng lại chỗ của Nhâm chiêu dung, cúi đầu cắn ống tay áo của nàng, túm nàng.

Nhâm chiêu dung nhũ mây, thần sắc đã có chút không vui.

Cố tu dung nhìn trái nhìn phải, trong lòng bồn chồn, đến gần Nhâm chiêu dung vài bước, thấp giọng nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Mục gia ở Giang Nam

Lúc Luyện Nguyệt Sinh tỉnh lại, trời đã tối rồi, trong phòng đã đốt nến, nàng nháy nháy mắt để thích ứng với ánh sáng này rồi chậm rãi mở mắt ra.

Trước bàn, có một cô gái áo lam chống má, nhàm chán cầm cây kéo xoắn lại hoa đèn, thấy nàng tỉnh, liền khoe môi khê cong, bỏ cái kéo xuống, bước vài bước đến bên giường, “Người tỉnh rồi, đói bụng không?”

Luyên Nguyệt Sinh xoa cái ót đang đau nhói, nhìn thiếu nữ cười diu dàng, hỏi: “Nơi này là... Người là ai?”

Thiếu nữ áo lam mắt ngọc mảy ngài, lông mày kẻ đen chiếc mũi đẹp, nàng cong môi mỉm cười, má bên lúm đồng tiền hiện ra, “Cái này đợi tí nữa lại nói cho người biết, người chờ một tí, ta đi báo cho sự phụ một tiếng là người tỉnh rồi.” Dứt lời, nàng rời đi theo đường mòn.

Nàng cẩn thận nghĩ lại, nàng lạc đường trong núi rừng, có người muốn hành thích nàng, sau đó nàng bị người đánh ngất xỉu, còn hiện tại nàng ở địa phương này. Nàng xoa sau ót ngồi dậy, búi tóc xõa xuống, tóc rơi xuống dưới, nàng lười quản, mắt đánh giá chung quanh gian phòng không lớn này.

Thiếu nữ áo lam nhanh chóng trở lại, trong tay nàng bưng thức ăn, vào nhà thì thấy nàng đã ngồi dậy, liền tiếp đón nàng nói: “Cái kia, người trước ăn một chút đi, ăn xong thì ta dẫn người đi gặp sư phụ ta.”

Luyện Nguyệt Sinh thong dong đứng lên, “Sự phụ người là...”

Thần bí thiếu nữ cười, đem thức ăn đặt ở trên bàn, “Người không biết ông ấy.” Nàng cười nói, “Đều đặt trên lò, vẫn còn nóng lắm, nhanh chút ăn đi.”

Luyện Nguyệt Sinh hướng trên bàn gỗ xem, nóng hổi thức ăn, mùi thơm mê người, nàng nuốt nước miếng, nói cảm ơn, bước vài bước đến bên bàn ngồi xuống, uống trước một hộp nước cơm.

Thiếu nữ ngồi xuống đối diện nàng, chống má nhìn nàng cười, “Ngươi sẽ không sợ trong cơm có độc sao?”

Luyện Nguyệt Sinh ngừng lại một chút, dùng chiếc đũa gấp rau xanh, nói: “Các ngươi đem ta đến đây thì ta nhất định là hữu dụng, sẽ không tùy tiện giết.”

Ánh mắt thiếu nữ đối diện lộ ra khen ngợi, “Không hổ là Hoàng Hậu nương nương, có lòng can đảm và sự hiểu biết.”

Luyện Nguyệt Sinh không tiếp lời, thiếu nữ tiếp tục nói: “Ta là Mộc Cẩm, ngươi có thể gọi ta là A Cẩm.”

Nuốt mấy ngụm cơm sau, Luyện Nguyệt Sinh gác đũa xuống, đơn giản thắt bím tóc, nhìn về phía Mộc Cẩm, “Được rồi, ta đã ăn no. Dẫn ta đi gặp sư phụ ngươi.”

Đi theo Mộc Cẩm vòng qua hành lang, Luyện Nguyệt Sinh nhìn thấy một người đàn ông trong tiểu đình. Dưới ánh trăng, hắn mặc bộ bạch y, mái tóc đen được búi cao, mặt mày lãnh liệt, tuy rằng chỉ là một bên mặt, nhưng nàng vẫn cảm nhận được trên người hắn có hàn khí nhẹ nhẹ.

“Sư phụ.” Mộc Cẩm nhẹ giọng gọi, “Con đã mang người đến.”

Nam tử vừa lạnh lùng trong trẻo, trong chớp mắt thì đã xuất hiện khuôn mặt tươi cười, đứng dậy giờ tay vô cùng thân thiết sờ sờ Mộc Cẩm tóc, hắn cùng Mộc Cẩm nói chuyện, Mộc Cẩm cười liên tục, cuối cùng kéo tay hắn, xoay người rời đi.

Luyện Nguyệt Sinh còn tại giật mình, giọng nói nam tử kia chậm rãi vang lên, “Hoàng Hậu nương nương, mời ngồi đi.” Giọng nói ngay lập tức trở nên trong trẻo, lạnh lùng, giống như là trong ngày Đông rét mướt bị tưới một đầu đầy nước, nàng lạnh run.

Nàng nghiêm chỉnh quan sát hắn, không bị bóng đêm, hắn mặc một bộ bạch y, hai đầu lông mày lạnh lùng giống đũa vàng trắng, một đôi mắt thâm trầm như nước, mũi thẳng môi mỏng, quanh thân quanh quẩn cảm giác lạnh nhạt xa cách, nổi bật ngồi ở trên ghế đá, nghiêng mặt xem nàng, hờ hững lạnh nhạt.

Nàng bước lên đình, ngồi xuống, nàng thế này mới chú ý đến ở trước mặt hắn còn bày biện một cây ngọc tiêu, hắn tay đặt ở bên cạnh, tiêu màu xanh biếc làm nền cho bàn tay như tuyết trắng của hắn.

Mộc Thành rót cho nàng một cốc rượu, đặt đến trước mặt nàng, “Hoàng Hậu nương nương, lúc trước đã đắc tội.”

Luyện Nguyệt Sinh nâng cốc rượu, nhấp một hớp nhỏ, âm thanh thông dong, “Ngươi bắt ta đến là vì cái gì?”

Mộc Thành không nhìn nàng, tự rót cho chính mình một cốc rượu, “Bắt Hoàng Hậu nương nương lại đây, chỉ là vì muốn Hoàng Đế coi trọng, tương lai sẽ dùng nương nương để đặt điều kiện tương ứng.”

Luyện Nguyệt Sinh nghe vậy cười, đặt cốc trên bàn, nói: “Ngươi bắt làm người rồi, ngươi nên đến hoàng cung bắt Thiên tiếp dư, hoặc là bắt Trang phi, bắt ta, không có tác dụng gì.”

“Làm sao có thể nói là không dùng được.” Hắn ngược mắt nhìn nàng, đôi mắt phượng như cười như không, “Chỉ cần ngươi vẫn là con gái Luyện gia, Hoàng Đế vẫn sẽ coi trọng, trừ phi, hắn nghĩ rối loạn với Luyện gia, mới có thể không quan tâm đến sự sống chết của ngươi.”

Luyện Nguyệt Sinh thần kinh căng thẳng, “Ngươi rốt cuộc là ai? Định làm cái gì?”

“Ngươi không cần lo lắng, trước khi Hoàng Đế đến đây tìm ngươi, ngươi sẽ vô cùng an toàn.” Hắn trả lời một nêo.

Nàng cau mày, liền thấy hắn môi mỏng khẽ mở, “Nương nương có biết Mộc gia ở Giang Nam hay không?”

Luyện Nguyệt Sinh ngó ra.

“Chín năm trước, Mộc gia Giang Nam bởi vì mắc tội mà toàn tộc bị lưu đầy đến Bắc Trường Thành lạnh giá, giữa đường lại bị người tập kích, thương vong một nửa, còn lại toàn bộ lưu đầy đến Bắc Trường Thành, năm năm trước, một người duy nhất của Mộc gia đã trốn thoát khỏi nơi đó.” Con mắt hắn trong trẻo nhìn nàng, “Người đó chính là ta.”

Luyện Nguyệt Sinh nuốt nước miếng, Mộc gia ở Giang Nam.. Nàng có ấn tượng, chín năm trước, phạm tội lớn, toàn tộc lưu đầy đến Bắc Trường Thành, tuy rằng không nhớ được phạm tội gì, nhưng là nàng nhớ rõ, có liên quan với mẫu phi Cảnh Dật, Liễu thị một tộc.

Khuôn mặt Mộc Thành lạnh nhạt, “Mộc gia bị người hãm hại, khổ nỗi người nọ sau lưng có đế vương chống lưng, Mộc thị chúng ta bị hãm hại đến bước này rồi, chỉ còn duy nhất một mình ta, Hoàng Hậu nương nương có gì muốn nói không?”

Luyện Nguyệt Sinh nháy nháy mắt, “Chuyện của Tiên đế khi đó, ta không hiểu biết nhiều, cả tộc Mộc thị các ngươi, rốt cuộc là sao lại như thế, ta cũng không biết.”

“Nương nương không cần biết, chỉ cần đương kim Thánh Thượng biết là được.” Hắn cười lạnh.

Nàng không nói được một lời.

“Nếu ngươi bắt ta làm mồi, vì sao lúc trước còn muốn đưa ta vào chỗ chết.” Nàng chăm chú nhìn hắn, chuyển chủ đề.

Mục Thành nheo mắt lại, nhìn khuyên tai của nàng, bị cắt rất chỉnh tề, là bị vũ khí sắc bén cắt đứt, nghĩ A Cẩm mang theo nàng đến sau, nói nàng gặp ám tiễn tập kích, lẽ nào có người muốn mạng của nàng?

Hắn trầm ngâm nói: “Từ trước đến nay ta không có ý định đưa ngươi vào chỗ chết, người tập kích ngươi lúc trước, không phải A Cẩm.” Hắn ngừng lại, con mắt hơi đổi sắc, “Nếu như không phải lúc ấy A Cẩm đến sớm, sợ là mệnh của ngươi, sớm đã không còn.”

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh hơi híp mắt, “Không phải các ngươi... Vậy sẽ là ai...”

Hắn uống rượu không nói, nàng lòng đầy nghi hoặc giờ tay xoa xoa ót, lẩm bẩm nói: “A Cẩm... Ngươi nói, đánh ngất ta là A Cẩm?”

Mục Thành gật đầu, “Cũng là nàng mang ngươi đến.”

Luyện Nguyệt Sinh kinh ngạc, Mục Cẩm, một cô gái nhỏ xinh cô gái như vậy, làm như thế nào có thể mang nàng đến! Hơn nữa, tay nàng cũng quá là khỏe!

Đang trong lúc Luyện Nguyệt Sinh còn đang kinh ngạc, bên ngoài vang lên tiếng cười của Mục Cẩm, chuông đeo trên cổ tay kêu丁丁đương đương cùng với động tác đi đường của nàng, rất là dễ nghe.

Vì vậy Luyện Nguyệt Sinh lại một lần được gặp một người lật mặt còn siêu hơn Thiên tiếp dư, hắn đổi từ khuôn mặt lạnh nhạt đối diện với nàng, chuyển thành môi mỉm cười, mặt mày mang theo tình ý nhu hòa, trên khuôn mặt khôi ngô lộ vẻ cung chiêu, Mục Thành ôn nhu chăm chăm nhìn Mục Cẩm đang bụng chèn nhỏ chạy tới, vẻ mặt nhu hòa gần như sắp nhỏ nước.

“Sư phụ, ta vừa mới hấp chín hương cao, ngài nếm thử xem ăn có ngon không?” Nàng nâng chén giống như hiến vật quý, cầm một khối cho Mục Thành, lại cầm một khối cho Luyện Nguyệt Sinh, “Hoàng Hậu tỷ tỷ cũng nếm thử.”

Luyện Nguyệt Sinh tiếp tục ngây ngốc, nhìn đôi thầy trò nhu tình mật ý, hai kẻ đang yêu, cả kinh đến mức cầm sắp rơi xuống.

Nam nhân này cùng người vừa nói chuyện chắc chắn không phải là cùng một người đâu!!

—————

Sau khi trở về phòng, Luyện Nguyệt Sinh yên lặng suy nghĩ, nghĩ chuyện Mục gia, lại nghĩ tới tình huống đang xảy ra ở Đông Sơn hành cung.

Hoàng Hậu bị bắt cóc, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ lâm chấn kinh triều đình, sau khi Cảnh Diễm biết, sẽ có thái độ nào?

Nàng nhíu mày suy nghĩ, giờ tay tháo khuyên tai xuống, cuối cùng thở dài, ngẩng đầu ngả xuống giường.

Đến ngày hôm sau, Mục Cẩm đem cho nàng bữa sáng, nàng giữ chặt Mục Cẩm, chuẩn bị hỏi thăm một chút rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với Mục gia.

Mục Cẩm ngăn ra sững sờ, ngồi xuống dưới, đôi mày cười dịu dàng sang khuôn mặt nghiêm chỉnh nói: “Mục gia trước đây là tri phủ Giang Nam, chín năm trước, móc ra vàng thôi trong Mục phủ, đúng lúc đó thì quốc khố bị trộm, Mục phủ biến thành kẻ trộm...”

“Mục gia bị hãm hại.” Mục Cẩm trầm giọng, “Bị Liễu gia hãm hại.”

Luyện Nguyệt Sinh trầm mặc chốc lát, “Chân tướng của sự tình ra sao thì ta không biết rõ, nhưng ta cảm thấy các ngươi bắt cóc ta đến đây, đó không phải kẻ sách hay.”

Mục Cẩm một tiếng than nhẹ, “Chúng ta có biện pháp nào đâu? Muốn lật lại bản án giải oan cho Mục gia, nhất định phải làm cho đương kim Thánh Thượng coi trọng, nhìn khắp triều đình, cũng chỉ có Hoàng Hậu nương nương.”

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh từ chối đưa ra ý kiến.

“Vậy ta có thể hỏi là chúng ta đang ở đâu?” Nàng chăm chú nhìn Mục Cẩm.

“Ở dưới chân núi Đông Sơn.” Mục Cẩm không giấu diếm, “Tin tưởng rất nhanh Hoàng Đế có thể đến đây tìm ngươi.”

“Các ngươi đem tin tức ta bị bắt cóc báo cho hắn biết?” Luyện Nguyệt Sinh hỏi ngược.

Mục Cẩm lắc đầu, “Tạm thời còn chưa báo tin.”

Chờ Mục Cẩm ra ngoài sau, Luyện Nguyệt Sinh lại suy nghĩ. Quốc khố, Mục gia, Liễu gia, tiên đế... Đây bốn từ xâu cùng một chỗ, lẽ nào là tiên đế bao che Liễu gia, để Mục gia làm người chịu tội thay cho Liễu gia.

Mẫu thân Cảnh Dật là con gái út của Liễu gia, là tân sủng cung phi Liễu quý tần khi Nhân Đức đế 60 tuổi, năm ấy Liễu quý tần mười bảy tuổi vì Nhân

Đức đế mà sinh nhi tử nhỏ nhất Cảnh Dật, được sắc phong làm Liễu phi.

Cảnh Dật là đệ đệ nhỏ nhất của tiên đế Huyền Trung đế, cũng là một người duy nhất trong năm huynh đệ của ngài còn sống, khi Huyền Trung đế đăng cơ, Cảnh Dật còn nhỏ, ngài đặc cách cho Liễu thị mang theo Cảnh Dật sống trong cung.

Sau này chờ Cảnh Dật lớn hơn một chút, Huyền Trung đế phong hấn làm Tề vương, ban một vùng đất phong giàu có và đông đúc, sau đó thì xảy ra chuyện Mục gia bị lưu đày...

Hắn nói là bởi vì có tiên đế chống lưng cho Liễu gia, cho nên Mục gia mới có thể bị hãm hại, cũng tức là trộm vàng trong quốc khố chính là người của Liễu gia, sau khi sự tình bại lộ, liền giả họa cho Mục gia, tiên đế biết rõ nội tình trong đó, lại vẫn trị tội Mục gia như trước.

Nếu như sự tình là thật, tiên đế vì sao muốn bao che Liễu gia? Ngài bao che cho ai? Cho Cảnh Dật? Hay là cho mẫu thân Cảnh Dật là Liễu thị?

Nghĩ tới điều này, Luyện Nguyệt Sinh không khỏi cảm thấy lạnh lẽo rùng mình.

Khi Nhân Đức đế băng hà, Liễu thị vẫn chưa đến hai mươi tuổi, nàng tươi đẹp như hoa, tiên đế lại mới hơn hai mươi tuổi, còn chưa lập Hoàng Hậu. Lúc vì sao lại không nhốt hai mẹ con họ vào nơi ở của các thái phi, lại cho nàng sống ở điện trước đây đã ở, giống như một hậu phi.

Chẳng lẽ trong này thực sự có chuyện ám muội sao?!

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thầy trò Mục gia

Bởi vì lúc Luyện Nguyệt Sinh bị bắt cóc, chỉ mặc một bộ kỳ trang, nên Mục Cẩm cho nàng mượn quần áo của mình để mặc.

Cơ thể Mục Cẩm cùng cơ thể nàng cũng không khác nhau lắm, mặc vào vừa vặn.

Hai ngày trời, nàng và Mục Cẩm cũng đã thân quen, Mục Thành không lộ mặt thêm một lần.

Mục Cẩm là tên ăn mày được Mục Thành nhặt ở bên đường tại Tuyết Dương, hắn nhận nàng làm đồ đệ, truyền thụ cho nàng võ nghệ mà mình chưa bao giờ xao nhãng luyện tập. Thời điểm Mục Cẩm bắt đầu tập võ thì nàng đã mười tuổi, nhưng nàng lại là thiên tài khó có được, gần như là kế thừa tất cả của Mục Thành.

Mới đầu Mục Thành và Mục Cẩm sống nương tựa nhau, sau này Mục Thành bắt đầu kinh thương, Mục Cẩm trợ thủ, hai người nhanh chóng có tiền, ngày ngày trôi qua cũng thoải mái.

Mục Cẩm nói, tên của nàng là Mục Thành đặt, cho nên mang họ Mục, lúc đó nếu không phải Mục Thành thương xót nàng, nàng không gặp được Mục Thành, thì có lẽ đã chết rồi, hoặc là bị người ta bán vào trong thanh lâu, cho nên nàng có thể vì Mục Thành, hy sinh tất cả những gì mình có.

Nàng cùng Mục Cẩm ngồi ở hành lang, uống một ly nước trong, hỏi nàng, “Sao mấy ngày nay không thấy Mục Thành?” Nước này là lấy trên đầu nguồn suối Đông Sơn thượng, thơm ngọt mát lạnh, uống ngon cực kỳ.

“Sư phụ đi cùng người khác đàm phán giao dịch.” Mục Cẩm từ trên lan can nhảy xuống, ôm con cún nhỏ vừa chạy ra từ bụi hoa vào trong ngực, cười dịu dàng nhìn Luyện Nguyệt Sinh, “Là một vụ buôn bán lớn!”

Mục Thành kinh doanh từ lâu cùng phường dệt đều ở kinh thành, từ lâu là từ lâu lớn nhất kinh thành Vong Tiên lâu, phường dệt là phường dệt có thanh danh tốt nhất kinh thành Mộc Cận phường dệt. Đến khi Luyện Nguyệt Sinh biết hai nơi này đều là sản nghiệp của Mục Thành thì ngây ngẩn.

Mục Thành là người như thế nào? Hắn thật sự có thể trưng cái mặt lạnh lùng ra bàn chuyện làm ăn cùng người khác, Luyện Nguyệt Sinh không tưởng tượng nổi.

Bóng đêm thâm trầm, Cảnh Diễm ngồi một mình trong Chiêu Hòa các, trầm mặc không nói.

Ánh nến nhảy múa, chiếu lên mặt hắn, sắc mặt hắn trầm tĩnh như nước, con ngươi sáng tối bất định. Trong tay hắn cầm lấy nửa khúc dải tụa rua kia, nhìn chăm chăm hồi lâu, con ngươi trầm xuống.

Hai ngày sau khi nàng bị bắt cóc, không có một tin tức nào truyền đến. Biết nàng bị bắt cóc, cũng chỉ có cha con Ninh quốc công, mấy người Nhân chiêu dung, hắn lệnh cho một nữ ám vệ có hình dáng giống nàng, mặc đồ của nàng, thông báo ra bên ngoài là Hoàng Hậu bị hoảng sợ, cần phải tĩnh dưỡng mấy ngày.

Lúc trước hắn trở về cùng với một lượng lớn con mồi thu hoạch được, còn từng nghĩ đến khi nàng thấy hắn về thì trên mặt nàng là vẻ sùng bái sợ hãi lẫn vui mừng, nào biết đợi hắn không phải là khuôn mặt tươi cười của nàng, mà là một đoạn dải tua rua bị cắt đứt cùng một đoạn âm tiền.

Không thấy nàng.

Hắn không muốn suy nghĩ kỹ đến chuyện mình hoảng sợ khi nghe tin đấy là gì, nhưng là hắn biết, một khoảng khắc đó hắn cảm thấy mình chưa bao giờ hoảng hốt như vậy, đáng lẽ hắn phải cảm thấy cao hứng khi nghe tin nàng bị bắt cóc, đến hắn cũng không tưởng tượng được, cảm giác kích động đến từ nơi nào, vì sao lại đến.

Nắm chặt dải tua rua trong tay, rồi chậm rãi mở tay ra, dưới ánh sáng lấp lờ của nến, nhìn mảnh tua rua lấp lánh sáng.

Trong đầu bỗng dưng nhớ ra những hồi ức ở chung cùng nàng, đúng là vô cùng rõ ràng, nàng cười khiêu khích, nàng nghiêm túc cố chấp bỏ cảnh là một nhánh đào, thời điểm nàng cố tình uy nghi làm phía dưới khuất phục, tư thế oai hùng của nàng khi đánh bóng... Nghĩ kỹ thì đến chính hắn cũng không biết tại sao mình lại nhớ rõ ràng như vậy.

Hắn nhắm mắt lại, đè nén tâm trạng của mình xuống.

Chợt nghe tiếng gió từ bên ngoài, hắn mở mắt, con mắt đã trầm tĩnh như nước, đứng trước mặt hắn chính là An Linh mặc bộ quần áo màu đen.

“Bệ hạ; vừa mới đây, ở bên ngoài, chúng ta thu được cái này.” Hắn nhận lấy mũi tên có buộc một tờ giấy.

Cảnh Diễm buông dải tua rua trong tay ra, nhận mũi tên đuôi lông chim mà An Linh đưa lên, sắc mặt bình tĩnh coi tờ giấy xuống, mở ra.

An Linh nhìn thấy sắc mặt đế vương ngồi phía sau bàn đột nhiên lạnh lẽo, dường như trong nháy mắt bắn ra sát ý lạnh lẽo, sống lưng An Linh phát lạnh, hắn hạ tầm mắt xuống.

“Tự ngươi xem đi!” Cảnh Diễm lạnh lẽo nói, vỗ tờ giấy lên mặt bàn.

Mày An Linh khẽ nhăn lại, đi đến bên bàn, nhận lấy tờ giấy.

Mặt trên có một hàng chữ —— nếu muốn muốn gặp Luyện Nguyệt Sinh, chiều mai, gặp nhau tại Toái Vũ đình ở Đông Sơn.

“Bệ hạ!” An Linh kinh ngạc, “Đây...”

“Các ngươi là một đám phế vật, tìm hai ngày đều không có đầu mối gì!” Hắn đột nhiên tức giận khiển trách.

An Linh nghe vậy, quỳ một chân xuống, cúi đầu xuống.

Cảnh Diễm nhắm lại mắt, gờ tay xoa xoa mi tâm, âm thanh hơi dịu xuống, “Hai người Nhâm chiêu dung cùng Cố tu dung đang làm gì?”

An Linh đáp: “Bệ hạ yên tâm, đều phái người âm thầm giám thị hai vị chủ tử, các nàng không có tiết lộ một tí nào về chuyện của nương nương.”

Cảnh Diễm hơi có vẻ mệt mỏi “Ừ” một tiếng, nói: “Chiều mai, ngươi cùng Phan Lạc đi theo trẫm cùng.”

An Linh đáp một tiếng, bởi vì hắn biết, người ngồi ghế trên đã quyết định, không thể khuyên được. Hơn nữa, hắn nếu như khuyên, nhất định sẽ chọc giận đế vương.

Đợi An Linh rời đi, hắn ngồi im một lát, rồi đứng dậy rời đi.

Trong tầm cung Nguyệt Xuất các của Hoàng Hậu, ám vệ Yên La đóng giả Hoàng Hậu nghênh đón Hoàng Đế đại giá.

Nàng không ra khỏi nội tửm, khi Hoàng Đế vòng qua bình phong, bước đi làm cho rèm bị xao động thì nàng mới quỳ một chân trên đất, âm thanh mát lạnh như nước, “Ty chúc tham kiến bệ hạ, bệ hạ thánh an.”

Về mặt Cảnh Diễm lạnh nhạt, tùy ý đưa tay xuống, cho Yên La đứng dậy.

Hắn ngồi xuống giường êm, liếc mắt nhìn Yên La, “Trẫm nhớ rõ ngươi cùng Phan Lạc là lưỡng tình tương duyệt, có phải hay không là có chuyện này.”

Con mắt Yên La khẽ chuyển, trái tim đập mạnh, ám vệ là tuyệt đối không thể có cảm tình, bọn họ chỉ có thể trung với chủ nhân của mình.

“Sau chuyện này, Trẫm sẽ ban ngươi cho Phan Lạc, cho các ngươi một hôn lễ.” Về mặt hắn vẫn lạnh nhạt như trước, vuốt ve bạch ngọc ban chỉ trên ngón tay, lạnh nhạt liếc nhìn nàng, “Sau này các ngươi theo Hoàng Hậu, bảo vệ tốt, đảm bảo an toàn cho nàng.”

Yên La còn chưa kịp phản ứng lại lời vừa nghe, người nọ liền đứng dậy, “Ngươi ngủ đi, Trẫm đến thư phòng.”

Yên La ngơ ngác, đột nhiên quỳ xuống, “Ty chúc không dám, mời bệ hạ lên giường đi ngủ.”

Cảnh Diễm nhàn nhạt liếc nhìn nàng, “Đây là ý chỉ của Trẫm, ngươi chỉ cần lắng nghe thôi.”

Đến ngày hôm sau, Luyện Minh Hiền dẫn con trai út Luyện Ngọc Thư tiến đến, Cảnh Diễm không giấu diếm, nói cho bọn họ biết, buổi chiều hần sẽ ra ngoài một chuyến, nếu thuận lợi, có thể mang Luyện Nguyệt Sinh trở về.

Nữ nhi bị người ta bắt cóc, đương nhiên là phụ thân vô cùng lo lắng, nhưng về mặt vị đế vương lạnh nhạt, có lẽ cũng nóng lòng không ít hơn ông. Luyện Minh Hiền trầm ngâm nói: “Bệ hạ, chúng ta đều không biết tờ giấy này có bao nhiêu phần đáng tin, nếu như có mai phục, chẳng phải là đã trúng kế của kẻ đó.”

Cảnh Diễm cau mày, “Trẫm chỉ là nói với ngươi một tiếng, về phần Trẫm làm thế nào; Ninh quốc công không cần bận tâm”

Luyện Minh Hiền còn muốn lại khuyên, nhưng Luyện Ngọc Thư đứng bên cạnh kéo lấy tay áo, hần cất giọng nói: “Bệ hạ, nếu một người đi thì thật sự quá mức nguy hiểm, vì thân thỉnh cầu đồng hành.”

“Không được.” Cảnh Diễm từ chối thẳng thừng, “Ngươi thành thành thật thật ở lại đây, không cần đến!”

Luyện Minh Hiền nhìn ra được, đế vương vẫn còn thiếu niên này, dường như là để ý Luyện Nguyệt Sinh, tuy rằng không thừa nhận, nhưng lần này Luyện Nguyệt Sinh bị bắt cóc, hần ở bên cạnh nhìn, thì cảm nhận rất rõ.

Cảnh Diễm không muốn nói chuyện với bọn họ, phát tay cho bọn họ lui. Luyện Minh Hiền thờ dài một tiếng, cuối cùng nói câu, “Bệ hạ, ngài nhất định phải đem tiểu nữ bình an về.”

Nàng bình an, hần cũng bình an.

Nhìn bóng lưng Luyện Minh Hiền, Cảnh Diễm về mặt kiên nghị, nói một câu, “Ninh quốc công đợi tin tức tốt.”

Mới sáng sớm, Luyện Nguyệt Sinh bị Mục Cẩm mang lên Đông Sơn, các nàng dừng lại phía dưới bóng cây trong rừng rậm rạp, phóng mắt nhìn qua, có thể nhìn thấy dòng suối nhỏ bên cạnh Toái Vũ đình, ngồi bên trong là Mục Thành mặc một bộ bạch y.

“Sư phụ hẹn vị hoàng đế kia ở đây.” Mục Cẩm nói một câu.

Luyện Nguyệt Sinh hơi giật mình, nghiêng đầu nhìn Mục Cẩm, “Hẹn bệ hạ?”

Mục Cẩm mặt mày cong rử, nhẹ nhàng gạt đầu.

Luyện Nguyệt Sinh đột nhiên cười nói: “Hần sẽ không đến.” Trong miệng nói như vậy, trong lòng lại ôm một chút hi vọng nho nhỏ, hần đến hay không đến?

Mục Cẩm thân mật vỗ vai nàng, “Đến hay không đến, chúng ta ở trong này nhìn là được rồi.”

“A, ngươi xem” Mục Cẩm vương một ngoán tay, “Người kia có phải hay không là?”

Theo phương hướng Mục Cẩm chỉ, Luyện Nguyệt Sinh nghi hoặc nhìn qua, khi nàng nhìn đến nam nhân mặc một bộ huyền y thì nhìn không được mở to hai mắt.

Thật sự là Cảnh Diễm! Không thể ngờ là Cảnh Diễm!

Cách quá xa, tuy rằng nhìn không rõ, nhưng nàng biết rất rõ, nam nhân kia là Cảnh Diễm, khí chất lạnh nhạt, nàng rất quen thuộc.

Nàng nhìn thấy Cảnh Diễm bước lên đình, cao lớn vững chãi, cả người thanh quý lạnh nhạt, hần đứng ngược sáng, bóng lưng càng hiện một loại ý nhị mà bút mực khó vẽ.

Mục Thành đứng lên, khoe môi nhếch lên một nụ cười không rõ, gờ tay làm tư thế mời hần ngồi xuống.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn chằm chằm, mắt cũng không dám nháy một cái.

Hai người đàn ông này thì một người so với một người càng lạnh nhạt, tính cách còn quái dị, nếu như Mục Thành kể cho hần nghe về chuyện Mục gia chuyện của Liễu gia, thậm chí nói ra bí mật của hoàng thất, nàng không dám tưởng tượng sắc mặt của Cảnh Diễm.

Trong Toái Vũ đình, Mục Thành về mặt đậm nhạt rót rượu, đẩy đến trước mặt Cảnh Diễm, hần vừa rót rượu cho mình vừa nói: “Lúc trước Hoàng Hậu nương nương còn nói ngươi nhất định sẽ không tới tìm nàng”

Vừa nghe hần đề cập Luyện Nguyệt Sinh, Cảnh Diễm lập tức đề cao cảnh giác, ánh mắt hần lạnh lẽo như sắt, chăm chú nhìn Mục Thành, “Nàng đâu? Ngươi đã làm gì nàng rồi?”

Mục Thành chậm rãi uống một ly rượu, “Bệ hạ yên tâm, hoàng hậu nương nương của ngài rất an toàn.” Ngừng lại, nhìn thẳng vào mắt hần; trong mắt

toàn là lãnh ý, “Chờ bệ hạ nghe xong lời tại hạ nói, đáp ứng điều kiện của tại hạ, Hoàng Hậu nương nương, sẽ bình an trở lại bên cạnh ngài.”

Thái độ đối phương ngạo mạn, Cảnh Diễm bất mãn, nhưng là vì sự an toàn của Luyện Nguyệt Sinh, hắn không thể cứng rắn với tên kia.

Mục Thành giống như nhìn ra tâm tư của hắn, nâng cốc cách chén, liền nói: “Khi bệ hạ vẫn là Thái Tử, chắc vẫn còn nhớ chuyện quốc khố bị trộm.”

Cảnh Diễm ngăn ra, “Đương nhiên biết, thế thì làm sao?” Vụ án này rất lớn, sau khi tra ra, một tộc Mục thị đều lưu đầy đến biên giới, khi đó hắn chỉ có chín tuổi, ký ức về vụ án này hẳn còn mới mẻ.

“Bệ hạ, ta họ Mục.” Mục Thành như cười như không.

Cảnh Diễm gần như sùng sốt, giọng nói bình tĩnh nói: “Ngươi là người Mục gia.”

“Người còn sống duy nhất của Mục gia, chính là ta.” Mục Thành nhẹ nhàng băng quơ, giống như một sự kiện không có quan hệ gì với mình.

Luyện Nguyệt Sinh nín thở nhìn chăm chú, nhìn chằm chằm động tĩnh trong đình, sau khi hai người đều uống hết rượu, Mục Thành nói gì đó, Cảnh Diễm bất động như núi.

Thời gian từng phút từng phút một trôi qua, nàng lần đầu tiên cảm thấy thời gian quá dài.

“Bất cóc Hoàng Hậu, còn dùng thái độ ngạo mạn như vậy bàn điều kiện với Trẫm đàm, nhìn toàn bộ kinh thành, có lẽ cũng chỉ có ngươi.” Cảnh Diễm cười lạnh.

Khuôn mặt Mục Thành không biến sắc nói, “Bệ hạ có thể không đáp ứng, đương nhiên; Hoàng Hậu nương nương không thể trả lại cho ngươi.”

Cảnh Diễm rùng mình, nói: “Nếu chuyện đó đúng như ngươi nói, Trẫm sẽ giải tội oan cho Mục gia, trả lại sự trong sạch cho Mục gia.”

“Trị tội danh của Liễu gia.” Mục Thành lạnh nhạt.

Con mắt Cảnh Diễm thâm trầm, “Đương nhiên!”

Mục Thành một cười, cầm bình rót rượu, “Lại uống một ly.”

Cảnh Diễm không có tâm tình, nhìn hắn chằm chằm, “Hoàng Hậu đâu?”

“Theo ta được biết, bệ hạ cho người khác đóng giả Hoàng Hậu, nếu ngươi cứ thế đem Hoàng Hậu đi, người đóng giả Hoàng Hậu nên xử lý làm sao?”

Cùng lúc lời này phát ra, cách đó không xa trong rừng truyền ra thanh âm đao kiếm giao nhau boong boong; Mục Thành biến sắc, “Ngươi còn dẫn theo người đến!”

Cảnh Diễm mới đầu kinh ngạc, sau đó thì tức giận.

Từ trong rừng bay ra ngoài vài người, Mục Cẩm tóm lấy vai Luyện Nguyệt Sinh từ trong rừng bay ngược ra, phía sau theo hai nam nhân mặc quần áo đen, chính là ám vệ Cảnh Diễm mang đến.

“A Cẩm!” Mục Thành duỗi tay đón được Mục Cẩm, một tay Mục Cẩm giao Luyện Nguyệt Sinh cho Cảnh Diễm.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Luyện Nguyệt Sinh được Cảnh Diễm ôm vào lòng.

“Hai người này đánh lên ta! Ta đã nói ta không có ác ý!” Mấy liễu Mục Cẩm chống ngược, được Mục Thành ôm vào trong ngực.

Bay một vòng ở trên không, đầu Luyện Nguyệt Sinh choáng váng, chân mềm nhũn trong ngực Cảnh Diễm, Cảnh Diễm ôm nàng, về mặt giết mình, tay chân luống cuống.

Lần này An Linh cùng Phan Lạc không nghe theo lệnh của Cảnh Diễm tự mình hành động, vì vậy; hai người này vừa rơi xuống đất, liền quỳ một gối xuống, thỉnh tội.

Cảnh Diễm hoàn hồn, duỗi tay ôm chặt Luyện Nguyệt Sinh, Luyện Nguyệt Sinh tóm lấy cánh tay của hắn, tâm trạng bình tĩnh hơn, ngẩng mặt, liền thấy vẻ mặt người nọ vui sướng, mắt lờ lờ tỏa sáng nhìn mình chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Cao tài tử chết

Luyện Nguyệt Sinh bình an cùng Cảnh Diễm trở về hành cung Đông Sơn, chỉ khác ở chỗ là Cảnh Diễm đi vào bằng cổng, còn nàng là lén lén lút lút được hai cái ám vệ hộ tống đi vào.

Lúc đó, do An Linh và Phan Lạc tự ý hành động, Mục Thành cùng Cảnh Diễm suýt nữa đánh nhau; may mà Mục Cẩm đi ra, Mục Thành lo lắng Mục Cẩm, mới không còn tâm tư cùng Cảnh Diễm so đo.

Sau khi xóa bỏ hiểu lầm, bốn người ngồi xuống lại nói chuyện.

Cảnh Diễm thấy Luyện Nguyệt Sinh lông tóc vô thương, thái độ đối với Mục Thành coi như là dịu hơn, nhưng vẫn là lạnh muốn chết. Chẳng nói sau khi hồi cung nhất định sẽ trọng điểm điều tra lại vụ án năm đó, nếu đúng như Mục Thành đã nói; chẳng chắc chắn nghiêm trị Liễu gia, giải oan cho Mục gia.

Luyện Nguyệt Sinh đổi quần áo với Yên La, sau đó Yên La giả làm cung nữ, lui ra khỏi cửa điện.

Vài người Hồng Tư thấy Hoàng Hậu đã về và hoàn hảo không sót mẻ chỗ nào thì vui đến phát khóc, Luyện Nguyệt Sinh lôi kéo các nàng nói cho họ hiểu thì mới đỡ được ba người này.

Sau khi Cảnh Diễm trở về thì thay quần áo khác, sau đó đi về Nguyệt Xuất các.

Tâm tình của chàng nhảy nhót, nhưng lại không hiện trên mặt, vào điện lập tức cho người trong điện lui xuống.

Luyện Nguyệt Sinh mặt phượng nhướn lên, nụ cười trong sáng và ngọt ngào, môi son nhẹ nâng, giọng nói vui mừng như ca, “Thần thiếp cảm ơn bệ hạ đã mạo hiểm vì thần thiếp.”

Cảnh Diễm cảm thấy câu nói này cực kỳ êm tai, sắc mặt chàng dịu dàng, khóe môi vẽ ra nụ cười thần nhiên, không rõ ràng, “Nàng chớ hiểu lầm, Trẫm không phải là vì nàng.” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng thì vô cùng vui vẻ, đây là lần đầu tiên Luyện Nguyệt Sinh cam tâm tình nguyện tán dương chàng.

Luyện Nguyệt Sinh cười liếc chàng, nụ cười giảo hoạt.

Cảnh Diễm xấu hổ, con ngươi khẽ chuyển, “Trẫm là vì chân tướng Mục gia cùng Liễu gia nên mới đi.”

Luyện Nguyệt Sinh nhìn bộ dáng của chàng, không hề trêu chàng, nàng nói: “Mặc kệ lý do là gì, thần thiếp có thể trở về mà vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, đều là nhờ phúc của bệ hạ.”

Cảnh Diễm sắc mặt thoải mái, cảm thấy gò má có chút nóng lên, nghe nàng nói: “Bệ hạ, phụ huynh của thần thiếp...” (Phụ huynh là cha và anh trai đó nha.)

“Nàng không cần gấp gáp, đợi đến yến tiệc buổi tối, nàng có thể thấy được bọn họ.” Cảnh Diễm đáp lại.

Hiện tại nàng là đang dưỡng bệnh, vì cần phải diễn đủ, hiện tại đương nhiên là không thể lộ diện, phụ huynh nàng là ngoại thân, không thể tùy ý gặp mặt, cũng chỉ có thể thừa dịp gặp mặt vào buổi tối.

“Chuyện nàng bị bắt cóc lần này, ngoại trừ hộ vệ bên cạnh nàng, phụ huynh nàng, còn có Nhâm chiêu dung và Cố tu dung cũng biết. Con ngựa nàng cười lúc đó đã tự chạy về, hộ vệ chạy theo nó thì tìm được nửa đoạn tua rua bị chém đứt...”

“Nói tới chuyện này.” Luyện Nguyệt Sinh cắt lời hắn; mặt nghiêm túc nói, “Bệ hạ, lúc trước thiếp lạc đường trong rừng, diennhle,qu.y don có người hành thích thiếp, cũng may thiếp tránh được, ám tiễn đó mới chặt đứt dải tua rua của khuyên tai.”

Cảnh Diễm ngơ ngác, “Có người hành thích nàng? Không phải là Mục Thành?”

Sắc mặt nàng nghiêm túc lắc đầu, “Không phải Mục Thành, khi thiếp gặp phải tập kích, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là trốn, vừa thúc ngựa qua đây, thiếp đã bị người ta đánh cho bất tỉnh, sau đó thì ở chỗ của Mục Thành.” Ngừng lại nói, “Mục Thành bắt cóc thiếp là vì muốn bệ hạ coi trọng để cho bệ hạ biết chuyện của Mục gia, vì muốn giải oan cho Mục gia, bọn họ hoàn toàn không cần thiết phải tấn công thiếp.”

“Sau này thiếp hỏi Mục Thành, hắn nói hắn không có tấn công thiếp.”

Cũng tức là; còn có một nhóm người khác muốn tính mạng Luyện Nguyệt Sinh.

Lòng Cảnh Diễm trầm xuống từng phút từng phút một, rốt cuộc là người nào? Không chế Hạ Thần, không chế Cao Vĩ, muốn tính mạng Luyện Nguyệt Sinh, đứng sau ba chuyện này có phải là cùng một người hay không?

Cơ thể Hoàng Hậu đã khỏe, Hoàng Đế cực kỳ vui mừng, đặc biệt bày yến vào buổi tối.

Khi Nhâm chiêu dung gặp Luyện Nguyệt Sinh hoàn hảo không tổn hao gì ngồi bên cạnh Hoàng đế, hoa dung nguyệt mạo bị phủ một lớp sương mù lo lắng. Nàng cùng Cố tu dung là người biết chuyện Luyện Nguyệt Sinh bị bắt cóc, bây giờ nhìn đến Hoàng Hậu nương nương không bị tổn hại chút nào ngồi ở nơi đó, đều có một bụng tâm tư tò mò.

Vốn A Sử Na Yến sẵn được một đầu sói, muốn nổi bật trước mặt Hoàng đế, làm cho chàng tán thưởng, nào biết sau khi nàng vui mừng trở về, có được lại là chuyện Luyện Nguyệt Sinh bị kinh hách trong rừng, phải tĩnh dưỡng mấy ngày.

Hoàng Đế không hề quan tâm đến nàng chút nào, chỉ có Tề vương Cảnh Dật nói với nàng mấy câu.

Nhìn chỗ Hoàng Đế cười nói với Luyện Nguyệt Sinh, trong lòng A Sử Na Yến nổi giận, tức giận siết chặt nắm tay.

Luyện Minh Hiền cùng Luyện Ngọc Thư ở trong bữa tiệc đi qua mời Luyện Nguyệt Sinh ly rượu rồi nói chuyện, nhìn thấy nàng hoàn hảo không tổn hao gì, quả tim đang treo cao cuối cùng cũng được thả xuống dưới.

Yến tiệc trôi qua một nửa, Cảnh Diễm tuyên bố trước mặt mọi người, đem con gấu chàng sẵn được cho Luyện Nguyệt Sinh, tạm thời coi như là an ủi nàng.

Lúc đó Luyện Nguyệt Sinh đang gặm cắn một đùi dê thơm ngào ngạt, nàng kinh hãi thiếu chút nữa nghẹn.

Cảnh Diễm sẵn được một con gấu!

Bởi vì muốn tra chuyện Mục gia, bọn họ không ở Đông Sơn hành cung lâu, sau ngày thứ ba Luyện Nguyệt Sinh trở về, Cảnh Diễm dẫn một đám người trở về kinh thành.

Luyện Nguyệt Sinh từ hành cung đi ra, đang định lên kiệu phượng thì gặp Cảnh Dật.

Bởi vì nàng nghĩ quá nhiều nên khi đối mặt với hoàng thúc này, nàng thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, Die nd da nl e q uu ydo n Cảnh Dật vẫn luôn luôn ôn nhuận nhã nhặn, khuôn mặt tươi cười, ôn nhu giống như gió xuân thổi vào mặt, hẳn hoi mấy trang sức kia có hợp ý nàng.

Luyện Nguyệt Sinh trong lòng lạch cạch một tiếng, cũng hiểu hẳn có ý gì, vì vậy gật đầu có lẽ, nói nàng đều rất thích.

Cảnh Dật nghe vậy, nói một câu “Vậy thì tốt rồi; khi ta chọn lựa thì còn lo lắng nương nương không thích.”

Nói xong thì hẳn dịu dàng cười, chấp tay chào rồi quay người rời đi.

Sau khi trở lại hoàng cung, Luyện Nguyệt Sinh cùng Cảnh Diễm đi gặp Thái Hậu, Cảnh Diễm đem da hồ ly làm thành áo choàng cho Thái Hậu, Thái Hậu vui vẻ yêu thích không muốn rời tay, lời kéo nàng cùng Cảnh Diễm nói chuyện một hồi.

Sau khi đi thăm Thái Hậu, Luyện Nguyệt Sinh lại dẫn người đi thăm Trương tần, mang cho Trương tần vài món ăn thôn dã của Đông Sơn, để lúc nào nàng thích ăn thì ném thử.

Cơ thể Trương tần không khỏe, sắc mặt tái nhợt, bộ cung trang màu cam cung trang mặc lên người nàng đều không che giấu được, nhìn rất đáng thương.

Từ khi Trương tần mang thai, Cảnh Diễm mới tới đây thăm nàng một lần.

Trương tần cũng biết lần này mang thai, là do vận may, cho nên đối với Hoàng Đế, nàng cũng không chờ mong, nàng chỉ muốn được an toàn sinh đứa nhỏ.

Nhâm chiêu dung cùng Cố tu dung đều bị Cảnh Diễm cảnh cáo, không cho phép làm lộ chuyện Hoàng Hậu bị bắt cóc ra ngoài, nếu có tiếng gió nào, đầu tiên chàng sẽ tìm hai người này tính sổ.

Cố chiêu dung vốn là nhát gan, sau khi nghe lời cảnh cáo này, chết cũng không dám mở miệng, Nhâm chiêu dung cũng là kinh hồn bạt vía gật đầu nói đã biết, nhưng sau đó thì lại tức không chịu được, sau khi trở về hoàng cung, nàng đi tìm Thiên tiếp dư.

Không nghĩ lại gặp Hoàng Hậu đang đi từ trong ra.

Luyện Nguyệt Sinh mặt mày tươi cười, cho Nhâm chiêu dung đứng lên, cười nói: “Nhâm chiêu dung đúng là từ Đông cung đến, là tỷ muội tốt của Thiên tiếp dư, về đến cung lập tức sang đây.”

Nhâm chiêu dung cung kính cười, “Thiếp chuẩn bị đi thì Thiên tiếp dư bị bệnh nhẹ, không thể đến Đông Sơn, thiếp vẫn luôn nhớ nàng, cho nên khi trở về cung, liền sang đây thăm.”

Luyện Nguyệt Sinh mắt phượng hơi xoay, cười nói: “Thiên tiếp dư đã tốt hơn nhiều rồi, hai tỷ muội các ngươi xa nhau một thời gian dài như vậy, chắc là có nhiều chuyện muốn nói.” Tạm ngưng, “Bản cung liền không quấy rầy ngươi, ngươi đi đi.”

Nhâm chiêu dung cúi người hành lễ, đợi Hoàng Hậu lên kiệu, nàng mới thay đổi về cung kính, khuôn mặt thanh cao xoay người vào cửa Quảng Lăng

cung.

Bên trong Thiên tiệp dư đang hôn dỗi, Hoàng Đế không đến thăm nàng, Luyện Nguyệt Sênh làm bộ đến đây thăm, còn cho mang đến một con chim trĩ, để nàng tâm bả cơ thể.

Ngoảnh đầu lại thì thấy Nhâm chiêu dung tự nhiên tiến vào, nàng liền tức đến nghiêng răng, Nhâm chiêu dung nhìn mặt không cam lòng của nàng, đột nhiên khẽ cười lên tiếng.

Đối với Thiên tiệp dư oán hận Luyện Nguyệt Sênh như thế, Nhâm chiêu dung định cố tình cho nàng biết chuyện Luyện Nguyệt Sênh bị bắt cóc, nhưng vừa nghĩ đến khuôn mặt lạnh như băng của Hoàng Đế, nàng lập tức không có gan nói.

Sau khi đi thăm hai người, Luyện Nguyệt Sênh mang theo bọn Hồng Tư trở về Phượng Tê cung.

Nàng không nghỉ ngơi mà lập tức triệu Yên La đến.

Cảnh Diễm đưa Yên La cùng Phan Lạc cho nàng dùng, Yên La hiện tại theo nàng, Phan Lạc bởi vì cùng An Linh tự ý hành động, bị Cảnh Diễm phạt, hiện tại không ở đây.

Yên La là mỹ nhân trong trẻo lạnh lùng, mặc bộ quần áo màu đen thì càng trong sáng lạnh nhạt, rất thích hợp làm ám vệ. Cảnh Diễm nói cho nàng biết, chờ Phan Lạc tốt hơn, sẽ để cho Yên La và Phan Lạc thành thân, nghe nói chàng đã sai người mua một phủ đệ cách hoàng cung không xa, trên con đường phồn hoa nhất để bọn họ làm tân phòng.

Nhưng bởi vì Cảnh Diễm cần phải tra xét chuyện Mục gia, cho nên Luyện Nguyệt Sênh phụ trách chuyện của bọn họ.

Luyện Nguyệt Sênh cảm thấy, hiện giờ Yên La đã hai mươi ba tuổi, Phan Lạc cũng đã hai mươi sáu rồi, dĩ nhiên hai người này khó khăn lắm mới có thể ở cùng nhau, làm sao có thể để hai người họ sau khi thành thân mà vẫn phải sống trong bóng tối, Yên La làm sao có thể sinh con đây?

Chuyện thất đức như vậy, Luyện Nguyệt Sênh không làm được.

Nàng suy nghĩ một chút, sau khi hai người thành thân thì cho bọn họ nghỉ ba tháng, sau đó cho Yên La trở về làm chủ mẫu mang đứa nhỏ, sau đó cho Phan Lạc một chức vị ngoài sáng, để hắn đảm bảo sự an toàn của Phượng Tê cung, sau đó cho phép hắn mỗi ngày được về nhà.

Khi nàng nói ra tính toán của mình cho Yên La nghe, Yên La ngỡ ngàng, sau đó trong trẻo mỹ nhân lại khóc, giống như một chú cún bị vứt bỏ.

Luyện Nguyệt Sênh hoảng sợ, cũng may cuối cùng cũng đã thông suốt, cũng đồng ý rồi.

Bận rộn xong, nàng cuối cùng cũng an tâm ngâm mình tắm rửa trong suối nước nóng, sau đó nằm sấp trên giường phượng bồ sung giấc ngủ.

Đến lúc chạng vạng, nàng nghe Hồng Tư một câu “Cao tài tử từ vẫn!” Nghe xong, đột nhiên nàng tỉnh ngủ hẳn.

“Ai? Cao tài tử?” Nàng hỏi lại lần nữa.

Hồng Tư nhú mày gật đầu, “Cao tài tử, nàng treo cổ tự tử!”

“Cụ thể xảy ra chuyện gì, vài cái cung nữ bên cạnh Cao tài tử đều không phát hiện sao?” Luyện Nguyệt Sênh kinh ngạc không thôi.

Hồng Tư nói: “Diệu Trúc nói rằng buổi trưa Cao tài tử nói muốn ngủ một lát, cho các nàng ra ngoài, Diệu Trúc thấy trời không còn sớm, đi vào gọi Cao tài tử, lại phát hiện Cao tài tử đã treo cổ tự tử...”

Mấy ngày trước còn trông thấy Cao Ti, không nghĩ đến ngày hôm nay lại chết rồi... Chi là, nàng hiện giờ mới vừa trở về từ Đông Sơn, Cao Ti lập tức treo cổ tự tử, đây rốt cuộc là vô tình hay là cố ý đây, Cao Ti có đúng là muốn đi tìm cái chết?

Luyện Nguyệt Sênh nhắc chắn lên, phản phó Hồng Tư, “Rửa mặt chải đầu cho bản cung.”

Trong nội cung chết một tài tử, không tính chuyện lớn, nhưng tài tử này trước đây Thực phi, ít nhiều cũng sẽ gây xôn xao. Lúc Thực phi đang có quyền có thế, có không ít phi tần dựa vào nàng, hiện tại nàng chết rồi, niệm chút tình cũ ngày xưa, ít nhiều đều đến Tự Hà cung một lần.

Cho nên, khi Luyện Nguyệt Sênh đến Tự Hà cung, thì gặp Mạnh mỹ nhân Mạnh Hiểu Nhị khóc cực kỳ khoa trương.

Mạnh mỹ nhân khóc giống như mẹ mình chết vậy, khóc đến mức trên mặt hiện thành vết, khóc ướt ba cái khăn, thấy Hoàng Hậu tiến vào, Mạnh mỹ nhân khóc đến mức thoát hư muốn đứng lên hành lễ Hoàng Hậu, mà chân lại mềm nhũn, lập tức ngã xuống sàn nhà, cũng may cung nữ bên cạnh nàng kịp thời đỡ nàng. Mạnh mỹ nhân khóc đến mức cổ họng đều khàn, tóm lấy mép váy Hoàng Hậu khóc nói: “Nương nương nhất định phải báo thù cho Cao tỷ tỷ! Cao tỷ tỷ bị người ta hại chết!”

Hứa sung nghi đứng bên cạnh kéo nàng đứng lên, “Muội muội hồ đồ quá rồi đấy.”

Mạnh mỹ nhân dùng sức lắc đầu, mở to đôi mắt sung đỏ khóc, “Nương nương, Cao tỷ tỷ sẽ không tự tử, nhất định là có người hại nàng!”

Chương 29: Chuyện kỳ lạ

Mạnh Hiểu Nhị mới vào cung thì trải qua một cơn bệnh nặng, bởi nàng phẩm cấp thấp, người của ngự y viện có chút lơ là, không tận tâm chữa trị cho nàng. Cao Ti khi đó vẫn là Thục phi, trong lúc rảnh rỗi thường thích đi dạo khắp nơi trong cung, có một lần đi qua chỗ Mạnh mỹ nhân, nghe thấy tiếng khóc cung nữ nhỏ bé từ bên trong truyền ra, tưởng là chủ tử từng trị nha hoàn, liền nghĩ tới đi vào giáo huấn vài câu.

Lại không ngờ rằng: Mạnh mỹ nhân bị bệnh sắp chết, thiếp thân cung nữ của nàng không có cách nào khác, sợ tới mức khóc bên giường nàng.

Cao Ti lên tiếng hỏi ngọn nguồn, tuy rằng không có cảm giác thú vị, nhưng tùy ý phát phát tay, để Diêu Trúc đến ngự y viện mời ngự y.

Cho nên, nhờ phúc Cao Ti Mạnh mỹ nhân có thể sống tiếp. Từ đó sau, Mạnh mỹ nhân liền cung kính, coi Cao Ti như thần.

Hiện tại Cao Ti chết rồi, Mạnh mỹ nhân hoàn toàn không tin, một mực chắc chắn là có người hại chết nàng.

Mạnh mỹ nhân khóc đến khàn giọng nói: "Cao tỷ tỷ tuyệt đối không ự sát! Tuy rằng Cao gia hiện tại suy tàn, nhưng cung phi tự sát không phải việc nhỏ, Cao tỷ tỷ không có khả năng làm loại chuyện này!"

Là đạo lý này.

"Sau khi Cao tỷ tỷ bị hạ bậc, ta đã từng hỏi qua nàng, nàng nói mặc kệ có chuyện gì đều sẽ sống tiếp! Cho dù không có quyền thế không có sủng ái, chỉ trông giữ gian phòng sống qua ngày; nàng đều biết ơn sâu sắc."-dien-dan-le-quy-don- Mạnh mỹ nhân nói xong một hồi liền lại khóc lên, Hứa sung nghi đứng bên cạnh đưa khăn cho nàng.

"Nương nương... Nhất định là có người hại chết Cao tỷ tỷ, ngài nhất định phải làm chủ cho nàng!" Mạnh mỹ nhân khóc lớn không dứt.

Mây Luyện Nguyệt Sinh nhú lại.

Thanh Linh vào tra xét thi thể đã đi ra, bẩm báo nói: "Nương nương, ngự y cùng nô tỳ cẩn thận xem xét, xác nhận là tự vận."

Mạnh mỹ nhân hoàn toàn phản đối, "Không thể nào!"

Thanh Linh đôi mi thanh tú bẻ khỏi, "Mọi sự việc xung quanh cũng đã kiểm tra, không có bất cứ chỗ khác biệt nào."

Nếu một người sống trong phòng bị người ta sát hại thì phải có động tĩnh chứ! Mấy người Diêu Trúc đứng canh ở bên ngoài, đều nói bên trong không có một chút tiếng vang. Hơn nữa Cao Ti có ý đeo một đôi giày đế cao, lúc treo cổ, nàng nhón chân thoát giày ra để trên ghế, không tạo ra một chút âm thanh nào.

Thiết kế tỉ mỉ như thế, vừa nhìn đã biết ngay là dụng tâm.

Nếu như nguyên nhân Cao Ti chết đã định, vì không kinh động mấy người Diêu Trúc, nàng sắp xếp như vậy là hoàn toàn có khả năng. Nếu người ngoài mưu hại, vì tạo ra những chứng cứ giả giống như nàng tự sát, sắp xếp như thế thì cũng đúng.

Nhưng là... vài người Diêu Trúc canh ở bên ngoài, chẳng lẽ không phát hiện ra có người vào phòng sao? Nếu thật sự không phát hiện ra, vậy người đó phải có võ công cao đến chừng nào? !

Luyện Nguyệt Sinh gầy gầy hạt châu mã não trên cổ tay, trầm ngâm nói: "Cao tài tử cuối cùng có phải bị người mưu hại hay không, hiện tại cũng chỉ là Mạnh mỹ nhân suy đoán mà thôi." Ngưng chút, "Mấy người Diêu Trúc canh ở bên ngoài, có nghe thấy động tĩnh gì bên trong không?"

Diêu Trúc khóc đỏ hai mắt, nghẹn nói: "Không có, nô tỳ và Diêu Linh trông giữ ở bên ngoài, cái gì đều không biết... Cũng không có... Nghe thấy động tĩnh gì ở bên trong "

Mạnh mỹ nhân đến: "Hắn là người nọ quý kẻ đa đoan, làm các người ai không thấy được!" Nàng quỳ trên nền đất, mở to hai đôi mắt sưng đỏ, nhìn về phía Hoàng Hậu, "Nương nương, ngài nhất định phải làm chủ cho Cao tỷ tỷ ạ!"

Luyện Nguyệt Sinh bị nàng khóc đến đau đầu, nàng hơi nhăn nhăn mày, âm thanh hơi nghiêm khắc, "Được rồi; đừng khóc."

"Nếu là Cao tài tử bị người hại, bản cung làm chủ cho nàng. Nếu là Cao tài tử tự mình tìm chết, người khóc ở trong này, thì có ích lợi gì."

Mạnh mỹ nhân nghe vậy, một hành lệ chảy xuống, nàng cúi đầu xuống, "Nương nương nói cũng phải..." Nàng kìm nén tiếng khóc lại, nghẹn ngào ngẩng đầu, kiên định nói: "Nhưng thiếp không tin Cao tỷ tỷ tự sát!"

Luyện Nguyệt Sênh đứng dậy, liếc nàng một cái, "Tin hay không là chuyện của ngươi, bản cung sẽ tự tra rõ chuyện gì xảy ra."

Nàng chỉ nhóm cung nữ Diệu Trúc, phân phó Đỗ Tiểu Bảo, "Bắt giữ vài cung nữ này đi bắt giam đi tra hỏi." *D*D*L*Q*D* Sau đó lại nhìn về phía Tàn Nghiệp, "Ngươi đi tìm vài thái giám, đi an trí thi thể của chủ tử ngươi đi. Thanh Linh đi theo cùng." Chớp mắt, liếc về phía Thanh Linh.

Phân phó xong, nàng rời khỏi Tự Hà cung, mang theo Hồng Tư cùng Hoàng Dương đến Tuyên Chính điện.

Vụ án Mục gia xảy ra cách đây đã chín năm, khi đó xem xét, thẩm tra vụ án đều do Đại Lý tự cùng Hình bộ cùng thẩm tra xử lý, bởi vì chuyện có liên quan đến việc quốc khố mất trộm, vào lúc đó, Huyền Trung đề cử kỳ coi trọng việc này, cho nên Cảnh Diễm còn nhỏ tuổi có nhiều ấn tượng đối với chuyện này.

Cảnh Diễm từ khi trở về cung, chuyện đầu tiên chính là phân phó ám vệ bí mật đến Đại Lý tự lấy ra án tông năm đó.

Lúc Luyện Nguyệt Sênh đi, hẳn còn nghiêm túc cẩn thận lật xem một cuốn.

Cảnh Diễm nhắm mắt đặt án tông lên trên bàn, giờ tay xoa xoa mi tâm, nói: "Sao lại rành rồi đến đây."

"Bệ hạ, Cao tài tử tự sát." Mắt nàng nhìn án tông chất đồng trên long án, "Mạnh mẽ nhân hoài nghi là có người hại chết Cao tài tử, cho nên thần thiếp chuẩn bị tra xét."

Cảnh Diễm ngẩn ra, sau đó mới nhớ ra Cao tài tử là ai, "Thực phi chết rồi..." Hắn hơi khẽ cau mày, "Nàng cứ xem mà làm, Trẫm cần xem hết chỗ án tông này."

Cao Ti đến chết cũng chưa thị tẩm, không có được sự sủng ái để vương, chỉ đã từng cùng nhau giải quyết sự vụ của sáu cung. Nên phản ứng của Cảnh Diễm cũng trong dự liệu của nàng, nhìn Cảnh Diễm có dáng vẻ không kinh ngạc, không sợ hãi, lạnh nhạt, nàng đột nhiên muốn biết nếu người chết chính là Thiên tiếp dư, hẳn sẽ có phản ứng như thế nào.

"Mục Thành không phải đã nói sẽ cho bệ hạ đủ thời gian sao?" Nàng nói: "Nếu là bệ hạ không nghi ngại tốt, chỉ xem án tông ở trong này, nhất định bệ hạ không được nghi ngại hoàn toàn, cho nên bệ hạ, đến lúc cần nghi ngại thì vẫn phải nghi ngại."

Con mắt Cảnh Diễm khẽ động, cũng không rõ rệt, nên Luyện Nguyệt Sênh cũng không phát hiện ra, hắn nói: "Trẫm hiểu rõ." Vẫn duy trì sự bình tĩnh trước sau như một.

Nói hết lời, Luyện Nguyệt Sênh không muốn quấy rầy hắn làm việc, thì chuẩn bị nói lời xin phép rời đi, Cảnh Diễm lại nói trước nàng, "Hoàng Hậu cảm thấy... Hoàng thúc là người thế nào?"

Luyện Nguyệt Sênh ngẩn ra, chợt nói đến: "Hoàng thúc... Là người tốt, lại dịu dàng, thân thiết."

Nàng không hiểu Cảnh Diễm nói lời này là có ý gì.

Cảnh Diễm nhướng mày, nói với nàng: "Nói ra thì tuổi hoàng thúc cũng không nhỏ, cũng nên cưới phi mới đúng."

Cảnh Dật năm nay 20 tuổi, trong phủ không có một cái thiệp thât, nghe nói đến nay hắn đều không chưa chạm vào nữ nhân. Cảnh Diễm lại nói: "Vừa lúc hoàng thúc đang ở kinh thành, liền xử lý việc này cho thúc ấy thôi, đồng thời cũng đón Liễu tổ thái phi tới đây."

Đây là thừa dịp giữ Cảnh Dật trong kinh thành, đồng thời đón cả Liễu thị đến đây?

Cảnh Diễm không mấy quan tâm, Luyện Nguyệt Sênh lại tinh tế phỏng đoán lời hắn nói, lại cũng phỏng đoán không ra câu hỏi đầu tiên rốt cuộc là có mục đích gì. Cảnh Dật là cái dạng gì người? Hỏi nàng? Nàng sao có thể hiểu bằng Cảnh Diễm đã từ nhỏ lớn lên cùng với Cảnh Dật được?

Nói cho cùng, chuyện Cảnh Dật đưa nàng trang sức, thì nàng cảm thấy hơi bất an cùng chột dạ, đồng thời còn sợ Cảnh Diễm biết.

Cảnh Diễm nhìn Luyện Nguyệt Sênh không biết đang suy nghĩ cái gì, chân mày một lát thì nhíu chặt một lát lại giãn ra, còn cắn môi dưới, những biểu cảm bình thường cực kỳ ít khi nhìn thấy, những biểu cảm này bộc lộ ra ngoài liên tục.

"Hoàng Hậu!" Cảnh Diễm gọi nàng, "Luyện Nguyệt Sênh!"

Luyện Nguyệt Sênh giật mình, nhanh chóng hoàn hồn trong nháy mắt, nàng liền thu lại tâm tình, về mặt đoan trang hòa nhã nhìn Cảnh Diễm, "Bệ hạ, có chuyện gì sao?"

Cảnh Diễm nhìn buồn cười, không tránh khỏi cười trộm vài tiếng trong lòng, hắn lại tỏ ra như không mấy quan tâm, vẫy tay, "Lại đây."

Nàng do dự một chút, nghe lời đi qua.

Nàng đứng ở bên cạnh hắn, một bộ quần áo đỏ thắm sánh đôi với thường phục đỏ tím của hắn, nam tuấn nữ mỹ, vẫn là rất đẹp mắt.

Cảnh Diễm đặt án tông lên trên bàn, nói: "Ngươi nhìn xem."

Luyện Nguyệt Sinh thấy kỳ lạ nhìn hấn, nhưng cũng không cự tuyệt, một tay nâng vịn ghế, một tay chống lên mép bàn, cúi xuống.

Mùi hương thanh nhã trên người nàng bay vào trong lỗ mũi của hấn, cực kỳ dễ ngửi. Theo tầm mắt của hấn nhìn về phía nàng; ~dien.ddan.le.quy.ddon~ nàng hơi cúi đầu, mày chau lại, sống mũi cao thẳng, mặt mày chăm chú, môi son khẽ mím, làn da trắng nõn hơn tuyết; mắt thỉnh thoảng nháy một hạ, lông mi thon dài cong cong, như rung động như bướm bay. Nàng chăm chú nhìn, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

"Mục gia cùng Liễu gia có biết nhau?" Luyện Nguyệt Sinh ngạc nhiên nói, "Mục Thành không có nói đến chuyện này hả."

Hấn đột nhiên hoàn hồn, có chút lúng túng chuyển mắt, cũng may Luyện Nguyệt Sinh chuyên chú nhìn án tông, không phát hiện sự dị thường của hấn.

"Là quen nhau." Hấn thanh tiếng nói, "Hai nhà còn là thế gia, lúc ban đầu là Mục gia nói Liễu gia ản dấu vàng thoi, sau này Liễu gia lại nói ản dấu vàng thoi chính là Mục gia, quan hệ hai nhà này mới coi như là tan vỡ."

Ngón tay hấn chỉ một chỗ, "Nàng xem chỗ này, thời điểm thẩm án, Mục gia tình thế liền thay đổi đột ngột."

Nàng cúi thân mình xuống thấp, dải tua rua đeo trên tóc nhẹ nhàng lắc lư trước mắt hấn, hấn nhanh chóng rời mắt đi.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn chỗ ngón tay hấn chỉ, mày nhưn lên.

Không phải là chuyển tiếp đột ngột! Giống như là đã thương lượng xong, Liễu gia nhanh chóng được minh oan, tội danh của Mục gia mau chóng được xác thực, gần như cũng không hề thẩm tra.

"Sự việc này, mẫu hậu có lẽ hiểu rõ hơn." Luyện Nguyệt Sinh nói đến, "Nếu không, chúng ta đến hỏi mẫu hậu."

Cảnh Diễm lược tỉnh một chút, trầm ngâm nói: "Nếu như trong đó có ản tình, mẫu hậu đại khái cũng sẽ không biết."

Luyện Nguyệt Sinh từ chối đưa ra ý kiến.

Ản tình, rốt cuộc là cái gì, làm cho người ta phải suy nghĩ sâu xa.

"Buổi tối chúng ta ra cung một chuyến, đến hỏi xem chuyện xảy ra giữa Mục gia và Liễu gia là gì." Cảnh Diễm đột nhiên nói.

Luyện Nguyệt Sinh chuyển mắt nhìn hấn, ngồi dậy, "Buổi tối? Có lẽ là quá hấp tấp, còn mang theo thần thiếp? Bệ hạ có lý do chính đáng để đưa thần thiếp ra ngoài sao?"

Buổi trưa hôm nay bọn họ mới từ Đông Sơn trở về, buổi tối đã muốn ra ngoài, quá hấp tấp. "Bệ hạ, thần thiếp nghĩ, đầu tiên ngài hãy gọi những người tham dự vụ án năm đó đến hỏi, thần thiếp đến chỗ mẫu hậu, xem mẫu hậu có biết gì không, thuận tiện nói đến hôn sự của hoàng thúc, như thế có được không?"

Hấn cân nhắc, "Tạm thời cứ như vậy, đến ngày mai ta mang nàng xuất cung." Ngừng chút liếc nhìn nàng cười, "Trẫm muốn xuất cung cùng Hoàng Hậu, còn cần lý do gì sao?"

Nàng mím chặt môi, không tiếp lời.

Để hậu hai người nói mấy câu, Luyện Nguyệt Sinh rời khỏi Tuyên Chính điện đi đến chỗ Thái Hậu, lúc này, có lẽ Thái Hậu còn ở trong Phật đường tụng kinh. Cũng không biết có thể mời bà đi ra không.

Trước Từ Ninh cung, đứng ở ngoài điện, Tĩnh Huyền nhìn thấy từ rất xa nghĩ thức Hoàng Hậu đang tiến lại, trong lòng suy nghĩ có phải là Hoàng Hậu đến bẩm báo chuyện Cao tài tử với Thái Hậu, việc nhỏ như vậy, Hoàng Hậu có thể tự xử lý, cần gì phải làm phiền Thái Hậu.

Sau khi Tĩnh Huyền vái chào, Luyện Nguyệt Sinh mỉm cười thân nhiên nói: "Cô cô, Thái Hậu còn ở trong Phật đường sao?"

"Đúng thế ạ." Tĩnh Huyền vẻ mặt cung kính, "Nương nương có chuyện gì muốn tìm Thái Hậu? Có thể thay vì truyền lời, nương nương nếu không ngại thì có thể dẫn dò cho nô tỳ."

"Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là bệ hạ hôm nay nhắc đến hôn sự của Tề vương điện hạ, nhờ bản cung đến nói một tiếng với Thái Hậu." Nàng cười nói. Tĩnh Huyền chắc là nghĩ rằng nàng muốn lấy chuyện Cao Ti đến làm phiền Thái Hậu thì mới nói như vậy.

Tĩnh Huyền bình tĩnh, cúi mặt xuống, nàng nhún gò khe khẽ chào, "Nô tỳ đi thông báo một tiếng, nương nương chờ một chút." Dứt lời, liền đi.

Luyện Nguyệt Sinh đợi một lúc, Tĩnh Huyền đi từ bên trong ra, trên mặt là nụ

cười khéo léo, "Nương nương, mời ngài theo nô tỳ."

Luyện Nguyệt Sinh gật đầu một cái, để Tĩnh Huyền dẫn vào Từ Ninh cung.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Chuyện cũ nhiều năm trước

Đi từ cung của Thái Hậu ra, trong đầu Luyện Nguyệt Sênh toàn là biểu tình khê biến hóa của Thái Hậu, nhẹ nhàng băng quơ nói một câu, "Đúng vậy, Cảnh Dật cũng phải thành thân rồi, Liễu thái phi cũng nên trở về đây."

Bởi vì trong nháy mắt đó biểu tình Thái Hậu chuyển đổi quá nhanh, Luyện Nguyệt Sênh không lưu tâm cũng không được.

Thái Hậu không thích Liễu thị, Luyện Nguyệt Sênh thấy được.

Nàng chỉ giả bộ trong lúc lơ đãng hỏi chuyện xảy ra chín năm trước, về mặt Thái Hậu có gì đó là lạ; nói một câu, "Đó đều là chính sự triều đình, không phải chuyện ai gia có thể biết."

Cuối cùng còn hơi kỳ lạ mà hỏi nàng, "Nghĩ gì mà lại hỏi việc này."

Luyện Nguyệt Sênh đành phải cười cười, giải thích một câu, bỏ qua đề tài này.

Thế mới nói; chuyến đi này nàng không thu hoạch được cái gì, nhưng dựa vào thái độ Thái Hậu, cảm thấy trong việc này có rất nhiều điều mờ ám.

Nàng bận việc cả buổi chiều, áng mây phía chân trời đều bị nhuộm đỏ bởi ánh sáng mặt trời lặn, trời lại sắp tối.

Thở dài một hơi, Luyện Nguyệt Sênh hồi cung.

Tối ngày hôm sau, Cảnh Diễm đưa Luyện Nguyệt Sênh cùng xuất cung, mỹ danh viết: Cải trang vi hành, thể nghiệm và quan sát dân tình, xem sinh hoạt ban đêm của dân chúng có nhiều màu nhiều sắc hay không.

Luyện Nguyệt Sênh chải búi tóc đơn giản hình chữ thập, đeo cái lược ngọc đào, mặc bộ trang phục váy ngắn màu xanh da trời, mép váy ám thêu chi tiết trần hoa ngọc lan, thanh nhả hào phóng. Cách ăn mặc dịu dàng khéo léo, giống như một nhánh hồng mai nở rộ trong tuyết, ánh sáng chói chang rực rỡ, hấp dẫn ánh mắt người khác.

Từ khi xuống xe chỗ Vong Tiên lâu, Luyện Nguyệt Sênh liền không ngừng hấp dẫn chung quanh ánh mắt nam nhân.

Mặt như quan ngọc, dáng người thon dài, một Cảnh Diễm mặc một bộ từ y hấp dẫn những tiểu cô nương đi trên đường. Khác với Luyện Nguyệt Sênh là Cảnh Diễm phát hiện việc này mà nàng lại không phát hiện, vì vậy; khuôn mặt Cảnh Diễm hơi đen lại, nắm tay nàng kéo lên Vong Tiên lâu.

Hắn hơi hối hận khi mang theo Luyện Nguyệt Sênh, người phụ nữ của hắn, hắn nên giam trong nội cung, vẻ xinh đẹp chỉ cho hắn xem, không phải cho nam nhân khác xem!

Ý nghĩ này vừa lóe ra, đến hắn cũng ngạc nhiên vô cùng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Luyện Nguyệt Sênh chính xác là người phụ nữ của hắn, là vợ hắn, vậy suy nghĩ này của hắn cũng không phải sai!

Tiêm tiểu nhị nhìn hai vị khí độ phi phàm kia, cả người đều quý khí, thì biết không giàu cũng là quý, vội vã cười vẻ mặt vui mừng lên nghênh đón, "Hai vị ăn chút cái gì? Lầu hai có nhã gian."

Mắt Cảnh Diễm chỉ nhìn thẳng, "Gọi chương quầy các người ra đây."

Tiểu nhị ngần ra, hỏi lại: "Chương quầy chúng ta? Không biết công tử tìm chương quầy có chuyện gì."

Cảnh Diễm kéo nàng lên bậc thang, Luyện Nguyệt Sênh quay đầu nhìn về phía tiểu nhị, "Người hãy nói, có người họ Luyện đến tìm hắn!" Dứt lời, nàng đột ngột quay đầu, bất mãn nói: "Chàng nói điên cái gì! Đi chậm chút!"

Tiểu nhị nhìn hai người này thật sự không giống như người thường, nam quý giá nữ kiều mỹ, có lẽ là có chuyện lớn mới tìm chương quầy. Tiểu nhị nghĩ tới như vậy, nhắc chân bước đi.

Cảnh Diễm kéo nàng vào một nhã gian bố trí trang nhã, buông tay nàng ra.

Luyện Nguyệt Sênh nhíu lại lông mày, hết sức bất mãn xoa cổ tay bị hắn nắm hồng hồng, nhìn khuôn mặt người nọ không biểu lộ chút sợ hãi, liền nói: "Chàng sợ người khác không biết quan hệ chúng ta phải không! Dọc đường nắm chặt tay như thế!" Lời này thể hiện cảm giác ghét hắn.

Mắt Cảnh Diễm híp lại, cười nhạt một tiếng, "Nhớ kỹ, về sau kêu Trầm là tướng công khi ở bên ngoài."

Luyện Nguyệt Sênh ngo ngác, Cảnh Diễm liền cười, "Kêu một cái nghe thử xem."

Nàng mấp máy đôi môi, mặt đỏ lên, quay đầu nói: "Đừng đùa thiếp!"

Nhìn bộ dáng kia của nàng, Cảnh Diễm yên lặng cười cười, không lại trêu nàng, nhưng là trong đáy lòng lại là không hiểu vì sao lại hi vọng nàng có thể dùng giọng nói ngọt ngào gọi hắn một tiếng "Tướng công".

Điều này thì tuyệt vời đến thế nào đây!

Hắn suýt bị nghẹn nước trà khi ngạc nhiên với suy nghĩ này của mình.

Luyện Nguyệt Sênh ổn định tâm trạng, thấy hắn cười, cũng bình tĩnh lại, đôi khi người này có thể nói một câu làm nàng không biết nói gì. Không nghĩ đến vốn đến là muốn trêu chọc hắn, lại bị hắn trêu chọc, thật là mất mặt!

Hai người hai suy nghĩ, im lặng ngồi trên ghế, im lặng không lên tiếng.

Vậy nên khi Mục Thành tiến vào thì nhìn thấy hai vợ chồng này ngồi đối mặt nhau, một người chống má, một người uống trà, toàn bộ nhà gian tĩnh kỳ cục.

Mục Thành là trước sau như một trong trẻo lạnh lùng, sẽ không có tâm tư hỏi hai người bọn họ bị làm sao vậy, hắn mặc một bộ áo trắng như tuyết, mặt lạnh lạnh, vừa đi vừa nói nói: "Hai vị sao lại đến đây, có tiền triển gì sao."

Cảnh Diễm đặt ly trà xuống, ngược mắt, bình thản nói đến: "Đừng nghĩ đơn giản như vậy, ngày hôm nay Trẫm.. Ta đến đây hỏi người vài chuyện."

Luyện Nguyệt Sênh chống má, liếc nhìn hắn, âm thanh biếng nhác, "Ngồi xuống trước đi."

Chuyện liên quan đến sự trong sạch của Mục gia, Mục Thành vẫn đều luôn cẩn thận coi trọng, hắn cũng không quan tâm thái độ của hai người này là gì, bước vài bước, ngồi xuống.

Cảnh Diễm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Ta hỏi người, hai nhà Mục Liễu lúc trước là thế giao?"

Mục Thành hơi giật mình, gật đầu, "Đúng thế."

"Mục Thành, người không nên giấu diếm điều gì, hai nhà Mục Liễu đã xảy ra chuyện gì?" Khuôn mặt Cảnh Diễm nghiêm túc, gần từng tiếng, "Có phải là trước khi xảy ra sự kiện vàng thoi thì quan hệ hai nhà đã bắt đầu chuyển biến xấu ."

Khuôn mặt Mục Thành trầm xuống, trầm ngâm một lát, mới từ từ nói, "Cũng không phải chuyện căng thẳng gì, Liễu gia có một người con gái út, trước kia là định thân cùng ta thúc thúc, nhưng mà sau đó, nữ nhi Liễu gia tiến cung làm phi tử..." Hắn chuyển mắt, "Hai nhà Mục Liễu bởi vì việc này mà quan hệ trở nên xấu."

"Người con gái út Liễu gia... Khuê danh là Liễu Tố Nhi?" Luyện Nguyệt Sênh nhìn Mục Thành.

"Đúng thế." Mục Thành gật đầu, khoe môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười châm chọc, "Người này chính là mẫu thân Tề vương, phi tử Nhân Đức đế sủng ái nhất trước khi chết."

Luyện Nguyệt Sênh chắc một tiếng, "Thật sự không nghĩ đến!" Nàng nhìn Cảnh Diễm.

Cảnh Diễm trầm mặc, Luyện Nguyệt Sênh hỏi Mục Thành, "Vậy người có biết tại sao Liễu gia muốn đưa nữ nhi vào hoàng cung không? Không phải đã đính hôn cùng thúc thúc người sao?"

"Cái này thì ta cũng không rõ lắm..." Mày Mục Thành khẽ nhăn lại, "Ta nhớ rõ khi đó cảm tình giữa Liễu thị với thúc thúc rất tốt, nào biết qua vài ngày thì nàng tiến cung." Ngừng lại, "Đại khái là vì vinh hoa phú quý phù phiếm, người Liễu gia từng nói, nàng tự nguyện tiến cung ."

Cảnh Diễm đặt tay trên bàn, ngón tay gõ lên mặt bàn theo quy luật tiết tấu, một tiếng lại một tiếng, gõ gõ làm tâm tình Luyện Nguyệt Sênh tự nhiên trầm xuống.

"Trẫm truyền đến những người có tham gia vụ án năm đó, nói là lúc ấy nhân chứng vật chứng đều có, tội danh Mục gia khó thoát, vững vàng chính xác." Hắn khẽ nhíu mày, "Dưới tình huống nhân chứng vật chứng đều có, Mục gia mở miệng nói oan uổng, cũng không phải là không có gì."

Luyện Nguyệt Sênh im lặng, sau nói: "Nếu như lúc đó tiền đế thật sự bao che, giả tạo nhân chứng vật chứng, chẳng phải là chuyện nhỏ sao."

Cảnh Diễm khẽ di chuyển con người, ánh mắt nhìn nàng có chút lạnh. Luyện Nguyệt Sênh chuyển mắt im lặng.

"Mục Thành, nói thật với người." Luyện Nguyệt Sênh nhìn về phía hắn, về mặt đoan chính, "Chuyện này, nói thật rất khó bắt đầu, nếu chuyện này có quan hệ với tiền đế, lấy thủ đoạn của tiền đế, ngài nhất định sẽ xử lý sạch sẽ mọi dấu vết. Hình bộ cùng Đại Lý tự, ai cũng không biết là bọn họ có tiếp tay ngụy tạo chứng cứ, lấy những chứng cứ này định tội danh của Mục gia, hay là trong bọn họ có người biết nội tình, cho nên Mục gia mới nhanh chóng bị kết tội như vậy."

Sắc mặt Mục Thành tối lại.

Bởi vì Cảnh Diễm không nói chuyện, cho nên Luyện Nguyệt Sinh đành phải nói tiếp: "Ta lại nghĩ, buổi sáng ngày mai người đi gõ trống Đăng Văn, viết đơn cáo trạng lên Hoàng đế!" Nàng cười, "Gõ vào lúc lâm triều, trực tiếp tiến Thái Cực điện."

"Hồ đồ!" Cảnh Diễm vẫn luôn trầm mặc không nói đột nhiên nói, âm thanh trầm thấp, hơi nghiêm khắc, "Mục gia bị lưu đày, Mục Thành là trốn chạy ra ngoài, người để hắn đi gõ trống Đăng Văn, chẳng phải là muốn tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết hắn trốn ra ngoài sao!" Hắn tức giận nhìn nàng một cái, "Đây là tội tăng thêm một bậc, đến lúc đó đừng nói không quản được chuyện của Liễu gia, đến hắn cũng gặp tai ương theo!"

"Nếu Liễu gia có tâm, Mục Thành sẽ gặp nguy hiểm." Cảnh Diễm thu ánh mắt về, quả thực bị ý tưởng dở hơi của Luyện Nguyệt Sinh làm hắn không biết phải nói gì. Ánh mắt khẳng định của hắn nhìn Mục Thành, "Người chờ đó là được, ta vừa nói sẽ thay người lật lại bản án, thì nhất định sẽ làm được."

Mục Thành hơi giật mình.

Cảnh Diễm nhíu mày nhìn Luyện Nguyệt Sinh, "Trở về." Dứt lời, đứng dậy, lập tức đi.

Luyện Nguyệt Sinh cũng hiểu là vừa rồi mình đã chọc giận hắn, lúc này nói với Mục Thành: "Ý định ngu ngốc kia của ta, người đừng coi là thật, hắn nói có lý, nếu là Liễu gia có ý diệt cả nhà người, nhất định sẽ không dễ dàng khoan dung để người sống trên cõi đời này." Nàng vừa nhìn bức rèm che cửa lác lác, vội nói: "Ta đi trước." Dứt lời, liền đuổi theo Cảnh Diễm.

Lúc Luyện Nguyệt Sinh đuổi theo đến khi xuống lầu, Cảnh Diễm đã đi ra khỏi tiệm, xe phu chờ ở bên ngoài thấy có người đi ra, vội kéo xe đi đến.

"Này, tức giận thật sao!" Luyện Nguyệt Sinh thở phì phò, đứng bên cạnh hắn.

Cảnh Diễm không để ý tới nàng, Luyện Nguyệt Sinh không ngừng cố gắng, "Đừng nóng giận, chàng coi như thiếp chưa nhìn nhận chính xác được các mặt của xã hội là được rồi!"

Cảnh Diễm lườm nàng một cái, lên xe ngựa, Luyện Nguyệt Sinh bắt đầu đi thờ dài, đạp chân đi lên.

"Bệ hạ..." Nàng nhỏ giọng kêu, trong xe ngựa, trên án kỷ bày một chiếc đèn lưu ly, tỏa ra ánh sáng dịu dịu, vẻ mặt không vui của hắn hơi trầm.

Luyện Nguyệt Sinh ngồi đối diện hắn, khoe môi khẽ cười, mặt cúi xuống: "Đừng nóng giận... Chàng so đo với một phụ nhân trong thâm cung như ta làm gì." Thấy hắn không để ý tới, vì vậy con người khẽ đảo, âm thanh mềm mại vang lên "Tướng công".

Nhẹ nhàng ôn nhu như lông vũ rơi vào trái tim, cuốn lên cơn sóng kỳ diệu.

Hắn kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm.

"Vẫn còn tức giận sao?"

Mặt Cảnh Diễm đỏ lên, con người mờ mịt.

"Chàng đã nói trước mặt chàng thì phải gọi chàng là tướng công, ta đã gọi, chàng không được tức giận."

"Ai, ai bảo nàng kêu, đó là ta trêu nàng thôi!" Cảnh Diễm quay mặt, không nhìn nàng, trong lòng cũng rất là vui mừng.

"Được được được, chàng trêu ta, chàng trêu ta, hiện tại ta đã mắc câu rồi." Luyện Nguyệt Sinh cười tủm tỉm.

"Hừ, cam tâm tình nguyện mắc câu thì có gì thích thú chứ." Hắn hừ lạnh.

Luyện Nguyệt Sinh không so đo với hắn, hắn đã chịu nói chuyện với mình, có lẽ lửa giận trong lòng cũng giảm xuống hơn phân nửa.

"Ta nghe nói... Nàng muốn an bài chức vị mới cho Phan Lạc, sau này hắn cùng Yên La thành thân sẽ không cho Yên La tiến cung?" Cảnh Diễm trong nháy mắt chuyển chủ đề.

"Phan Lạc cùng Yên La cũng không còn ít tuổi, hơn nữa Yên La cũng muốn sinh con, nếu vẫn là ám vệ, làm sao bọn họ có thể có đứa nhỏ." Luyện Nguyệt Sinh nói như đó là điều đương nhiên.

Cảnh Diễm khẽ nhếch mép lên, liếc nhìn nàng, "Lúc nàng ra quyết định, sao không tìm Trầm đến thương lượng."

"Ta cảm thấy không cần thiết, không phải chàng đều đưa bọn họ cho ta rồi sao!"

"Nếu Trầm không đồng ý?" Hắn cười.

Luyện Nguyệt Sinh đột nhiên sững sờ, hóa ra Cảnh Diễm là người không có tình người như thế!

"Trừ phi nàng lại gọi câu lúc này, làm Trầm vui vẻ thì Trầm sẽ đáp ứng nàng, thế nào?"

Nàng nhìn hấn, trầm giọng nói: "Phóng ngựa lại đây."

Cảnh Diễm sau khi nghe xong thì cười, "Gọi tướng công thêm một lần nữa cho Trầm nghe xem."

Nàng lại sững sờ, hấn nói tiếp: "Không được làm cho có lệ, phải dùng cả cảm tình để kêu."

Đây không phải là trêu đùa đâu! Đây là mệnh lệnh đó, là mệnh lệnh!

Luyện Nguyệt Sinh im lặng chốc lát, ngược một đôi mắt như nước thu loại sóng gọn lăn tăn lên, tràn ngập ý cười nhìn hấn, môi son khẽ mở, giọng nói dịu dàng chậm rãi thoát ra, "Tướng công..." Âm sắc nhu hòa gần như có thể câu hồn phách người ta đi.

Cả thể xác và tinh thần Cảnh Diễm đều chiếm được thỏa mãn cực lớn, khóe môi không tự giác giờ lên đầy ý cười, đôi mắt dịu dàng, "Rất tốt." Hoi ngừng chút nói, "Chuyện Phan Lạc cùng Yên La thì tùy nàng xử lý."

Nghe vậy, má Luyện Nguyệt Sinh hiện lúm đồng tiền như hoa, nói "Cám ơn".

Nhưng mà; hấn cảm giác là có gì đó sai sai; vừa rồi... Hấn sao lại có thể trêu đùa nàng?

Tác giả có lời muốn nói: Xe phur: Nhiếp ảnh gia muốn người gì dùng, người ngày mai không cần đến đi làm !!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Lại xảy ra chuyện không may

Cảnh Diễm hôm sau tuyên Cảnh Dật vào trong cung, nhắc tới chuyện chọn phi cho hấn.

Cảnh Dật không thể nào nghĩ tới sẽ có chuyện này.

"Hoàng thúc, tuổi ngài cũng không còn nhỏ, cũng nên đón dâu rồi, hay là trong lòng ngài đã có người? Hoàng thúc hãy nói ra, Trầm làm chủ thay ngài!" Cảnh Diễm giọng điệu thân mật, mặt mang mỉm cười.

Cảnh Dật khẽ nhếch khóe môi, một đôi mắt trong đựng đầy ý cười, "Bệ hạ, thần hiện giờ cũng không nghĩ đến việc đón dâu." Hấn cự tuyệt ý tốt.

"Hoàng thúc." Cảnh Diễm nhăn mày, "Ồ trước mặt cháu trai, ngài còn nói chuyện này để làm gì." Ngừng lại, "Hiện giờ Trầm cũng sắp làm cha, hoàng thúc vẫn là lẻ loi một mình, Trầm chỉ nhìn, cũng sốt ruột thay hoàng thúc."

"Bệ hạ, thần cảm thấy một mình cũng đã được rồi, không có ý đón dâu." Cảnh Dật mặt không đổi sắc, chấp tay với Cảnh Diễm một cái, "Ý tốt của bệ hạ, thần xin lĩnh, chỉ là thần hiện giờ xác thực không có ý định đón dâu."

Cảnh Diễm khẽ thở dài, "Hoàng thúc, Trầm cũng không muốn bức người, nhưng người vẫn không đón dâu như thế này, Liễu tổ thái phi có thể yên tâm sao?"

Cảnh Dật hơi giật mình.

"Hoàng thúc, liền coi như nể mặt Trầm, chính phi không chọn vội, chọn vài cái thiếp thất vậy." Cảnh Diễm nhún mày nhìn hấn, cực kỳ thành khẩn.

Có thể từ cười vợ xuống tuyển chọn thiếp thất, Cảnh Diễm nhượng bộ rất lớn, nếu Cảnh Dật vẫn không đồng ý, vậy thì là không nể mặt Hoàng Đế, làm mất thể diện Hoàng Đế.

Cảnh Dật lặng yên một hồi, mi tâm nhẹ chau lại chậm rãi giãn ra, rốt cuộc cũng đồng ý.

Cảnh Diễm làm ra dáng vẻ vui sướng, cười vang nói: "Thật tốt, thật tốt; Trầm sẽ phái người đi đón Liễu tổ thái phi, một nhà chúng ta cũng phải gặp mặt vui vẻ."

Cảnh Dật dịu dàng cười, hết thấy như bình thường, trong lòng lại mơ hồ khó hiểu vì sao Cảnh Diễm kiên trì trong việc muốn hấn đón dâu như vậy.

Bên này; Cảnh Diễm cùng Cảnh Dật, hai thúc cháu nói cười không ngừng; đằng kia Luyện Nguyệt Sinh còn hao tổn tâm trí bởi chuyện của Cao Ti.

Cao Ti ngày hôm nay đã bị nâng ra cung đi hạ táng, hết thấy dựa theo chính thất phẩm quy cách để làm. Ngẫm lại người này vẫn là đã từng là Thục phi tay cầm quyền thế, ngoài việc hiện tại thì không rên một tiếng đã chết rồi, đến việc sử lý hậu sự cũng cực kỳ âm mưu.

Làm cho chúng phi trong nội cung thổn thức không thôi.

Có khi còn trộm lau mấy giọt nước mắt sau lưng người khác, nghĩ tới kết cục thê thảm của Cao Ti thì giống như nhìn đến ngày mai u ám của chính mình.

Toàn bộ trong cung nhất thời đều ngột ngạt, nhưng là Cao Ti chết, đồng thời lại có đề tài mới cho nhóm cung nhân và phi tần nói chuyện.

"Nói ra thì cũng là đáng tiếc, Cao tài nhân là bị liên lụy bởi người nhà, nếu không một Thục phi, vinh hoa phú quý, quyền thế đế sủng, muốn cái gì không có?" Trang phi bùng ly trà, khá là tiếc hận nói xong, nhưng mặc cho ai đều có thể nghe ra đến nàng trong lời nói có ý mỉa mai cùng vui sướng khi người gặp họa.

Nguyên thực viện vuốt ngực, thở dài nói: "Ôi, ta hiện tại chỉ cần nghĩ tới đến cảnh ngộ Cao tài nhân gặp phải, thì cả người đều không thoải mái, giống như có thể thấy trước những chuyện bản thân mình gặp phải."

Cố tu dung mắt hạnh vừa chuyển, đem khăn hất lên, "Này, nghe lời nói của Nguyên tỷ tỷ, là điềm xấu, sao lại có thể nhìn thấy ngày sau của tỷ tỷ người được; chuyện này có bản đại bác cũng không quan hệ đến, tự mình dọa mình!"

Nguyên thực viện chuyển mắt nhìn nàng một cái liếc mắt; "Muội muội không hiểu tỷ tỷ rồi." Giọng điệu có phần u oán, "Trong cung này nhiều chuyện, ai biết lúc nào sẽ rơi xuống người mình."

Hiện nay trong gió thu run lay bầy, cây cối khô khốc, hoa tàn thảo khô, ngược lại là cực kỳ phù hợp với tâm tình bi thương của Nguyên thực viện lúc này, nàng quay ra hồ nước bên ngoài đình, rất là ưu sầu thở dài.

Cố tu dung bị nàng ai oán không biết đáp trả thế nào, nâng chung trà lên uống.

"Này, đó là cái gì?" Đang ở trong sự phiền muộn vô hạn Nguyên thực viện đột nhiên kêu lên, con mắt nheo lại nhìn về phía bụi lau sậy trong hồ, "Ở bên trong có cái gì đó." Nàng thay đổi giọng điệu u oán của mình.

Trang phi vẫn luôn nghe hai nàng chê cười khi nghe thấy lời này, tò mò, bùng ly trà đưa mắt nhìn sang.

"... Thế nào; giống một người..." Nói lời này chính là Cố tu dung.

Nguyên thực viện đột nhiên cả kinh, tay Trang phi run lên, trong chén nước rơi ra vài giọt.

"Người chết nói lung tung!" Nguyên thực viện run rẩy nói.

Trang phi cố làm ra vẻ trấn tĩnh, chỉ hai cái thái giám, đi thuyền đi qua nhìn xem.

———

Khi Luyện Nguyệt Sinh đuổi tới, Nguyên thực viện ngồi xổm ở bên đình nôn khan cái không ngừng, sắc mặt Cố tu dung trắng bệch, chỉ có Trang phi coi như trấn tĩnh.

Người chết chính là một cung nữ, bị trói tay chân, miệng bị nhét vào, ném vào hồ Bồng Lai.

Thời điểm thi thể được vớt lên, Nguyên thực viện liếc mắt nhìn, liền che miệng phun. Tướng chết quá mức khó coi, những phi tần được nuông chiều từ bé không chịu nổi cũng là bình thường.

Trang phi ngăn ở trước mặt Hoàng Hậu, mặt trắng bệch sắc, khuyên nhủ: "Nuông nung, đừng nhìn, đừng phải phượng thể sẽ phá hỏng rồi."

Phủ lên thi thể là vải trắng, Luyện Nguyệt Sinh đứng cách nàng không đến mười bước thì bị Trang phi ngăn lại, nghĩ là chân tâm thật ý nghĩ cho nàng Luyện Nguyệt Sinh về mặt lạnh nhạt, "Người chết là người trong cung nào?" Phán phó người tiến lên trước nhắc tấm vải trắng lên.

Vải trắng xóc lên, Luyện Nguyệt Sinh về mặt như thường liếc mắt nhìn, liền nghe Trang phi nói: "Nếu là thiếp không nhìn lầm, hẳn là trong cung Đức phi."

Luyện Nguyệt Sinh ngần ra.

Đầu kia Nguyên thực viện đang khó chịu muốn chết cũng cam đoan nói: "Xác thực là trong cung Đức phi."

Cứ như thế, Luyện Nguyệt Sinh phái người mời Đức phi đến đây.

Đức phi nghe nói ở hồ Bồng Lai vớt được một khối thi thể nữ nhân, trong lòng có cảm giác không ổn, một đường trấn tĩnh theo Thanh Linh đến bên hồ, nhìn thấy thi thể dưới tấm vải trắng thì bị dọa sợ suýt nữa ngất đi.

Nhưng đó không phải chính là cung nữ trong cung của nàng đã mất tích từ hôm qua sao!

Cung nữ tên là Băng Dao, là tam phẩm nội thị cung nữ trong cung Đức phi, từ hôm qua đã không biết tung tích, Đức phi cũng phái người tìm qua, hoàn toàn không nghĩ đến nàng đã bị người sát hại!

Lúc này, trong cung Ngọc Trinh, Đức phi dùng khăn che miệng lại, trong dạ dày nhộn nhạo, nhưng lại không phun ra cái gì.

"Nương nương... Thiếp là thật sự không biết cung nữ này đã đi đâu từ hôm qua." Nàng vỗ vỗ lồng ngực, sắc mặt trắng bệch, khó chịu vô cùng.

Hôm trước Cao Ti vừa mới chết, hôm nay lại chết thêm một cung nữ, trùng hợp như thế, rất dễ dàng làm cho người ta đem hai sự kiện liên hệ với nhau.

Luyện Nguyệt Sinh đã xác định Cao Ti xác thực là tự sát, bên Đức phi ngay sau đó chết một cung nữ.

Nàng vẻ mặt trầm tĩnh, tay nắm ly trà, dưới tay đường vân hoa sen Thanh Hạc rất là rõ ràng, cặp xuống mắt nhìn thoáng qua hộ giáp bảo thạch điêu khắc chim bồ câu đeo trên ngón út, chậm rãi nói: "Người của người chết thật khéo đúng vào thời điểm này, mà còn vừa nhìn đã biết ngay là bị người sát hại."

"Nương nương, chuyện của Cao tài nhân, không có quan hệ với thiếp!" Đức phi vội la lên, một đôi mắt điểm lệ hoa đào toàn bộ là gấp gáp, "Nương nương, ngài phải tin tưởng thiếp!"

Luyện Nguyệt Sinh nhấp một ngụm trà, nhìn nàng nói: "Người không cần gấp gáp, bản cung cũng chỉ thuận miệng nói."

Biểu tình Đức phi càng thêm sốt ruột.

Luyện Nguyệt Sinh ngồi trong cung Ngọc Trinh một lúc, an ủi một chút Đức phi đang bị chấn kinh, sau đó lập tức mang người trở về Phụng Tê cung.

Nàng chân trước vừa đi vào, chân sau Mạnh tiểu nhị với đôi mắt khóc đến sưng đỏ nôn nóng sốt ruột đi vào Phụng Tê cung.

"Nương nương!" Mạnh mỹ nhân xách theo váy quý rạp xuống bên chân Hoàng Hậu, "Có phải là có manh mối hay không, có thể báo thù cho Cao tỷ tỷ!" Nàng nói vội vàng gấp gáp.

Lông mày Luyện Nguyệt Sinh nhăn mày, "Tin tức của người cũng quá nhanh." Không nóng không lạnh.

Mạnh mỹ nhân ngửa mặt nhìn nàng, "Nương nương, có phải là người của Đức phi hay không?" Trong mắt nàng chợt lóe lên hận ý; giọng điệu có vài phần nghiêng răng nghiêng lợi.

Luyện Nguyệt Sinh từ trên cao nhìn xuống nàng, nâng chung trà lên nhẹ hớp miếng trà, "Ai nói là Đức phi, chữ bát còn chưa phết một nét, phong kín cái miệng người lại cho bản cung!"

Mạnh mỹ nhân ngưng ngừng, lại có phần không cam lòng.

"Bản cung không phải đã báo người phải thành thành thật thật sao, không có việc gì thì chạy loạn làm gì?" Luyện Nguyệt Sinh đem ly trà đặt ở trên bàn, chiếc cốc chạm vào mặt bàn phát ra âm thanh không nhẹ không nặng, làm Mạnh mỹ nhân kinh hãi rung mình.

"Cao tỷ tỷ chết không minh bạch, thiếp sao có thể bình tĩnh được." Mạnh mỹ nhân cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Trong hậu cung có tình cảm tình khiết giữa tỷ muội sao? Cao Ti chỉ là tiện tay cứu mạng Mạnh mỹ nhân, thì được Mạnh mỹ nhân thật tâm đối đãi? Tuy nói Cao Ti khi còn sống có quan hệ thân thiết với Mạnh mỹ nhân, nhưng Cao Ti là vì hường thụ cảm giác được người khác nâng lên cung kính, đến cả việc Mạnh mỹ nhân ân cần nịnh nọt, cũng chỉ là vì nghĩ phụ thuộc vào cây đại thụ Cao Ti mà thôi.

Rõ ràng là theo nhu cầu, hiện tại Mạnh mỹ nhân lại liều mạng như vậy là vì cái gì?

Tay Mạnh mỹ nhân nắm khăn, cắn răng, "Nương nương... Kỳ thật lúc trước Cao tỷ tỷ đã nói với thiếp, Đức phi... Là người ngầm ngầm mưu tính, rất khôn ngoan sắc sảo..."

Luyện Nguyệt Sinh hạ mắt xuống nhìn nàng, Mạnh mỹ nhân cúi thấp đầu, "Không phải thiếp hoài nghi Đức phi, thật sự là... Cao tỷ tỷ cùng với Đức phi là bằng mặt mà không bằng lòng, dù việc này đúng là do Đức phi gây nên, thiếp cũng có lý do tin tưởng."

Đức phi Dương Như Ý, là cháu gái Dương thái phó Dương Chấn, nói ra thì cũng xem như là có quen biết từ nhỏ với Cảnh Diễm, trước thời điểm phản nghịch Cảnh Diễm đối đãi với nàng còn được; nhưng sau này Cảnh Diễm có tâm lý phản nghịch, không thích Dương thái phó lắm lắm lắm, thì khi gặp nàng thì lạnh nhạt. Hơn nữa, Dương thái phó là người duy nhất có thể mắng Cảnh Diễm xối xả trước mặt các đại thần khi thượng triều, làm cho mặt mũi hân nhút hết, Đức phi có một gia gia như vậy, ở trong hậu cung Cảnh Diễm có thể cho Đức phi mặt mũi sao?

Cho dù như thế, Đức phi có thể đứng vững chân ở trong hậu cung đầu như trước, ngoại trừ quan hệ với Dương thái phó, cũng còn do bản thân nàng nữa. Đức phi tuy rằng nhìn thì có vẻ khiêm tốn nhưng biết cách đôi nhân xử thế, lập uy cũng chỉ là một câu nói một ánh mắt. Là cháu gái Dương thái phó, sống trong một gia đình hỗn loạn như Dương gia, nếu nói không có sự khôn ngoan, không biết tính kế thì tuyệt đối là không có khả năng.

"Nói câu không dễ nghe... mẫu thân Đức phi thân phận thấp kém, lại chen lên làm chính thất, làm Dương phu nhân, thủ đoạn đó là đương nhiên là không kém. Con gái một người như thế, Đức phi có lòng dạ tính kế, đương nhiên cũng sẽ không thấp." Mạnh mỹ nhân lại nói.

Đúng thế, mẫu thân Dương Như Ý, không phải là chính thất của con trai Dương thái phó. Dương phu nhân hiện giờ, cũng chính là mẫu thân Dương Như Ý, ban đầu chỉ là một nữ nhi thương nhân, vào phủ làm một thiếp thất, sinh Dương Như Ý, một đường đầu trắng, cuối cùng hại chính thất khó sinh, sinh

ra con trai út sau đó buông tay qua đời. Vì vậy nàng đưa nữ nhi Dương Như Ý ngồi lên vị trí thiếu phu nhân Dương gia, thủ đoạn tự nhiên là không thể thấp.

Chính thất lưu lại một đôi con cái do Dương thái phó tự tay nuôi nấng lớn lên. Sau khi cháu gái lớn, Dương thái phó tìm cho nàng một hôn sự tốt gả qua, cháu trai thì học được tất cả của ông nội, có thể nói là được Dương thái phó chân truyền. Về phần Dương Như Ý, bởi vì chuyện của nương nàng, Dương thái phó cực kỳ không thích, sau này trong cung chọn phi, Dương phu nhân không hề nghĩ ngợi liền đưa nữ nhi vào cung, vào cung vinh hoa phú quý, quyền thế tiền tài, muốn cái gì có cái đó, cũng là vì để nàng từ nay về sau có thể tăng khí thế trong nhóm các phu nhân, nàng yêu cầu Dương Như Ý nhất định phải được sủng ái.

Dương thái phó đối với việc này liền theo ý tứ của nàng, đưa Dương Như Ý vào cung.

Dương Như Ý hiện giờ, đừng nói được sủng, nàng còn chưa được thị tẩm! Chiếm một vị trí trong tứ phi, vẫn là phi cuối cùng nhận phong hào "Đức", nếu không phải Dương thái phó là gia gia của nàng, thì nàng sẽ không thể nào ngồi ở vị trí một trong bốn phi được.

"Hiện tại còn chưa tra ra chân tướng sự tình, người không cần suy đoán xằng bậy." Luyện Nguyệt Sinh trầm ngâm một phen, nói ra.

Mạnh mẽ nhân chớp chớp mắt, thở dài một hơi, "Thiếp hiểu." Nàng ngáp ngừng, ngẩng đầu lên, "Nương nương, thiếp còn có một câu muốn nói."

Luyện Nguyệt Sinh gật đầu tỏ ý bảo nàng nói.

"Cao tỷ tỷ trước kia khi còn là Thục phi, đã từng nói với thiếp, nàng nói Đức phi dường như đang suy nghĩ làm thế nào để đối phó nàng, có một lần nàng ở trong ngự hoa viên, trước mặt gặp hai cung nữ trong cung Đức phi đang cúi đầu xỉ xào bàn tán, nàng nói nàng nghe thấy được một trong hai cung nữ đó nhắc tới hai chữ Thục phi, bắt đầu từ ngày ấy, Cao tỷ tỷ nói với thiếp, nàng cảm thấy Đức phi sẽ tìm cách hại nàng."

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chàng điên rồi

Buổi tối, Luyện Nguyệt Sinh không ăn cơm, cũng không phải vì chuyện của Cao Ti, mà là buồn nôn khi nhìn thấy thi thể Băng Dao.

Tuy là lúc ấy nàng trấn tĩnh tự nhiên, vẻ mặt như thường, giống như người không có chuyện gì, nhưng chỉ nhìn một cái, cũng là bóng ma chôn trong lòng không thể xua đi.

Dù sao, nàng cũng là thiên kim tiểu thư, thường ngày sao có thể tiếp xúc đến những thứ kia.

Hiện tại nhiều chuyện như vậy, nàng không cho phép chính mình mềm yếu ở trước mặt người khác, kiên cường chống đỡ trong thời gian dài như vậy, rốt cuộc vẫn là không chịu nổi.

Luyện Nguyệt Sinh che khăn nôn khan một hồi lâu, Hồng Tư ở bên cạnh vỗ lưng nàng, Hoàng Dương bưng lên một chén nước ô mai, "Nương nương, trước uống chút nước ô mai, làm thông dạ dày."

Luyện Nguyệt Sinh nhận lấy, uống một ngụm, cũng không nuốt nổi.

Hoàng Dương lo lắng, "Cái này thì làm như thế nào." Ngáp ngừng, "Nô tỳ đi kêu Chuong ngự y đến đây kê thuốc an thần cho nương nương, cần phải ngủ một giấc đã."

Luyện Nguyệt Sinh gật đầu, để nàng đi.

"Nương nương, ngài muốn ăn cái gì sao?" Hồng Tư vỗ lưng Hoàng Hậu, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Luyện Nguyệt Sinh hít một hơi thật sâu, vẻ mặt hơi âm ỉm, "Bản cung không muốn ăn cái gì cả."

Hôm nay Chuong ngự y không trực ban, người đến là Tần ngự y trẻ tuổi, sau khi xem mạch, kê thuốc an thần thì lui xuống.

Sau khi uống được, Luyện Nguyệt Sinh tựa lên đầu giường xem một quyển thoại bản, bên ngoài liền báo bệ hạ tới.

"Nàng không sao chứ?" Cảnh Diễm đứng cách sàng thấp ở sáu bước, mày nhăn lại.

Nàng hơi ngần ra, chợt nghĩ đến ý trong lời hắn nói, "Không sao ạ." Gấp quyển thoại bản lại, nhìn Cảnh Diễm, "Sao bệ hạ lại đến." Âm thanh nhàn nhạt.

Cảnh Diễm trầm ngâm, "Nàng..." Khẽ nhú mày, "Trẫm nghe Triệu Hoài Sinh nói, chỗ hồ Bồng Lai vớt lên một khối thi thể, nàng đi qua nhìn."

"Đứng thế." Luyện Nguyệt Sinh gật gật đầu, không để ý lắm.

Cảnh Diễm lên trước một bước, "Không sợ sao?"

Luyện Nguyệt Sinh trầm mặc trong chớp mắt, ngược mắt nhìn hắn, "Thần thiếp vừa mới uống thuốc an thần, chuẩn bị nghỉ ngơi, sao bệ hạ lại đến chỗ thần thiếp?" Chắc sẽ không phải là vì nghe thấy việc nàng sợ hãi khi nhìn thấy thi thể, nên cố ý đến thăm nàng!

Về mặt Cảnh Diễm có chút biến hóa, cũng không rõ ràng, hắn bước vài bước đến chỗ nàng, ngồi ở mép giường, về mặt không thay đổi, "Trầm sợ nàng nhìn thấy thứ kia thì sẽ gặp ác mộng." Ngừng chút, dường như muốn bỏ qua đề tài này, "Ngày hôm nay Trầm nói với hoàng thúc, sẽ để cho hắn chọn vài cái thiếp thất trước, trong lúc đó sẽ đón Liễu tổ thái phi tới."

"Đây là biện pháp Bệ hạ nghĩ ra sao?" Nàng tựa vào đầu giường, đặt quyền bàn thoải trong tay lên cái bàn nhỏ bên giường.

Cảnh Diễm yên tĩnh, con mắt có hoảng hốt, "Còn chưa có." Giọng nói hơi trầm xuống, "Cùng thể hệ đó, ngoại trừ mẫu hậu, chỉ còn lại Liễu tổ thái phi, những người Liễu gia cùng thể hệ cũng không thể tùy tiện động, lời nói của Mục Thành cũng không thể tin tưởng hoàn toàn."

"Bệ hạ hoài nghi Mục Thành nói dối?" Luyện Nguyệt Sinh không có phát hiện cảm xúc của hắn biến hóa, chăm chú hỏi.

Hắn lắc lắc đầu, "Không phải là cái này." Giơ tay nhéo nhéo mi tâm.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn nhìn hắn, trầm ngâm nói: "Ngài không thoải mái sao..."

"Đầu hơi choáng váng..." Cảnh Diễm nhíu mày, ngẩng đầu lên, ngoài việc choáng đầu, sao cũng hoa mắt?

Trong điện đốt một ngọn đèn thủy tinh quán cảnh, ánh sáng dịu dịu chiếu vào khuôn mặt trắng như tuyết của nàng, tỏa ra sự ấm áp dịu dàng, mơ màng mê hoặc lòng người.

Đôi mắt như nước thu kia rung động lòng người, dưới ánh sáng êm dịu, hết như ôm một hồ rượu ngon làm say lòng người.

"Bệ hạ, bệ hạ..."

Phát hiện Cảnh Diễm có gì đó không đúng, cơ thể Luyện Nguyệt Sinh nghiêng về phía trước một chút, nhìn chăm chăm hắn gọi, "Bệ hạ, ngài không thoải mái sao?"

Tầm mắt chàng rơi vào đôi môi khẽ đóng khẽ mở của nàng, hàm răng trắng như tuyết như ẩn như hiện, cổ họng hắn xit lại, sự kích động muốn lao đến chỗ nàng để gặm cắn toát ra từ trong tim.

Về mặt Cảnh Diễm càng ngày càng kỳ lạ; cất chứa dưới ánh sáng màu vàng của đèn, khuôn mặt chàng sự dịu dàng khó tả, trong đôi mắt dường như cũng lấp lóe một loại ánh sáng khác thường.

Luyện Nguyệt Sinh quyết định đầu tiên là phân phó người đi mời ngự y đến, hiện tại Cảnh Diễm có gì đó không bình thường!

Tay của nàng vừa mới bắt lấy tấm chăn, còn chưa kịp làm động tác kế tiếp, đã bị chàng nắm chặt, chàng giữ tay nàng, nhanh chóng lại gần. Luyện Nguyệt Sinh bị hắn dọa sợ tới mức sùng sốt, một giây sau, môi chàng liền dán lên môi nàng. Trong ngực là nhuyển ngọc ôn hương, mùi hương thanh nhã thoang thoảng trước mặt, làm cho chàng gần như điên cuồng.

Môi của chàng rất nóng bỏng, gặm cắn mà không có phương pháp gì, lưỡi kéo léo cạy mở hàm răng của nàng, giữ chặt lưỡi của nàng, truy đuổi chơi đùa. Luyện Nguyệt Sinh bị những động tác đột ngột của chàng dọa sợ tới mức toàn thân cứng đờ, ngu ngơ không biết làm gì, chỉ có thể tùy ý chàng giữ chặt lấy mình, làm nụ hôn này càng sâu hơn.

Hô hấp Cảnh Diễm dần dần nặng, hơi thở nóng rực đến dọa người phun trên gò má nàng, đến khi chàng kéo áo nàng xuống vai, xoa lên bờ vai của nàng thì nàng mới giật thót nháy mắt hoàn hồn, sử dụng một tay duy nhất một cái có thể cử động đẩy hắn, phản kháng hắn, sau đó nàng lui lại, chàng càng ép sát vào nàng, dùng tay giữ chặt eo cùng gáy nàng, làm nàng không thể động đậy được.

"Bệ hạ..." Răng môi quần lấy nhau, giọng nói của nàng mơ hồ không rõ, rồi nhanh chóng bị nụ hôn của chàng nuốt xuống, lưu lại một chuỗi những tiếng nước nỏ nhỏ nhỏ.

Cảnh Diễm cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt, hình như chỉ có Luyện Nguyệt Sinh mới có thể dập tắt, chàng cắn môi nàng, môi mỏng di chuyển đến chiếc cổ trắng ngần của nàng, nhẹ nhàng hít hít ở cổ nàng, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái, giống như mĩ vị tuyệt nhất trên đời, làm cho tim chàng nhộn nhạo, khó có thể kiềm chế.

Luyện Nguyệt Sinh dọa sợ tới mức toàn thân run rẩy, nàng bị Cảnh Diễm ôm vào trong ngực, quần áo hé ra, lộ ra một đầu vai bóng loáng mượt mà, cái yếm màu xanh nhạt như ẩn như hiện phía dưới quần áo, gọi lên dục vọng chôn sâu của chàng.

Đầu óc nàng lộn xộn, mặc cho chàng đặt nàng lên chăn đệm mềm mại, nàng vẫn chưa kịp phản ứng lại, trên người bỗng nhiên bị một cơ thể đè xuống.

Ngón tay thon dài nóng bỏng xoa lên bờ eo của nàng thì nàng đã hiểu tình hình trước mắt.

Chàng chàng chàng chàng chàng... Uống lộn thuốc gì!

Cảm giác nóng ướt trên vai làm cho toàn thân nàng run lên, nhưng Cảnh Diễm chưa thỏa mãn với điều này, chàng bắt đầu kéo quần áo nàng, mặt Luyện Nguyệt Sênh đỏ lên, nàng vươn ra hai tay giữ chặt bờ vai của hắn, đẩy chàng ra.

"Ngài nổi điên cái gì!" Luyện Nguyệt Sênh nhìn đôi mắt nhiễm tình dục của người nọ, mở miệng nói. Nàng có ý làm cho giọng nói của mình nghe ra tràn ngập uy nghi cùng lạnh lùng, nhưng sau khi bị Cảnh Diễm trêu đùa, âm thanh thoát ra khỏi miệng lại là mềm mại nhẹ nhàng, đến bản thân Luyện Nguyệt Sênh nghe đều không nhận được muốn mặt đỏ.

Cảnh Diễm nhìn nữ tử dưới thân, khoe môi khê nở nụ cười mỉm, nụ cười tùy ý tà mị, hắn nắm lấy tay nàng, khê hôn lên mu bàn tay nàng một cái, mắt nhìn nàng chăm chăm.

Quả nhiên nữ tử dưới thân nhũ mảy, sắc mặt đỏ rực lại càng thêm hồng, con mắt nàng đầy áp sợ hãi, trong suốt, cánh môi kiều diễm như hoa hải đường nở rộ, mái tóc đen hỗn độn, đáng người uyển chuyển, không có chỗ nào là không đẹp, khắp mọi nơi đều có thể đốt lên dục vọng của chàng.

"Nguyệt Sênh..." Giọng nói khàn khàn của chàng, mang theo ý cười trầm thấp, "A Sênh..." Tiếng cười nhẹ toát ra từ cổ họng, chàng cúi người, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của nàng, cúi đầu ngậm lấy vành tai nàng, nhẹ nhàng mút thỏa thích.

Cảm giác được cơ thể của nàng khê run rẩy, chàng xoa xoa tai nàng, giọng nói khàn khan: "A Sênh, ngoan ngoan."

Thực tế, nàng là thê tử của chàng, là Hoàng Hậu của chàng, chuyện thị tẩm này, vốn là hết sức bình thường, bọn họ cũng không phải là chưa từng có sự gần gũi da thịt, chỉ là lần đó đã lưu lại cho nàng ấn tượng rất xấu. Cảnh Diễm cũng tỏ vẻ lấy lệ không thêm quan tâm, sinh hoạt vợ chồng qua quýt, liên vội vàng kết thúc chuyện người không tình ta không nguyện.

Nhưng là hiện tại... phản ứng của Cảnh Diễm không hề giống lần trước; trực giác cho nàng biết, hiện tại Cảnh Diễm nhiệt tình như lửa, tuyệt đối là có vấn đề!

Cái yếm nhẹ nhàng khéo léo bị kéo xuống, Luyện Nguyệt Sênh không kịp suy nghĩ là xảy ra vấn đề ở điểm nào, nàng lại một lần nữa đẩy Cảnh Diễm đang nhiễm tình dục ra khỏi người nàng.

Cảnh Diễm không có vẻ gì là không kiên nhẫn, ngược lại là cười ôn hòa đa tình với Luyện Nguyệt Sênh, nàng thừa dịp kéo tấm chăn qua đắp lên người mình.

"A Sênh, không phải là nàng phải ngoan ngoan sao? Bằng không sau đó sẽ đau đấy." Hắn cười nhẹ, duỗi tay nắm lấy tay nàng.

Cơ thể nàng cứng đờ, hít sâu một hơi, hỏi: "Bệ hạ, ngài biết ta là ai không?"

Cảnh Diễm khê cúi đầu, mái tóc đen như mực che nửa khuôn mặt chàng, vẻ mặt chàng biếng nhác, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, hàm chứa nồng đậm tình dục, "A Sênh, đừng làm rộn." Giọng nói nhiễm tình dục hết sức mê hoặc người.

Còn biết nàng là ai, vậy hắn bây giờ rốt cuộc là phát điên vì cái gì!

Chàng tóm lấy tay nàng nhích gần đến bên môi, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm ngón trỏ của nàng, chưa bao giờ biết đến cảm xúc quá tuyệt vời như vậy làm chàng tình mê ý loạn. Ngón tay của nàng tinh tế thon dài, đẹp đến nỗi làm cho hắn không thể dời mắt, hắn cúi đầu xuống, từng cái hôn lên những đầu ngón tay xinh đẹp của nàng.

Luyện Nguyệt Sênh nằm ở trên giường, nhìn đế vương ngày xưa cao cao tại thượng mà lúc này lại có vẻ mặt si mê, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Ông trời ơi, toàn bộ thế giới đều không ổn rồi!!

Sai khi cảm khái như thế, nàng giật giật chân, kéo chăn xuống, một giờ đã kẻ đang si mê xuống giường xuống đất!

"Bệ hạ, ngài đừng phát điên!" Nàng mạnh mẽ ngồi dậy, buộc miệng nói ra.

Cảnh Diễm lăn từ trên giường xuống, đầu óc mông lung, hắn ngã ngồi trên mặt đất, mặt đã hết đỏ, đôi mắt mờ mịt đầy dục vọng. Ngay sau đó bên tai vang lên một câu nói của Luyện Nguyệt Sênh, lập tức cảm thấy máu toàn thân đã yên tĩnh lại. Chính giữa tình nồng, nàng lại đá chàng xuống giường, uy nghiêm của đế vương ở đâu! Trong thoáng chốc Cảnh Diễm có thể suy nghĩ, đầu chàng đau, chàng đè lên huyết Thái Dương trên trán đang nhảy thành thịch, đứng dậy.

Luyện Nguyệt Sênh ôm tấm chăn co vào bên trong giường, ánh mắt cảnh giác nhìn hắn, dường như sợ hãi một giây nữa chàng sẽ nhào tới.

Cảnh Diễm nhìn trên người giường, ngạc nhiên; đột nhiên trong não nảy ra một đoạn ký ức ngắn, đều là những chuyện vừa xảy ra. Trong lòng cực kỳ kinh hãi, chàng không thể tin đó là những hành động của mình, nếu không phải Luyện Nguyệt Sênh đá chàng ra, thì có phải là chàng sẽ theo cảm giác của bản thân mà muốn cưỡng bức nàng?!

Nàng kéo kéo vạt áo ở đầu vai, tấm chăn bao bọc quanh người, nhìn vẻ mặt thay đổi liên tục của Cảnh Diễm, mấp máy môi, "Bệ hạ..."

Cảnh Diễm lập tức quay mắt lại nhìn thẳng vào mắt nàng, Luyện Nguyệt Sênh nhìn thấy thì lại rút người vào bên trong, mặt đỏ bừng, gò má trắng tái đi,

"Bệ hạ, người không sao chứ..."

Cảnh Diễm ngậy ngẩn, đưa tay đề lên huyệt Thái Dương đang đau, âm thanh khàn khàn, "Trẫm..." ngập ngừng, "Vừa rồi...Trẫm..." Không biết nên nói cái gì.

Luyện Nguyệt Sênh quyết tâm độc ác đá Cảnh Diễm từ trên giường xuống, nếu đặt ở chỗ cung phi khác, cho các nàng một trăm lá gan đều không dám làm thế, không chỉ là không dám, có lẽ đã sớm trầm luân bên trong sự nhiệt tình của Cảnh Diễm. Cho nên lúc này, Luyện Nguyệt Sênh vô cùng lo lắng Cảnh Diễm sẽ tính sổ với nàng.

Dù sao nàng là phi tử của chàng, thị tẩm là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nàng không những không thị tẩm, còn đá cừu ngu chí tôn Hoàng Đế xuống giường, đây là tội đại bất kính, càng là làm mất thể diện Cảnh Diễm.

Nếu chàng truy cứu, nàng cũng không thể phản kháng. Nhưng mà; loại chuyện giường chiếu này, nói ra cũng mất mặt, nếu Cảnh Diễm muốn phạt, có lẽ cũng không biết phạt nàng như thế nào.

Cảnh Diễm vẫn chưa hề bình tĩnh sau cơn khiếp sợ, dục vọng của chàng đối với Luyện Nguyệt Sênh, còn ý đồ cưỡng bức nàng muốn nàng khuất phục...

Này này đây... Sao có thể xảy ra chuyện này!

Nhưng, chuyện không có khả năng phát sinh trên người chàng vậy mà lại đã diễn ra, cũng may tất cả mọi hành động đều ngừng kịp lúc, không tạo ra sai lầm lớn.

"..." Cảnh Diễm rũ tay xuống, nhìn Luyện Nguyệt Sênh, âm thanh khàn khàn như trước, "Trẫm cũng không biết sao lại như vậy, từ lúc đến chỗ nàng trẫm liền choáng đầu hoa mắt, giống như... Trẫm không thể nào khống chế nổi mình vậy." Ban đầu chàng chỉ định ngồi với nàng; nghe nói nàng nhìn thấy thì thế, sợ nàng buổi tối ngủ không an tâm, nằm bên cạnh là một người đàn ông, có lẽ sẽ làm nàng yên tâm hơn, nhưng không nghĩ rằng sự tình biến thành tình huống này, làm hắn rất xấu hổ, xấu hổ đến mức lời nói đến bên miệng thì cũng không nói ra được, càng không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

"... Xin lỗi..." Sau một lúc lâu, Cảnh Diễm liếc mắt, ngập ngừng nói.

Luyện Nguyệt Sênh không nói chuyện, nàng cũng biết chuyện này không phải là thực tâm Cảnh Diễm muốn làm thế.

Cảnh Diễm cũng không nán lại lâu, sửa sang lại quần áo, tùy ý sửa sang lại đầu tóc, khoác áo choàng rơi trên đất lên người, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Cấm túc

Hắn gọi Triệu Hoài Sinh vào, "Người trở về Tuyên Chính điện, kiểm tra trong bát canh do Thiên tiếp dư đưa đến có vấn đề hay không." Nhỏ giọng phân phó, "Lúc đi phải cẩn thận, đừng để người khác chú ý."

Triệu Hoài Sinh rón ra rón rén tiến vào, nghe phân phó này thì hơi sững sờ, sau đó tuân lệnh đến. Hắn chờ ở bên ngoài, ở trong này động tĩnh ở trong này lớn như vậy, hắn cũng nghe thấy được, hắn thấy vài người Hồng Tư Thanh Linh xấu hổ sắc mặt đỏ bừng, liền để cho các nàng đi ra bên kia ngồi, nơi này để hắn trông giữ là được, nào ngờ hắn còn chưa nói gì, bệ hạ đã gọi hắn vào.

Ngon đèn trong điện hơi tối, hắn cúi đầu nhìn trộm; vẫn nhìn thấy rõ trên mặt bệ hạ đã lui sóng tình.

Triệu Hoài Sinh vừa đi, ngay sau đó Cảnh Diễm đi đến suối nước nóng tắm nước lạnh đến.

Thủ đoạn nữ nhân hậu cung mờ mịt, hắn cũng biết, những phản ứng vừa rồi của hắn, hắn cũng đã nhận thấy có rất nhiều chỗ không bình thường.

Bỏ thuốc cho hắn có lẽ nào là Thiên tiếp dư? Như bị một chậu nước lạnh dội lên đỉnh đầu, Cảnh Diễm kinh ngạc đồng thời sắc mặt cũng khó coi, nàng làm sao có thể sử dụng thủ đoạn thấp kém này?

Luyện Nguyệt Sênh ở bên trong trong điện mặc quần áo, làm tổ trong ổ chăn, nàng nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở bên ngoài, dường như còn có tiếng người nói khe khẽ.

"Bệ hạ... Kia canh lý có chút ít thuốc thúc tỉnh. Bởi vì lượng quá ít, cũng sẽ không để người dùng thì bị phản ứng ngay, trong khoảng hai khắc sẽ có phản ứng."

Triệu Hoài Sinh trên đường trở về Tuyên Chính điện, mơ hồ phát hiện ra có điểm bất thường, cảm canh vẫn còn một nửa đi tìm Thụý Đình hiều vài phần

y lý, sau một phen kiểm tra, tra ra trong canh có thêm được liệu.

Canh là do Thiên tiếp dư đưa đến, cũng chính là Thiên tiếp dư có âm mưu hạ được! Trong lòng Triệu Hoài Sinh ngẫm nghĩ nữ nhân này ăn gan hùm mật gấu.

Cảnh Diễm trầm ngâm chốc lát, thấp giọng nói: “Người lại đi dò tra chỗ Thiên tiếp dư, sau khi đưa canh này đến, nàng đang làm cái gì.”

Triệu Hoài Sinh đáp một tiếng, quay người lui ra.

Bên ngoài tĩnh một lúc, rồi lại vang lên tiếng bước chân. Luyện Nguyệt Sinh quán trong tấm chăn, nhìn thấy người nọ khép bộ nguyệt sắc trường bào lại, mái tóc đen bị ướt một nửa xõa xuống, từ ngọn tóc nhỏ xuống những giọt nước, thấm ướt áo choàng. Hấn sắc mặt trắng tinh, đôi mắt trong sáng, khỏe mắt xéch mạng theo tới tấp như ẩn như hiện.

Luyện Nguyệt Sinh căng thẳng, hấn sẽ không thật sự muốn tính sổ với nàng chứ!

Cảnh Diễm giả bộ lơ đãng ngắm nàng, ngồi ở trên mép giường, “Vừa rồi...” Ngừng lại hồi lâu, không nói nốt câu.

Luyện Nguyệt Sinh nghiêng người nằm ở bên trong, thấy người nọ nghiêng người ngồi, khẽ cúi đầu, con ngươi lấp lóe, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Trước khi Trầm đến đây, có uống một chung canh.” Hấn từ từ mở miệng, mái tóc ướt rơi từ trên đầu vai hấn xuống dưới, “Nghe Triệu Hoài Sinh nói người nhìn thấy thi thể được vớt lên khỏi hồ Bồng Lai, trầm lo lắng người bị dọa thì nghĩ là đêm nay ở lại đây cùng nàng, chuyện vừa phát sinh, trầm thực sự rất xin lỗi nàng.”

Hấn nói một câu có lời mở đầu mà không có đoạn sau, cứ để Luyện Nguyệt Sinh nghe không hiểu, nhưng Cảnh Diễm thẳng thắn như thế, vẫn làm cho nàng cực kỳ kinh ngạc. Theo thông thường thì lúc này đây, hấn đáng lẽ phải có thái độ cứng rắn với nàng kèm theo châm chọc khiêu khích mới đúng chứ?!

Luyện Nguyệt Sinh không nói chuyện, sau một lúc Cảnh Diễm do dự, chần chờ nói: “Nếu cả hai đều từng nói muốn chung sống hòa bình, Trầm cũng không dấu nàng...” Giọng nói của hấn hơi trầm xuống, “Trước khi đến đây, Thiên tiếp dư sai người dâng lên một bát canh, Trầm dùng mấy ngụm, khi đến chỗ nàng thì có chút...” Hấn im lặng, hình như có chút ngại ngùng xấu hổ.

Cảnh Diễm nói úp mở, Luyện Nguyệt Sinh ngay lúc này không hiểu là hấn đang muốn nói tới điều gì, nhưng sau một phen suy nghĩ, vẫn có thể hiểu đôi chút.

Hành vi quái lạ của Cảnh Diễm có liên quan đến bát canh của Thiên tiếp dư. Nàng đảo mắt, thử thăm dò mở miệng, “Canh đó có vấn đề...”

Cảnh Diễm hơi giật mình, nhắm mắt gật gật đầu, “Trầm đã phái Triệu Hoài Sinh đi tra xét, bên trong canh đó có được vật trợ hứng.”

Nàng tỉnh một chút, nghi vấn: “Không thể nào, Thiên tiếp dư không có ở bên cạnh ngài, vì sao lại muốn thêm được này?”

“Thuốc này sẽ phát tác sau hai khắc chung, tính thời gian từ lúc Trầm dùng canh kia, đi đến chỗ nàng, thời gian cũng khoảng đây.” Cảnh Diễm hơi nghiêng mắt nhìn nàng, “Trầm phái Triệu Hoài Sinh tiếp tục đi tra sau khi đưa canh này đi thì Thiên tiếp dư đang làm gì.”

Luyện Nguyệt Sinh trầm mặc, vươn tay cài mấy sợi tóc ra phía sau tai, nói: “Nếu là như vậy, bệ hạ cũng không cần quá tự trách.”

Cảnh Diễm nghe vậy liếc mắt nhìn nàng, đôi mắt hơi chút kinh ngạc.

“Bệ hạ không chủ định làm thế, đó là chịu sự khống chế của thuốc, cũng quên sự việc vừa xảy ra đi.” Nàng nhìn hấn, chậm rãi nói hết, đôi mắt trong veo, khuôn mặt bình tĩnh.

Cảnh Diễm cảm giác được nàng có dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm, không biết vì sao có chút mất mát, hấn ngượng ngùng mở miệng, “Nàng có thể nghĩ như vậy... Thực là tốt quá.” Dừng một chút, “Bằng không Trầm không biết nên đối mặt với nàng như thế nào.”

“Có sự hiểu lầm, thần thiếp vẫn phân biệt được, tuyệt đối không trách tội bệ hạ.”

Sau khi biết rõ chàng không có ý định đó, Luyện Nguyệt Sinh thờ phào nhẹ nhõm, nàng thấy trên mặt hấn có vẻ phiền muộn, liền nói: “Bệ hạ không cần để ý, đều là hiểu lầm, hai chúng ta coi như không có sự tình gì xảy ra là được rồi.”

Nàng càng là không để ý như vậy, hấn càng không hiểu vì sao có cảm giác mất mát. Nhớ tới lúc viên phòng mấy tháng trước, cả hấn cùng nàng đều là tâm không cam tình không nguyện, cho tới bây giờ, nàng vẫn là đáng về đây, nếu không phải thế thì đã không đá hấn xuống giường. Nhưng còn hấn, không hiểu vì sao lại mất mát đồng thời còn cảm thấy không cam lòng, chẳng lẽ nàng cứ chán ghét bị hấn chạm vào sao!

Suy nghĩ vốn không có tồn tại này làm Cảnh Diễm chột cả kinh, hấn đứng dậy, quay lưng về phía Luyện Nguyệt Sinh, “Nàng ngủ trước đi, Trầm đi lau tóc.” Hấn muốn nhanh chóng đến một nơi không nhìn thấy nàng!

Luyện Nguyệt Sinh nhìn bóng lưng hấn, “Đội đã.” Dừng lại, “Bệ hạ, thần thiếp vừa rồi đã quên hỏi, nếu như chuyện này đúng là do Thiên tiếp dư gây ra, bệ hạ định làm sao?”

Cảnh Diễm ngẩn ra, trầm mặc một lát sau nói: “Loại chuyện ti tiện này, Trẫm sẽ tự phạt nàng.” Hẳn quả thật chưa từng nghĩ nếu có chuyện do Thiên tiếp dư gây ra thì xử lý như thế nào.

Luyện Nguyệt Sinh im lặng, âm thanh mơ hồ trầm xuống, “Phạt như thế nào?”

“Cảm tức...” Hắn quay đầu, “Nàng cảm thấy thế nào?”

“Vì sao lại hỏi thần thiếp.” Luyện Nguyệt Sinh giả bộ kinh ngạc, “Thiên tiếp dư là phi tử bệ hạ, trừng phạt nàng như thế nào, bệ hạ có thể tự quyết định thôi, không cần hỏi thần thiếp.”

Cảnh Diễm sùng sốt, liền hỏi: “Nàng lo lắng Trẫm sẽ bao che cho Thiên tiếp dư?”

Luyện Nguyệt Sinh không nói chuyện, mắt hơi chuyển động, liền nghe Cảnh Diễm nói tiếp: “Công và tư rõ ràng, Trẫm tuyệt đối không bao che cho nàng ấy.”

“Không phải Bệ hạ rất thích Thiên tiếp dư sao?” Nàng nhìn hắn, “Thật sự có quyết tâm phạt nàng ấy?”

“...”

Mái tóc đen vẫn còn ướt che một bên mặt của hắn, Luyện Nguyệt Sinh không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, thì nghe hắn trầm giọng nói: “Trẫm thích nàng ấy, phần lớn xuất phát từ thiện lương ôn nhu của nàng, sự thông tình đạt lý khéo léo lòng người của nàng, nàng ấy ở bên cạnh Trẫm nhiều năm như vậy, sao có thể nói là không có cảm tình?”

Một khi loại thiện lương ôn nhu thông tình đạt lý xuất hiện một chút chênh lệch, sẽ làm cho hắn không chấp nhận được, hắn sẽ có phát hiện, Thiên tiếp dư hiện tại so với trước kia, có sự khác biệt, dường như là muốn quấn hắn vào bên cạnh mình vậy. Nàng càng lúc càng trắng trợn, được sùng mà kiêu, quả thực là không thể lên được mặt bàn.

Luyện Nguyệt Sinh không tiếp lời, thấy Cảnh Diễm xuyên vào tầm mắt của mình, lập tức nhắm hai mắt lại.

Hôm sau, trước khi Cảnh Diễm lâm triều, Triệu Hoài Sinh đến đây báo cáo, xác định sau khi Thiên tiếp dư đưa xong chung canh, liền thu thập xong dụng cụ đi Tuyên Chính điện, nhưng khi nàng đến Tuyên Chính điện, Cảnh Diễm đã đến Phụng Tê cung.

Theo cung nhân đang canh ở bên ngoài Tuyên Chính điện, vẻ mặt Thiên tiếp dư biến đổi như màu sắc, cuối cùng phát tay áo rồi đi, bước đi khó giấu được sự tức giận.

Lúc lâm triều, Cảnh Diễm nhắc chuyện Cao Vĩ, sau khi sáng tỏ sự việc hành thích Luyện Ngọc Hành, Cảnh Diễm bắt hắn tống vào tù, lại chậm chạp không có đề cập xử trí hắn như thế nào. Sau này Cao Ti tự sát, Cảnh Diễm cũng không có đề cập đến chuyện Cao Vĩ.

Chuyện của Cao Vĩ cũng không đơn giản chỉ là hành thích, phía sau hắn còn có người thao túng hắn.

Lời này vừa nói ra, cả triều ồ lên.

Cho dù là Luyện Minh Hiền cũng kinh ngạc.

Ý của Cảnh Diễm là, trước tiên giam giữ Cao Vĩ, Bệ hạ còn muốn tiếp tục tra án, tra ra người đứng phía sau tất cả những việc này.

Thời điểm việc này truyền đến tai Luyện Nguyệt Sinh, nàng còn đang rầu chuyện của Cao Ti. Không thể không nói, nàng cùng Cảnh Diễm được tính là cơ hai đều bận rộn.

Người cung nữ chết thuộc cung Đức phi tên là Băng Dao, là nội thị cung nữ, có quan hệ tốt với Đại cung nữ Hương Mai bên cạnh Đức phi, theo lời Hương Mai nói, Băng Dao gan nhỏ, người thành thật, nói chuyện đều không dám lớn tiếng, ở trong cung Ngọc Trinh làm việc rất là nghiêm túc. Mấy ngày nay Băng Dao cũng không có điểm khác thường nào, nàng đột nhiên mất tích, chết ở hồ Bồng Lai, Hương Mai có nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến.

Bởi vì Băng Dao thật sự chỉ là một người quá thông thường, tuy nói là cũng hơi thanh tú, nhưng nhát gan đến mức nói chuyện cũng không dám nói to, thì có thể đắc tội người nào? Hoặc nên nói là nàng giết Cao Ti?

Hai chuyện tuy rằng ở phát sinh cùng một khoảng thời gian, khéo léo lồng vào nhau, cho người khác hai việc này có quan hệ với nhau. Nhưng Luyện Nguyệt Sinh vẫn cảm thấy việc Băng Dao chết không có bất cứ quan hệ nào đến việc Cao Ti chết.

Ngay thời điểm Luyện Nguyệt Sinh trầm tư suy nghĩ, Cảnh Diễm đang ở Tuyên Chính điện duyệt án tông tuyên đem Thiên tiếp dư đang chờ ở bên ngoài vào điện.

Hôm nay một cái nhăn mày một nụ cười của Thiên tiếp dư đều mang theo một cỗ mềm mại đa tình, trên tay nàng bưng khay, bước sen, khéo léo cười tươi đi đến phía trước bàn, đặt khay lên bàn.

Khuôn mặt Cảnh Diễm lạnh lùng, khóe môi khẽ nhếch lên thành nụ cười, nhìn nàng dâng cho mình bát canh hạt sen, múc một muỗng nhỏ.

“Gần đây Bệ hạ quá vất vả rồi, thiếp đặc biệt chưng hạt sen canh cho ngài, mời ngài nếm thử.” Thiên tiếp dư cười, âm thanh kiều mỹ.

Cảnh Diễm nhìn nàng, “Nàng có tâm rồi.” Hắn cười nhạt, uống một ngụm trên nàng tay, sau lại nói: “Những ngày này thân mình nàng không tốt, không phải Trẫm đã dặn dò nàng nghỉ ngơi cho khỏe sao?”

Nàng thấy nụ cười trên mặt Hoàng Đế, cũng không dịu dàng như trước, cảm thấy bất an nhưng về mặt không đổi nói: “Đó đều là bệnh cũ, chỉ là lần này nghiêm trọng hơn, ở trên giường nằm lâu như vậy, đến cả việc đi săn đều không có đi được.” Đôi mi thanh tú hơi nhăn lại, “Có đôi khi thiếp vô cùng chán ghét cái cơ thể yếu đuối này.” Vừa nói vừa múc một muỗng đưa đến miệng Hoàng Đế.

Cảnh Diễm không tiếp tục dùng, hần thoải mái mở án tông lục, giống như không chú ý hỏi đến: “Nghe cung nhân nói, hôm qua nàng đến đây; thế là có chuyện gì cần tìm Trẫm?”

Nghe vậy, tim Thiên tiếp dư đập mạnh, giường môi mỉm cười, “Vâng, thiếp có đến.” Dừng lại trong thoáng chốc, “Trước đó thiếp đã sai người đưa một chung canh đến đây, sau đó thì thiếp muốn tới đây hỏi xem có hợp khẩu vị của bệ hạ không mà thôi.”

Cảnh Diễm im lặng, mắt nhìn sang nàng, cười cười, “Thực hợp khẩu vị Trẫm, ái phi thật có tâm.”

Không biết có phải là nàng bị ảo giác không, Thiên tiếp dư cứ cảm thấy hiện tại khí thế quanh cơ thể Hoàng Đế không đúng; khóe mắt nụ cười trên môi đều có chút lạnh lùng, tay nàng run run, dịu dàng cười nói: “Bệ hạ thích là tốt quá rồi.”

Mắt Cảnh Diễm nhìn về phía án tông, khuôn mặt lạnh lùng, “Thiên Bạch, Trẫm có phải là quá mức sùng ngời hay không?”

Thiên tiếp dư sùng sốt, “Bệ hạ?” Hần gọi nàng là Thiên Bạch? Nàng không có nghe lầm chứ!

“Trẫm thật sự là quá mức sùng ngời, sùng ngời đến mức ngời thị sùng mà kiêu, không biết kiêng nể gì.” Hần liếc nhìn nàng, “Có nhớ chuyện ngời đã làm gần đây không?”

Lần này Thiên tiếp dư sùng sờ thật sự.

“Đừng tưởng rằng Trẫm không nhắc đến tức là Trẫm không biết, chẳng qua là dung túng ngời.” Khuôn mặt hần hờ hững, “Cầm tức ngời trong Quảng Lăng cung, suy nghĩ thật kỹ gần đây mình đã làm những chuyện gì.”

Tác giả có lời muốn nói: Đã nói muốn cho Cảnh Diễm một điểm phúc lợi, khổ nỗi dụng phải nghiêm trị

Tạo sao, hiện tại liên chuàng đều không thể viết! Phía dưới như có cái này chữ, ta hội tự động thay thế vì ——[gạch đi] bọn họ lên thuyền, nàng ở trên giường lõ nằm [gạch đi] oa nhóm còn có vạn năng giường! Bọn họ thượng giường!

Chúng ta kế tiếp ăn mấy tháng thức ăn chay đi kịch tình lưu làm sao, ta hội tận lực ngược gây án [nơi này nên có tiếng vỗ tay

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Liễu tổ thái phi

Luyện Nguyệt Sinh ra phán quyết cuối cùng là Cao tài nhân tự sát bỏ mình, Đức phi trong cung chết rồi cái cung nữ chuyện tình khác tác điều tra.

Lúc tin tức này truyền đến tai mọi người thì tin tức Thiên tiếp dư bị bệ hạ cầm tức cũng truyền tới ngay sau đó.

Lập tức liền bao phủ chuyện của Cao Ti.

Có thể thấy Thiên tiếp dư gây thù hằn với bao nhiêu người trong hậu cung.

"Chiêu dung chủ tử, ngài nhất định phải giúp Thiên tiếp dư!" Hàm Ngải quý trước mặt Chiêu dung, vẻ mặt vội vàng.

Nhắm chiêu dung bụng ly trà, liếc nhìn Hàm Ngải ở phía dưới, nhếch khóe môi, "Bệ hạ phạt cầm tức nàng, bản cung có thể giúp nàng cái gì?"

Hàm Ngải vội la lên: "Chiêu dung chủ tử, từ trước đến nay đều là nhờ ngài chỉ điểm cho chủ tử nhà ta, lần này nàng gặp đại nạn, mong Chiêu dung chủ tử giúp Thiên tiếp dư một phen." Vẻ mặt thành khẩn.

Sau lần Hàm Ngải chịu phạt gây thì bị Thiên tiếp dư huấn, cũng không dám ý vào thân phận Thiên tiếp dư tác phúc tác uy trong cung, bây giờ cũng thành thật.

Mắt Nhâm chiêu dung chuyển động, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hàm Ngải "Trở về nói cho nàng biết, nàng tự cho mình là thông minh nên đã làm gì, nàng hãy cẩn thận ngắm lại." Dừng lại, "Thiên tiếp dư bị cấm túc, người chạy đến chỗ bản cung, người là ngại chủ tử người bị phạt quá ít, còn muốn phạt thêm sao?"

"Không không." Hàm Ngải sợ hãi lắc đầu, "Là chủ tử bảo nô tỳ đến tìm ngài, nói ngài nhất định có biện pháp cứu nàng!"

"Bản cung không có cách nào khác." Nhâm chiêu dung đặt ly trà xuống, lạnh lùng nói: "Đây đều là nàng tự làm tự chịu, tự thực ác quả, không quan hệ đến bản cung."

Hàm Ngải còn muốn tranh cãi tiếp, bị ánh mắt lạnh lẽo của Nhâm chiêu dung dọa sợ tới mức phải rời đi.

Hàm Ngải có quan hệ tốt với Thiên tiếp dư khi còn là cung nữ ở Đông cung, giao tình không phải là cạn, Thiên tiếp dư làm thế nào để ngồi vào vị trí này thì cũng biết rõ ràng. Chính vì vậy, nàng mới có thể e ngại Nhâm chiêu dung như thế.

Lúc trước Nhâm chiêu dung ở trong Đông Cung là Nhâm lương viện, tính tình thanh cao cao ngạo, đối nhân xử thế đều lạnh nhạt, không thích giao lưu với người khác, ở trong Đông Cung thường một mình. Nhưng nàng sắc nghệ song toàn, tài văn chương tinh tuyệt, đàn tỳ bà rất tuyệt, vậy mà lại lọt mắt Cảnh Diễm, cho nên lúc còn ở Đông cung, Nhâm chiêu dung cũng tương đối được sủng.

Một người như vậy mà sau lưng lại giúp đỡ Thiên tiếp rất nhiều. Trước khi Nhâm chiêu dung không vào Đông cung, Thiên tiếp dư chỉ làm tròn bổn phận của một cung nữ, sau khi Nhâm chiêu dung vào cung, Thiên tiếp dư bắt đầu thỉnh thoảng quyền rũ Cảnh Diễm.

Có thể nói, nếu không có Nhâm chiêu dung, thì không có Thiên tiếp dư hiện tại. Nếu không thì với tính tình cứng chỉ số thông minh của Thiên tiếp dư, nàng không phải bị người ta mưu hại đến chết thì vẫn là luôn làm cung nữ đến tuổi rồi khỏi cung.

Thiên tiếp dư luôn luôn nghe lời Nhâm chiêu dung, nhưng là gần đây nàng lại không muốn nghe lời nàng ta, bởi vì nàng cho rằng bản thân mình còn được sủng hơn nàng ta, thì không còn cần thiết đi nịnh nọt lấy lòng nàng, nàng muốn một cước đá văng Nhâm chiêu dung, sau đó dựa vào thủ đoạn của mình để tiếp tục thượng vị.

Loại tâm tư nhỏ bé này, Nhâm chiêu dung vừa thấy lập tức nhìn thấu, cho nên nàng thích nghe ngóng xem Thiên tiếp dư tìm đường chết, đến bây giờ cuối cùng bản thân nàng cũng tìm đường chết.

Đặng nào nàng cũng tính lợi dụng Thiên tiếp dư từ đầu, nguyên nhân Nhâm chiêu dung được sủng, cũng không rời khỏi việc Thiên tiếp dư thổi gió bên gối. Nàng giữ thanh cao, không làm nổi chuyện mất thể diện, nhưng nàng lại muốn được sủng, nghĩ tới nghĩ lui, lập tức cảm thấy cung nữ Thiên tiếp dư là một đối tượng có thể lợi dụng.

Đến bây giờ, địa vị Nhâm chiêu dung cùng ân sủng của hoàng đế đều đã ổn định, mục đích đã đạt đến. Nhưng không nghĩ tới, Luyện Nguyệt Sinh từ trên trời rơi xuống, nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt Nhâm chiêu dung liền u ám.

Lúc này trong Phượng Tê cung, Từ Vân nói cho Hoàng Hậu nghe tin tức mình vừa có được.

Thiên tiếp dư bị cấm túc, vài người Hồng Tư nghe thấy đều là vỗ tay bảo hay, đem ra so sánh, Luyện Nguyệt Sinh bình tĩnh lại, bởi vì nàng đã biết.

"Nương nương, nô tỳ cảm thấy rất đáng nghi, Thiên tiếp dư vừa bị cấm túc, Hàm Ngải lập tức chạy đến chỗ Nhâm chiêu dung. Nghe nói khi nàng đi ra thì cả đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt cũng rất uể oải." Từ Vân nói.

"Nhâm chiêu dung cùng Thiên tiếp dư có quan hệ không tệ." Luyện Nguyệt Sinh không nhanh không chậm nói, "Có lẽ là Thiên tiếp dư để Hàm Ngải đi qua tìm nàng hỗ trợ."

Thanh Linh suy nghĩ nói: "Nương nương, Thiên tiếp dư đã bị hạ lệnh cấm túc, người trong cung của nàng không thể ra ngoài, Hàm Ngải đi ra ngoài, người nhìn thấy nàng có lẽ cũng không có mấy người, nương nương, chẳng lẽ người đề mặc như vậy không quan sao?"

Luyện Nguyệt Sinh trầm tư, liền nói: "Đi đến Quảng Lăng cung, phạt Thiên tiếp dư quỳ một canh giờ ngoài cửa Quảng Lăng cung."

"Nương nương có cần phải viết chỉ?" Thanh Linh hỏi.

Luyện Nguyệt Sinh lắc đầu, nhìn Thanh Linh cùng Hoàng Dương: "Hai người đi là được."

Thanh Linh, Hoàng Dương lĩnh mệnh rời đi, Luyện Nguyệt Sinh gọi Từ Vân đến, "Người đã điều tra đến đâu rồi?"

Từ Vân hạ thấp giọng xuống, "Hồi nương nương, nô tỳ đã điều tra rõ ràng mọi việc Nhâm chiêu dung làm trong Đông Cung, thời điểm nàng mới vào Đông cung kỳ thật cũng không được sủng, là ba tháng sau đột nhiên được bệ hạ chú ý." Ngáp ngừng, "Bên trong này có chuyện ẩn giấu."

"Nói như thế nào?" Luyện Nguyệt Sinh dựa vào giường êm, mắt nhìn nghiêng ra phía cửa sổ mở, nghịch vòng tay mã não trên cổ tay.

Từ Vân khom lưng đến gần Hoàng Hậu, nói nhỏ vào tai nàng.

Luyện Nguyệt Sinh chuyển mắt, cười ra tiếng, "Bản cung chưa từng nghĩ đến." Nàng cảm thán, "Luôn cho rằng Thiên tiếp dư là người không đơn giản, không nghĩ đến Nhâm chiêu dung ra sức ở phía sau."

Từ Vân trầm ngâm nói nhỏ, "Nương nương, Nhâm chiêu dung thủ đoạn không thấp, lòng dạ sâu đậm, nếu không phải là nô tỳ cố ý điều tra, nàng không biết còn giấu giếm tài nghệ đến khi nào." Ngừng lại thoáng chốc, giọng điệu lo lắng, "Huống chi nàng cũng biết chuyện nương nương bị bắt cóc, vạn nhất để lộ tiếng gió thì nên làm thế nào cho phải?"

"Cái này thì không có gì đáng ngại." Luyện Nguyệt Sinh nói; "Nếu là nàng là người thông minh, tự nhiên biết làm như thế nào để đảm bảo an toàn cho bản thân, nếu là nàng không muốn sống thì có thể báo tin ra ngoài." Nàng cười với Từ Vân, "Hơn nữa, sẽ đơn giản coi những lời đó là lời đồn nhảm để xử lý."

Nàng một trăm giọng, "Chỗ Nhâm chiêu dung phái người nhìn chăm chăm đi."

Từ Vân đáp ứng, lại nghe Hoàng Hậu nói tiếp: "Chuyện Đức phi tra thế nào rồi?"

"Chuyện Băng Dao không khác những gì Hương Mai nói." Từ Vân trả lời.

Luyện Nguyệt Sinh sầm mặt gật gật đầu, cho Từ Vân lui xuống.

Lại nói tiếp đến Thiên tiếp dư bị Luyện Nguyệt Sinh hạ lệnh phạt quỳ, nhịn xuống bức tức, kéo cái miệng, quỳ trước cửa Quảng Lăng cung.

Đế Hậu một trước một sau hạ chỉ trừng trị Thiên tiếp dư, không biết bao nhiêu người cười thầm trong đêm.

Quảng Lăng cung là chung phồn hoa nhất Tây cung, phía trước là vườn hoa phía sau là hồ nước, số lượng người qua lại mỗi ngày đều cực lớn. Nghe nói Thiên tiếp dư bị phạt quỳ, cố ý hóa trang, mang theo người giả bộ đi ngang qua, vây xem.

Qua qua lại lại không ít người, làm Thiên tiếp dư ước gì có một cái lỗ chui đi xuống! Thật sự là quá mất mặt, về sau nàng làm như thế nào có chỗ đứng trong cung nữa!

Lúc đó, Cảnh Diễm phê duyệt tấu chương trong Tuyên Chính điện, tin tức này do Triệu Hoài Sinh báo cho hắn.

Nghe nguyên nhân vì sao lại phạt, hắn hơi gật đầu, nói, "Nên phạt, quân giáo cung nhân không nghiêm, chủ tử khó chối tội." Hắn ngừng viết, nhìn Triệu Hoài Sinh, "Là cái cung nữ gọi là Hàm Ngải?"

"Bẩm bệ hạ, chính là Hàm Ngải." Triệu Hoài Sinh trả lời.

Cảnh Diễm khẽ nhíu nhíu mày, cho Triệu Hoài Sinh đi xuống.

Ba ngày sau, Hoàng cung nghênh đón mẹ đẻ Tề vương là Liễu tổ thái phi Liễu Tổ Nhi, Luyện Nguyệt Sinh tự mình đi đón.

Luyện Nguyệt Sinh chưa bao giờ thấy Liễu tổ thái phi, nếu không phải là nàng đi xuống từ giá xe sang trọng, nàng gần như là nhận không ra.

Liễu tổ thái phi năm nay là ba mươi tám, da thịt trắng như tuyết, tóc đen như mây, dung nhan kiều ngiên, bộ dáng đoan chính, hoàn toàn nhìn không ra tuổi tác, nhìn dung nhan bây giờ của nàng có thể tưởng tượng đến khi nàng còn trẻ thì khuynh thành lệ sắc đến mức nào. Nàng và Cảnh Dật đứng cạnh nhau, người không biết còn tưởng đó là tỷ tỷ muội muội Cảnh Dật.

Sợ hãi thần phục bảo dưỡng của Liễu tổ thái phi, Luyện Nguyệt Sinh cúi người hành lễ.

Liễu tổ thái phi mỉm cười, nâng Luyện Nguyệt Sinh dậy, "Đây là Hoàng Hậu nhi." Nàng giọng nói trong trẻo dịu dàng, "Lúc đại hôn người và bệ hạ, thần thể ai gia không thoải mái nên không đến kinh thành, bỏ lỡ việc vui như thế, phần lễ này coi như tâm ai gia bổ sung cho người cùng bệ hạ." Nói xong, liếc mắt cho nha hoàn đứng một bên.

Luyện Nguyệt Sinh giả vờ chối từ, "Tổ thái phi nói quá lời, khi đó hi lễ hoàng thúc đã đưa, nào có đạo lý thần thiếp lại thu thêm lần nữa."

Liễu tổ thái phi vỗ vỗ của nàng tay, "Đó là Dật nhi đưa, đây là ai gia đưa, đương nhiên là không giống nhau rồi."

Cảnh Dật vẫn luôn yên lặng cười ở bên cạnh lúc này cũng lên tiếng, "Nương nương nhận lấy đi, đây cũng là tâm ý của mẫu phi."

Cứ như thế, Luyện Nguyệt Sinh cảm ơn Liễu tổ thái phi, thu lễ đưa xuống dưới.

Người đi đến chỗ Thái Hậu trước, Luyện Nguyệt Sinh dẫn Liễu tổ thái phi cùng Cảnh Dật đến Từ Ninh cung.

Thái Hậu cho dù không chào đón Liễu thị cũng cười ôn hòa trò chuyện một chút nàng, hai người ngồi chung một chỗ, nhìn thì nghĩ cảm tình cực tốt, nhưng tâm tư lại không giống nhau.

Luyện Nguyệt Sinh âm thầm nâng mắt đánh giá Liễu tổ thái phi cùng Thái Hậu, vẫn cảm thấy dung nhan Thái Hậu tốt hơn, Liễu tổ Thái Hậu không thể so.

Nguyên nhân lúc trước Liễu thị không đến kinh thành tham gia tiệc mừng, hơn phân nửa cũng là nàng không muốn gặp Thái Hậu.

Luyện Nguyệt Sinh uống trà ở phía dưới, nghe Liễu tổ thái phi ở bên trên nói: "Hôn sự của Dật nhi vẫn là chuyện cấp bách của ta, để hấn đón dâu những hấn còn không cưới, ngay cả ta đều không biết làm sao với hấn. Vẫn là bệ hạ có biện pháp, ta cũng an tâm rồi."

Vừa dứt lời, ngoài điện vang lên những tiếng bước chân, lập tức có giọng lạnh lạnh của thái giám vang lên, "Bệ hạ giá lâm —— "

Thái Hậu nghe tiếng liền cười nói: "Đang nói đến hấn thì hấn đã đến."

Cảnh Diễm từ ngoài điện tiến vào, quả nhiên là phong thái phong thần tuấn lãng, khí độ bất phàm. Liễu tổ thái phi ôn hòa cười, đi xuống đón, kéo tay Cảnh Diễm, quan sát hấn một phen, liền nói vài tiếng "Đúng thế".

Luyện Nguyệt Sinh cùng Cảnh Diễm lên trước hành lễ, Liễu tổ thái phi lôi kéo Cảnh Diễm nói cười hỏi thăm, ánh mắt Thái Hậu ngồi trên lạnh lẽo, trong chớp mắt lại đầy ý cười như lúc đầu.

Cảnh Diễm cùng Liễu tổ thái phi nói mãi một lúc, liền lấy lý do nàng đi lại mệt nhọc, đến kinh thành còn chưa nghỉ ngơi tốt, để Liễu tổ thái phi trở về điện nghỉ ngơi.

Khuôn mặt Thái Hậu tươi cười đồng ý với lời mời của nàng, thấy mọi người đi hết, khuôn mặt mới chậm rãi lạnh nhạt.

Một bên Thu Văn dâng lên ly trà nhỏ, bất động thanh sắc nói đến: "Thái Hậu, ngài xem... Ý của Bệ hạ là gì?"

Thái Hậu nhận lấy ly trà, lạnh nhạt trầm ngâm nói: "Lần trước Nguyệt Sinh nhắc đến chuyện của Mục gia với ai gia, ai gia đã cảm thấy không thích hợp." Thoáng ngừng lại, bình tĩnh, "Nếu là ai gia không đoán sai, hấn là Hoàng Đế muốn trọng tra chuyện Mục gia."

Thu Văn sùng sốt, "Trọng tra?" Nàng theo ở Thái Hậu bên người hai mươi mấy năm, cũng hiểu rõ ân oán giữa Liễu tổ thái phi với Thái hậu, đương nhiên cũng hiểu được chín năm trước đã xảy ra chuyện gì.

Nàng thử thăm dò hỏi: "Thái Hậu, bệ hạ là muốn lật lại bản án Mục gia?" Ngập ngừng, "Một tộc Liễu thị không dễ dàng động vào."

Thái Hậu gác lại ly trà, liếc nhìn Thu Văn; cười nói: "Không phải còn có ai gia ở đây sao?"

Thu Văn hơi ngần ra, liền lại nghe Thái Hậu nói: "Vốn nghĩ nữ nhân này rời xa kinh thành, ai gia mắt không thấy tâm không phiền. Nhưng chuyện hoàng nhi đã định, cho dù như thế nào ai gia đều muốn giúp hấn."

"Cánh Dật là Tề vương thì sao? Là huynh đệ tiền đế thì sao? Cho dù là Hoàng nhi kêu hấn là thúc thúc, hấn vẫn phải quỳ xuống trước hoàng nhi." Thái Hậu lạnh lùng cười, nói: "Thiên hạ này cũng không phải của Liễu gia."

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Hậu cung loạn

Rời khỏi Từ Ninh cung, Cảnh Dật đi cùng Cảnh Diễm, Luyện Nguyệt Sinh quay trở về Phượng Tê cung.

Trên đường trở về nàng gặp Đức phi.

Đức phi vội vội vàng vàng đi về hướng Phượng Tê cung. Gặp được Hoàng hậu trên đường, giật mình, vội vàng hành lễ: "Nương nương, thiếp có việc gấp bẩm báo."

Luyện Nguyệt Sinh hơi giật mình, thanh âm khê khàng: "Ngươi đừng vội vàng. Cùng đi với bản cung về Phượng Tê cung rồi hãy nói."

Đức phi gật gù đầu, thu lại cảm xúc, đi theo sau Hoàng Hậu.

Dáng vẻ Đức phi vội vàng như vậy khiến lòng Luyện Nguyệt Sinh có chút nghi hoặc. Sau khi trở về cung, vừa ngồi lên ghế, Đức phi nhìn các cung nhân trong điện một vòng, xác nhận đều là tâm phúc của Hoàng Hậu lập tức mở miệng nói: "Nương nương, thiếp biết được ai giết hại Băng Dao."

Luyện Nguyệt Sinh vô ý thức trầm ngâm nhìn Đức phi, "Nói chi tiết."

"Là Tô quý tần." Đức phi sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng.

Luyện Nguyệt Sinh nhất thời cười ra tiếng, "Tô quý tần?" Nàng cười nhìn Đức phi một cái, lắc lắc đầu, "Làm sao có thể là nàng?"

Tuy rằng Tô quý tần lạnh lùng, tâm nhân không ít, lại là một đám cỏ mọc ven tường, phụ cánh bám váy, nhưng việc giết người này, nàng làm không được.

Đức phi nhíu mày, nói: "Thiếp có chứng cứ, mong nương nương nghe thiếp kể rõ chi tiết."

Luyện Nguyệt Sênh nghiêng đầu nhìn nàng, rút đi ý cười trên mặt, gật đầu tỏ ý bảo nàng nói, "Nói đi!"

"Băng Dao trước đây là người bên cạnh Tô quý tần." Đức phi nói, "Trước khi Tô quý tần tiến cung, Băng Dao đã từng hầu hạ nàng khi còn ở Tô phủ."

Luyện Nguyệt Sênh vẻ mặt nhất thời ngưng trọng. Đây là chuyện gì?

"Nói ra thì đây cũng là việc nhà của Tô phủ. Trên Tô quý tần có một ca ca, hẳn ta coi trọng Băng Dao, muốn thu làm thiếp. Vốn chỉ là một việc rất đơn giản, chỉ cần Tô quý tần gật đầu đồng ý, thì Băng Dao sẽ được thu vào phòng. Nhưng Tô quý tần không đồng ý, nói Băng Dao chỉ là một nha hoàn đệ tiện, thân phận không xứng với ca ca nàng. Bởi vì việc này mà hai huynh muội họ cãi nhau, Tô quý tần không tha người, ca ca nàng lại muốn cướp người. Cuối cùng vẫn là Tô phủ nhân ra mặt ngăn cản trò khôi hài này, chặt đứt tâm tư thu phòng của ca ca Tô quý tần."

"Sau đó Tô phủ nhân đuổi Băng Dao đi, không biết bằng cách nào mà Băng Dao lại vào được hoàng cung." Đức phi mặt mày trầm xuống, "Mà Băng Dao vốn gọi là Liên Nhi, bởi vì tiến cung mới sửa lại thành Băng Dao."

Luyện Nguyệt Sênh suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng cười với Đức phi, "Thế thì đã sao? Cho dù Băng Dao này trước đây là người cũ bên cạnh Tô quý tần, tại sao người lại có thể xác định là Tô quý tần làm hại? Hơn nữa Băng Dao là tam phẩm nội thị cung nữ, không có mệnh lệnh của chủ tử chi có thể ở trong cung Ngọc Trinh. Theo ta được biết, Tô quý tần không có đi qua cung của người làm sao có thể biết Băng Dao ở chỗ người?"

Đức phi nói: "Nhắc tới cũng khéo, Hương Mai có lui tới với nhiều cung nhân trong các cung, nàng cũng có lui tới với Hủy Tâm bên chỗ của Tô quý tần. Chuyện của Băng Dao cũng là được Hủy Tâm nhắc đến một lần lúc rảnh rỗi. Lúc Băng Dao lúc còn sống, thiếp từng sai nàng và Hương Mai ra ngoài mua điểm tâm ở Kim Lăng ký, Hương Mai nói, trên đường đi từng gặp được người ở trong cung Tô quý tần."

"Vốn không có gì kỳ quái, nhưng người của Tô quý tần với Băng Dao đều có chút kỳ quái, Băng Dao thì cúi đầu đi bên cạnh Hương Mai, người của Tô quý tần thì vẫn luôn nhìn chằm chằm nàng, như là đang suy nghĩ cái gì." Đức phi dừng một chút, "Sau đó khi Hủy Tâm gặp Hương Mai thì nhắc đến thân phận của Băng Dao."

Luyện Nguyệt Sênh im lặng không nói, nàng cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng đùa nghịch vòng ngọc ở cổ tay, suy nghĩ.

"Thiếp vốn không tin nên cho người đi điều tra. Sau đó mới tra ra được sự việc năm đó của Tô gia."

Luyện Nguyệt Sênh nâng ly trà lên nhẹ nhấp một ngụm, nghi hoặc hỏi: "Hủy Tâm bên cạnh Tô quý tần nói ra?" Nàng liếc nhìn Đức phi, "Tô quý tần khôn khéo như vậy, cung nhân bên cạnh nàng sẽ phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy sao?"

"Lại nói tiếp, đây chỉ là một câu chuyện xưa, bản cung cho rằng cái này cũng không đủ để chứng minh người do Tô quý tần giết." Nàng lạnh nhạt liếc nhìn Đức phi một cái, thanh âm lạnh lẽo, "Nói cho cùng, cũng chỉ là suy đoán của Đức phi thôi."

Sắc mặt Đức phi khẽ biến, bình tĩnh nói: "Dù sao người chết cũng là người trong cung thiếp, trong lòng thiếp cũng lo lắng."

"Bản cung có thể hiểu." Luyện Nguyệt Sênh trả lời có lẽ.

Những lời Đức phi nói, không có một câu trọng điểm, quan trọng nhất chính là nàng ta cho rằng Băng Dao là do Tô quý tần làm hại.

Cũng biết là Đức phi có chỗ khác thường, nàng ta quan tâm một cung nữ như vậy sao? Hoặc là nàng muốn nhanh chóng thoát khỏi hiểm nghi sát hại Cao Ti, vừa có chút manh mối thì vội vã muốn định tội cho người khác.

Tuy rằng đã muốn kết luận Cao Ti tự sát nhưng hầu hết người trong cung đều cho rằng cái chết của Cao Ti có liên quan đến Đức phi. Với tính tình của Đức phi, muốn nhanh chóng chứng minh bản thân trong sạch cũng có thể hiểu.

Nhưng Đức phi không phải là người không có đầu óc, sẽ không lỗ mẫn làm việc như thế, trừ phi Đức phi thật sự nghĩ là do Tô quý tần.

"Người cứ đi về trước." Nàng dừng một lát, "Người cũng không cần quá mức nôn nóng, chuyện của Băng Dao ta sẽ cho người tra cẩn thận." Luyện Nguyệt Sênh liếc nhìn Đức phi.

Phát hiện lãnh ý cùng không kiên nhẫn của Hoàng Hậu, Đức phi đứng dậy khẽ chào, một mực cung kính lui xuống. Về cung kính trong mắt nàng lóe ra thâm trầm, nhưng do nàng ta hơi cúi đầu và rũ mắt xuống nên Luyện Nguyệt Sênh cũng không phát hiện ra.

Chờ Đức phi đi, Luyện Nguyệt Sênh gọi ám vệ Dạ Lan, để hắn đi điều tra chuyện của Băng Dao.

Bởi vì Phan Lạc phải dưỡng thương, Luyện Nguyệt Sênh để Yên La qua đó chiếu cố hắn. Cho nên Cảnh Diễm lại cho nàng vài ám vệ để sai sử, trong đó có Dạ Lan hợp ý nàng.

Phân phó Dạ Lan xong, nàng sai Đổ Tiểu Bảo đi gọi Tô quý tần đến.

Lúc đó Tô quý tần đang ở trong Tĩnh Duyệt cung so sánh chất lượng của hai loại sơn phấn, nghe Đổ Tiểu Bảo nói Hoàng Hậu truyền nàng qua, sừng sốt,

đem son phấn đưa cho Hủy Tâm, nói với Đỗ Tiểu Bảo: "Nương nương truyền ta? Đỗ công công có biết là chuyện gì không?"

Đỗ Tiểu Bảo híp mắt cười, đáp: "Chuyện này, nô tài thật sự không biết."

Tô quý tần chần chờ một chút, liếc nhìn Đỗ Tiểu Bảo một cái; thấy hắn giữ bộ dạng “giải quyết việc chung”, biết cũng không hỏi ra được gì. Cho nên liền nói: "Đỗ công công chờ ta một lát, ta đi sửa soạn một chút."

Đỗ Tiểu Bảo khom lưng, Tô quý tần xoay người bước vào nội điện.

Khi Tô quý tần đến Phương Tế cung, Luyện Nguyệt Sinh vừa uống hết một ly trà nhỏ.

Tô quý tần nhìn sắc mặt Hoàng Hậu vẫn bình thản như trước nhưng lại mơ hồ để lộ ra một tia lạnh lẽo. Trong chốc lát, từ đáy lòng có chút bồn chồn.

Hoàng Hậu nương nương có chuyện gì? Gần đây mình không làm sai chuyện gì chứ? Trong lòng dâng lên sự bất an, Tô quý tần vẫn giữ gương mặt cười, cúi người vấn an, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Nhìn Tô quý tần tươi cười, đi thẳng vào vấn đề, "Hôm nay Đức phi đã đến tìm bản cung." Ngừng một chút, liếc nhìn Tô quý tần một cái: "Nàng hoài nghi là người giết cung nữ Băng Dao trong cung của nàng."

Tô quý tần ngơ ngác, rốt cuộc duy trì không nổi nụ cười trên mặt, cuống quýt đứng dậy, quỳ trên mặt đất, về mặt bối rối, "Nương nương, Đức phi đây là bôi nhọ thiếp, thiếp không có làm việc này!" Nàng dập đầu, "Mong rằng nương nương minh xét, trả lại trong sạch cho thiếp!"

Luyện Nguyệt Sinh bất động thanh sắc, gương mặt trong trẻo, "Nghe Đức phi nói, Băng Dao này từng gọi là Liên Nhi, từng hầu hạ người ở Tô phủ. Sau này bởi vì ca ca người muốn nạp nàng làm thiếp, mẫu thân người liền đuổi nàng đi phải không?"

Tô quý tần sợ hãi, nghe thấy lời này, sửng sốt một chút, vội nói: "Việc này Hủy Tâm từng nói với thiếp, nhưng thiếp chưa từng trông thấy Băng Dao cho nên cũng không biết Băng Dao có phải là Liên Nhi hay không."

Luyện Nguyệt Sinh chớp mắt, nhìn về hai người Hủy Tâm Hủy Hạ đang quỳ phía sau Tô quý tần, Hủy Tâm run run thân mình, nói: "Nương nương, nô tỳ cam đoan, Băng Dao xác thực là Liên nhi." Ngừng một chút, tiếp lời, "Ở phía dưới cầm của nàng ta có một nốt ruồi giống hệt Liên Nhi năm đó."

"Nương nương, thiếp thật sự là bị vu oan, thiếp chưa từng giết người!" Tô quý tần kích động, "Tuy nói Liên nhi lúc ấy quyền rũ ca ca thiếp, nhưng khi mẫu thân đuổi nàng đi, sự chán ghét của thiếp với nàng ta cũng dần tiêu tán. Nếu như không phải Hủy Tâm từng gặp lại Liên Nhi, thiếp cũng không biết nàng ta đã vào cung lại còn là cung nữ của Ngọc Trinh cung!"

"Liên nhi là người trong cung Đức phi, thân phận lại là một cung nữ thấp kém, lòng dạ thiếp còn chưa hẹp hòi đến độ không thể chứa nổi nàng ta. Và lại nàng ta ở trong cung của Đức phi, thiếp làm gì có năng lực động đến người của nàng!"

Nhìn bộ dạng bị dọa sợ của nàng, Luyện Nguyệt Sinh không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà, hai tay nâng chén, ngón trỏ nhẹ nhàng lướt qua hoa văn nổi trên vành chén, từ từ mở miệng: "Người cứ đứng lên trước đi."

Tô quý tần nuốt nước bọt, nâng váy đứng dậy, Luyện Nguyệt Sinh chỉ ghé dựa, nàng liền yên ổn ngồi xuống. Sắc mặt nàng bên đỏ bên trắng, có bị dọa sợ cũng có chút gấp gáp, trong lòng lo lắng không thôi, tay run rẩy

"Lúc trước Liên Nhi bị đuổi ra khỏi phủ là bán cho người môi giới sao?" Luyện Nguyệt Sinh nhàn nhạt nhìn nàng, không nhanh không chậm nói.

Tô quý tần mím môi gật đầu, "Đúng vậy, thiếp còn nhớ được người môi giới còn nói nàng ta lớn lên thuận mắt, có ý đem nàng ta bán vào thanh lâu." Ngạc nhiên hỏi: "Nàng ta rốt cuộc làm sao vào được hoàng cung, thiếp thật sự nghĩ mãi mà không ra."

Luyện Nguyệt Sinh hơi nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, "Chuyện này người không cần suy nghĩ." Nàng chuyển mắt, "Bản cung hỏi người, người từng đắc tội Đức phi?"

Tô quý tần ngơ ngác, lông mày nhíu lại, hít một hơi, trầm ngâm gật đầu, "Có... lúc đi săn, bởi vì thiếp không rành cưỡi ngựa bắn cung nên suýt chút làm Đức phi bị thương."

"Chỉ có chuyện đó?" Luyện Nguyệt Sinh lại hỏi: "Còn chuyện nào khác nữa không?"

Tô quý tần nhíu chặt chân mày, suy nghĩ kỹ hơn, cuối cùng lắc đầu, "Không có! Đức phi là người không dễ ở chung, thiếp không tiếp xúc với nàng nhiều nên không có đắc tội nàng!"

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh rơi vào trầm tư. Tô quý tần bị dọa đến độ ướt cả áo sau lưng, về mặt bất an nhìn Hoàng Hậu, nhỏ giọng mở miệng: "Nương nương, ngài tin tưởng thiếp đi! Thiếp thật sự không có giết người."

Luyện Nguyệt Sinh không nói một câu khiến Tô quý tần càng thêm bất an.

Trong lúc Tô quý tần đang bất an, liền nghe được thanh âm Hoàng Hậu truyền đến, âm thanh đoan trang thanh lệ, "Bản cung tin vô dụng. Mẫu chốt là Đức phi phải tin người. Người cũng rõ ràng Đức phi là người không đơn giản, nếu đến chỗ bản cung cáo trạng người lại bị bản cung bảo trở về. Ai biết được nàng ta có phải tức giận mà tung lời đồn đãi bất lợi cho người hay không."

Người bình thường vẫn luôn cười rạng rỡ như ánh nắng như Tô quý tần lần này thật sự là bị dọa thảm. Đừng nói đến cười, nằng sợ đến khóc không nổi.

"Nương nương, ngài phải cứu thiếp, thiếp thật sự bị oan uổng."

Luyện Nguyệt Sinh cho nàng một nụ cười an ủi, "Người chó hoang sợ, nếu như người thật sự trong sạch, cho dù Đức phi có cho đồn khắp thiên hạ cũng không làm gì được người." Dừng lại một chút, "Mọi việc không phải còn có bản cung sao?"

Tô quý tần hơi giật mình, chợt hiểu được ẩn ý của Hoàng Hậu, vội cuống quýt quỳ xuống; thanh âm kiên định ả chút run rẩy, "Thiếp nguyện nghe mọi lời nương nương sai bảo!"

Luyện Nguyệt Sinh chậm rãi mỉm cười, "Tô quý tần khách sáo, ý tốt của người, bản cung nhận. Nếu sau này có cần người giúp đỡ, bản cung sẽ không khách khí."

Tô quý tần khoe môi gượng cười, có điểm không tự tại, nàng tựa hồ cảm thấy được hơi thở bí hiểm từ trên người Hoàng Hậu dần khuếch tán ra, dần dần bao vây lấy nàng.

Nàng tâm tâm niệm niệm treo lên cây đại thụ Hoàng Hậu này, hiện tại cũng treo lên được, lại không nghĩ rằng dưới loại tình huống này mà treo lên.

Cũng được, chỉ cần sau này có thể được Hoàng Hậu nương nương bảo hộ sau lưng cũng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tâm thần nhộn nhạo

Editor: Nguyen_Khanh

Buổi tối, Thái Hậu bày gia yến ở Từ Ninh cung, mời Liễu tổ thái phi và Cảnh Dật, hòa thuận vui vẻ dùng chung một bữa.

Gia yến kết thúc, Cảnh Dật đưa mẫu phi của hần về phủ, Cảnh Diễm cùng Luyện Nguyệt Sinh trở về Phụng Tê cung.

"Bệ hạ gần đây có tra ra được manh mối gì không?"

Hồng Tư dâng điểm tâm đến bên cạnh, Luyện Nguyệt Sinh tiện tay cầm một khối bánh đậu xanh.

Cảnh Diễm ngồi xuống đối diện nàng, mi tâm thoáng hiện lên một tia trầm sắc không dễ phát hiện, hần khẽ nhủ mảy, trầm giọng nói: "Mấy ngày nay trầm bí mật thẩm tra vài người tham gia án..." sau đó im lặng.

Luyện Nguyệt Sinh ngẩng ngẩng, hỏi: "Vẫn không có đầu mối?"

"Không phải." Hần trầm giọng nói, dường như còn có một tia ừ ừ, "Trong đám người thẩm tra án lúc trước xác thực có một người biết rõ sự tình..."

Luyện Nguyệt Sinh ánh mắt sáng lên, "Hần nói thế nào? Có thể tìm hiểu rõ nội tình không?"

Cảnh Diễm hơi chuyển mắt, nhìn về bồn hoa được trưng trước cửa sổ án kỳ, giọng điệu giống như tự lẩm bẩm, "Người nọ trước đây giữ chức ở Đại Lý Tự, rất được phụ hoàng thưởng thức, án Mục gia hần có tham dự." Dừng một chút, lại chuyển mắt nhìn về phía Luyện Nguyệt Sinh, âm thanh bình tĩnh, "Hiện tại hần đã từ quan về nhà, người của Trầm đi tìm hần thì hần chỉ nói hết thầy là tiên đế bày mưu đặt kế, nhưng cụ thể sự thật vì sao, tiên đế không có nói cho hần, chỉ dặn dò hần định tội Mục gia là được, còn lại không cần để ý tới."

Luyện Nguyệt Sinh trầm mặc một chút, "Nói như vậy nghĩa là việc này quả thực có liên quan đến tiên đế?"

Hần nhắm mắt gật đầu, khẽ thở dài một ngụm, "Đây là tin tức chiều nay mới nhận được!" Chậm rãi mở mắt, như có giấu ý, "Trầm không nguyện tin tưởng việc này có quan hệ với phụ hoàng."

Luyện Nguyệt Sinh không nói chuyện, cũng không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng thì đã có bí mật nào bị che giấu đến mức tiên đế không thể không định tội cho Mục gia?

"Bệ hạ, bất kỳ việc gì kết luận quá sớm đều không tốt. Tuy rằng quan viên kia nói là tiên đế bày mưu đặt kế, nhưng ai biết được lời của hần là thật hay giả. Thân thiếp nghĩ vẫn nên chậm rãi điều tra mới tốt." Nàng dừng một chút, thanh âm nhỏ nhẹ, "Hiện tại Liễu tổ thái phi cũng ở đây, chúng ta còn nhiều thời gian tra rõ chân tướng mọi việc!"

Cảnh Diễm nghe vậy, từ chối đưa ra ý kiến.

Hai người ngồi một lúc, chẳng ai nói gì. Cảnh Diễm tâm tình buồn bực, vừa rồi ở Từ Ninh cung cười như gió xuân, trong lòng lại vô cùng chán ghét mẹ con Liễu tổ thái phi và Cảnh Dật. Luyện Nguyệt Sinh tuy rằng không có suy nghĩ này như Cảnh Diễm, nhưng trong lòng luôn nghĩ đến việc phiền toái trong hậu cung vẫn chưa giải quyết, cũng chẳng ăn no được.

Nếu như trước đây, Luyện Nguyệt Sinh có thể không cần để ý Cảnh Diễm, điềm nhiên làm chuyện của mình. Nhưng hiện tại không cho phép cũng như nàng cũng không thể bỏ mặc không quản chuyện của hắn nữa.

"Bệ hạ, thời gian không sớm nữa, không bằng chúng ta đi ngủ thôi." Ý cười của nàng nhợt nhạt, "Hôm nay ngài cũng mệt rồi, nghỉ ngơi trước thôi."

Cảnh Diễm nghe vậy chậm rãi ngước mắt, nhìn về phía Luyện Nguyệt Sinh, thấy gương mặt nàng tươi cười, vẻ đẹp dịu dàng phảng phất như một nhánh phù dung đọng nước, giống như được nhuộm lên một chút nhu tình, quả thật kiều diễm vô cùng.

Không biết vì sao trong đầu đột nhiên lướt qua chuyện tình đêm đó, lập tức khiến hắn cả kinh, không nguyện ý chuyển mắt, nói: "Cũng tốt, hôm nay ở lại đây đi!"

Cũng may, Cảnh Diễm luyện được bản lĩnh hi nộ bất phân trên triều, cho dù bị Dương thái phó ngay trước mặt chứng thần mắng xối xả, hắn cũng có thể mặt không đổi sắc nói một tiếng "Dương thái phó năng tốt, học sinh ghi nhớ". Đồng dạng, nếu hắn phạm sai lầm gì, khi bị một đám lão thần chỉ ra, cho dù trong lòng có áy náy, cũng có thể sắc mặt không trắng không đỏ thừa nhận sai lầm.

Cho nên vừa rồi một chút xấu hổ luống cuống của hắn cũng có thể che giấu tốt. Mặt tuy không đỏ nhưng tâm lại nhảy loạn không ngừng.

Cũng không biết có phải là ảo giác bản thân hay không nhưng Luyện Nguyệt Sinh cảm thấy vừa rồi khi Cảnh Diễm xoay người dường như hắn đỏ mặt? Còn có vẻ "chạy trốn chết"?

Rất cuộc có phải ảo giác hay không, nàng cũng không nghĩ sâu. Chỉ cần vị tổ tông Cảnh Diễm này không cần ủ dột ngồi với nàng nữa là được.

Bên ngoài gió thu thổi, ánh nến từ Phượng Tê cung chập chờn. Màn che màu lửa đỏ buông xuống, chỉ có một chiếc chao đèn bằng lụa u ám tỏa ra hào quang màu da cam chập chờn.

Cảnh Diễm tròn tròn mắt, trong đêm tối, con người trong treo của hắn nhìn chằm chằm bức màn phượng hoàng bay lượn. Đường vân màu vàng nổi bật dị thường nhờ ánh sáng màu cam ấm áp.

Trong điện bình tĩnh không một ngọn sóng, tiếng hít thở của Luyện Nguyệt Sinh đều đều, dường như đã ngủ.

Con người sáng rõ của Cảnh Diễm vừa chuyển, nhắm mắt, thở dài thườn thượt.

Từ lần đó đến giờ, hắn lần đầu tiên cùng nàng cùng giường chung gối, nàng có thể ngủ, nhưng mà hắn lại ngủ không được!

Mùi thơm thanh nhã nhẹ nhàng bay lại, quanh quẩn trước mũi hắn. Giống như ma chú khiến tâm thần hắn không thể yên ổn. Trong đầu đều là hình ảnh của lần đó, nhất là trên tay dường như vẫn còn vương cảm giác mềm mại khi chạm vào làn da của nàng, bản năng trong hắn kêu gào muốn được chạm vào nàng, muốn được hôn nàng.

Trái tim Cảnh Diễm đập nhanh, có chút không chịu khống chế, hắn quay đầu nhìn về phía Luyện Nguyệt Sinh, nhích về phía nàng một chút.

"Nguyệt Sinh..." Hắn thấp giọng mở miệng, "Ngủ rồi sao?" Câu này dường như làm bầm lâu bầu.

Luyện Nguyệt Sinh nhắm mắt, mi tâm nhẹ nhàng nhú lại, sau đó lại giãn ra.

Thấy người không tỉnh, Cảnh Diễm cũng không biết nghĩ như thế nào, đến gần vành tai nàng một chút, thanh âm ôn hòa trầm thấp kêu một tiếng "A Sinh."

Luyện Nguyệt Sinh vẫn chìm mộng đẹp như trước.

Vì vậy Cảnh Diễm an tâm, gan lớn hơn, đôi mắt sáng lấp lánh, lại sát bên nàng, cánh tay dài duỗi ra, đặt lên eo của nàng, ôm nàng vào trong ngực.

Mỹ nhân nằm trong ngực. Khóe môi Cảnh Diễm mỉm cười, tâm thần thoải mái, hắn cúi xuống đỉnh đầu nàng, hít một hơi thật sâu, mùi hương thơm ngát tràn vào, cũng không cam lòng bỏ đi.

Người trong ngực không thoải mái động một chút, mi tâm hơi nhú lại, Cảnh Diễm kinh hãi toàn thân cứng đờ. Cũng may Luyện Nguyệt Sinh ngủ sâu, tìm một tư thế thoải mái nằm trong ngực Cảnh Diễm, lại an tâm ngủ.

Cảnh Diễm âm thầm thở phào một hơi, nhờ vào ánh sáng màu cam ấm áp, nhắm mắt nhìn dung nhan say ngủ của nàng. Một tay hắn đặt ở ngang hông của nàng, một tay đặt ở đầu vai nàng. Đồ ngủ tơ lụa mỏng manh. Nhiệt độ từ bàn tay hắn xuyên qua lớp quần áo truyền đến da thịt nàng. Cảm giác từ bàn tay truyền đến hắn. Làn da của nàng mềm mại nhẵn nhụi, nhẹ nhàng vuốt ve đầu vai nàng một chút, hắn liền cảm thấy tâm thần nhộn nhạo.

Luyện Nguyệt Sinh vẫn chưa phát giác ra biến hóa của người bên cạnh.

Hơi thở của hai người quán giao, một người ôn chắc, một người lửa nóng. Gần như là không thể kiềm chế, Cảnh Diễm lại sát nằng, khe hôn lên môi nàng, giống như chuồn chuồn lướt nước. Rồi sau đó hắn chuyển đến vành tai nàng, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai khéo léo của nàng, động tác mềm nhẹ cẩn thận.

Gò má Cảnh Diễm nóng hổi, tim lại càng không chịu khống chế, dường như toàn bộ máu huyết trong cơ thể đều nóng lên.

Biến hóa trên thân thể nói cho hắn biết hiện giờ muốn càng nhiều, dừng lại lúc này cũng chưa thỏa mãn hắn.

Thời điểm ý niệm này nảy ra, Cảnh Diễm cảm thấy cảm xúc của bản thân đã không thể khống chế, nhưng mà hắn vẫn cố tình gắt gao áp chế xuống.

Ở chuyện nữ sắc, hắn cũng không có ham muốn nhiều lắm. Hậu cung có hơn bốn mươi nữ nhân nhưng thực tế số người được sủng hạnh cũng chưa đến mười người. Dù rằng chỗ tuyệt vời của chuyện này hắn đã được thể nghiệm rất sâu sắc nhưng vẫn cố chấp cho rằng cùng nữ nhân mình yêu trải qua mới thực sự là tuyệt diệu. Nhưng mà giờ phút này, máu huyết toàn thân hắn kêu gào là vô cùng không bình thường!

Cho dù chỉ là nằm bên cạnh nàng, hắn cũng sinh ra những ý nghĩ kỳ quái.

Hắn lúc này, mặt càng lúc càng đỏ, hơi thở cũng càng thêm hỗn loạn, mắt nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt, đồng tử sáng rực. Thậm chí hắn còn muốn đặt nằng dưới thân, hôn đôi môi đỏ mọng của nàng, hôn toàn thân nàng!

Loại cảm nhận này, cho dù là Thiên tiếp dư mà hắn sủng ái, hắn cũng chưa từng cảm nhận qua. Không, hắn phải nói là ngoại trừ Luyện Nguyệt Sinh chưa từng có nữ nhân nào khiến hắn có cảm xúc mãnh liệt như thế này!

Cảnh Diễm rõ ràng là bị ý tưởng hoang đường này của chính mình kinh sợ.

Hắn cố gắng hít thở bình thường, khi vẫn còn khả năng khống chế bản thân, hắn đành phải rời khỏi Luyện Nguyệt Sinh. Thấy nàng ngủ ngon, đề xuống nổi lòng, vén màn, nhanh chóng rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Luyện Nguyệt Sinh đã ngủ rất ngon, sáng khoái tinh thần. Chỉ là người nọ ngủ bên cạnh nàng, lại tinh thần không phấn chấn, mắt thâm quầng.

Luyện Nguyệt Sinh kinh ngạc mà chớp mắt một cái, nhíu mi lại, "Bệ hạ đêm qua ngủ không ngon sao? Vẫn còn lo lắng vì việc đó sao?" Thở dài một tiếng, "Bệ hạ, ngài nghỉ ngơi không tốt, như thế nào có thể tiếp tục tra án."

Cảnh Diễm duỗi tay xoa bóp mi tâm, hàm hồ một tiếng, "Trẫm đã biết." Hữu khí vô lực.

Hiện tại chỉ cần vừa nghĩ đến chính mình lại có tâm tư như vậy với Luyện Nguyệt Sinh, liền không biết làm thế nào.

"Bệ hạ, cần thần thiếp gọi ngự y không?" Luyện Nguyệt Sinh thấy hắn quả thật có bộ dáng không thoải mái.

Cảnh Diễm lắc lắc đầu, "Không cần."

Bên ngoài, thanh âm Triệu Hoài Sinh vang lên, Luyện Nguyệt Sinh tự giác nói: "Thần thiếp hầu hạ bệ hạ rửa mặt chải đầu."

Không nghĩ đến lại bị Cảnh Diễm từ chối thẳng thừng, làm cho nàng không kiềm được mà ngẩn ra.

"Nàng cứ tiếp tục ngủ đi! Bên ngoài có đám người Triệu Hoài Sinh là được rồi!" Hắn vội vàng nói, vẻ mặt mệt mỏi vén màn xuống giường, để Luyện Nguyệt Sinh ngồi trên giường kinh ngạc. Cảnh Diễm lại bị cái gì nữa đây?

Cả đêm rối rắm buồn bực, sau khi đến hậu điện Thái Cực, Cảnh Diễm mới thu lại nổi lòng.

Luyện Nguyệt Sinh tuy rằng khó hiểu với một loạt hành động của Cảnh Diễm, nhưng mà hiện giờ việc quá nhiều, biểu hiện bất thường của Cảnh Diễm cũng bị nàng vớt đến sau đầu, hướng chỉ có khi nào Cảnh Diễm bình thường đâu!

Sau khi để các phi tần rời đi, Dạ Lan, người phụ trách điều tra chuyện của Băng Dao, giống như quỷ mị đột ngột xuất hiện ở Phượng Tê cung.

May mắn đám người Hồng Từ tâm lý vững mạnh mới không bị sự xuất hiện thần không biết quỷ không hay này của Dạ Lan dọa sợ. Đối với Luyện Nguyệt Sinh mà nói, toàn thân Dạ Lan đều là khí chất của ám vệ, phương thức xuất hiện này mới phù hợp với thân phận ám vệ!

Dạ Lan vốn ít nói, chỉ vài câu ngắn gọn đã nói rõ chuyện tình của Băng Dao.

Lí do Liên Nhi có thể đổi tên thành Băng Dao tiến cung hóa ra là thế thân cho người khác.

Liên Nhi bị đuổi ra Tô phủ, bị bán vào tay người môi giới, nguyên bản người môi giới muốn bán Liên Nhi vào thanh lâu, giữa đường bị một nam tử mua lại. Sau đó nam tử đó để Liên Nhi thế thân cho Băng Dao tiến cung làm cung nữ.

Về phần nam tử kia là ai, Dạ Lan không tra được. Nhưng hẳn tìm hiểu nguồn gốc tra được "Băng Dao" thật sự. Nhà kia cũng là nhờ quan hệ với nam tử kia mới có thể miễn cho nữ nhi Băng Dao nhà mình không cần tiến cung làm cung nữ. Chỉ là khi Dạ Lan hỏi nam tử kia là ai thì người nhà kia lại lắc đầu, họ đã không nhớ rõ được.

Mấu chốt nằm ở chỗ nam tử kia là ai, tại sao có thể khiến Liên Nhi tiến cung? Liên Nhi có thực như Hương Mai nói là người thành thật nhất gan hay không? Nàng ta và nam tử kia có quan hệ thế nào?

Nếu không, Luyện Nguyệt Sinh không thể hiểu được, một nam nhân rảnh rỗi không có chuyện gì tự nhiên lại mua một nha hoàn rồi để nàng ta thể thân cho người khác tiến cung.

"Nương nương, có một điểm mà nô tỳ nghĩ mãi không ra..." Hồng Tư suy nghĩ nói: "Liên Nhi là người cũ của Tô phủ, Tô quý tần lại ở trong cung. Nếu như muốn tìm một người tiến cung giúp hẳn làm việc chẳng lẽ không nên tìm một người mình tin nhiệm, gia thế trong sạch không bị vướng bận chuyện gì đúng không? Tại sao lại tìm Liên Nhi? Chẳng lẽ sẽ không sợ Liên Nhi bị Tô quý tần nhìn thấy sao?"

Sự hoài nghi này không phải không có đạo lý.

"Liên Nhi bị đuổi khỏi Tô phủ là bởi vì quyến rũ Tô đại công tử. Nếu quả thật là như thế, người này hẳn là có tâm kế thủ đoạn. Lại nói tiếp khi Liên Nhi tiến cung, Tô quý tần vẫn chưa tiến cung, có thể ngay cả người nọ cũng chưa nghĩ đến Tô quý tần sau này sẽ tiến cung." Luyện Nguyệt Sinh hơi dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu như người tên Liên Nhi này tâm kế lòng dạ rất sâu, sau khi tiến cung vẫn liên lạc với bên ngoài thì việc che giấu tâm kế có khó gì?"

Nàng dứt lời, các cung nữ phía dưới đều từ chối đưa ra ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Xâm nhập điều tra

Editor: Nguyen_Khanh

Càng điều tra chuyện của Băng Dao thì lại càng phát hiện chuyện bất thường bên trong.

Vì để làm rõ chân tướng, Luyện Nguyệt Sinh đành gọi hai người Tô quý tần và Đức phi đến.

Hai người vừa thấy mặt, trong mắt Tô quý tần chợt lóe lên hận ý. Ngược lại, Đức phi mặt không đổi sắc, bình thản cúi người hành lễ, ưu nhã ngồi vào chỗ.

Luyện Nguyệt Sinh ngồi phía trên, vẻ mặt nhàn nhạt, quét mắt nhìn xuống hai người; gờ tay, để cung nhân hầu hạ trong điện lui xuống.

"Hôm nay bản cung cho gọi hai người đến đây, chắc hẳn cả hai cũng đoán được là vì chuyện gì?"

Trên mặt Đức phi vẫn đang treo nụ cười, đáp: "Thiếp hiểu, xin nương nương cứ nói."

Luyện Nguyệt Sinh không nóng không lạnh "Ừ" một tiếng. Nhìn thoáng qua Tô quý tần đang rất không tốt, lên tiếng: "Chuyện xưa của Băng Dao hiện giờ cũng chỉ có hai người biết." Dừng một chút, "Một người là chủ cũ của nàng, một người là chủ mới của nàng."

Đức phi gật gật đầu, Tô quý tần ngược mắt nhìn Hoàng Hậu, trong mắt dường như lóe lên một loại ánh sáng mang tên hi vọng.

Luyện Nguyệt Sinh làm bộ không nhìn thấy, hỏi Đức phi: "Đức phi, bản cung hỏi ngươi trước."

Đức phi gật đầu, Luyện Nguyệt Sinh tiếp tục nói: "Ngươi nhận thấy Băng Dao là người như thế nào?"

Đức phi suy nghĩ một chút, nói: "Con người nàng cẩn thận, làm việc tỉ mỉ, chỉ là lá gan có chút nhỏ, lúc nào cũng khiếp nhược lo lắng."

Tô quý tần nghe vậy "Chậc" một tiếng, nói tiếp: "Đức phi nương nương thật đúng là nhìn người không chuẩn. Liên Nhi là người lòng dạ thâm trầm, tâm kế thủ đoạn đều có, thời điểm còn ở Tô phủ, vì quyến rũ ca ca thiếp, thủ đoạn gì nàng ta cũng sử dụng!"

Đức phi âm thanh thường thường "Ồ" một tiếng, âm cuối có chút dài, âm dương quái khí, "Nói vậy, Tô quý tần quả thực là không thích Liên Nhi nhỉ?"

Tô quý tần cười, "Tất nhiên là vậy!"

Nghe vậy, khóe môi Đức phi khẽ nhếch, liếc nhìn Tô quý tần một cái.

Tô quý tần đang trong cơn giận dữ, cũng không cảm thấy lời nói của mình có gì không ổn, khi nhìn đến nụ cười sâu xa của Đức phi thì mới phát hiện lời nói của mình không ổn; nhất thời trên mặt xanh trắng đan xen lẫn lộn, hận không thể tiến lên xé nát khuôn mặt của Đức phi.

Luyện Nguyệt Sinh không nói chuyện, xoay xoay vòng tay hồng ngọc của mình, tầm mắt nhàn nhạt liếc nhìn hai người ngồi dưới, không nóng không lạnh nói: "Hai người các ngươi yên lặng cho bản cung."

Đức phi hơi giật mình, Tô quý tần cắn cắn môi, thấp đầu.

Luyện Nguyệt Sinh không nhìn Tô quý tần, đảo mắt tiếp tục hỏi Đức phi một ít chuyện của Băng Dao, cuối cùng còn hỏi ra được vài cung nữ có quan hệ tốt với Băng Dao.

Tất cả các câu trả lời nhận được đều là Băng Dao thành thật gan nhỏ, làm việc cẩn thận, từ trước đến nay không nói sai một câu, không làm lỗi việc nào. Nàng ta tuy rằng có tư sắc, nhưng lại nhát gan khiếp nhược như thế, tính tình thành thật cẩn thận, ở Ngọc Trinh trong cung tuy rằng không làm người khác chú ý, nhưng cũng là được Đức phi thương thức.

Tô quý tần nghe được thì nhú mày lắc đầu, toàn bộ phủ định nhận xét của các nàng. Cái người trong miệng các nàng cùng với Liên Nhi ở Tô phủ, quả thực là sự khác biệt một trời một vực.

"Nương nương, Liên Nhi từng hầu hạ thiếp ở Tô phủ, nàng là cái dạng người gì, thiếp chẳng lẽ còn không rõ sao!" Tô quý tần có chút kích động, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Con người nàng thích làm ra vẻ mảnh mai, trong nội tâm không biết đánh bao nhiêu tính toán nhỏ nhặt, một lòng chỉ muốn thượng vị. Nếu không phải là nàng quyến rũ huynh trưởng thiếp thì thiếp sẽ chẳng cãi vã với huynh trưởng, như thế thì mẫu thân thiếp cũng chẳng phải đuổi Liên Nhi khỏi phủ!"

"Nương nương nếu không tin, có thể gọi Hủy Tâm cùng vài người khác vào hỏi xem, các nàng đều là theo chân thiếp từ Tô gia tới đây, Liên Nhi là người như thế nào, các nàng cũng đều rõ ràng!"

Nhìn Tô quý tần kích động, lồng ngực nhấp nhô, sắc mặt đỏ lên, Luyện Nguyệt Sinh đưa mắt ra hiệu cho Hoàng Dương, gọi Hủy Tâm và vài cung nữ khác vào trong.

Không nghi ngờ gì nữa, mấy người Hủy Tâm đều có cùng đáp án với Tô quý tần.

Bầu không khí trong điện rơi vào giằng co, đột nhiên có một cung nữ nhỏ giọng, "Nô tỳ nhớ ra rồi, Băng Dao dường như có viết thư..." Âm thanh càng ngày càng nhỏ, "...mà không chỉ có một bức..."

"Thư?" Luyện Nguyệt Sinh nhìn về phía cung nữ áo hồng kia, "Nàng biết chữ?"

"Hỏi nương nương." Tô quý tần tiếp lời: "Liên Nhi vào Tô phủ từ năm năm tuổi, ở bên thiếp cũng học được không ít chữ."

Đức phi nhìn chằm chằm Như Như: "Ngươi còn biết những gì, nói hết ra."

Như Như cúi người, "Nô tỳ nhớ ra Băng Dao từng viết thư, còn hỏi nàng là viết cho ai, nàng nói là viết cho cha mẹ bên ngoài cung. Nàng còn hỏi nô tỳ có biết chữ hay không, nô tỳ nói không biết. Sau này nô tỳ lại thấy nàng viết thư, liền đi qua nhìn, tuy rằng nô tỳ nói không biết chữ, nhưng thực tế nô tỳ có biết chỉ là không biết được đầy đủ, thư kia nô tỳ có nhìn qua, là viết cho một nam nhân, hơn nữa Băng Dao hẳn là rất thích hắn."

Luyện Nguyệt Sinh nghe vậy liền hỏi: "Ngươi còn nhớ được là viết cho ai không?"

Như Như lắc lắc đầu, "Cái này nô tỳ cũng không biết, lúc nô tỳ xem thì thư kia vẫn còn chưa viết xong."

Luyện Nguyệt Sinh ngưng thần trầm tư, một lát sau nhìn về phía Đức phi, "Bản cung muốn phái người đi lục soát phòng Băng Dao, Đức phi có dị nghị gì không?"

Đức phi đứng dậy, phúc lễ, "Hết thảy đều do nương nương làm chủ."

Tô quý tần tức giận việc Đức phi vu oan nàng giết người, lúc này thấy Hoàng Hậu sai người đi lục soát tại Ngọc Trinh cung, nhất thời thốt ra lời mỉa mai Đức phi.

Đức phi làm sao không nghe ra mỉa mai của nàng ta, cũng chỉ cười cười, "Là ta nóng lòng! Một lòng chỉ nghĩ tới báo thù rửa hận cho Băng Dao. Nếu là vu oan muội muội, mong rằng muội muội có thể tha lỗi cho ta."

Vừa nghe thấy hai từ "huyền là", Tô quý tần mất hạnh hơi mờ, bức tức nói: "Ngươi vẫn là hoài nghi là ta giết Liên Nhi?"

Đức phi mỉm cười nhìn nàng, "Chân tướng của sự tình hiện tại vẫn chưa rõ. Muội muội là chủ cũ của nàng, lại bất mãn với nàng, ta hoài nghi ngươi cũng là có lý thôi."

Tô quý tần nghe xong thì tức giận, còn định tiếp tục phản bác Đức phi, liền nghe được một thanh âm nặng nề truyền đến từ phía trên, là thanh âm ly trà đặt mạnh xuống mặt bàn. Tuy rằng không lớn không nhỏ, lại thẳng tắp gõ vào trong lòng Tô quý tần, nàng cả kinh đến độ dường như tim cũng đập lờ một nhịp.

"Muốn âm ỉ thì ra ngoài Phụng Tề cung mà âm ỉ." Âm thanh nhàn nhạt lại mang theo uy nghi, Luyện Nguyệt Sinh liếc mắt nhìn hai người; bầu không khí trong nháy mắt dường như liền trở nên nghiêm túc trở lại.

Đức phi đứng dậy phúc lễ, Tô quý tần mặt trắng bệch, cũng đứng lên nói một câu, "Thiếp biết sai rồi."

"Chuyện giữa hai người các người ra khỏi Phụng Tề cung tự giải quyết." Luyện Nguyệt Sinh lại không mặn không nhạt bỏ sung một câu, "Đừng ở chỗ này khiến bản cung chướng mắt."

Trong điện nhất thời trầm tĩnh xuống, một lát sau, Hoàng Dương và Thanh Linh đi lục soát Ngọc Trinh cung trở về.

Hoàng Dương trong tay cầm hai phong thư, "Nương nương, nô tỳ đã lục soát gian phòng, tìm được hai phong thư này dưới gối đầu!". Vừa dứt lời thì đem hai phong thư đến cho Nguyệt Sinh.

Luyện Nguyệt Sinh trầm mặt, lấy thư ra khỏi phong thư, nghe Như Như đang quỳ bên dưới thì thấy Băng Dao viết lại không dưới mười lần.

Đọc sơ một lượt. Đây là một phong thư biểu lộ nồng đậm tình yêu của nữ nhân, từ trong những hàng chữ có thể thấy được sự yêu thích cùng cam tâm tình nguyện của nàng đối với người nọ, Luyện Nguyệt Sinh thấy được dòng kí tên ở cuối phong thư.

"Mừng hai tháng tư, Liên Nhi kính thư, cầu mong Vệ công tử hết thầy mạnh khỏe."

Xem ra Băng Dao này chính là Liên Nhi, mà Vệ công tử này, chắc hẳn chính là người nam nhân đã đưa nàng tiến cung kia.

Luyện Nguyệt Sinh lại xem phong thư còn lại. Là bút tích của một nam nhân, chắc là vị Vệ công tử kia.

Ý nói chính là chờ kết thúc mọi chuyện, hẳn sẽ đối xử với nàng thật tốt, nhắc nhở nàng ở trong cung làm việc cẩn thận, đừng để bại lộ hành tung. Tuy rằng không giống như phong thư của Liên Nhi tràn ngập tình cảm nhưng cũng có vẻ là một bức thư tràn đầy lời lẽ quan tâm, ấm áp động lòng người.

Cuối cùng kí tên là Vệ Hạo.

Ngày tháng trên phong thư này sớm hơn phong thư của Liên Nhi. Như vậy có thể hình dung được, Băng Dao viết thư, nhưng không gửi, mà lại cất giấu nó cùng với phong thư của Vệ Hạo trong gối đầu.

Trong lúc Luyện Nguyệt Sinh đang trầm tư, Lục Oánh liền mang người đến.

Người đến là cô cô chương sự quản lý đồ trang sức Vũ Hoa. Bởi vì thường xuyên xuất cung thu mua, nàng thường giúp các cung nữ trong nội cung đưa thư hoặc mua giúp các nàng son phấn bột nước... bên ngoài vào cung để kiếm tiền. Việc này cũng được Thái Hậu ngầm đồng ý, cho nên hành động của Vũ Hoa cũng là quang minh chính đại. Chỉ có điều mỗi lần mang đồ xuất cung cũng như mang gì đó từ ngoài cung vào cũng phải để nội giám ở Chu Tước môn kiểm tra, xác nhận được phép mới có thể đi qua.

Vũ Hoa thấp thỏm, âm thầm nghĩ gần đây có phải mình đã phạm sai lầm gì không hoặc là mang thứ gì có vấn đề vào trong cung. Mãi cho đến khi nghe được Hoàng Hậu hỏi chuyện của Băng Dao, nàng mới chợt ngẩn ra.

"Vâng! Đúng là Băng Dao có nhờ nô tỳ chuyển thư giúp. Mỗi tháng nàng ta gửi bốn phong, đồng thời nô tỳ cũng nhận thư từ bên ngoài giúp nàng."

"Người chuyển thư kia là ai? Người còn nhớ được không?" Luyện Nguyệt Sinh hỏi.

Vũ Hoa suy nghĩ một chút, gật đầu: "Nhớ rõ, là một gã sai vặt, hẳn là chuyển thư thay chủ tử."

"Vậy bộ dạng của gã sai vặt đó thì sao?" Tô quý tần vội vàng hỏi một câu, Luyện Nguyệt Sinh ánh mắt có chút lạnh lạnh liếc nhìn nàng.

"Nhớ rõ, người nọ trắng trẻo, mắt nhỏ, miệng nhỏ, trên mu bàn tay còn có một cái bớt nhỏ màu đỏ." Vũ Hoa nhớ lại, nói: "Nếu bây giờ người nọ đứng trước mặt nô tỳ thì nô tỳ có thể nhận ra được."

Đức phi ánh mắt bình tĩnh nhìn thoáng qua Hoàng Hậu một cái, lại chuyển mắt nhìn sang Vũ Hoa, hỏi nàng: "Người có biết ai đưa thư không?"

Vũ Hoa ngơ ngác, cau mày, "Cái này, nô tỳ cũng không biết..." Ngừng lại thoáng chốc, "Trái lại, nghe gã sai vặt kia nói, là tình nhân bên ngoài của Băng Dao, đang đợi nàng ta đủ tuổi xuất cung."

"Nương nương, ngài xem..." Đức phi trầm giọng, nhìn về phía Hoàng Hậu.

Luyện Nguyệt Sinh sầm mặt, suy nghĩ một chút, nàng đưa phong thư trong tay cho Hoàng Dương bên cạnh, nói với Vũ Hoa: "Được rồi! Người lui xuống đi."

Tìm Vũ Hoa bình tĩnh lại, thở phào một cái, hành lễ xong thì lui về sau vài bước, tiếp tục cúi đầu đi ra ngoài.

"Hôm nay các người cũng cực khổ rồi, đi về trước đi." Luyện Nguyệt Sinh gác lại ly trà, bình thản nói.

Tô quý tần vội nói: "Nương nương, chuyện này..."

Luyện Nguyệt Sênh liếc nàng một cái, rồi liếc nhìn Đức phi, liền nói: "Chuyện của Băng Dao liên lụy rất rộng, trong lòng hai người nên hiểu rõ cái gì nên nói cái gì không nên nói, phải không?"

Đức phi hơi giật mình, khẽ nâng chân mày lá liễu, cúi đầu nói: "Băng Dao là người trong cung thiếp, nếu thật sự nàng ta là tai mắt trong cung của ai đó, là chủ tử của nàng, thiếp cũng khó thoát tội. Đợi khi chân tướng được sáng tỏ, thiếp chấp nhận chịu mọi hình phạt."

Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn vâng lời của Đức phi, Tô quý tần cũng cảm thấy hả dạ, trên mặt hòa hoãn một chút, hơi nhếch khóe môi, nàng cúi người, nói: "Chuyện này liên lụy đến sự trong sạch của thiếp. Mong nương nương sớm tra rõ chân tướng." Lại nói tiếp, "Nương nương yên tâm, thiếp nhất định sẽ giữ kín chuyện này."

Đức phi cũng gật đầu.

Luyện Nguyệt Sênh chậm rãi cười, phất tay cho các nàng lui.

Khi người đã đi hết, Thanh Linh cẩn thận lại gần, hỏi thăm: "Nương nương, có cần báo cho lão gia biết không? Để lão gia điều tra xem Vệ công tử là ai?"

"Người thật là khờ!". Luyện Nguyệt Sênh cười cười, liếc Thanh Linh một cái: "Người nghĩ Vệ công tử này thật sự tồn tại? Sợ chỉ là một cái tên giả mà thôi." Dứt lời, nàng cất giọng, "Dạ Lan, Giang Thanh."

Vừa dứt lời, trong điện thoáng chốc liền xuất hiện hai hắc y nam tử.

"Những lời trong điện khi nãy, chắc hẳn các người cũng nghe thấy, đã biết nên làm gì rồi chứ?"

Nghe vậy, hai người chấp tay, trong thanh âm cung kính mang theo cái lạnh, đồng thanh, "Ty chức lĩnh mệnh."

"Hiện giờ Ninh quốc công phủ có thể bớt một chuyện thì bớt một chuyện! Loại chuyện này cứ dùng người của bộ hạ là được, cần gì làm phiền phụ thân khiến người phải bận tâm thêm." Đôi mắt Luyện Nguyệt Sênh nhàn nhạt nhìn Thanh Linh một cái: "Người là người ổn trọng. Về sau đừng nói những lời này nữa."

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thái Hậu Lý thị

Editor: Nguyen_Khanh

Khi điều tra có chút tiến triển, Luyện Nguyệt Sênh tự mình đi Tuyên Chính điện nói với Cảnh Diễm.

Tra được chuyện này, rõ ràng có người sắp đặt tai mắt trong cung, có lẽ không chỉ có một.

"Theo ý kiến giải ngộ của thần thiếp, nên nghiêm túc thanh tẩy hậu cung." Luyện Nguyệt Sênh nhìn chăm chú mục Cảnh Diễm sau long án, vẻ mặt ngưng trọng. "Thiếp nói linh tinh, nhưng trong cung Đức phi có thể có một, cung khác có thể có hai. Không chừng trong cung của thần thiếp cũng có thể có."

Cảnh Diễm trầm tư, càng lúc càng cảm thấy long ý mình đang ngồi đầy rẫy nguy cơ, hần trăm ngâm nói: "Nếu theo như nàng nói, có người sắp xếp tai mắt trong cung, có thể có nhiều, vậy nghiêm túc thanh tẩy có thể dọn dẹp sạch sao?"

Luyện Nguyệt Sênh ngẩn ra, thành thật lắc đầu, "Tất nhiên là không thể! Ngài thấy đó, Băng Dao là loại người nào, có thể nghĩ đến chuyện nàng ta là tai mắt của kẻ khác sao?"

"Chuyện tình càng lúc càng rắc rối, có kẻ có thể nhúng tay vào hậu cung, có thể thấy thân phận không thấp, lại là kẻ tình trường chuyện trong triều lẫn hậu cung. Chỉ có sớm ngày bắt được kẻ đứng sau màn thì mới có thể an tâm." Luyện Nguyệt Sênh thanh âm đoan đoan chính chính, không kiêu không mị, vẻ mặt ngưng trọng.

Cảnh Diễm trầm mặc chốc lát, thở dài một hơi, "Chuyện này còn cần nàng phải bận tâm nhiều rồi." Giữa lòng mày có chút mệt mỏi.

Hiện tại Cảnh Diễm mọi việc quán thân, chuyện của Mục Thành giờ lại thêm chuyện tai mắt của kẻ khác trong hậu cung, nói không mệt là không có khả năng. Hoàng đế như hắn cũng thật sự mệt mỏi. Cũng may là có Luyện Nguyệt Sênh bên cạnh, có thể giúp hắn chia sẻ ít nhiều.

Rời khỏi Tuyên Chính điện, Luyện Nguyệt Sênh đến cung của Thái Hậu.

Trên đường gặp A Sử Na Yến, mặc bộ váy màu hồng phấn, càng làm nền cho vẻ kiêu ngạo, cao quý ngạo nghễ không gì sánh được của nàng.

Ở Đông Sơn, Cảnh Diễm chẳng thèm đếm xỉa gì đến A Sứ Na Yến. Bây giờ đã trở về cung, Cảnh Diễm bận rộn, chẳng đặt chân đến hậu cung nhưng lại ở Phụng Tề cung vài đêm.

Việc này khiến cho A Sứ Na Yến luôn si mê hoàng đế cực kỳ đố kỵ với Luyện Nguyệt Sinh. Nhưng nàng luôn luôn xem nặng ngạo khí, có thể bày ra thân phận công chúa trút giận lên kẻ khác nhưng không thể sa sầm sắc mặt lượn qua trước mặt hoàng đế.

Cúi người thi lễ cho có lệ, khoe môi A Sứ Na Yến nở một nụ cười xinh đẹp, "Nương nương mới đi ra từ Tuyên Chính điện sao?"

Giữa lòng mây Luyện Nguyệt Sinh giữ vẻ thanh đạm, nhẹ nhàng nói: "Đúng thế." Nàng liếc mắt nhìn A Sứ Na Yến một cái, "Bản cung còn phải đi Từ Ninh cung, không thể bồi chuyện Minh Hiền phi rồi."

Dứt lời, nàng nhìn thẳng về phía trước rồi đi khỏi, mang theo một đám cung nhân mệnh mông cuồn cuộn đi xa trước mắt A Sứ Na Yến.

Nhìn vẻ uy nghiêm khí phái kia, A Sứ Na Yến âm thầm cắn răng, trong mắt có vẻ không cam lòng chột lóe "Đi Tuyên Chính điện!"

—————

Luyện Nguyệt Sinh đến đây, Thái Hậu có thể nói là đã đoán được từ trước.

Thái Hậu tiếp đón Luyện Nguyệt Sinh ngồi xuống, cười hỏi nàng: "Nguyệt Sinh lần này đến tìm ai gia có chuyện gì?"

Luyện Nguyệt Sinh gằn như ngờ ngác, ngay sau đó liền về mặt như thường nói: "Mẫu hậu đã đoán được chuyện gì."

Thái Hậu cười cười, cho cung nhân bên cạnh lui xuống, "Con có thể suy nghĩ cho Diễm nhi, ai gia thật sự là hết sức vui mừng." Hai tay nàng nâng ly trà, thanh âm ôn hòa, "Nhìn quan hệ của con và Diễm nhi càng thân cận, tâm của ai gia có thể buông xuống được rồi."

Luyện Nguyệt Sinh thẹn đỏ mặt cười, liền nghe Thái Hậu nói tiếp: "Chuyện tình của hai nhà Liễu Mục chín năm trước, ai gia xác thực là biết nội tình."

Luyện Nguyệt Sinh nghe vậy, ánh mắt sáng lên, nhìn chằm chằm Thái Hậu. Thái Hậu thấy bộ dáng kia của nàng, khoe môi khê cong, cười cười, nhưng nàng đem ý cười biến thành vẻ bình thản, "Muốn Liễu gia nhận tội, chỉ cần giao cho ai gia là được. Đẳng nào Liễu thị cũng ở đây, ai gia tự có biện pháp khiến nàng tự nói ra. Đến lúc đó, con và Diễm nhi, mang theo ngôn quan ở phía sau lắng nghe, công bố án oan chín năm trước, trả lại trong sạch cho Mục gia."

Dứt lời, Thái Hậu rũ mi mắt, khê thờ dài, "Vụ án này cách nay đã chín năm, đã tâm Liễu gia vẫn không thay đổi. Cứ tiếp tục như thế... giang sơn này cũng bị họ đoạt mất." Cuối lời còn mang theo hàn khí mãnh liệt.

Luyện Nguyệt Sinh suy nghĩ ý tứ của lời này, nói: "Mẫu hậu có thể kẻ đơn giản cho nhi thần biết năm đó đã xảy ra chuyện gì? Dã tâm của Liễu gia là thế nào?"

Thái Hậu nghe vậy, ý cười trên mặt càng sâu, "Liễu gia nếu không có vọng tưởng một bước lên trời, cần gì đưa Liễu Tổ Nhi tiến cung, cần gì có ý để nàng ta dùng sắc mê hoặc tiên đế? Quốc khổ mất trộm, tiên đế bao che, định tội cho Mục gia. Tất cả mọi chuyện này đều liên quan đến à hồ ly tinh Liễu Tổ Nhi."

Giọng điệu rõ ràng bình bình đạm đạm, nhưng Luyện Nguyệt Sinh vẫn nghe được lãnh ý bên trong.

Thái Hậu quả thật là giấu diếm quá sâu. Hiện giờ nghĩ lại lời đồn Thái Hậu đã giết chết tiên đế, Luyện Nguyệt Sinh cảm thấy có chút không thể không tin.

Trong điện tĩnh yên tĩnh, thanh âm trầm ổn của Thái Hậu lần nữa vang lên, "Để ai gia đoán thử, Nguyệt Sinh lần này đến đây, ngoài việc này còn có chuyện cần ai gia hỗ trợ... là chuyện của Băng Dao sao?"

Luyện Nguyệt Sinh theo bản năng ngăn ra, liền thấy nụ cười của Thái Hậu, "Nếu là ai gia không đoán sai, Băng Dao hẳn là tai mắt của ai đó đặt trong cung, phải không?"

Lần này Luyện Nguyệt Sinh thật sự là ngây người.

Thái Hậu yên lặng cười, "Trong cung ngoài cung, cái vòng lẩn quẩn này, ai gia đã trải nghiệm gần hai mươi năm, ai gia rõ ràng hơn con nhiều."

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh yên lặng một chút, nói: "Mẫu hậu liệu sự như thần, chuyện của Băng Dao, xác thực không đơn giản, khi tra xét được thư của nàng ta cất giấu, Băng Dao xác thực là tai mắt của người khác đặt trong cung." Dừng một chút, "Tai mắt này... chắc hẳn không chỉ có mình Băng Dao."

Thái Hậu mặt mày vẫn bình tĩnh, nâng ly trà lên uống một ngụm, hơi thở trầm tĩnh như nước, giống như cho hậu cung có nổi gió lớn đến đâu cũng chẳng thể tạo ra được gợn sóng nào, nàng trầm ngâm một phen, hỏi Luyện Nguyệt Sinh: "Con nghĩ nên làm thế nào?"

"Thanh tẩy hậu cung, dọn dẹp tai mắt!" Luyện Nguyệt Sinh đạo.

Thái Hậu nghe vậy liền hỏi, "Nếu muốn dọn dẹp tai mắt, thanh tẩy hậu cung, vậy bắt đầu từ Phụng Tề cung thôi!"

Luyện Nguyệt Sênh lần nữa ngơ ngác, Thái Hậu giải thích cho nàng: "Con là Hoàng Hậu. Chắc hẳn người nọ thả tai mắt ở chỗ con là nhiều nhất, hơn nữa các cung phi cũng dùng tiền tài thu mua hoặc nhét tai mắt vào trong cung của con. Trong cung của con có hơn sáu mươi cung nhân, không biết trong đó có tai mắt của bao nhiêu nơi nữa. Thanh tẩy trong cung của con trước, rồi lại đến các cung khác, nhất là các phi tử địa vị cao như Đức phi, Trang phi, nhất định phải dọn dẹp cho sạch!"

Luyện Nguyệt Sênh thật sự đã kinh ngạc không thốt nên lời. Nàng cũng biết trong cung của mình có tai mắt của kẻ khác, nhưng những người đó đều bị Lục Oánh cùng Lam Huân giám thị, cũng biết các nàng là người của ai. Nhưng là nàng vẫn luôn làm bộ không biết, âm thầm nhìn những tai mắt kia trao đổi tin tức với chủ tử.

Hiện giờ bị Thái Hậu vạch trần, Luyện Nguyệt Sênh cảm thấy ảo não, trong mắt Thái Hậu, vị hoàng hậu như nàng là rất vô dụng. Trong cung của chính mình cũng quản không được, Thái hậu còn rành mạch hơn mình.

Nghĩ đến đó, trong đầu nàng đột nhiên có tia sáng lướt qua, không phải là Thái Hậu cũng đặt tai mắt ở Phượng Tê cung đấy chứ?

Thái Hậu phát giác chút tâm tư nhỏ nhỏ của Luyện Nguyệt Sênh, lại không vạch trần, nàng hòa ái cười, "Ai gia chỉ nói đến đây thôi! Làm như thế nào, con hẳn đã biết!"

Luyện Nguyệt Sênh bình ổn nỗi lòng, sắc mặt trầm tĩnh đứng dậy, khẽ chào, "Đa tạ mẫu hậu chỉ điểm, nhi thần đã nhớ."

Thái Hậu nói "Ừ", cũng không nói gì thêm, để Tịnh Huyền tiễn Luyện Nguyệt Sênh.

Thu Văn đưa trà cho Thái Hậu, về mặt trầm định hỏi: "Thái Hậu nếu đã nói đến thế này, vì sao không nói hết chuyện tình chín năm trước cho Hoàng Hậu và bệ hạ? Là ai chôn tai mắt trong cung, nói sớm cho bệ hạ không phải tốt sao?"

"Đều để ai gia giải quyết, hai đứa nhỏ này sao có thể trưởng thành được?" Thái Hậu về mặt thâm thúy, "Ai gia trông thấy cảm tình của hai đứa nhỏ này càng ngày càng tốt, muốn có thêm một chút chất xúc tác!"

"Lần này, ngược lại là một cơ hội tốt." Thái Hậu nặng nề cười, không nói thêm gì nữa.

Thu Văn nghe xong cũng khẽ mỉm cười, biết rõ ý tứ trong lời nói của Thái Hậu.

Mặc kệ Liễu Tố Nhi can rờ thế nào trong quá khứ, cuối cùng người thắng không phải là nàng, Lý Quỳnh Hoa sao? Trong mắt nàng, Liễu Tố Nhi cũng chỉ là một bại tướng dưới tay nàng mà thôi!

Luyện Nguyệt Sênh đi ra từ Từ Ninh cung, ngay lập tức trở về Phượng Tê cung.

Uống cạn một ly trà nhỏ, Hoàng Dương tiến lại gần, một bên thêm trà một bên nói: "Minh Hiền phi phạt Lỗ quý cơ quý trong ngự hoa viên."

Luyện Nguyệt Sênh ngây ngẩn, nâng ly trà lên, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nghe nói là Lỗ quý cơ thất nghi trước mặt Minh Hiền phi, Minh Hiền phi liền phạt nàng quý trong ngự hoa viên." Thanh Linh khẽ ngưng lại một chút, "Chuyện này không biết có tốt không đây... cách làm này của Minh Hiền phi, thật sự là hổ danh hiền đức."

"Không cần để ý tới, cứ tùy các nàng nháo." Luyện Nguyệt Sênh giữ ly trà trên tay, nhẹ nói.

Vốn A Sừ Na Yến là chuẩn bị hạ thấp kiêu ngạo thể diện của nàng để có thể khiến Hoàng Đế vui vẻ, nào ngờ người nọ đối xử với nàng chỉ cho có lệ. Vì thế trong con tức giận nàng liền phát tay áo rời khỏi.

Trên đường về gặp Lỗ quý cơ đang đi dạo ngự hoa viên, A Sừ Na Yến trong lòng tức giận, liền có ý bắt lỗi Lỗ quý cơ, khiến nàng ta không thể đáp lời trước mặt mọi người, rồi phạt quý Lỗ quý cơ. Cuối cùng, khinh thường bỏ lại câu "Tiếp tục quý, quý đến khi bản cung hết giận mới thôi" rồi mang người về tẩm cung.

Lỗ quý cơ đáng thương gặp tai vạ, trong lòng nàng chắc hẳn hận thấu xương A Sừ Na Yến.

Luyện Nguyệt Sênh không muốn vạch trần A Sừ Na Yến, tính tình công chúa của nàng nếu không biết thu liễm thì chỉ khiến càng nhiều người trong hậu cung này bất mãn thêm, kéo thù hận chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

A Sừ Na Yến trêu chọc bao nhiêu người là chuyện của nàng ta, Luyện Nguyệt Sênh không muốn thay nàng thu thập cục diện rồi rắc.

Thời gian cấp bách, Luyện Nguyệt Sênh không muốn trì hoãn, vội tuyên đám người Lục Oánh, Lam Huân tiến vào.

Chỉ mấy câu đơn giản, Lục Oánh lĩnh mệnh mà đi, Lam Huân cũng lui xuống.

Chưa tới một khắc đồng hồ, bên ngoài Phượng Tê cung ngoài liền quỳ một đám người, nhóm cung nhân không biết đã xảy ra chuyện gì, đều cúi thấp đầu quỳ trên mặt đất, trong lòng nhất thời cũng có chút bồn chồn. Những kẻ có mắc lỗi hoặc tâm tư bất an đã chịu không nổi bầu không khí nghiêm túc này mà run bần bật.

Động tác lần này của Phượng Tê cũng không đến nửa khác liền truyền tai chủ tử các cung. Tâm tư nông cạn đương nhiên không biết Hoàng Hậu nương nương muốn làm gì, tâm tư thâm trầm đã đoán được lần này Hoàng hậu muốn chinh đồn Phượng Tê cung.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Trò chuyện trong đình

Editor: Quyên Khuyên

Chỗ Lục Oánh Lam Huân có hồ sơ chi tiết của cung nhân, cung nhân phía dưới là cơ sở ngầm trong cung của chủ tử, đã trao đổi thông tin với bên ngoài bao nhiêu lần, đều đã nhớ rõ ràng rành mạch.

Vì vậy, mặt Luyện Nguyệt Sinh nghiêm túc nhìn ra bên ngoài mấy lần, để cho mấy cung nữ đứng, nàng thì dùng trà trong điện, nhìn tình huống ở bên ngoài thông qua cánh cửa mở to.

Lục Oánh không tri hoãn nữa, đây là khí thế nói mấy câu với các cung nhân phía dưới, lập tức có cung nhân bị dọa sợ tới mức thân mình mềm nhũn.

Có Lục Oánh nói trước, tiếp theo điểm danh, trong quá trình nhận tội, rất là thuận lợi, ngoại trừ có vài người mạnh miệng sớm bị tha ra ngoài đánh gậy, còn lại nhận đều nhận, nhất những người có người nhà ngoài cung, vì không muốn làm liên lụy đến người nhà, sợ lời thú nhận của mình không được chấp nhận.

Sau những động tác này, những chủ tử các cung có chôn cơ sở ngầm ở Phượng Tê cung đều là kinh hãi trong lòng, cố gắng trấn tĩnh, mồ hôi lạnh lại tuôn ra.

Mất thấy hơn 60 người, thì có 16 cung nhân bị kéo xuống, số còn lại mặc dù là thờ phào một hơi, nhưng cũng bị dọa sợ tới mức toát mồ hôi lạnh.

Luyện Nguyệt Sinh mất lạnh ngó xem, trong đám người đó thì phát hiện một người cúi đầu, hơi thở lắng đọng hoàn toàn khác những người xung quanh, yên lặng ghi nhớ. Luyện Nguyệt Sinh lập tức đề hộ vệ Phượng Tê cung, mỗi người lĩnh ý chỉ đi đến các cung.

Làm thợ rèn thì muốn mượn nhiệt, mượn cơ hội này gỡ phi tử các cung, tránh cho các nàng đưa cơ sở ngầm ở nơi khác đến, còn có thể châm ngòi những kẻ xung tỵ gọi muội.

Về phần nàng cần bắt cơ sở ngầm người ngoài cung, nàng tự có biện pháp.

— — —
Lần này trong nội cung thật rối loạn.

Hoàng Hậu gọi tới, chủ tử các cung bắt đầu thanh lý cung nhân, trong lúc này, các cơ sở ngầm ở các trong cung liên tiếp bị lôi ra ánh sáng.

Có những phi tử bình thường là tỷ muội thân thiết như ruột thịt, vẫn bắt được những kẻ được xếp vào làm cơ sở ngầm.

Hiện tại đã rất ít cung phi lo lắng Hoàng Hậu nương nương đến gọi nàng uống trà nói chuyện, mà là các cơ sở ngầm bị phát hiện, cảm giác phần nộ không lời nào có thể nói được.

—— ta giúp đỡ người nhiều như vậy, người vẫn còn xếp cơ sở ngầm trong cung của ta!

—— bình thường kêu tỷ tỷ muội muội vô cùng thân thiết, không ngờ người còn xếp cơ sở ngầm vào cung của ta!

—— người không phải là người gan nhỏ sợ phiền phức sao, xếp cơ sở ngầm đúng là chuyện người có can đảm làm!

Thấy quan hệ giữa các phi càng ngày càng cách xa nhau, trực tiếp chẳng muốn cười có lệ, những người bình thường dịu dàng cũng không thể nhịn được cười.

Nhìn tình huống này, Luyện Nguyệt Sinh tỏ vẻ thích nghe nghe ngóng.

Tra xét một hai ngày, còn chưa lôi ra tất cả mọi người, nhưng tất cả cung phi đều phát hiện, không hề có cơ sở ngầm của Hoàng Hậu nương nương. Như thế, sau ngày ngừng thỉnh an, tình huống các phi tử thỉnh an trong Phượng Tê cung trở nên cực kỳ vi diệu.

Hoàng Hậu ngồi trên với vẻ mặt dừng dừng, tìm những người ngồi phía dưới càng thấp thỏm bất an.

Trong nháy mắt khi nhìn Hoàng Hậu, các nàng đều không có tâm tư cười lạnh đối với người khác.

Lúc này, ngoại trừ Luyện Nguyệt Sinh có thể thăng thần vô tư, cũng chỉ có A Sử Na Yến có thể thăng thần vô tư, nàng mới đến, lại là người kiêu ngạo, sẽ không làm mấy chuyện hạ lưu này. Nhưng trong cung Hoa Thanh của A Sử Na Yến vẫn tìm ra năm cung nhân bị người ta thu mua.

A Sử Na Yến cực kỳ tức giận, trong buổi thỉnh an buổi sáng, mặt hận không thể hóa thân làm hai cây đao, tạo ra vài đường rách trên người mấy cung phi thu mua cung nhân trong cung nàng.

Toàn bộ buổi sáng thỉnh an, đều trôi qua trong một loại không khí cực kỳ quý dị thấp thòm.

Mãi cho đến Hoàng Hậu mở miệng cho các nàng rời đi, một số người nào đó căng thẳng xách theo một trái tim mới hơi chút thả xuống.

"Nương nương, đây là khẩu cung của Ly Ảnh, nàng đã thú nhận và đưa danh sách những kẻ nội gián trong các cung." Lục Oánh vừa nói vừa dâng khẩu cung lên.

Luyện Nguyệt Sinh đưa tay tiếp nhận, vừa xem xét vừa nói: "Ly Ảnh thế nào?"

"Đã ngắt rồi." Lục Oánh trả lời.

"Cứu tình rồi thẩm tra tiếp." Luyện Nguyệt Sinh không chút lưu tình, "Dùng mọi cách để nàng nói ra kẻ đứng ngoài cung."

Lục Oánh nhún người, "Nô tỳ lĩnh mệnh." Dứt lời, cung kính lui xuống.

Ly Ảnh chính là cung nữ cúi đầu trong tất cả các cung nhân hôm đó, cung nữ kinh biến không sợ, để cho cung nhân phía dưới tản ra, Luyện Nguyệt Sinh phất người bắt Ly Ảnh lại, ném vào phòng tối.

Ngay từ đầu Ly Ảnh còn không thừa nhận, nói chính mình là bị oan uổng, mãi cho đến sáng nay thượng Ly Ảnh thật sự là chống đỡ không nổi nữa, mới một nhận tội, cũng làm lộ cơ sở ngầm các cung.

Cầm trong tay tờ khai, Luyện Nguyệt Sinh thở phào một hơi nhẹ nhõm, thật tốt quá, không có bắt lầm người. Nếu là bắt lầm, thì lại uổng phí khí lực trong buổi sáng này rồi, lại không biết giải thích thế nào với cung nữ kia, cũng may, nàng đoán đúng rồi.

Nàng chớp mắt, cầm một phần lời khai khác trên án thượng lên, đối chiếu tên họ với lời khai của Ly Ảnh, quả nhiên có không ít đều đã gào thét chống lại. Một phần lời khai khác là của chương sự quản lý đồ trang sức trong cung Vũ Hoa, trên tờ khai đều là tên những cung nhân nhờ nàng đưa tin trong gần tháng nay.

Ngoại trừ Băng Dao cần mẫn đưa ra ngoài, còn lại ở trong tờ khai đều là một tháng một lần.

Luyện Nguyệt Sinh đem lời khai đặt lên án, gọi mấy người Hồng Tư và Ngự Lâm quân tới, phân phó, để cho bọn họ lần lượt đi bắt người đi trong cung, đồng thời đưa những cung nhân là ánh mắt của các phi tần tới, nói Hoàng Hậu muốn đích thân xử lý.

Cứ như vậy, cũng sẽ không có người bởi vì nàng chỉ bắt mấy người đó mà cảm thấy khó hiểu, đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng để cho những cung phi kia tự bản thân xử lý những cơ sở ngầm của mình. Bởi vì như vậy có thể tiện cho nàng một lưới bắt hết.

Người của Hoàng Hậu đi một chuyến đến các cung, phát hiện có không ít người ngoài cung được xếp bị chủ tử bắt lại, thậm chí nhìn ai cũng là cơ sở ngầm, trừ mấy người tin được, dứt khoát đẩy các cung nhân sang một bên. Như vậy, đối với mấy người Hoàng Dương thì dễ dàng làm kẻ xấu lộ ra. Cho dù là cơ sở ngầm không ở trong, cũng bị từ chối cung nhân hấp dẫn, để cho các nàng nói ra ý định đối cung nhân, sau đó Hoàng Dương chỉ ra vài người, thuận lợi mang ra cung.

Như thế bận một buổi sáng, cuối cùng cũng lòi cơ sở ngầm của các cung ra.

Nhớ ra đến báo cáo quá trình thực hiện trước cho Thái Hậu, thì người Thái Hậu đến mời nàng, nghe nói là có vài bức họa quý nữ kinh thành, mời nàng sang tham khảo một chút.

Luyện Nguyệt Sinh suy nghĩ liền biết là chuyện gì, vì vậy mang người đến Từ Ninh cung.

Khi đến Từ Ninh cung thì Thái Hậu đang nói chuyện với Liễu tổ thái phi, không ít bức họa được cuộn tròn đặt bên cạnh tay các nàng.

Nhìn thấy Luyện Nguyệt Sinh tiến vào, Thái Hậu cười ảm áp, gọi nàng đến, "Nguyệt Sinh tới xem một chút, đây đều là mấy vị thiên kim được chọn lựa trong mấy ngày qua, ai gia và Liễu thái phi đều thấy được, thật nhìn các đều tốt, quả thực là không quyết định được. Người trẻ tuổi như các con không giống thế hệ chúng ta, con lại đây nhìn giúp, người nào xứng với Tề vương."

Sau khi Luyện Nguyệt Sinh chào, liền tiến lên phía trước, nhận lấy bức họa mà Thái Hậu đưa, tỉ mỉ mở ra.

"Cái này là con gái út nhà tướng quân, nghe nói là văn võ song toàn, tướng mạo cũng là rất xinh đẹp." Thái Hậu nhẹ giọng chậm rãi nói.

Luyện Nguyệt Sinh quan sát vài lần, nói: "Văn võ song toàn ngược lại là tốt; nhưng hoàng thúc ôn nhu nhả nhả, nhi thần cảm thấy nữ tử như thế này phần lớn là hoạt bát to miệng, có lẽ không xứng hoàng thúc."

Thái Hậu nghe vậy, vô cùng tán thành, Liễu tổ thái phi cũng gật đầu nói: "Cái này cũng nhắc nhở ta, Dật nhi không thích nữ tử quá mức hoạt bát."

Luyện Nguyệt Sênh nghe xong cũng cười, không nói nhiều.

Ý tứ Thái Hậu rất rõ ràng, muốn chọn cho Cảnh Dật một nhà có gia thế trung đẳng, nữ tử có cha giữ chức vị không cao làm trắc phi cho Cảnh Dật, cho nên Luyện Nguyệt Sênh lại xem xét, cảm thấy con gái Tôn Uyển của Quang Lộc tự khanh Tôn Thương cùng con gái Vương Như Hi của Lễ bộ chủ sự Vương Bắc rất tốt.

Liễu thị sao có thể không nhìn ra ý nghĩ của mẹ chồng nàng dâu, nhưng nàng không phản bác được, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng nhận lời.

"Nếu mẫu hậu cùng tổ thái phi đều cảm thấy không tệ, có thể tìm lúc nào đó triệu hai người này vào cung để xem xét," Luyện Nguyệt Sênh cười, thoải mái nói.

Thái Hậu gật đầu đồng ý, quay mặt nhìn Liễu thị, "Ý của Thái phi thế nào?"

Liễu thị gật đầu, cũng đồng ý.

"Đến lúc đó Hoàng Hậu cũng đến đây, hai người già chúng ta không bằng tiểu bối các ngươì trò chuyện."

"Nếu tổ thái phi nói như vậy, thần thiếp tất nhiên là muốn tới nhìn một chút." Luyện Nguyệt Sênh mỉm cười.

Rồi cùng hai người Thái Hậu nói chuyện, Luyện Nguyệt Sênh nói trong cung còn có việc cần xử lý, rồi đi trước.

Bởi Liễu thị ở đây, Luyện Nguyệt Sênh không nói với Thái Hậu được mấy câu, lúc này rời khỏi cung Thái Hậu, nàng nghĩ đến Tuyên Chính điện tìm Cảnh Dật đưa tin.

Mới đi từ cầu khúc xuống dưới, liền thấy góc rẽ trên hành lang có một nam tử mặc áo trắng đi ra, bình tĩnh ngó xem, chính là Cảnh Dật.

Hắn mặc áo trắng như tuyết, làm nổi bật khuôn mặt trong sạch của mình, hơi thở càng thêm dịu dàng.

"Thần gặp qua Hoàng Hậu nương nương." Cảnh Dật dịu dàng cười, vái chào.

Luyện Nguyệt Sênh ổn định tâm trạng, "Hoàng thúc không cần đa lễ, đều là người trong nhà, những nghi thức như vậy có thể bỏ thì bỏ qua." Khóe môi nàng có độ cong vừa vặn, dịu dàng, để Cảnh Dật đứng lên. "Hoàng thúc muốn đến chỗ Thái Hậu?"

Cảnh Dật cười, "Đúng thế." Sau đó lại hơi nhếch khóe miệng, "Bảo là có vài bức họa mấy vị cô nương, để thần đến xem."

"Bản cung cũng mới rời khỏi đây." Luyện Nguyệt Sênh cười, "Mấy người đó vẫn là bản cung tuyển thay hoàng thúc, nếu hoàng thúc không thích, phải nói thẳng. Triều đình ta nhiều thiên kim quý nữ, luôn có người có thể xứng với hoàng thúc."

Cảnh Dật hơi giật mình, "Thì ra là nương nương chọn sao..."

"Bản cung bất tài, ngông nghênh tự chọn mấy người mình thích, chỉ mong hoàng thúc có thể nhìn trúng một trong số đó." Luyện Nguyệt Sênh ý cười không giấu.

Cảnh Dật cười dịu dàng trước sau như một, chấp tay với Luyện Nguyệt Sênh, "Phiền nương nương hao tâm tổn trí." Hắn ngừng lại lại nói: "Thần còn có chuyện muốn thỉnh giáo nương nương, ngài có nề mặt thần đến đình nhỏ một chút."

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sênh gần như ngơ ngác, chột nàng nói: "Hoàng thúc, bản cung còn muốn đến chỗ bệ hạ, hơn nữa ngài không phải đến Từ Ninh cung sao?"

Cảnh Dật cười cười, "Nhưng có mấy lời, nhất định phải nói cho nương nương nghe." Dừng một chút, "Sẽ không mất bao nhiêu thời gian, mong rằng nương nương theo thần lại đây."

Luyện Nguyệt Sênh còn muốn cự tuyệt, Cảnh Dật đã sai nội giám bên người đi Từ Ninh cung thông báo một tiếng.

Cứ như thế, tâm trạng Luyện Nguyệt Sênh dần bình tĩnh, một trước một sau cùng Cảnh Dật đến tiểu đình cách đó không xa. Nàng cảm thấy rất kỳ quái, Cảnh Dật có lời gì muốn nói cho nàng nghe, hơn nữa câu trên của hắn, nghe giọng điệu thì cảm thấy không thích hợp.

Trong đình nhanh chóng dâng trà nước điểm tâm, Hồng Tư rót nước cho bọn họ sau đó lui qua một bên.

"Từ khi hồi nương nương tại Đông Sơn, mấy kiện trang sức thần đưa có hợp hay không hợp ý ngài. Nương nương nói là rất thích, quả thực làm thần thờ phào nhẹ nhõm, nương nương nói thích, chính là không có gì tốt hơn." Cảnh Dật nhìn Luyện Nguyệt Sênh, khuôn mặt dịu dàng.

Luyện Nguyệt Sênh ngây ngẩn, mỉm cười nói: "Đa tạ hoàng thúc hao tâm tổn trí, trang sức vô cùng tinh xảo, bản cung rất là thích."

Cảnh Dật âm thanh hơi thấp, nói: "Nhưng thần lại không thấy nương nương đeo chúng, nói ra thì cảm thấy tiếc nuối."

Luyện Nguyệt Sênh mặt không thay đổi, bình tĩnh nói: "Bởi là tâm ý của hoàng thúc, bản cung đã bỏ vào trong hộp đựng đồ trang sức, bản cung cảm thấy, chỉ có như vậy mới không phụ tâm ý của hoàng thúc."

Luyện Nguyệt Sênh cũng không rõ Cảnh Dật có ý gì khi nhắc tới việc này, nếu hẳn nói ra, vậy nàng liền thành thật trả lời. Lời của nàng rõ ràng, lời này ý tứ rõ ràng, đặt vào bên trong, bỏ qua, nếu như Cảnh Dật thật sự có tâm tư không nên có với nàng, chắc hẳn nghe ra hàm nghĩa của những lời này.

"Không biết nương nương, có biết ý nghĩa của mấy kiện trang sức kia..." Cảnh Dật lặng yên, ánh mắt dịu dàng có ý.

"... Tất nhiên là biết." Luyện Nguyệt Sênh hơi giật mình, không chút hoang mang trả lời.

Tác giả có lời muốn nói: Không tạo lúc nào sẽ mở văn mới →

Nữ chính nguyên vọng chính là một ngày giết một người tiểu thiếp, giết hết hậu cung! [đăng đăng

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Tâm tư đế vương

Editor: Quyên Khuyên

Nhưng bên trong đình, Hoàng Dương Hồng Tư sợ hãi tim đập mạnh, Tề vương có ý gì? Thật sự có suy nghĩ không nên có đối với Hoàng Hậu, dựa vào việc đưa trang sức biểu đạt tâm tư của mình sao!

Cảnh Dật cười nhẹ, "Gần đây trong cung không yên ổn, chuyện vặt của lục cung lại nhiều, nương nương là người đứng đầu hậu cung, lẽ ra phải quản lý tốt lục cung, nhưng chớ để bản thân mệt nhọc." Nhẹ nhàng băng quơ đôi đũa, "Lần này chinh đồn hậu cung, như vậy một thời gian nữa lục cung sẽ duy trì được sự yên tĩnh."

Cảnh Dật là một vương gia, tuy là thúc thúc Cảnh Diễm, nhưng lại không tránh không né việc thảo luận việc của hậu cung cùng với Hoàng Hậu, quả thực là quá mức rồi.

Về mặt Luyện Nguyệt Sênh hơi lạnh nhạt, "Ý tốt của hoàng thúc, bản cung xin nhận tấm lòng." Giọng nói hơi trầm xuống, -D-Đ-L-Q-Đ-"Nhưng việc của lục cung, không phải là nơi hoàng thúc có thể đề cập tới, mong rằng lần sau hoàng thúc chú ý hơn."

Cảnh Dật dịu dàng cười đồng ý, "Nương nương nói rất đúng; quả thực là thần đã quá giới hạn, mong nương nương thứ tội."

Khỏe miệng Luyện Nguyệt Sênh nở nụ cười thần nhiên, cũng không có rõ ràng, nàng đứng lên, bắt đầu nói: "Bản cung còn phải đến chỗ bệ hạ, không nói chuyện phiếm cùng với hoàng thúc được."

Dứt lời, lập tức dẫn người rời đi, lưu lại Cảnh Dật ở trong đình với nụ cười thú vị chăm chú nhìn Luyện Nguyệt Sênh càng lúc càng đi xa.

Cùng nói chuyện với Cảnh Dật, làm tinh thần Luyện Nguyệt Sênh không tập trung trên đường, rốt cuộc hẳn có ý gì?

Khi nàng rời đi, ánh mắt dính chặt vào lưng nàng không phải là ảo giác.

Mãi cho đến khi đến trước cửa Tuyên Chính điện, Luyện Nguyệt Sênh mới dần dần ổn định lại tâm trạng, mặc kệ Cảnh Dật là có ý gì! Nàng không tin hẳn có thể vượt qua luân lý! Thật sự coi nàng là tượng gỗ mà có thể tùy ý loay hoay hay coi hoàng đế Cảnh Diễm đã chết!

Nàng hít sâu vài lần, Triệu Hoài Sinh tiến lên đón, "Nô tài tham kiến Hoàng Hậu nương nương, nương nương đại an."

Mấy ngày nay Luyện Nguyệt Sênh chỉnh lý hậu cung, trong mấy ngày đó thì bắt được vô số cơ sở ngầm của các cung, làm cho Triệu Hoài Sinh lại khiếp sợ hậu cung lộn xộn, đồng thời thủ đoạn làm việc thâm rên gió cuốn của Hoàng Hậu, cũng làm Triệu Hoài Sinh vô cùng tán thưởng.

Dẫn Hoàng Hậu lên bậc thang, Triệu Hoài Sinh thông báo một tiếng, liền mở cửa ra, Luyện Nguyệt Sênh tinh thần ổn định, bước qua ngưỡng cửa, bước vào trong.

Mấy ngày nay Cảnh Diễm bí mật điều tra không ít, tuy rằng có tiến triển rất lớn, nhưng cũng không thể làm cho hắn sung sướng.

Mùi hương trong điện huân hương lượn lờ, mùi thơm nhàn nhạt để nâng cao tinh thần, Luyện Nguyệt Sênh nhìn xuyên qua đám sương khói lượn lờ nhìn thấy người ngồi sau long án, dường như về mặt có chút ừ ừ, nói tóm lại, cả người nhìn như không có tinh thần.

"Bệ hạ, thần thiếp đã tìm ra cơ sở ngầm của các cung, thẩm tra ra kẻ đứng ngoài cung cũng chỉ là vấn đề thời gian." Mất Luyện Nguyệt Sênh nhìn thẳng

hắn, mở miệng nói.

Cảnh Diễm thấp giọng nói "Ừ"; im lặng một chút, trầm giọng nói: "Không cần tra xét... Trẫm nghĩ, Trẫm biết là người nào."

Luyện Nguyệt Sinh ngờ ngác, thì thấy Cảnh Diễm hơi mệt mỗi giờ tay ấn ấn thái dương, ánh mắt từng phút từng phút biến thành dịu dàng, hắn nhìn Luyện Nguyệt Sinh, âm thanh trầm thấp lại âm áp, "Những ngày này qua đã làm nàng mệt mỏi, vốn dĩ không phải là chuyện nàng phải quản, lại còn làm thay Trẫm nhiều như vậy." Ngừng lại chút, "Mấy ngày tới nàng hãy nghỉ ngơi cho khỏe, việc tiếp theo sẽ do Trẫm làm."

"Có thể giúp bệ hạ loại bỏ lo lắng giải nạn là may mắn của thần thiếp, nào có 'Mệt' như vừa nói." Luyện Nguyệt Sinh tuy rằng kinh ngạc với lời nói của Cảnh Diễm, nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười như trước, chậm rãi mở miệng.

Cảnh Diễm nhìn nàng một cái, sau đó khẽ thở dài.

Luyện Nguyệt Sinh cẩn thận mở miệng, vừa nói vừa quan sát vẻ mặt hắn, "Thần thiếp trở về sẽ nhốt những người đó vào nội hình tuyền, chờ bệ hạ xử lý, ngài thấy thế nào?"

Cảnh Diễm gật đầu, hơi thất thần.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn vẻ mặt hắn rất kỳ quái, rốt cuộc là tra ra cái gì? "Bệ hạ, cho phép thần thiếp hỏi nhiều một câu, bệ hạ... Ngài tra được cái gì? Đến cùng là người nào xếp tai mắt ở trong hậu cung?"

Cảnh Diễm hơi ngạc nhiên, nói: "Đến tốt cùng là kẻ nào có tay cánh tay dài, có thể không chế được triệu thần, xếp tai mắt vào trong hậu cung, thậm chí là cả người bên cạnh Trẫm đây?" Hắn hơi thất thần nhìn Luyện Nguyệt Sinh.

Luyện Nguyệt Sinh tim đập thình thịch khi nghe lời nói và ánh mắt của hắn, nhưng nàng tin tưởng việc này không có một tí quan hệ nào với Luyện gia!

"Bệ hạ..." Nàng đề xuống sự bất an trong lòng, mới mở lời đã bị Cảnh Diễm cắt ngang.

"Là hoảng hốt..."

"..." Luyện Nguyệt Sinh ngờ ngác, kinh ngạc, "A?"

"Cũng chỉ có hắn mới có thể vươn tay dài như vậy, mưu toan nhìn lên ngôi vị của Trẫm." Cảnh Diễm có chút mất mát, khôi phục lại nở nụ cười lạnh, *Điên*Dan*Le* Quy *Don* "Hắn tuy lớn hơn Trẫm mấy tuổi, nhưng Trẫm và hắn cùng lớn lên, cũng kính trọng hắn là thúc thúc... Lại chưa từng nghĩ đến..." Ánh mắt trầm xuống.

"Hoàng thúc?" Luyện Nguyệt Sinh kinh ngạc, "Đây..." Có vài phần không thể tin nổi, nàng ngừng lại, âm thanh xác định, "Bệ hạ, ngài khẳng định đã điều tra xong rồi." Lời này vừa nói ra, nàng lập tức nghĩ tới trước đó Cảnh Dật nói với nàng mấy lời đó ở trong đình, chẳng lẽ hắn muốn nhắc nhở nàng cái gì?

Cảnh Diễm trầm mặc, Luyện Nguyệt Sinh không nói thêm gì nữa, lúc này trong điện rơi vào yên lặng.

"Bệ hạ, Lục Oánh ở bên ngoài cầu kiến, nói là có việc gấp muốn gặp nương nương." Âm thanh của Triệu Hoài Sinh vang lên, đánh vỡ yên lặng trong điện.

Luyện Nguyệt Sinh hơi giật mình, đảo mắt nhìn Cảnh Diễm, "Bệ hạ, nhất định là Lục Oánh thẩm tra xong rồi!" Vẻ mặt nàng vẻ mặt có chút vội vàng, "Bệ hạ mau tuyên Lục Oánh vào đi."

Cảnh Diễm ngẩn ra, chợt đáp ứng lời của nàng, cho Lục Oánh vào đây.

Lục Oánh tiến vào điện, hành lễ với đế hậu, Luyện Nguyệt Sinh vội vàng hỏi nàng, "Có phải đã tìm ra kẻ đã tuyển người đó rồi, đó là ai?"

Lục Oánh cúi thấp đầu, cung kính nói: "Đúng thế. Bởi nương nương nói sau khi có kết quả thẩm vấn thì trước tiên phải báo cho nương nương, cho nên nô tỳ không dám trì hoãn, lập tức tới đây ngay."

"Nói mau, người đó là ai." Luyện Nguyệt Sinh nhìn Lục Oánh không chớp mắt.

"... Nô tỳ, mong rằng sau khi nô tỳ nói ra tên họ, mong bệ hạ cùng nương nương thứ tội." Lục Oánh nói xong lại vái chào.

Cảnh Diễm đồng ý, "Người cứ nói đừng ngại."

Lục Oánh lặng yên một lát, cúi đầu nói: "Có một cung nữ nhận tội, người ra lệnh các nàng âm thầm quan sát động tĩnh hậu cung là... Tề vương..."

Sau thời gian rất dài yên lặng, Lục Oánh cúi đầu lo sợ bất an, tâm trạng Luyện Nguyệt Sinh chìm xuống, mặt Cảnh Diễm sa sầm.

"Lục Oánh, người đi xuống trước đi." Luyện Nguyệt Sinh liếc Lục Oánh.

Tâm trạng Lục Oánh buông xuống, hành lễ, lui xuống.

Cảnh Diễm cũng không giống vẻ mặt nàng vừa mới có vẻ mặt mát cùng một môi, ngược lại là vẻ mặt trầm tĩnh như nước, con mắt trong sáng, hần nhìn Luyện Nguyệt Sinh, mở miệng nói: "Nàng thấy chưa; Trẫm tra không có sai."

"..." Lúc này nàng không biết nên nói cái gì, hiện tại tuy rằng Cảnh Diễm có vẻ bình tĩnh, nhưng là ai biết trong lòng hần có cảm giác gì.

"Đợi đến khi hiểu rõ chuyện Mục gia, chuyện này Trẫm cũng sẽ công bố trước mọi người." Cảnh Diễm trầm giọng, ánh mắt sâu xa.

Nàng há há miệng, cuối cùng nói: "Chuyện của hai nhà Mục Liễu... Bệ hạ cũng là tra được đầu đuôi sự việc?"

"Tuy nói chín năm trước đã xảy ra chuyện gì, Trẫm không biết, nhưng Trẫm cũng có đủ nhân chứng vật chứng chứng minh chín năm trước án quốc khó bị mất trộm là do Liễu gia gây nên, cuối cùng giá họa cho Mục gia."

"Mẫu hậu nói, người có biện pháp làm cho chính miệng Liễu tố thái phi nói chuyện xảy ra chín năm trước. Đến khi đó thần thiếp, bệ hạ cùng với ngôn quan chỉ cần ở ngoài lắng nghe là được." Luyện Nguyệt Sinh suy nghĩ một chút, nói những lời này.

Cảnh Diễm nghe vậy thì vẻ mặt có vài phần thất bại, nhưng khôi phục trầm tĩnh cực nhanh, "Quả thực là làm mẫu hậu hao tâm tổn trí." Trên miệng hần nói, thì trong lòng mắng chửi mình vô dụng.

Một chuyện Mục gia, rồi chuyện kẻ theo dõi hậu cung, chẳng những Luyện Nguyệt Sinh tham dự vào, đến cả Thái Hậu cũng tham dự vào trong, mà hai người này, một người chinh đồn hậu cung tìm ra toàn bộ cơ sở ngầm, một người thì muốn giúp hần tìm sự thật của chín năm trước.

Nhưng là hần, vị hoàng đế này, ở chung với Cảnh Dật đã lâu, không phát hiện ra dã tâm của hần lại càng không có thể không chế triều đình hoàn toàn, bị Cảnh Dật thừa dịp lỗ trống mà chen vào, không chế không biết bao nhiêu quan viên.

Càng đáng buồn chính là, đến trung lương gian thần hần cũng không phân rõ được!

Hiểu được cái này, Cảnh Diễm quả thực cảm thấy không còn mặt mũi nào đối mặt với liệt tổ liệt tông, càng là không có mặt mũi nào đối mặt với những triều thần đặt niềm hi vọng rất lớn lên hần!

Nhìn vẻ mặt Cảnh Diễm hơi ảm đạm, Luyện Nguyệt Sinh mở miệng thử thăm dò, "Bệ hạ..."

Cảnh Diễm tìm đập thỉnh thịch, vô ý thức nhanh chóng ngược mắt nhìn nàng, Luyện Nguyệt Sinh nhìn ánh mắt ngập ngừng mà sùng sốt, sắc mặt khẽ thay đổi, rồi lại bình tĩnh nhìn "Bệ hạ, nếu chuyện này là do hoàng thúc gây nên, bệ hạ muốn xử trí hoàng thúc như thế nào?"

Luyện Nguyệt Sinh nói cái gì, kỳ thật Cảnh Diễm cũng không nghe thấy, chỉ là hần cảm thấy mình không còn mặt mũi nào nhìn nàng. Bỏ chuyện lần trước không nói tới, từ khi nàng gả vào hoàng cung, bởi vì nàng là Thái Hậu muốn hần đi cưới nữ nhi Ninh quốc công, diện-đàn-lê-quy-đôn hần đã không bằng lòng đồng thời lại bởi nàng là người Luyện gia thì càng thêm không thích nàng, huống chi khi đó hần còn có Thiên tiếp dư ở bên cạnh, vì vậy càng không thích nàng. Nếu không hần sao có thể trong con tức giận làm ra việc vứt bỏ nàng, để nàng một mình trông phòng, chuyện này là đánh vào thể diện của nàng cùng phủ Ninh quốc công!

Đúng, khi đó là thuận theo tính cách của mình muốn thoải mái một phen, nhưng sau khi thoải mái, lợi và hại lập tức hiện ra.

Thái Hậu thường nói hần hành động theo cảm tính, tính trẻ con quá nhiều, bây giờ nghĩ lại, hần đúng là như thế.

Luyện Nguyệt Sinh không có chỗ nào là không tốt, điều này hần thấy rất rõ, nhất là khi so sánh với các cung phi khác trong cung, thì càng rõ ràng hơn. Nàng là người đơn thuần, trung hiếu, thông minh nhưng không thiếu trầm ổn, làm việc quyết đoán, đánh giá sự việc cũng là rất tuyệt, nàng sự uy nghi và thân nhiên của người đứng đầu lục cung, công bằng, không yêu kiều không quyến rũ, không kịch cỡm giống các cung phi khác, làm những việc thực tế.

Đề ý vài lần, hần mới phát hiện, hần cố ý bỏ qua không quan tâm đến Luyện Nguyệt Sinh rất lâu, những điểm tốt của nàng; một điểm hần cũng không nhìn thấy, ngược lại là hần lại đặt trên người nàng những thứ căn bản không hề tồn tại, dùng để che giấu đôi mắt của hần, nói cho hần biết nữ nhân này không tốt, khắp thiên hạ chỉ có Thiên tiếp dư mới đáng để hần sùng ái.

Nhưng là sự thật là sao? Bản chất của Thiên tiếp dư dần dần bị lộ ra ngoài theo thời gian, mắt hần bị mù nên vẫn luôn luôn không phát hiện ra; trái lại Luyện Nguyệt Sinh, những điểm tốt của nàng thì cũng lộ ra ngoài dần dần theo thời gian, chờ đến khi hần nhận ra, thái độ người nọ lúc xa lúc gần đối với hần, có lẽ tôn kính và sợ hãi đế vương.

"Bệ hạ..." Luyện Nguyệt Sinh gấp về mặt Cảnh Diễm thay đổi liên tục, lại mở miệng gọi một tiếng.

Cảnh Diễm ngơ ngác, lúc này tâm trí rõ ràng, hần giả bộ bình tĩnh, nhưng lời nói ra khỏi miệng có vẻ mặt tự nhiên, "Nàng mới nói cái gì?"

"Thần thiếp nói, chuyện này nếu thật sự là do hoàng thúc tạo ra, bệ hạ muốn xử trí hoàng thúc như thế nào?" Luyện Nguyệt Sinh lặp lại một lần.

Cảnh Diễm im lặng, "Tiền triều có vị Vương gia, không phải đã bị lưu đày đến vùng đất hoang dã sao." Đôi mắt hần trầm xuống, "Có lẽ biến thành ở phía tây tương đối thích hợp với hoàng thúc." Ngưng lại một chút, lại khẽ nhíu mày nói: "Nhưng cũng thỏa mãn của dã tâm hần, như cùng cầu kết với man tộc, thế chẳng phải là Trẫm đưa hần đi một đoạn đường sao."

Luyện Nguyệt Sinh suy nghĩ nói: "Mong bệ hạ thận trọng..." Nàng trầm giọng, "Chắc hần trải qua chuyện này, bệ hạ cũng hiểu rõ tính tình người đó như thế nào rồi, mong bệ hạ lấy giang sơn làm trọng, chớ động lòng trắc ẩn, phạm vào sai lầm lớn không thể cứu chữa."

Cảnh Diễm trăm ngăm, cũng không nói chuyện.

Luyện Nguyệt Sinh đứng ở trước án, không vội vàng nói. Dù sao chuyện có liên quan đến tranh đấu của hoàng thất, không phải chuyện nàng có thể chen miệng vào, việc nàng có thể làm cũng chỉ là ngẫu nhiên nhắc nhở đôi câu với hấn mà thôi, về phần hấn có nghe hay không, không phải nàng có thể quản.

Sau khi ra khỏi Tuyên Chính điện, Luyện Nguyệt Sinh trở về Phượng Tê cung, mãi cho đến cửa Phượng Tê cung, nàng mới nhớ ra, nàng quên không nói với Cảnh Diễm chuyện Cảnh Dật tặng nàng trang sức rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Mục Cẩm tiến cung

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

Bây giờ quay lại nói cho hấn biết là không được rồi, nàng quyết định dứt khoát chờ đến lúc gặp lại hấn thì sẽ nói cho hấn biết việc này.

Nàng gọi đám người Lục Oánh đến, hỏi thăm tình hình thăm vấn.

Có tổng cộng có ba cung nữ nhận tội, trong đó có một người là lo lắng liên lụy đến người nhà, hai người khác là do bị dụng hình, không chịu nổi liền khai.

Thật ra số người biết Cảnh Dật là chủ tử rất ít, bất được hai mươi mấy người nhưng chỉ có năm người biết Cảnh Dật, còn lại đều không biết. Có người nói hấn họ Tần, có người bảo họ Vương, chẳng ai giống ai.

Tên người mà các nàng gửi thư cũng không giống nhau, mỗi lần gửi thư, đều là tên giả mà Cảnh Dật nói cho các nàng. Chính vì vậy khi Vũ Hoa nhận thư thì đều thấy gửi cho những người khác nhau. ~dien~ddans~lee~quys~ddoon~ Tương tự như thế, những người giao nhận thư bên ngoài cung cũng khác nhau, có trẻ con, có người già cũng có cô nương, nói chung tất cả đều là người của Cảnh Dật là được.

Mấy người biết Cảnh Dật, nghe nói là đã từng gặp qua hấn, rất được Cảnh Dật khen ngợi, hấn hứa hẹn cho các nàng danh phận.

Điều đáng nói là những tai mắt được đưa vào cung này chủ yếu xuất thân từ thanh lâu, cũng có những nha hoàn đã trải qua tranh đấu nội trạch như Băng Dao, có thể nói đều là cao thủ diễn trò.

Hậu cung giống như một triều đình thu nhỏ, có quan hệ chặt chẽ với hướng đi của triều đình. Cho dù là có những cung phi không được sủng, nhờ có người nhà ở triều đình lập công nên được bệ hạ ân sủng. Cũng có khi những sủng phi đột nhiên lại bị thất sủng, có thể vì người nhà nàng ta chọc giận bệ hạ trên triều hoặc là cảnh cáo bọn họ.

Nhưng mà, Luyện Nguyệt Sinh nghĩ mãi mà vẫn không rõ. Tại sao Cảnh Dật lại phái người giám thị hậu cung? Nàng có thể hiểu tại sao lại đặt tai mắt bên cạnh Cảnh Diễm nhưng đặt tai mắt bên cạnh nàng hoặc các cung phi, rốt cuộc là vì cái gì?

Suy nghĩ không ra, dứt khoát không nghĩ nữa, nàng phân phó Lục Oánh và Thanh Linh đem những cung nhân kia nhốt vào nội hình tự, nhất là những người đã bị nghiêm hình, càng phải giám sát chặt chẽ, không thể để bọn họ tự sát.

Lục Oánh và Thanh Linh lĩnh mệnh lui xuống, Luyện Nguyệt Sinh đi đến bên giường, ngồi xuống, sau đó nằm xuống.

Mấy ngày nay bận trong vội ngoài, thật sự khiến nàng mệt chết đi được.

Nhắm mắt lại, con buồn ngủ kéo đến, nàng cũng không nhận được nữa.

Khi tỉnh lại, trời đã tối mịt, một luồng gió thổi từ cửa sổ vào phòng, màn trướng nhẹ nhàng bay, ánh sáng từ những ngọn nến cũng chập chờn.

Một giấc ngủ say, khi tỉnh dậy nàng vẫn có chút hoảng hốt, trong đầu cũng là một mảnh sương mù.

Đột nhiên có một thanh âm ôn hòa trầm ổn truyền đến bên tai, "Đã tỉnh rồi sao? Ngủ ngon không?"

Luyện Nguyệt Sinh ngơ ngẩn, nghiêng đầu nhìn qua, thấy Cảnh Diễm mặc thường phục tím, đang dựa vào đầu giường, trong tay cầm quyển sách, lúc này đang dùng ánh mắt ôn hòa nhìn nàng.

Luyện Nguyệt Sinh giật mình, liền định đứng dậy hành lễ, lại nghe Cảnh Diễm cười nói: "Cứ nằm vậy đi, không cần hành lễ đâu!"

Nghe vậy, nàng mới phát hiện chính mình đang nằm trên giường, đã thay áo ngủ, trăm cái cũng đã gỡ xuống từ lúc nào, tóc đen dài để xõa, không khỏi cảm thấy có chút ngượng ngùng.

"Bệ hạ đến đây lúc nào?" Nàng hỏi, có chút xấu hổ.

Cảnh Diễm dời ánh mắt, có ý né tránh, "Không lâu lắm!" Giản lược một chút "Thấy nàng ngủ ngon nên không đánh thức nàng."

Luyện Nguyệt Sênh lặng yên một lát: "Hiện tại là giờ nào rồi?"

"Sắp đến giờ Tuất." Hắn đặt sách trên đùi, không còn vẻ không thoải mái như lúc nãy nữa,!D!D!L!Q!D! "Nàng dậy đi, đi dùng bữa trước. Dùng bữa xong, trăm có chuyện muốn nói với nàng." Dứt lời, liền cầm sách đứng dậy, mở miệng gọi đám người Hồng Tư.

Đám người Hồng Tư sắc mặt hồng nhuận, tươi cười vui vẻ, chỉ cần nhìn cũng biết các nàng đang nghĩ cái gì. Luyện Nguyệt Sênh tuy cảm thấy thẹn đỏ mặt, nhưng cũng không nói gì cả. Để mặc cho mấy nha hoàn giúp mình thay trang phục, chải kiểu tóc đơn giản rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài, Cảnh Diễm đã sai người dọn bữa lên, đang chờ nàng ở trước bàn.

Nàng mặc một bộ váy màu xanh lam, tóc đen được búi đơn giản với một cây trâm hồng ngọc, sắc mặt không son phấn trắng trong thuần khiết, lại càng hiện lên vẻ đẹp thanh nhã của nàng. Trong nháy mắt khiến Cảnh Diễm không thể rời mắt.

"Khụ..." Luyện Nguyệt Sênh tăng hắng một cái, mi tâm nhíu lại, "Bệ hạ."

Cảnh Diễm hoàn hồn, mắt tự nhiên dời ánh mắt, khôi phục lại sắc mặt thường thấy, "Ngồi đi!"

Nghe vậy, nàng liền ngồi xuống.

"...Mấy ngày nay cảm ơn nàng..." Hắn đột nhiên lên tiếng, giọng điệu ôn hòa, "Vốn không phải chuyện của nàng nhưng lại gây phiền phức cho nàng!"

Nàng cúi đầu gắp cơm trong chén, trong miệng đang có cơm, mơ hồ không rõ, "Không có gì, là chuyện thần thiếp nên làm."

"Mấy ngày nay hẳn là nàng đã mệt lắm!" Hắn lại tiếp tục nói: "Ta thấy nàng ngủ say như thế!"

"Rất phong phú, mỗi ngày đều có chuyện để làm, khá tốt!" Nàng nhẹ giọng nói.

"Vậy sao..." Hắn thấp giọng, nhìn về phía Luyện Nguyệt Sênh, "Sau khi chuyện này kết thúc, Trẫm muốn ban cho nàng vài thứ, nàng có muốn thứ gì không?"

Luyện Nguyệt Sênh suy nghĩ một chút, đặt chén xuống bàn, "Bệ hạ đã quá lời rồi, thần thiếp không cần cái gì cả!"

"Không được, nàng đã lập công lớn, đương nhiên phải luận công ban thưởng, không thể làm khác được!"

"Vậy...bệ hạ muốn thưởng cái gì cũng được!" Nàng hơi có khó xử, sau lại bỏ sung, "Chỉ cần là thứ mà bệ hạ ban thưởng, thần thiếp đều thích."

Không cần biết những lời này của nàng là thật hay giả, nhưng lại khiến Cảnh Diễm cảm thấy rung động, nhất thời cả người có cảm giác thoải mái hẳn, "Vậy thì... nàng cứ đợi Trẫm ban thưởng là được rồi!"

Luyện Nguyệt Sênh nghe vậy liền cười, tâm tình đặc ý của Cảnh Diễm cũng dần dần ổn định lại, thì lại nghe thấy Luyện Nguyệt Sênh nói, "Thật ra thì thần thiếp có điều muốn thỉnh cầu bệ hạ..."

"Nàng nói đi!"

"Chính là... lúc trước bệ hạ có cầm đi hai quyển thoại bản của thần thiếp, bệ hạ có thể đưa lại cho thần thiếp được không?"

Hai quyển kia nàng chưa xem xong thì đã bị Cảnh Diễm cầm đi, có thể nói là làm nàng đau lòng không thôi, nhiều lần muốn mở miệng bảo Cảnh Diễm đưa lại nhưng lại không có dịp nào tốt để mở miệng, bây giờ chính là cơ hội.

Cảnh Diễm ngơ ngác, một lát sau mới khẽ nhủ mảy, con người chuyển động, nói: "Việc này...cũng không phải không thể được.
%D%D%Le%Quy%Don% Chỉ là, thời gian quá lâu rồi, Trẫm quên mất đã đặt chúng ở đâu, nàng để Trẫm về tìm lại đã."

Ánh mắt nàng sáng lấp lánh, cười đáp, "Đa tạ bệ hạ."

Đúng là so với lúc nghe được ban thưởng thì nàng còn cao hứng hơn. Không! Hẳn là nên nói, lúc nghe nói được ban thưởng thì mặt không biến sắc nhưng khi nghe được trả lại sách thì cả người đều hưng phấn.

Không biết vì sao, Cảnh Diễm cảm thấy rất thất bại.

Bữa cơm này, hai người câu nói câu không, đều ăn lửng bụng.

Khi các cung nhân thu thập xong xuôi, Cảnh Diễm liền nhìn nàng nói: "Khi này ta đã nói có chuyện muốn nói với nàng..."

Luyện Nguyệt Sinh gật đầu, "Bệ hạ muốn nói gì?"

Cảnh Diễm cười thần bí một cái, gọi Triệu Hoài Sinh, phân phó một câu.

Một lát sau, Triệu Hoài Sinh quay lại, theo sau là một cung nữ mặc xiêm y màu cam.

Luyện Nguyệt Sinh kỳ quái liếc nhìn Cảnh Diễm, lại nhìn cung nữ đang cúi đầu kia, cung nữ kia khẽ ngẩng đầu, mi thanh mục tú, khóe môi mỉm cười, lúm đồng tiền mờ nhạt.

Đúng là Mộc Cẩm!

"Nô tỳ thỉnh an bệ hạ, nương nương." Mộc Cẩm nhẹ cúi người, lễ nghi chu toàn.

Luyện Nguyệt Sinh kinh ngạc đứng lên, bước đến gần, "Chuyện gì thế này?" Nàng nghiêng đầu nhìn Cảnh Diễm, lại nhìn về phía Mộc Cẩm, có chút không thể tin, gọi thử "Mộc Cẩm?"

Mộc Cẩm cười nhẹ nhàng, gật đầu, cười nói: "Mới vài ngày không gặp đã không nhận ra ta nữa sao?"

Luyện Nguyệt Sinh rất kinh ngạc, mặt mày rạng rỡ, duỗi tay kéo tay Mộc Cẩm, quan sát thật kỹ.

Cảnh Diễm phát tay để Triệu Hoài Sinh lui xuống, lúc này mới lên tiếng nói: "Mộc Cẩm tiến cung hôm qua, Trẫm đưa nàng ta đến chỗ nàng, lần sau khi nàng đến chỗ mẫu hậu thì đưa nàng ta đi cùng."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Luyện Nguyệt Sinh quay đầu nhìn Cảnh Diễm, "Sao A Cẩm lại tiến cung?" Nói xong lại nhìn Mộc Cẩm.

Mộc Cẩm giải thích: "Là bệ hạ đã phái người đưa ta vào cung. Sư phụ là một nam nhân, sẽ không dễ dàng tiến cung nên ta thay người tiến cung. Chuyện của Mộc gia, sư phụ cũng đã sớm nói cho ta biết rõ ràng. Lần này tiến cung chính là để hỗ trợ."

"Ta cũng đã xem án tông năm đó. Tuy ta không rõ ân oán hai nhà Mộc Liễu nhưng sư phụ lại rất rõ ràng cho nên ta cũng biết." Nàng dừng một chút, "Bệ hạ nói đã tìm được nhân chứng vật chứng có thể chứng minh chuyện năm đó nhưng để không có sơ suất gì thì việc buộc Liễu gia nhận tội là rất quan trọng, cho nên khi bệ hạ nói, ta liền tiến cung."

Luyện Nguyệt Sinh nghe xong liền tục gật đầu, lời kéo Mộc Cẩm ngồi xuống, "Thì ra là thế, khi Thái Hậu thông báo cho ta, ta sẽ đưa người đi cùng!"

Lúc này Cảnh Diễm lại nói: "Nàng hãy an bài chức vị cho Mộc Cẩm đi! Trẫm sẽ nói với bên ngoài là cung nữ Trường Sinh diện được điều đến cho nàng!"

Luyện Nguyệt Sinh gật đầu đáp ứng.

Mộc Cẩm do dự một chút, nhìn hai người đế hậu đang ở đây, do dự một lúc mới mở miệng, "Kỳ thật trước khi ta tiến cung, sư phụ từng nói với ta chuyện về Tề vương..."

Đế hậu hai người cùng lúc nhìn Mộc Cẩm, Mộc Cẩm hơi giật mình một chút, có vẻ chần chờ, "Vốn định lúc mới tiến cung sẽ nói với bệ hạ trước, nhưng ta vẫn không tìm được cơ hội mở miệng... Hơn nữa, ta cũng không tiện mở miệng."

Cảnh Diễm trầm mặt, "Người cứ nói đừng ngại."

Mộc Cẩm nhìn hai người một cái, thanh âm trầm xuống, nói: "Sư phụ nói... Tề vương rất có thể là huyết mạch của Mộc gia..." Nàng nhìn biểu tình khiếp sợ của hai người, hít vào một hơi, tiếp tục nói, "Trước khi Liễu Tổ Nhi tiến cung, đã dây dưa không ngừng với thúc thúc của sư phụ, họ đã sớm có vợ chồng chi thực..."

"Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi Liễu Tổ Nhi tiến cung, hai nhà Mộc Liễu lại xảy ra bất hòa..."

"Chuyện này không thể nào..." Luyện Nguyệt Sinh hoàn hồn lại từ trong khiếp sợ, ngạc nhiên nói: "Cung phi tiến cung phải trải qua kiểm tra rất nghiêm ngặt, nếu không còn toàn bích thì không thể tiến cung. Hơn nữa nàng ta làm thế nào để lừa dối khi viên phòng?"

Thật sự là chuyện không thể tưởng tượng nổi!

"Nàng ta dây dưa cùng thúc thúc là sự thật. Sau khi Mộc gia bị hại, trưởng bối không còn nhiều, việc này là thúc thúc của sư phụ nói cho sư phụ, hơn nữa sư phụ lúc ấy cũng đã mười bốn tuổi. Nàng cùng thúc thúc có hôn ước, người của hai nhà đi lại rất thân thiết, chuyện này cả Mộc gia đều biết..." Nàng thấp giọng nói, "Nhưng mà... Tề vương rốt cuộc có phải huyết mạch của Mộc gia hay không cũng chỉ là suy đoán của sư phụ mà thôi!"

Nếu như sự tình đúng như Mộc gia đã nói, nguyên nhân Liễu gia không cho phép Mộc gia tồn tại, cũng có thể giải thích được...

Lòng Luyện Nguyệt Sinh chìm đến đáy, chuyển mắt nhìn Cảnh Diễm, liền thấy môi mỏng của hắn mím chặt, trên mặt một mảnh âm trầm, giống như mây đen dày đặc, hơi thở trầm thấp.

Sau khi cùng Mục Cẩm đối mặt, nàng vẫn lựa chọn tạm thời không nói chuyện.

Tác giả có lời muốn nói:

Trước đây hình thức để hậu ở chung là mặt than x mặt than

Hiện tại hình thức để hậu ở chung mặt than x treu so

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Tâm tư mỗi người

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

Mục Cẩm vừa dứt lời, bầu không khí trong Phụng Tê cung dường như đông lại, toàn bộ rơi vào yên lặng. Luyện Nguyệt Sinh liếc về mặt âm trầm của Cảnh Diễm, nhìn Mục Cẩm, vỗ vỗ của nàng tay, "Người ra ngoài trước đi tìm một cung nữ tên là Lục Oánh, thì nói mình là cung nữ bị hạ điều đến Phụng Tê cung, nàng sẽ an bài chỗ ở cho ngươi."

Mục Cẩm gật gù đầu, nhìn thoáng qua Hoàng Đế, hỏi nhỏ Luyện Nguyệt Sinh, "Bệ hạ không sao chứ?"

Luyện Nguyệt Sinh mỉm cười, "Yên tâm đi!"

Nghe vậy, Mục Cẩm mới đứng dậy, nhẹ nhàng rời đi.

"Bệ hạ..." Luyện Nguyệt Sinh nhẹ giọng gọi.

Con người đen bóng của Cảnh Diễm âm trầm giống như mây đen giăng đầy trời, sắc mặt hắn không hề dịu đi chút nào trái lại càng âm trầm hơn, hắn trầm giọng hỏi "Lời của Mục Cẩm, nàng có tin không?"

Luyện Nguyệt Sinh ngần ra, nói: "Trước khi có chứng cứ xác thực, lời của Mục Cẩm cũng chỉ là suy đoán mà thôi!"

Nghe vậy, hắn khẽ nâng mắt, ánh mắt tràn ngập hàn ý, nhìn về phía Luyện Nguyệt Sinh, "Lời của nàng ta có khả năng là thật!". Hắn chuyển mắt nhìn về một cái bình cổ dài được bày trên một án thượng cách đó không xa, "Trẫm từng sai người đi tìm những người lớn tuổi trong Liễu gia..."

Nói đến đó, hắn im lặng. Luyện Nguyệt Sinh chớp chớp mắt, hỏi: "Có thu hoạch được gì không?"

"Đám hạ nhân biết được mối quan hệ của hai người kia năm đó, toàn bộ đều đã chết rồi. Cho dù là thiếp thân nha hoàn bên cạnh tổ thái phi cũng chết rồi, theo tổ thái phi vào cung đều là người mới...". Giọng nói của hắn thấp dần, "Nếu quả thật như Mục Cẩm nói, Liễu gia làm đến mức này, cũng là vì phòng ngừa chuyện mờ ám này bị tiết lộ ra ngoài nên mới diệt khẩu toàn bộ."

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh quả thực là không thể hiểu được cách suy nghĩ của Liễu gia, nàng nhún mày, "Liễu gia ở Giang Nam cũng là một tiểu quan, cuộc sống cũng xem như thoải mái lại có tri phủ Mục gia là thế giao, có giao tình lại có hôn ước. Vì sao Liễu gia nhất định phải đưa Liễu tổ thái phi tiền cung? Không tiếc hi sinh mối giao hảo với Mục gia, thậm chí còn khiến bọn họ rơi vào đường cùng..."

Đây quả thực là chuyện vô nhân tính! Hơn nữa cũng khiến nàng vô cùng khó hiểu, Liễu gia làm vậy là vì mục đích gì?

Cảnh Diễm trầm mặc, một lát sau thở dài, "Sau khi Mục gia gặp nạn, Liễu gia liền ngồi lên vị trí tri phủ, tổ thái phi được sủng ái sinh con trai, con đường làm quan của Liễu gia thuận buồm xuôi gió..." Dừng một chút, ánh mắt ánh lên vẻ khinh thường, "Có lẽ là vì bị cảm giác một bước lên mây khiến đầu óc hồ đồ, mới nảy sinh ý nghĩ muốn leo cao hơn. Vì vậy mấy năm gần đây nghỉ ngơi dưỡng sức, bắt đầu nghĩ đến mưu triều soạn vị."

Thần kinh Luyện Nguyệt Sinh căng thẳng, về mặt Cảnh Diễm thả lỏng, không nhanh không chậm nhìn nàng, "Thời gian cũng không sớm, nghỉ ngơi trước đi."

Luyện Nguyệt Sinh ngơ ngác, Cảnh Diễm đã đứng dậy gọi người tiến vào. Nàng điều chỉnh tâm tư một chút, phân phó Hồng Tư đi chuẩn bị giường chiếu.

"Ôm thêm một cái chăn lại đây, hôm nay trời lạnh!" Hắn liếc nhìn Hồng Tư một cái.

Hồng Tư hơi giật mình, lĩnh mệnh lui ra, Luyện Nguyệt Sinh khó hiểu hỏi: "Bệ hạ, hôm nay vẫn chưa lạnh lắm đâu. Hai cái chăn có nhiều quá không?"

Cánh Diễm hướng nàng lác lác đầu, không nhiều lời thêm, bên ngoài đã có cung nhân nâng chậu lại, Luyện Nguyệt Sinh nhìn Cánh Diễm rửa mặt, cũng không nói gì nữa.

Đến lúc hai người thay áo ngủ, Cánh Diễm liền nói: "Nàng ngủ trên giường đi, Trầm ngủ trên giường mỹ nhân." Thanh âm của hắn không mặn không nhạt.

"Bệ hạ!" Luyện Nguyệt Sinh kinh ngạc, "Đây là thế nào?"

Nghe ra sự kinh ngạc trong giọng nói của nàng, Cánh Diễm quay đầu giải thích một câu, "Hôm nay trong lòng trẫm rất loạn, muốn ngủ một mình, cũng dễ suy nghĩ." Dứt lời, còn cười an ủi nàng một cái.

Nhưng trong mắt của Luyện Nguyệt Sinh, nụ cười này chỉ là có lệ, Luyện Nguyệt Sinh không kềm được căng thẳng trong lòng, "Bệ hạ, ngài vẫn nên ngủ trên giường phượng thì hơn. Giường mỹ nhân rất chật, ngủ không thoải mái." Trong mắt hiện lên vẻ bất an, "Thần thiếp ngủ rất nhanh, sẽ không quấy rầy bệ hạ suy nghĩ đâu!"

Sở dĩ Cánh Diễm không muốn nằm chung giường với Luyện Nguyệt Sinh, nguyên nhân chủ yếu là vì hắn muốn tập trung suy nghĩ, hắn sợ nằm cạnh nàng hắn lại không thể suy nghĩ được. Bây giờ nghe lời này của nàng, tuy trong lòng rất ảm áp nhưng vẫn không thay đổi quyết định của mình, cười, "Nàng cứ an tâm mà ngủ đi." Hắn không nhận thấy được sự bất an hiện lên trong mắt nàng.

"Vậy bệ hạ ngủ trên giường phượng đi, thần thiếp sẽ ngủ trên giường mỹ nhân!" Thấy bộ dạng kiên quyết của Cánh Diễm, Luyện Nguyệt Sinh cắn răng, nói ra câu này.

Cánh Diễm gần như ngơ ngác, mà về bất an của Luyện Nguyệt Sinh trước đó cũng dần biến mất. Nàng mặc một áo ngủ màu xanh nhạt, mái tóc đen xõa ra, trên mặt tẩy trang sạch sẽ, trông trắng trong thuần khiết như đóa hoa bách hợp, phảng phất như tiên nữ hạ phàm, mang theo sức quyến rũ không thể bỏ qua.

Hắn từng thấy rất nhiều nữ tử dễ mặt mộc, lại không có ai có được vẻ đẹp hút hồn người như nàng, khiến hắn không thể dời đi tầm mắt của mình. Hắn thậm chí không thể nhớ được đây là lần thứ bao nhiêu nàng khiến hắn chấn động.

"Không cần." Hắn cố đè xuống trái tim đang đập điên cuồng, dời đi ánh mắt, giọng điệu tuy chắc chắn nhưng lại có chút bối rối không dễ nhận ra, "Trẫm chỉ muốn tự suy nghĩ một chút, nếu nàng ở bên cạnh, trẫm không có cách nào suy nghĩ được gì." Dứt lời, hắn cười cười với nàng, thanh âm ôn hòa, "Nàng đi ngủ đi!"

Vừa dứt lời, hắn xoay người lên giường mỹ nhân, thậm chí dù đã cuộn mình trong chăn, vẫn không quên dặn dò Luyện Nguyệt Sinh, "Lúc nàng ngủ nhớ tắt đèn đi đấy!"

Luyện Nguyệt Sinh vẻ mặt sững sờ, đứng yên tại chỗ, nhìn hắn vô cùng ung dung lên giường mỹ nhân, bàn tay vô thức nắm chặt trong tay áo, lại nói lòng ra, nàng cảm môi, cúi đầu, thở dài một hơi, bước đến chỗ ngọn đèn, thổi tắt đèn.

Trong điện nhanh chóng chìm vào bóng tối, Cánh Diễm nằm trên giường mỹ nhân, lắng nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng ngừng lại, nhắm mắt thở dài một tiếng.

Luyện Nguyệt Sinh nằm trên giường, tay ôm ngực, trong bóng đêm cũng thở dài một tiếng. Cánh Diễm đối với nàng như vậy, có lẽ là có hoài nghi với Luyện gia. Hắn chính là một người như vậy!

Nếu không phải như thế, vì sao lại phải phân giường ngủ, nàng không có chọc hắn mất hứng, hơn nữa nhìn qua hình như hắn chỉ làm cho có lệ. Nếu như hắn lại hoài nghi phủ Ninh quốc công, nàng nên làm gì bây giờ...

Một buổi tối này, hai người đều khó ngủ.

Luyện Nguyệt Sinh trần trọc trên giường, nặng trĩu tâm sự; Cánh Diễm nằm trên giường mỹ nhân, nhìn ánh trăng bàng bạc xuyên qua song cửa sổ vào phòng, lắng nghe thanh âm trở mình cách đó không xa, có mấy lần nghĩ muốn qua hỏi nàng có chuyện gì vậy, nhưng rốt cuộc vẫn không qua.

Đến khi trời sắp sáng, hai người mới mơ mơ hồ hồ ngủ được một lúc.

Khi Hồng Tư đến gọi, thấy Đế Hậu hai người phân giường mà ngủ, kinh ngạc tại chỗ. Cũng may Triệu Hoài Sinh và Thanh Linh mặt không đổi sắc, ai nấy tự đi đánh thức chủ tử của mình. Tuy trong lòng kinh ngạc chuyện phân giường ngủ của hai vị chủ tử nhưng cả hai đều là người có tâm tư cẩn thận, cũng không nhiều chuyện.

Bởi vì một đêm mất ngủ, Luyện Nguyệt Sinh và Cánh Diễm hai người tinh thần đều không được tốt cho lắm; Cánh Diễm thấy nàng buồn ngủ, liền dặn dò nàng tiếp tục ngủ, cứ miễn cho chúng phi thân khỏi thỉnh an.

Nhưng khi Luyện Nguyệt Sinh nghe vậy, tinh thần bỗng chốc tỉnh táo, nói quy củ không thể phé, vừa rồi chỉ là nàng vẫn chưa tỉnh hẳn, hiện tại đã không sao.

Nàng phân phó Triệu Hoài Sinh đi hầu hạ Cánh Diễm thay y phục, gọi Hồng Tư Thanh Linh hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu. Nhìn như có vẻ ân cần cung kính với Cánh Diễm, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được nàng đang trốn tránh Cánh Diễm.

Cảnh Diễm tự nhiên cũng là có cảm giác, hơi thấp thỏm nhìn Luyện Nguyệt Sinh đang bận rộn một cái, liền quay người đi ra ngoài.

Đợi đến khi Cảnh Diễm đi rồi, Luyện Nguyệt Sinh mới toàn thân buông lỏng, thân mình dựa vào người Thanh Linh, thở phào một cái.

Thanh Linh kinh hãi, tưởng rằng thân thể Hoàng Hậu không thoải mái, "Nương nương, ngài không thoải mái sao? Ngài vào trong nằm trước đi, nô tỳ đi mời ngự y." Vừa nói vừa nhìn về phía Hồng Tư, "Mau đỡ nương nương đi vào."

Luyện Nguyệt Sinh khẽ cười, đưa tay ấn nhẹ thái dương, đứng thẳng dậy, "Bản cung không có việc gì, chẳng qua là thở phào một hơi mà thôi." Cười vỗ vỗ tay Thanh Linh, về mặt ung dung đi đến chính điện.

Hồng Tư không yên tâm, đi phòng bếp nhỏ bung một chén canh nhỏ giúp thanh tỉnh đưa cho Hoàng Hậu. Tuy trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng nhớ rõ Thanh Linh Hoàng Dương dặn dò qua, cho nên cũng không nói chuyện sáng nay cho bất kỳ ai.

Luyện Nguyệt Sinh vừa uống hết chén canh, bên ngoài liền tí tách tí tách mưa, vốn chỉ nghĩ là mưa nhỏ, nhưng chỉ trong chốc lát liền biến thành mưa to tầm tã.

Mưa rơi trên mái ngói lưu ly tạo thành những thanh âm đẹp như ngọc, mưa tựa như những chuỗi tơ trải dài trên mái ngói xanh màu cẩm thạch, sáng bùng một mảnh.

Các phi tần đi thỉnh an sớm không thể đoán được hôm nay sẽ có mưa, hầu hết là mặc mưa giữa đường nhưng cũng không dám đến chậm, chạy nhanh đến Phụng Tê cung. Khi đến được Phụng Tê cung thì đều ướt đầm cả người, còn run lẩy bẩy. Vận khí tốt thì gặp lương đình trên đường, được cung nữ đem ô đến, còn không thì xem như trang điểm vô ích, cả váy và giày đều ướt đầm.

Như Đức phi, Trang phi, các phi tử có địa vị cao thì có khiếu liến cho nên không bị mưa xối ướt.

Thế nên khi Luyện Nguyệt Sinh nhìn thấy chúng phi tần cả người ướt sũng, trang dung không có, tóc mai cũng ướt. Tuy bộ dạng các nàng có vẻ rất buồn cười nhưng bây giờ nàng lại không có tâm tư. Sai bảo cung nhân đi lấy khăn khô cho các nàng lau mặt lau tay.

Từ lần thanh tẩy hậu cung, tra ra tai mắt của nhau, quan hệ của chúng phi tần trở nên rất ác liệt. Nhưng ở chỗ của Hoàng Hậu, cũng không dám lộ ra điều gì. Vài người có thể nói chuyện, ngược lại còn có thể làm không khí sinh động một chút.

Nguyên thực viện tạ ơn Hoàng Hậu, một bên lau nước mưa trên tay, một bên nói: "Trận mưa này cũng quá đột ngột rồi! Thiếp đang đi trên đường thì mắc phải."

Vương tu nghị bên cạnh tiếp lời, sắc mặt hơi có không vui, "Đúng thế! Người nhìn xem ta có che dù cũng bị ướt sũng như thế này đây."

"Hiện tại chính là mùa thu, trời vốn dĩ lạnh, mới sáng sớm đã mặc mưa, lạnh đến tận xương tủy." Cố tu dung nhịu mày, lau mặt.

Luyện Nguyệt Sinh lười biếng tựa vào ghế phụng, lắng nghe người bên dưới nói chuyện, không nói một lời.

Đợi đến khi các nàng đều lau khô người, nàng mới không nóng không lạnh mở miệng, "Ngày hôm nay trời không tốt, làm ướt mọi người, mọi người vẫn đến thỉnh an bản cung như cũ, quả thực rất đáng được tán thưởng."

Tô quý tần liền cười, khẽ cúi người hành lễ, "Nghe nương nương nói này, thỉnh an vốn là quy củ tổ tiên, tỳ muội thần thiếp nên tuân theo quy củ, sao có thể vì mưa mà nói không đến chứ!"

Dứt lời, có vài tầm mắt lơ đãng dừng trên một cái ghế trống không người ngồi, chỗ ngồi của Minh Hiền phi A Sứ Na Yến. Vị này ngay cả một câu cũng không nói, cũng không đến thỉnh an, có thể thấy lại là ý vào thân phận công chúa mà không thèm đếm xỉa gì đến cung quy.

Luyện Nguyệt Sinh cười cười, phát tay để Tô quý tần ngồi xuống, "Mọi người có tâm, đều nên thưởng."

Chúng phi phía dưới nghe vậy, đều là đứng dậy, mặt mang vẻ cung kính tạ ơn, ngồi vào chỗ.

Mưa bên ngoài mỗi lúc một lớn, Luyện Nguyệt Sinh sai người đi lấy ô, sau đó cho chúng phi quay về.

Nhìn mưa ngoài cửa sổ, nàng ngáp một cái, trở về ngủ bù. Bởi vì thật sự là quá mệt, vừa nằm xuống liền ngủ mất. Đến trưa mới tỉnh dậy, mưa bên ngoài cũng đã tạnh, mặt trời lại lộ dạng.

Lúc Hồng Tư hầu hạ nàng thay đồ chải đầu, nàng mới biết Cảnh Diễm đã ghé qua một chuyến. Hắn thấy nàng đang ngủ thì chỉ ngồi gần người chừng một khắc mới rời đi.

Sau khi dùng ngọc thiện, nàng sai Hồng Tư các nàng đến kho phòng chọn ít trang sức đưa qua cho các cung. Một câu cũng không nhắc đến chuyện A Sứ Na Yến không đến thỉnh an.

Sau cơn mưa khí trời quang đãng, ánh mặt trời lộ vẻ ấm áp, Luyện Nguyệt Sinh ngồi thấy được hương vị tươi mát bên ngoài cửa sổ, cảm thấy tâm trạng tốt lên được một chút. Mang theo Lục Oánh và Lam Huân ra khỏi Phụng Tê cung đi dạo.

Nàng không nghĩ sẽ gặp được Cảnh Diễm ở trong đình phía sau hòn non bộ.

Chương 43: Âm sát trong hoàng cung

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

Cảnh Diễm đang ngồi một mình trong lương đình, không biết đang suy nghĩ gì mà đến cả tiếng bước chân của nàng, hần cũng không nghe thấy. Đến khi hần và Luyện Nguyệt Sinh “bốn mắt nhìn nhau”, hần mới ngẩn ra, mỉm cười vui vẻ “Hoàng hậu cũng đến đây sao?”

Luyện Nguyệt Sinh gần như ngơ ngác, nàng không nghĩ tới ở chỗ này lại có thể gặp được Cảnh Diễm, nàng nâng váy, nhẹ cúi người phúc thân, "Thần thiếp bái kiến bệ hạ, bệ hạ thánh an." Âm thanh vẫn bình ổn như thế nhưng nổi bất an trong lòng lại nhảy ra.

Sau khi hành lễ, nàng đi qua, ngồi xuống đối diện hần, thấy chỉ có một mình hần trong lương đình mới hỏi: "Sao chỉ có một mình bệ hạ ở đây?"

Cảnh Diễm hướng nàng cười cười, cũng không nói chuyện, để cung nữ của nàng lui xuống.

Cung nhân đặt hộp điểm tâm trên án thượng, vẫn chưa lấy điểm tâm và nước trà ở bên trong hộp ra thì linh mệnh lui xuống.

Luyện Nguyệt Sinh thấy thế, chỉ phải tự mình đứng dậy mở hộp điểm tâm, lấy điểm tâm đặt lên bàn, lại mở tầng cuối, lấy một ly trà âm ấm ra, "Thần thiếp không biết sẽ gặp bệ hạ ở đây. Vì thế chỉ chuẩn bị một ly trà nhỏ, thần thiếp sẽ gọi người chuẩn bị thêm trà."

"Không cần." Cảnh Diễm thấp giọng nói một câu, "Trẫm có rượu." Hần liếc mắt nhìn nước trà, nước trà xanh biếc, thơm ngát tràn bốn phía, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, "Nàng cứ ngồi xuống," Dừng một chút, "Trẫm có chuyện muốn hỏi nàng."

Luyện Nguyệt Sinh nghe vậy trong lòng "lộp bộp" một tiếng, có chút thấp thỏm, nàng ngồi ở trên ghế đá, "Bệ hạ muốn hỏi thần thiếp chuyện gì?"

Đáy mắt Cảnh Diễm hiện lên một tia mắt mát, tuy là không rõ ràng, nhưng cũng bị nàng bắt gặp, lại thấy Cảnh Diễm rót rượu, nhìn nàng: "Nàng... hôm qua nàng có chuyện gì sao?"

Luyện Nguyệt Sinh ngơ ngác.

"Trong lòng nàng có chuyện gì phải không?" Đôi mắt đen nhánh của hần như có thể nhìn thấu lòng người, "Cả đêm qua nàng cứ trằn trọc trằn trờ, không thể ngủ đúng không? Việc khiến nàng bận tâm... có phải có liên quan đến Trẫm đúng không?"

Nàng trầm mặc, mắt nhìn xuống, không nói.

Điều này càng khiến Cảnh Diễm khẳng định suy đoán của hần không sai.

"Nàng có còn nhớ Trẫm đã nói gì với nàng hay không?" Hần dịu dàng nhìn nàng, âm thanh chậm rãi, "Trẫm đã nói, về sau có chuyện gì có thể đến tìm Trẫm thương lượng, đừng khiến chính mình phiền muộn như thế!" Thấy nàng vẫn giữ bộ dạng không muốn nói chuyện, hần thở dài, "Hoàng Hậu, nàng không nói ra thì Trẫm làm sao biết được."

Nàng không nói ra thì Trẫm làm sao biết được.

Câu nói này nhất thời chạm vào đáy lòng của nàng, nàng ngẩn người, chậm rãi nhìn Cảnh Diễm, thấy được vẻ mặt dịu dàng của người nọ, khóe môi thoáng hiện nét cười ấm áp.

"Bệ hạ làm sao biết trong lòng thần thiếp có chuyện xảy ra?" Nàng hỏi.

Hần đáp: "Sáng nay Trẫm thấy nàng có vẻ trốn tránh Trẫm, Trẫm còn nghĩ đã làm gì đó khiến nàng không vui, lúc đi còn có chút thấp thỏm. Sau đó nghĩ lại, dường như từ lúc Trẫm yêu cầu phân giường ngủ tối qua, nàng đã có vẻ không được bình thường". Hần dừng một chút, lại tiếp lời, "Nàng có vẻ lo lắng. Lúc đó trong đầu Trẫm rối thành một mớ bòng bong nên cũng không chú ý lắm. Đến khi Trẫm hạ triều, Trẫm có đến chỗ nàng nhưng nàng lại đang ngủ. Thế nên cũng không hỏi được chuyện gì khiến nàng bất an như thế." Đúng là vô cùng thẳng thắn, "Hiện tại, Trẫm và nàng cùng ở đây, nàng có phải nên trả lời Trẫm vì sao nàng lại lo lắng bất an như thế?"

Luyện Nguyệt Sinh không ngờ Cảnh Diễm sẽ nói thẳng ra hành vi bất thường của nàng, ngay bây giờ không biết nên nói gì, chỉ đành cười gượng một cái, dời tầm mắt đi chỗ khác, "Bệ hạ...quá thật quan sát tỉ mỉ quá..."

Cảnh Diễm cười một tiếng, "Trẫm chỉ là ngẫm lại mới thấy thôi, không thể xem là quan sát tỉ mỉ."

"Cho nên, Hoàng Hậu, nàng có phải nên nói ra là đã xảy ra chuyện gì hay không?" Giọng điệu rất là dịu dàng, cũng không phải là loại giọng điệu ép hỏi mang đầy ý trào phúng mỉa mai như trước đây, thậm chí cả uy nghiêm để vương cũng không có.

Đã thay đổi từ lúc nào? Nàng không nhớ rõ, hắn cũng không nhớ rõ.

Sau một lúc trầm mặc, Luyện Nguyệt Sinh từ từ mở miệng, "Bệ hạ có nghĩ đến tay của người kia có thể duỗi vào trong hậu cung, rất có thể có người hỗ trợ cho hắn không?"

Cảnh Diễm ngơ ngác, không nghĩ đến nàng lại nói chuyện này, vì vậy hắn nói: "Đây là chính sự, Trẫm không muốn nói với nàng, bây giờ là nàng nói."

"Thần thiếp muốn nói là chuyện này, mong bệ hạ thành thật trả lời." Luyện Nguyệt Sinh vẻ mặt căng thẳng, ngược mắt nhìn hướng Cảnh Diễm.

Cảnh Diễm cau mày, trầm mặc chốc lát, nói: "Trẫm xác thực có nghĩ tới." Dừng một chút, thanh âm hơi trầm xuống, "Nhưng mà Cao Vĩ... chỉ sợ cũng không có quan hệ gì nhiều với hắn. Vì vậy Trẫm cho rằng, chuyện mà nàng lo lắng, tuy có khả năng nhưng khả năng không lớn."

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh trong lòng thở phào một hơi, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn, "Có nghĩa là bệ hạ không cho rằng có quan viên trong triều có hỗ trợ người kia?"

Nàng vừa dứt lời, trong nháy mắt, Cảnh Diễm ngẩn người, rất nhanh hiểu được ý nàng, hai đầu lông mày nhíu lại, thanh âm cũng thấp xuống, "Nàng..." Dừng lại, thờ dãi, "Khiến nàng lo lắng bất an, nàng hoài nghi Trẫm... hoài nghi Trẫm lại lần nữa nghi ngờ phủ Ninh quốc công phải không?"

Luyện Nguyệt Sinh nghe vậy mắt nhìn xuống dưới, âm thanh trầm thấp "Vâng" một tiếng, lại nói: "Thần thiếp khó ngủ cả đêm là vì chuyện này."

Cảnh Diễm không nói chuyện, tiếp tục rót rượu, hơi ngửa đầu uống cạn rượu nguyên chất, tầm mắt nhìn chăm chăm nơi khác, tay nắm chặt ly rượu, thật lâu sau cũng không nói.

Trong lòng nàng âm thầm cười khỏ, cảm thấy lời này của mình nhất định là chọc giận Cảnh Diễm. Nào biết người đối diện sau khi rót rượu xong, đột nhiên cười một tiếng, nàng không khỏi cả kinh, ngẩng đầu nhìn qua.

Cảnh Diễm trong tay cầm ly rượu, thấp mắt nhìn rượu bên trong, sau mấy tiếng cười, hắn nói: "Nàng vẫn không tin nhiệm Trẫm." Dứt lời, ngược mắt nhìn nàng, ý cười trong mắt có vẻ chua chát.

Luyện Nguyệt Sinh á khẩu không nói được, lại hạ thấp mắt.

Đây chính là thừa nhận, trong lòng Cảnh Diễm khỏ sở, độ cong khóe môi cũng dần biến mất, hắn nói: "Đã lâu như vậy, hóa ra nàng vẫn không nguyện ý tin tưởng Trẫm." Trong thanh âm lộ ra một cỗ vị đắng chát.

Luyện Nguyệt Sinh mở miệng, cũng không nói được nửa chữ. Nàng liền nghe thanh âm nghiêm túc của Cảnh Diễm: "Nàng có thể nói ra cũng tốt, ít nhất cũng không giấu trong lòng." Hắn dừng lại, nhìn nàng, "Nguyệt Sinh, ngược mặt lên."

Nàng ngơ ngẩn, theo lời ngược mặt lên, vừa ngẩng lên đã nhìn thấy đôi mắt đen bóng của hắn, trong đôi mắt kia chỉ có thẳng thắn thành khẩn, không trộn lẫn bất kỳ thứ gì khác.

"Trẫm chưa từng nghi ngờ phủ Ninh quốc công." Mỗi chữ hắn nói ra đều vô cùng thẳng thắn.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, trong mắt dần vũng vàng, "Chỉ cần là Bệ hạ nói, thần thiếp liền tin." Thanh âm của nàng rất bình tĩnh.

Không cần giải thích quá nhiều, ngăn cách giữa hắn và nàng dường như ngay khi hắn nói một câu kia đều tan biến.

"Nếu bệ hạ không có hoài nghi nhà mẹ đẻ của thần thiếp, vì sao đêm qua lại muốn cùng thần thiếp..." Nàng lược bỏ bớt, "Là trước đó thần thiếp khiến bệ hạ không thoải mái?"

Trước đó vẫn là Luyện Nguyệt Sinh không nói được, lần này lại là hắn không trả lời được. Hắn làm sao có thể không biết xấu hổ đem chân tướng nói ra, "Bởi vì chuyện tình thật sự là quá hỗn loạn, Trẫm cần yên tĩnh suy nghĩ một mình, sắp xếp lại tư duy một chút."

Luyện Nguyệt Sinh hơi híp mắt, cũng không có miệt mài theo đuổi lời hắn là thật hay giả, thanh âm của nàng trầm ổn, "Ý bệ hạ là... thần thiếp không có làm gì khiến ngài mất hứng?"

"Tất nhiên là không." Cảnh Diễm thoải mái đáp.

Tuy trước đó Cảnh Diễm có phần thương tâm vì không nhận được sự tin tưởng của Luyện Nguyệt Sinh, nhưng sự bất an lo lắng của nàng xác thực là có liên quan đến thái độ trong dĩ vãng của hắn, cũng khó trách nàng khó mà tin tưởng hắn. Nhưng hiểu lầm lần này rất nhanh chóng được tháo gỡ, không hiểu lầm trầm trọng hơn nữa, điều này cũng làm Cảnh Diễm cảm thấy sung sướng. Quan hệ của hai người có thể cải thiện, không cần quá vội vã.

Trong bầu không khí này, Cảnh Diễm còn muốn nói chuyện phiếm với Luyện Nguyệt Sinh để tăng cường tình cảm giữa cả hai, bất chợt liền vang lên một loạt tiếng bước chân vội vã chạy đến, Triệu Hoài Sinh vẻ mặt căng thẳng chạy tới, "Bệ hạ! Cao Vĩ chết bất đắc kỳ tử ở trong ngục!"

Cảnh Diễm kinh hãi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Khi cai ngục đi tuần phòng thì phát hiện Cao Vĩ nằm trên đất không hề nhúc nhích, đi vào tra xét, phát hiện hắn ta đã chết bất đắc kỳ tử!"

"Bệ hạ nhanh đi thôi." Luyện Nguyệt Sinh đứng dậy.

Cảnh Diễm nhìn nàng một cái, để lại câu "Buổi tối Trẫm sẽ tìm nàng" liền theo Triệu Hoài Sinh rời khỏi lương đình.

Nhìn Cảnh Diễm rời đi, Luyện Nguyệt Sinh nhẹ giọng thở dài, ngồi về lại trên ghế đá, nâng ly trà lên uống một ngụm, mi tâm hơi nhíu lại, đang yên đang lành, Cao Vĩ ở trong tù tại sao lại có thể đột nhiên chết bất đắc kỳ tử?

Lục Oánh Lam Huân thấy Hoàng Đế đi rồi, vì vậy liền vòng qua hòn non bộ, vào đình.

Luyện Nguyệt Sinh đặt ly trà xuống bàn, liếc mắt nhìn Lục Oánh Lam Huân, "Thu dọn đi!"

Khúc mắc của nàng cũng đã được cởi bỏ, ngăn cách giữa nàng và Cảnh Diễm cũng không còn, hiện giờ trong lòng rất thoải mái, cũng nên trở về Phụng Tề cung.

Trên đường quay về, nàng cố ý đi một vòng ngắm hoa cúc, đúng lúc gặp phải Mạnh Mỹ Nhân, vì thế cùng nàng ta đi dạo một lát.

Mạnh Mỹ Nhân tuy rằng bởi vì chuyện của Cao Ti mà có phiền muộn, nhưng đã kết luận là Cao Ti tự sát, cho dù nàng không tin tưởng, cũng là vô dụng.

Trong lương đình, Lục Oánh rót trà, cúi đầu lui đến bên cạnh.

"Xem vẻ mặt của ngươi, có vẻ đã bình phục hơn rồi?" Luyện Nguyệt Sinh liếc nhìn nàng một cái.

Mạnh Mỹ Nhân cười cười, "Cao ty ty đã đi, thiếp cũng không thể mãi giữ bộ mặt ủ dột đó mãi được, dù sao thì vẫn phải sống qua ngày."

Luyện Nguyệt Sinh cười, nâng ly trà lên uống một ngụm, nói: "Ngươi cũng không cần cả ngày trốn trong tấm cung, đi ra ngoài nhiều, tiếp xúc với nhiều người cũng tốt."

"Trong cung này, có bao nhiêu người có thể chân chân chính chính thổ lộ tình cảm đâu?" Mạnh Mỹ Nhân lắc đầu cười khổ, "Còn không bằng nuôi một con vẹt."

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh chỉ cười mà không lên tiếng. Mạnh Mỹ Nhân nói cũng là lời nói thật, từ sau chuyện thanh tẩy tai mắt trong hậu cung, sợi dây gấn bó chúng phi, có thể cắt đứt liền cắt đứt. Cho dù hiện tại có muốn nối lại quan hệ, cũng không còn dễ dàng giống như lúc trước, trong lòng vẫn có chút ghét bỏ né tránh.

"Ngươi nói có đạo lý, nuôi một con chó, nó còn biết vẫy vẫy đuôi lấy lòng, hiểu được báo ân." Hai tay nàng nâng ly trà, vuốt ve hoa văn mây bay trên ly trà. Đột nhiên, liền nghe tiếng kêu sợ hãi của Mạnh Mỹ Nhân, "Nurong nurong cẩn thận!" Ngay sau đó là tiếng kêu sợ hãi của đám Lục Oánh.

Bên ngoài đình xuất hiện một người mặc đồ đen che mặt, giờ kiểm chính diện đâm thẳng về phía Luyện Nguyệt Sinh. Mạnh Mỹ Nhân ngồi ở đối diện nàng, vừa lúc nhìn thấy người nọ hung mãnh vọt ra, mà Luyện Nguyệt Sinh thì quay lưng về phía thích khách. Tiếng của Mạnh Mỹ Nhân vừa thốt ra, thích khách liền xông thẳng đến phía Luyện Nguyệt Sinh.

Mạnh Mỹ Nhân bị dọa sợ phát hoảng, nhưng vẫn không quên kinh hô lên để Hoàng hậu biết mà né tránh. Đám người Lục Oánh lại bị dọa đến mức rối loạn, Lam Huân coi như trấn tĩnh, hô to "Có thích khách, bảo hộ Hoàng Hậu!" Nghĩ tới ám vệ của Hoàng Hậu bị Hoàng Hậu ra lệnh ngồi ngốc ở hồ Thái Dịch, Lam Huân gấp đến độ dậm chân, xách vây trực tiếp chạy qua.

Luyện Nguyệt Sinh phản ứng mau chóng, trong lúc mọi người đang hoảng loạn, nàng đứng dậy né người sang một bên, khó khăn mới tránh được kiếm dài của người nọ đâm tới. Thích khách dường như không ngờ tới Hoàng Hậu biết võ nghệ, ra tay càng thêm ác liệt.

Luyện Nguyệt Sinh chỉ là học qua một hai chiêu thức, làm sao có thể dùng tay không để ứng phó với thích khách võ công cao cường. Ngay đúng lúc này, Mạnh Mỹ Nhân nhanh chóng cầm ly trà trên bàn, ném về hướng thích khách, không quên hét lớn, "Nurong nurong chạy mau!"

Thích khách lia kiếm qua, ly trà bị chém thành hai nửa. Thừa dịp này Nguyệt Sinh tăng tốc chạy ra ngoài, nhìn thấy Ngự Lâm Quân từ xa đang chạy đến, trong lòng không thả lỏng được chút nào.

Nàng chạy xuống lương đình, không ngờ một cung nữ sợ hãi té ngã, ngăn trở bước chân của nàng, liền mất thăng bằng, ngã sấp về phía trước.

Thích khách kia đã sớm chặn ở trước mặt nàng, giờ kiếm lên, đâm thẳng vào nàng. Có lẽ do ý muốn sống của nàng quá mãnh liệt, theo bản năng nàng đưa tay lên, bắt được mũi kiếm tên thích khách đâm tới.

Tác giả có lời muốn nói: Văn này sẽ không phát sinh chuyện người khác đâm Nguyệt Sinh một đao, chỉ sẽ phát sinh chuyện Nguyệt Sinh đâm người khác một đao

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Tình cảm như mạch nước ngầm

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyển

Nàng ngã xuống người cung nữ đang bất tỉnh kia, bắt chắp sự đau đớn trên tay, nắm chặt mũi kiếm không buông.

Mạnh mẽ nhân đã sớm bị dọa sợ tới mức kêu lên liên tục, Lục Oánh thấy trên tay Hoàng Hậu đầm máu mà giật mình đến mức cả sợ hãi cũng không còn, chạy nhanh xuống chỗ nàng. Cũng may âm vệ bị Nguyệt Sinh bắt chờ ở hồ Thái Dịch đã được Lam Huân gọi đến, trước khi Ngự Lâm quân chạy đến đã nhanh chóng chế trụ được thích khách.

Lục Oánh mất đồ ngẫu, đã muốn rơi lệ, quỳ rạp xuống trước mặt Hoàng Hậu, "Nô tỳ vô dụng."

Lam Huân không ngừng thờ dốc chạy theo sau Ngự Lâm quân, nhìn thích khách bị chế phục trên mặt đất, thờ phỉ phò đứng ở một bên, thấy tay Hoàng Hậu bị thương đầy máu, kêu lên sợ hãi. Mạnh mẽ nhân lại nhanh chóng chạy từ trong lương đình ra, nắm lấy cổ tay của Hoàng Hậu, quấn khăn lên tay nàng, sắc mặt trắng bệch, thanh âm run rẩy, "Nương nương, ngài hồi cung để băng bó trước đi." Cả bàn tay đang nắm lấy tay Hoàng hậu cũng run rẩy. "Người còn không nhanh đi mời ngự y!" Nàng quát Lục Oánh.

Luyện Nguyệt Sinh dường như không cảm nhận được đau đớn trên tay, gương mặt trắng bệch đầy phần nộ nhìn chăm chăm tên thích khách đã bị kéo miếng vải đen che mặt xuống, lạnh giọng: "Muốn tự sát!". Nàng đột nhiên đá một cước vào ngực hắn, thích khách không chịu nổi mà hơi mở miệng, ngay lập tức bị một Ngự Lâm quân giữ chặt hàm dưới khiến hắn không thể khép miệng lại.

"Tháo hàm hắn cho bản cung!"

Tay của Ngự Lâm quân kia vừa động, liền nghe một tiếng "răng rắc", hàm dưới của tên thích khách liền bị trật. Lại có một Ngự Lâm quân cho tay vào miệng hắn, moi ra được từ trong miệng hắn một viên thuốc màu đen.

Trong lòng Luyện Nguyệt Sinh vẫn tức giận, nhìn tay trái của mình đầy máu, vẫn chưa hết giận, nàng nhắc chân đá tên thích khách mấy cước rồi mới để người ta kéo hắn xuống.

Xong xuôi hết thấy, Luyện Nguyệt Sinh mới cảm giác được đau đớn trên tay, nàng nhủ mảy, thì nghe được tiếng của Mạnh mẽ nhân: "Nương nương, hay là đến chỗ thiếp trước đi! Chỗ thiếp cách đây không xa!"

Luyện Nguyệt Sinh gật gật đầu, đi cùng với Mạnh mẽ nhân. Mạnh mẽ nhân sai cung nữ của mình đi tìm Lục Oánh, thông báo cho nàng ta biết Hoàng hậu đến Ngưng Tuyệt cung.

Cảnh Diễm đang ở Tuyên Chính điện hỏi chuyện Cao Vi chết bất đắc kỳ tử trong ngục, sau khi nghe báo tin Luyện Nguyệt Sinh gặp chuyện, hắn cuống cuống trực tiếp rời khỏi Tuyên Chính điện. Triệu Hoài Sinh chấp tay hành lễ với vài vị quan sai đang trong điện, ý bảo họ chờ, còn bản thân liền xoay người đuổi theo Hoàng Đế.

Lúc này, trong Ngưng Tuyệt cung, Chương ngự y mở phương thuốc, thật cẩn thận xử lý vết thương trên tay Hoàng Hậu, Luyện Nguyệt Sinh nghiêng đầu, tay không tự giác run lên, nàng đau đến mức phải nhắm mắt lại.

Trên bàn tay nõn nà như bạch ngọc, xuất hiện hai vết đao sâu hoắm, rách sâu vào thịt, chỉ cần nhìn cũng khiến người cảm thấy run sợ. Mạnh mẽ nhân chẳng qua chỉ là liếc mắt nhìn một cái, liền bị dọa sợ tới mức dùng khăn che kín miệng, khóe mắt đỏ lên, quả thực không dám tưởng tượng đau đến mức nào.

Lau sạch vết máu trên tay, Chương ngự y liền cầm lấy kim sang được rắc lên vết thương của Hoàng Hậu, Luyện Nguyệt Sinh vẫn nhắm mắt, cắn chặt môi.

Trong lúc bầu không khí đang ngưng trọng, liền nghe tiếng thông báo từ bên ngoài, "Bệ hạ giá lâm!"

Mạnh mẽ nhân ngơ ngác, dưới ánh mắt của Hoàng Hậu, ra ngoài nghiêng giá. Chương ngự y tập trung chăm chú, không hề nhúc nhích, dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng thông báo.

Trong lòng Cảnh Diễm đang lo lắng khó nhin, đi qua Mạnh mẽ nhân, nàng ấy xuất hiện cũng không để ý. Mạnh mẽ nhân chậm rãi đứng dậy, về mặt âm đạm, cũng quay người đi vào.

Cảnh Diễm tiến vào khi Chương ngự y đang chăm chú dùng băng gạc băng bó cho Hoàng Hậu. Vì vậy Cảnh Diễm cũng không nhìn thấy được tình trạng vết thương của nàng. Thấy Chương ngự y đang băng bó, hắn cũng không vội vã tiến lên hỏi thăm, nhưng thấy biểu tình nhăn nhó chịu đau của Luyện Nguyệt Sinh, trong lòng hắn liền cảm thấy đau nhói.

Khó khăn lắm mới đợi đến lúc Chương ngự y băng bó xong, Cảnh Diễm bước nhanh đến gần, ngồi bên cạnh Luyện Nguyệt Sinh, thật cẩn thận nắm cổ tay của nàng, nhìn tay trái của nàng phải băng bó, thần sắc tự toát ra vẻ đau lòng, "Có đau không?"

Nếu là dĩ vãng, khi xảy ra loại chuyện này, điều thứ nhất mà hắn nghĩ đến chính là thích khách ở đâu? Ngự Lâm quân cùng ám vệ vì sao không có kịp thời bảo hộ, hoàn toàn không lo lắng đến an nguy của nàng.

Luyện Nguyệt Sinh không nhận ra được sự thay đổi trong thái độ của người bên cạnh, nàng nghiêng răng, trả lời, "Không đau!"

Vì vậy Cảnh Diễm càng thêm đau lòng, nghe nàng hít sâu một cái, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Nếu không phải lúc ấy thần thiếp duỗi tay bắt lấy kiếm, chỉ sợ kiếm kia đã sớm đâm vào người thần thiếp. Cho nên, chút thương nhỏ này thì tính làm gì, không đau." Đến cuối cùng giọng điệu còn có chút tự hào.

Quả thực lúc đó, sẽ có bao nhiêu người dám dùng tay không bắt lấy kiếm.

Nghe vậy, trong mắt Cảnh Diễm lóe lên chút tàn khốc, hắn duỗi tay ôm chặt thắt lưng nàng, nói với nàng mấy câu, sau đó mới quay sang Chương ngự y hỏi về tình trạng vết thương của nàng.

Chương ngự y nói rõ tình trạng thương tích của nàng, Cảnh Diễm càng đau lòng, ra lệnh cho Chương ngự y phải chăm sóc cho tay của Hoàng Hậu đến khi khỏi hẳn.

"Thần thiếp lần này tai qua nạn khỏi, Mạnh mẽ nhân cũng góp không ít công sức, thần thiếp nghĩ tới, có thể thăng cho Mạnh mẽ nhân một phẩm cấp hay không, để ban thưởng cho nàng ta." Luyện Nguyệt Sinh thương lượng với Cảnh Diễm.

Cảnh Diễm sợ run lên, đảo mắt nhìn Mạnh mẽ nhân, thấy mắt nàng ta đỏ ngầu, sắc mặt trắng bệch, liền quay đầu nhìn Luyện Nguyệt Sinh, "Nếu nàng đã nói, vậy cứ theo ý nàng là được!"

Luyện Nguyệt Sinh cười, liếc nhìn Mạnh mẽ nhân, "Còn không mau tạ ơn."

Mạnh mẽ nhân không nghĩ đến Hoàng Hậu sẽ nhắc đến nàng, càng không ngờ nhờ thế mà mình được thăng phẩm cấp, lập tức cúi đầu quỳ xuống, "Thiếp tạ ơn bệ hạ, tạ nương nương."

"Người có công, đây là người nhận được." Cảnh Diễm không nóng không lạnh nói một câu, liền phát tay để mọi người trong điện lui ra hết.

"Bệ hạ." Luyện Nguyệt Sinh thở phào một hơi, trong lòng lại mơ hồ sợ hãi.

Cảnh Diễm vẻ mặt nhu hòa, vẻ đau lòng tan ra trong mắt, hắn đắm đuối nhìn Luyện Nguyệt Sinh chốc lát, đột nhiên ôm nàng vào trong lòng ngực.

"Bệ hạ!" Nàng kinh ngạc.

Cảnh Diễm hít vài hơi bên cổ nàng, mùi hương u nhã hòa quyện cùng mùi thuốc thoang thoảng, tạo ra một mùi hương mới rất dễ chịu.

Cảm giác được động tác của Cảnh Diễm trên cổ nàng, Luyện Nguyệt Sinh không khỏi đỏ mặt, "Bệ, bệ hạ, ngài làm sao vậy..."

Cảnh Diễm hỏi một đằng trả lời một nẻo, dùng gò má cọ cọ vào gò má ửng đỏ của nàng, nói: "Sau này Trẫm có thể gọi nàng là A Sinh không..."

Luyện Nguyệt Sinh ngơ ngác, một lúc lâu mới nói: "Bệ hạ muốn gọi như thế nào thì gọi thế đấy..." Rất là quần bách.

Cảnh Diễm thở phào một hơi, đỡ lấy bờ vai của nàng, đứng thẳng dậy ngồi đối diện với nàng. Hắn thấy gò má nàng ửng đỏ, đôi mắt đen láy như hắc ngọc được trầm trong nước. Tay không tự chủ mà khẽ lướt nhẹ qua đôi môi hồng nhuận của nàng. Đôi mắt nàng mờ lờ vì kính ngạc.

Hắn cũng phát hiện động tác của mình không ổn, nhưng dù sao cũng đã làm rồi, cũng không thể giả ngu mãi, chỉ là cười nói: "Trẫm... rất cao hứng! Vì nàng không xảy ra chuyện gì..." Đây là lời nói thật.

Dù là luôn bình tĩnh như Luyện Nguyệt Sinh, nghe thấy lời nói chân thành này của hắn cũng không nhịn nổi mà đỏ mặt.

Trong lòng hắn còn rất nhiều lời muốn nói nhưng không nói nên lời, ngồi cùng nàng lại cảm thấy ngượng ngùng đỏ mặt. Trong lòng Luyện Nguyệt Sinh cũng không yên, vì lời nói chân thành của hắn mà cảm thấy trái tim lờ lờ, dường như có một loại cảm giác chưa từng thấy đang dần lan ra.

Bây giờ không khí trong điện đều tràn ngập một loại cảm giác mập mờ vi diệu, dù là hai bên chẳng ai nói gì nhưng vẫn hiểu được đối phương muốn nói gì.

Mãi cho đến lúc bên ngoài có tiếng thông báo mới đem bầu không khí tình cảm như mạch nước ngầm ở đây tạm thời gián đoạn.

Thái Hậu phái Thu Văn đến hỏi chuyện, Chương ngự y nói rõ mọi chuyện, lại cẩn thận quan sát Hoàng Hậu một chút rồi mới rời đi.

Khi Thu Văn đi rồi, Cảnh Diễm mới sửa sang lại tư duy, đem chút tâm tư trong lòng kia tạm thời không nói ra, rồi mới chính thức hỏi nàng tình huống lúc đó.

Luyện Nguyệt Sinh vẫn bối vì sự luống cuống khi nãy của mình mà tim đập mãnh liệt, nàng không hiểu loại cảm giác kỳ quái kia là như thế nào nhưng lại

không chán ghét cảm giác đó.

Nghe hẳn hỏi thăm chuyện tình lúc đó, nàng cẩn thận suy nghĩ rồi trả lời.

Cảnh Diễm trong mắt ánh lên tia lửa giận, hỏi xem lúc đó ám vệ đang ở chỗ nào. Nàng liền bày ra bộ dáng nhận sai, nói chính mình bắt họ chờ ở hồ Thái Dịch, không nghĩ đến chuyện mình sẽ gặp phải thích khách.

Ngự Lâm quân lúc ấy không có tuần tra ở đó, cho nên nhất thời không đến kịp là không sai. Nhưng thân là Ám vệ thiếp thân lại chẳng ai đến kịp lúc, còn khiến Hoàng hậu bị thương, ngay lập tức Cảnh Diễm liền nghĩ đến chuyện nghiêm trị họ, nhưng nhìn thấy nàng nói chuyện này không có quan hệ gì với bọn họ, thay họ cầu tình. Tuy rằng trong lòng cũng có chút bất mãn nhưng cuối cùng cũng đồng ý bỏ qua, với điều kiện là bất Luyện Nguyệt Sênh phải thể là sau này không được để Ám vệ rời đi như lần này.

Cuối cùng khi hai người đang nói chuyện về thích khách thì bên ngoài Triệu Hoài Sinh cũng đến. Hắn tự lui ra sau, đi xem thích khách. Thích khách kia bị thảo hàm, ném vào trong tù, một thân chật vật, miệng lại rất kín, nửa câu cũng không khai.

"Bệ hạ, nương nương, đây là thứ tìm thấy từ trên người thích khách." Triệu Hoài Sinh dâng lên một hà bao rồi lui ra.

Cảnh Diễm nhận lấy hà bao, Luyện Nguyệt Sênh cũng tò mò nghiêng người nhìn qua, dùng tay phải cầm, nắn nhẹ trong tay: "Hà bao này chất liệu rất tốt, hẳn là xuất phát từ trong cung. Còn nữa, mũi khâu chặt chẽ, là tay nghề nhất đẳng, còn hơn cả tú nương trong cung thêu nữa..." Nàng vừa nói vừa đưa hà bao trả lại cho Cảnh Diễm, "Ngài nhìn xem bên trong có gì không?"

Cảnh Diễm mở hà bao ra, lấy được mấy xấp giấy được xếp chỉnh tề, mở ra xem thì hóa ra là ngân phiếu.

Hai người liếc nhìn nhau, Luyện Nguyệt Sênh liền suy đoán nói: "Lẽ nào trong cung có phi tử nào hận thiếp thấu xương nên mới thu mua thích khách đến ám sát thiếp?"

Cảnh Diễm nói: "Kẻ này chắc hẳn là cùng một bọn với những kẻ ở Đông Sơn..."

Luyện Nguyệt Sênh từ chối đưa ra ý kiến.

"Chúng ta ngắm lại xem nào. Nếu nàng bị trọng thương, Trẫm và Ninh quốc công phủ sẽ như thế nào?"

Lòng nàng trùng xuống, không tiếp lời.

"Ai sẽ là người có lợi nhất? Hay nên nói rằng mối quan hệ giữa Trẫm và Ninh quốc công phủ bị sụp đổ vì nàng bị trọng thương thì ai sẽ là người cao hứng nhất?"

Nàng không trả lời nhưng tư duy dần rõ ràng hơn, "Bắt đầu là chuyện của nhị ca thiếp, sau đó đến thiếp, vậy điều mà kẻ đó muốn chính là châm ngòi quan hệ giữa bệ hạ và Luyện gia." Nàng dừng một chút, "Nếu thực sự phát sinh mâu thuẫn, người đó muốn làm ngư ông đắc lợi?"

"Bệ hạ muốn nói là ý này?"

Cảnh Diễm im lặng, cẩn thận cầm bàn tay quần băng của nàng, ngược mắt nhìn nàng, tràn đầy nhu tình, "Nàng còn đau không?" Tiếng ầm như dòng nước mùa xuân.

Luyện Nguyệt Sênh cười cười, trả lời: "Vẫn còn đau..."

Lần này nàng không cựa mạnh nữa, nhưng lại càng khiến Cảnh Diễm đau lòng hơn, đồng thời lửa giận trong lòng cũng bốc lên.

Cảnh Dật, đã tâm tràn đầy, ba lần bốn lượt mưu đồ châm ngòi quan hệ giữa hắn và Ninh quốc công phủ, hai lần làm hại đến tính mạng Nguyệt Sênh. Hoàng thúc tốt của hắn, đã tâm bùng bùng mấy năm nay, ả nhân không phát ra, âm thầm bố trí, muốn làm "ngư ông đắc lợi" sao? Thật sự xem Hoàng đế như hắn là đồ ngốc hay người chết đây?

Muốn cướp hoàng vị của hắn, động đến thể tử của hắn, hắn nên làm như thế nào để không phụ lòng Cảnh Dật đã dụng tâm lương khổ như thế đây?

Tác giả có lời muốn nói: Cảm thấy chương này đã đủ chưa?

Editor cũng có lời muốn nói: Người nào đó quá tham lam, bóc lột sức lao động của bạn editor, mong muốn đình công!!!!

Beta: Chắc, nghề của bạn là bóc lột sức lao động đó. Hehe. B k thoát đc đâu!!!

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tấm lòng thành

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

Hoàng Hậu bị ám sát trong cung, cả hậu cung náo động.

Sau khi trở về Phụng Tê cung, đầu tiên là nhận được thuốc bổ Thái Hậu ban xuống, lại thấy có hai phi tần đến thăm, nàng phân phó người dưới, bảo căn tỉnh đường không gặp người.

Lại không ngờ Liễu tổ thái phi sẽ đến.

Vì vậy Luyện Nguyệt Sinh đành phải kiên nhẫn tiếp kiến Liễu tổ thái phi.

Vị này nhìn như là quan tâm nàng, hỏi han ân cần, nhưng rốt cuộc là đến làm cái gì, cũng chỉ có chính vị này biết. Nàng và con trai nàng đồng lòng, cả hai đều chẳng có ý tốt gì. Sắp xếp tai mắt trong cung, hơn phân nửa là có liên quan đến nàng.

Sau này Luyện Nguyệt Sinh nghĩ lại, Liễu tổ thái phi cùng Thái Hậu tranh đấu kết thúc bằng Thái Hậu toàn thắng, Liễu thị bại trận phải hồi đất phong cùng con trai. Với tính tình của Liễu tổ thái phi, phái người âm thầm giám thị Thái Hậu là rất có khả năng.

Vẫn luôn nhẫn nại, duy trì nụ cười trước sau như một, Luyện Nguyệt Sinh tiễn Liễu tổ thái phi ra Phụng Tê cung.

Mục Cẩm ngồi bên cạnh Luyện Nguyệt Sinh, mi tâm nhíu lại, cầm lấy bàn tay bị thương của Luyện Nguyệt Sinh nhìn tới nhìn lui vài lần, cuối cùng thở dài, "Người nói nếu người đưa ta theo thì làm sao gặp phải chuyện như thế này chứ!"

Luyện Nguyệt Sinh lười biếng tựa ở trên giường êm, thân thể tự nhiên tạo thành một đường cong ưu nhã, "Người hẳn nên khen ta! Nếu là người khác, làm gì có lá gan tay không bắt kiếm!" Nàng nhẹ nhàng cười, còn có chút kiêu ngạo.

Mục Cẩm nửa nghiêng người tựa vào giường êm, giờ tay vuốt lọn tóc rũ xuống bên tai nàng, "Người là người không sợ chết! Từ lúc ở Đông Sơn ta đã nhìn ra rồi!" Khóe môi khẽ cong, chống tay lên trán, trêu chọc Luyện Nguyệt Sinh, nói: "Nhưng tốt xấu gì thì người cũng nên quan tâm nhiều đến tướng công của người một chút. Ngộ nhờ người có chuyện gì, không phải là nói điềm xấu, người bắt kiếm như vậy, lỡ không phải chỉ bị thương mà là tàn phế, tướng công của người hẳn là đau lòng muốn chết."

Luyện Nguyệt Sinh nghe vậy thì ngẩn ra, nhàn nhạt liếc nhìn nàng, lại nhìn xuống bàn tay quấn băng của mình: "Hắn sẽ không đau lòng."

Mục Cẩm khẽ cười, không nói cái gì.

"Vừa rồi người ra ngoài dâng trà, người đó người cũng thấy rồi, chính là Liễu tổ thái phi." Bởi chủ đề nhắc đến Cảnh Diễm, Luyện Nguyệt Sinh cảm thấy có chút không tự nhiên nên chuyển đề tài.

Mục Cẩm gật đầu, vẻ mặt như thường, "Thấy rồi! Quả là Liễu Tổ Nhi." Nàng hỏi tường một chút, mắt khẽ híp lại, cười lạnh, "Một đồng tuổi rồi còn trung ra bộ mặt dỏm đó!"

Luyện Nguyệt Sinh đánh vào tay nàng, "Người chớ nói lung tung! Đây là hoàng cung, cần thận trọng từ lời nói đến việc làm."

Mục Cẩm cười, "Trước mặt người chẳng phải ta cũng là bộ dạng này sao?"

Hôm sau, miễn chúng phi thỉnh an cho đến khi nào tay Hoàng Hậu khỏi hẳn. Đây chính là khẩu dụ của bệ hạ.

Có người cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, vì tay của Hoàng Hậu nương nương bị thương, lại gặp phải chuyện đáng kinh sợ, nghỉ ngơi là đương nhiên; có người lại sinh đổ kỵ, cảm thấy Hoàng hậu “nhân họa đắc phúc”, vì bệ hạ thực sự rất yêu thích Hoàng hậu, tuy trước đây không biểu hiện ra nhưng lần này lại khiến người thấy rõ ràng; còn có kẻ trong lòng lại trộm vui mừng, nghĩ thừa dịp thân mình Hoàng hậu không khỏe có thể lộ diện trước mặt Hoàng đế chiếm được sủng ái.

Thiên tiếp dư bị cấm túc ở Quảng Lăng cung được một thời gian nghe được tin này, cảm hận tên thích khách kia sao không một đao đoạt mệnh của Luyện Nguyệt Sinh luôn, ném vỡ một bộ trà mới hơi người giận một chút. Động tĩnh mà Thiên tiếp dư gây ra khiến Đỗ uyển nghi ở cùng một điện với nàng ta cảm thấy rất bức bối. Nhưng khổ nỗi cái người bị cấm túc kia lại là sủng phi của bệ hạ, không phải là người mà nàng có thể chọc vào.

Trong nhất thời, mỗi người trong hậu cung đều mang tâm tư riêng, nhưng vô tình lại khiến cả hậu cung yên ổn. Ngay cả Mạnh Mỹ nhân được tấn phong Mạnh tần cũng không gây chú ý quá nhiều.

Trong Phụng Tê cung, Chương ngự y đổi được xong thì lui ra, bên ngoài liền thông báo có Thu Văn đến đưa thuốc bổ.

Thu Văn tiến vào điện hành lễ, Luyện Nguyệt Sinh sai người nhận lấy thuốc bổ. Thu Văn bước lên mấy bước, nhỏ giọng nói: "Nương nương, buổi trưa ngày mốt, hãy cùng Bệ hạ đến Từ Ninh cung, bồi Thái Hậu dùng bữa."

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh liền hiểu là ý gì.

Sau khi Thu Văn đi rồi, nàng gọi Mục Cẩm đến trước mặt, "Ngày mốt, ta dẫn ngươi đi Từ Ninh cung."

Mục Cẩm ngưng thần hỏi: "Nhưng Thái Hậu..."

Luyện Nguyệt Sinh gật đầu, "Ừ, xem ra là có thể."

Mục Cẩm về mặt vui vẻ, cao hứng nói không nên lời.

Chuyện Hoàng Hậu bị ám sát trong cung không chỉ gây náo động trong hậu cung mà lại càng khiến triều đình khiếp sợ.

Vì thế vào ngày lâm triều, chúng đại thần bàn tán xôn xao.

Mấu chốt nhất chính là thủ vệ trong cung đã sơ hở đến mức nào, để thích khách trà trộn vào, mãnh liệt yêu cầu gia tăng thủ vệ trong hoàng cung.

Có vài kẻ không đối lập với phủ Ninh quốc công, đối với chuyện này, liền có chút vui sướng khi người gặp họa. Con trai bị hành thích, suýt nữa mất mạng, hiện tại nữ nhi ở trong cung lại gặp thích khách, cũng không biết là ai muốn gây khó dễ cho Luyện gia như thế. quyền@khuyên~diendanlequydon~
Nhưng cho dù Luyện gia có thể nào thì bọn họ chỉ là vậy xem, thâm cừu trộm mà thôi.

Lần thượng triều này, chuyện bọn họ coi trọng cũng không phải là chuyện Hoàng hậu bị hành thích, thủ vệ hoàng cung có vấn đề, mà chuyện họ muốn thảo luận chính là tại sao tiền nhiệm Công bộ thượng thư Cao Vi ở trong ngục lại chết bất đắc kỳ tử.

Cao Vi bị bắt vào tù nhưng vì Cảnh Diễm nói sau lưng hắn còn có kẻ chủ mưu nên cũng chưa vội định tội cho hắn. Thế nhưng Cao Vi lại chết bất đắc kỳ tử, chính vì vậy mọi người đều nóng lòng muốn biết chân tướng.

Vì thế, lần lâm triều này, một phe trong triều đình thảo luận chuyện bắt lấy kẻ chủ mưu sau vụ ám sát Hoàng hậu, tăng mạnh thủ vệ hoàng cung; một phe khác thì đưa ra những điểm đáng ngờ trong cái chết của Cao Vi, mong muốn phải điều tra rõ ràng.

Mà Luyện Minh Hiền, Dương thái phó, Cảnh Dật không tham gia thảo luận ở bên nào cả.

Mặc kệ triều thần bên dưới thảo luận đến thế nào, Cảnh Diễm ở phía trên thùy chung là bộ dạng đăm đăm.

Cảnh Dật bên dưới đôi khi sẽ liếc mắt nhìn qua, có vẻ nhận ra Cảnh Diễm có chút gì đó không giống bình thường, nhưng hắn cũng chẳng nghĩ gì nhiều, quay đầu nói vài câu với người bên cạnh.

Luyện Minh Hiền nhân nhạ quét mắt nhìn qua, thấy Cảnh Dật ôn nhuận nhả nhả, như làn gió mát, lại chuyển tầm mắt nhìn đến người bên trên, chỉ thấy người đó lặng động như nước, đăm đăm như băng.

Đợi đến thanh âm bên dưới nhỏ dần, Cảnh Diễm mới chậm chậm mở miệng, nhưng cũng chẳng nói gì khác, chỉ nói đúng một câu, "Nếu đã thảo luận đủ, bãi triều!" Dứt lời, liền đứng lên.

Chúng thần quỳ xuống, cung tiễn bệ hạ.

Lâm triều một lần, cũng không nghe được chuyện gì rõ ràng từ phía Hoàng Đế, nhìn bộ dạng lạnh như băng của Hoàng Đế, đại đa số đều không đoán được tâm tư trong lòng Hoàng Đế, thấp thòm bất an đứng dậy rời khỏi Thái Cực điện.

Cảnh Dật nhìn theo bóng lưng Cảnh Diễm dần biến mất, mới xoay người rời đi.

Triệu Hoài Sinh theo sau Hoàng Đế, thật cẩn thận liếc gương mặt không biểu cảm của Hoàng Đế, liền nghe thấy thanh âm của hắn, không lạnh nhạt như khi thượng triều, "Đi Phụng Tê cung."

Cảnh Diễm đến khi Luyện Nguyệt Sinh đang nói chuyện với Mục Cẩm, để Triệu Hoài Sinh lui xuống, hắn liền nhắc đến chuyện Thái Hậu gọi đến dùng bữa vào ngày mốt.

Luyện Nguyệt Sinh gật đầu tỏ vẻ Thu Văn đã đến đây thông báo.

Cảnh Diễm nâng tay của nàng lên, định nói với nàng ít lời, nhưng mà Mục Cẩm vẫn còn ngồi ở đây, đành đem lời nuốt xuống.

Cũng không biết có phải Mục Cẩm cố ý lưu lại đây hay không nhưng nàng ta ngồi yên bất động ở đó, nếu không phải là Cảnh Diễm nói, "Trẫm muốn tâm sự với Hoàng Hậu, ngươi vẫn muốn ngồi đây nghe cùng à?", thì Mục Cẩm đúng là không đi ra ngoài.

Nhưng lời này lại khiến người luôn đứng dưng trong lòng như Luyện Nguyệt Sinh khẽ động, ẩn ẩn còn có vài phần chờ mong.

Lời tâm tình Cảnh Diễm muốn nói, nhưng là hắn không mở nổi miệng, hắn đỡ lấy eo của nàng cùng ngồi xuống giường, thanh âm ấm áp như gió xuân "A

Sênh...". Nhưng rốt cuộc không nói được câu tiếp theo.

Luyện Nguyệt Sênh đợi nghe câu sau của hắn, thấy đôi mắt hắn nhìn mình lóe sáng, mi tâm khẽ động, miệng lại không biết nói gì. Vì vậy nàng đành phải nói: "Tình huống của thần thiếp... bệ hạ đã nói cho phụ thân thiếp biết chưa?"

Thấy nàng chuyển chủ đề, hắn không hề xấu hổ, vẻ mặt khôi phục như lúc đầu, ầm ập cười gật đầu, "Trẫm đã sai người chặn hắn lại lúc hạ triều, lúc này thư hắn đã được giao vào tay hắn!"

Nàng cảm động, cười một tiếng, tiếng trò chuyện nhẹ nhàng hơn vài phần.

Trong lòng Cảnh Diễm khá cao hứng, đánh bạo lại gần nàng, kề môi hôn lên má nàng một cái.

Luyện Nguyệt Sênh cũng không giả mồm cái láo, oán trách nhìn hắn một cái, nhìn vẻ mặt đắc của hắn, liền nói: "Bệ hạ hiện tại không chán ghét ta nữa sao?"

Cảnh Diễm liền hỏi: "Nàng cũng không chán ghét Trẫm nữa à?" Nếu không sao có thể dung thứ động tác đó của hắn.

Luyện Nguyệt Sênh suy nghĩ một chút, chân thành nói: "So với lúc vừa gặp ngài thì bây giờ bệ hạ tốt hơn nhiều."

Nghe vậy, hắn xoa bóp eo của nàng, cười nói: "Nàng cũng thế, ít nhất là bây giờ sẽ không trưng sắc mặt ra cho Trẫm nhìn."

Động tác nhỏ mờ ám của hắn khiến sắc mặt nàng đỏ bừng, thanh âm nhỏ hơn, "Chỉ cần bệ hạ không vì người khác mà hiểu lầm thần thiếp, không nghi kỵ Luyện gia, thần thiếp cũng sẽ luôn như thế này." Nếu hắn thích nàng như thế này, vậy nàng cứ tiếp tục thế này thôi.

Nghe được lời này, sắc mặt Cảnh Diễm trầm xuống, hắn nghiêm túc nhìn Luyện Nguyệt Sênh, "A Sênh, Trẫm không có ý đó..." Hắn không muốn nàng giấu diếm cảm xúc, làm ra bộ dáng mà hắn thích. Nếu nàng như vậy, cùng những phi tử muốn lấy lòng hắn có gì khác biệt đâu, "Tính cách của nàng thẳng thắn thuần túy, không giả tạo, lúc cao hứng thì cao hứng, lúc tức giận thì tức giận, không vì bất kỳ ai mà che giấu cảm xúc của chính mình." Hắn tiếp lời, "A Sênh...Nếu không có những tính cách này, nàng vẫn là nàng sao?"

Luyện Nguyệt Sênh nghe vậy thì lắc đầu, Cảnh Diễm liền nói: "Trẫm đã từng nói, từ nay về sau chúng ta không cần giấu diếm gì nhau nữa. Nàng muốn biết điều gì, lo lắng điều gì đều có thể nói với Trẫm, nếu Trẫm biết Trẫm sẽ nói. Chỉ là chuyện trên triều, Trẫm sẽ không nói."

Không biết vì sao hôm nay Cảnh Diễm lại nói nhiều như thế, nhưng nàng hiểu ý của hắn, đơn giản chính là nàng không cần nghi ngờ hắn. Còn nữa, hắn muốn cả hai người thẳng thắn với nhau.

Mi tâm nàng khẽ động, tâm dần dần bình ổn lại, chậm rãi gật đầu, nhưng không nói thêm gì.

Cảnh Diễm tâm tình rất tốt, dùng cơm trưa ở Phượng Tê cung xong mới rời đi, hắn cho rằng nàng đã hiểu được ý nghĩa trong lời nói của hắn, hơn nữa tiếp nhận được tâm ý của hắn.

Nhưng mà hắn không biết, tấm lòng thành của hắn hôm nay căn bản chính là bị người nào đó hiểu sai, không những không hiểu ý của hắn, lại còn cho rằng hắn không muốn nàng giấu diếm gì hắn, hơn nữa muốn nàng dùng bộ dạng hắn thích để chung sống hòa bình với hắn. Rất may là hắn không biết, chứ nếu không có ý nghĩ muốn khóc hắn cũng sẽ có.

— — —

Chiều đến, một ý chỉ của Thái Hậu tuyên Cảnh Dật vào cung một chuyến.

Lúc trước, hai nữ tử mà Luyện Nguyệt Sênh đã chọn ra đều đã tiến cung, gọi Cảnh Dật đến chẳng qua chỉ để gặp mặt một lúc. Trắc phi sẽ là một trong hai người, chẳng cần biết Cảnh Dật có thích hay không, hai nữ tử này, ắt có một người sẽ gả cho Cảnh Dật.

Bởi vì Luyện Nguyệt Sênh thân mình không thoải mái, Thái Hậu cũng không cho người đi mời nàng.

Hai vị cô nương cũng biết rất có khả năng mình sẽ trở thành Tề vương trắc phi, trông thấy Tề vương thì đều chu toàn lễ nghi, dịu dàng như nước, biểu hiện rõ phong phạm của tiểu thư khuê các. Ngay cả Liễu thị luôn soi mói cũng không thể bắt bẻ được sai lầm gì.

Chỉ là đương sự Cảnh Dật chẳng có vẻ gì là cao hứng. Cho dù trước nay hắn luôn mang theo vẻ ôn hòa nhã nhặn, nhưng khi đối mặt với hai vị giai nhân thì có vẻ có lệ, mang theo chút xa cách. Hai vị cô nương đương nhiên là cảm giác được, càng nhận định Tề vương là chính nhân quân tử. Tề vương vốn tuấn mỹ, lại có khí độ như thế, trong lòng hai người vốn có chút rung động nhưng giờ lại càng hăm sâu.

Liễu thị thấy con trai mình giữ vẻ mặt tươi cười lễ phép thì có chút không vui, nhưng trên mặt vẫn mang giữ nụ cười hòa ái, khen ngợi hai người xinh đẹp một phen, rồi nói với Thái Hậu nàng muốn cùng con trai mình thương lượng lại rồi quyết định sau.

Thái Hậu vẻ mặt tươi cười đáp ứng, sai người tiễn hai vị cô nương xuất cung.

"Nói thật thì mấy ngày nay ai gia vẫn muốn đến Thanh Quang tự tế bái, nhưng trong cung sự vụ quá nhiều, Hoàng hậu lại vừa gặp thích khách... trong cung lại càng không yên ổn, trong lòng ai gia cũng không yên tâm..." Thái Hậu nói xong thì thở dài.

Liễu thị suy nghĩ một chút, liền thân mật nắm tay Thái Hậu, "Từ sau khi trở lại kinh thành đến giờ, ta cũng muốn đến Thanh Quang tự, nhưng vẫn chưa có thời gian. Hiện tại việc hôn nhân của Dật nhi có thể giải quyết, tảng đá trong lòng ta có thể đặt xuống rồi." Nàng dùng một lát, con người khẽ chuyển: "Không bằng ngày mai ta sẽ đi. Vừa lúc có thể cầu phúc thay hoàng cung, ta cũng có thể thuận tiện tạ lễ."

Thái Hậu nghe vậy liền vui vẻ, "Nếu có thể như vậy thật đúng là không thể tốt hơn. Hoàng hậu bị thương, ai gia lại không thể đi. Nếu như Thái phi đã nói như thế thì thật đúng là tốt quá."

Liễu thị cười ảm áp gật đầu, quay đầu nhìn về phía Cảnh Dật, "Ngày mai Dật nhi phải đi cùng với mẫu phi đấy."

Nghe vậy, Cảnh Dật tự nhiên đáp ứng.

Chỉ tiếc hôm sau trời không tốt, trời lại có mưa, kế hoạch xuất hành của Liễu thị lại phải trì hoãn đến ngày mai.

Cũng may hôm sau thời tiết tốt, có chút mưa nhỏ trong đêm nhưng đã ngừng.

Vào giờ mẹo, Liễu thị thu thập thỏa đáng, lên xe ngựa, cùng Cảnh Dật rời khỏi hoàng cung.

Tác giả có lời muốn nói: Chư vị ngày mùng một tháng năm khoải hoạt ~ đưa lên một bức nương nương thiếu nữ kỳ họa

Dầu máy rất lâu trước đây họa, đột nhiên ỏ chần nghĩ đến liền muốn đến xd~

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Quý tần lôi kéo

Sau khi Luyện Nguyệt Sinh tỉnh lại mới biết chuyện Liễu thị và Cảnh Dật đã xuất cung từ sáng sớm.

"Thẩm vấn Lục Viễn thế nào rồi?" Luyện Nguyệt Sinh ngồi trước bàn, ngáp một cái.

Hồng Tư múc hơn nửa chén sữa đậu nành đặt xuống trước mặt Hoàng Hậu, Hoàng Dương lật trứng luộc nước trà đặt xuống bên cạnh chén sữa, nói: "Hắn rất mạnh miệng, nửa chữ cũng không khai." Vừa nói vừa dùng khăn lau tay.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn đĩa trứng luộc nước trà, cầm lấy cắn một miếng, mơ hồ không rõ lại hỏi: "Tra được cái hà bao kia là của ai không?"

"Tay nghề thêu kia là của Nguyên thực viện." Hoàng Dương trở lại, "Lục Viễn hẳn khai là không biết của ai, hắn chỉ dùng để đựng tiền thôi!"

"Vậy hà bao đó ở đâu ra?" Luyện Nguyệt Sinh lau tay, bưng chén sữa lên uống một ngụm, tỏ ý bảo Hoàng Dương lại lật một cái trứng luộc nước trà.

Hoàng Dương cầm lấy trứng luộc nước trà, "Là của người thuê giao cho hắn." Nàng vừa lật trứng vừa nói: "Nương nương ngài xem, chuyện này... lẽ nào có liên quan đến Nguyên thực viện?"

Luyện Nguyệt Sinh nhấp một ngụm sữa đậu nành, trầm ngâm nói: "Chưa hẳn! Nhiều khi chính là tung hỏa mù."

Hoàng Dương im lặng không nói, đem trứng đã lật đặt vào đĩa, Hồng Tư ngay lập tức thêm một thìa sữa đậu nành.

Sau bữa sáng, nàng đã hỏi được thất thất bát bát chuyện của Lục Viễn. Thật ra, Lục Viễn là người của ai, nàng cũng đã biết. Chỉ là ngạc nhiên vì sao lại dính dáng đến Nguyên thực viện.

Vì để biểu hiện ra nàng đã khỏe hơn, hôm nay nàng cố ý gọi Mạnh tần và Tô quý tần lại đây nói chuyện.

Trong mắt Tô quý tần, chuyện này chính là vinh hạnh lớn lao, bởi vì Hoàng Hậu nương nương gọi nàng đến nói chuyện. Phi tần khác cho dù muốn cũng chẳng có cơ hội, hơn nữa, khiến nàng có mặt mũi nhất chính là, nàng không sắp đặt tai mắt vào Phụng tề cung. Chỉ cần điểm này thôi cũng khiến nàng không cần phải thấp thỏm bất an trước mặt Hoàng hậu. Nhưng Mạnh tần cũng được gọi đến, lại khiến nàng có chút kinh ngạc. Nhưng sau đó nghĩ lại, sở dĩ Mạnh tần có thể từ mỹ nhân tiến đến tần vị, chẳng phải vì đã trải qua hoạn nạn cùng Hoàng hậu, hơn nữa khi xảy ra chuyện còn góp công cứu giá sao?

Cho nên, thời điểm gặp mặt Mạnh tần, nụ cười trên mặt Tô quý tần càng rạng rỡ hơn, có ý muốn thân cận nàng nhiều hơn.

"Đã quen với Hạ Hương cung chưa?" Luyện Nguyệt Sinh ý cười nhàn nhạt, nhìn về phía Mạnh tần.

Mạnh tần ngoan ngoãn vâng lời, cung kính nói: "Hồi nương nương, thiếp rất thích Hạ Hương cung, đã khiến nương nương phải bận tâm rồi."

Luyện Nguyệt Sinh khẽ mỉm cười, "Thế thì tốt rồi! Về sau nếu có thiếu gì đó thì cho người đến nói với bản cung một tiếng, đừng khiến mình ủy khuất là

được!”

Mạnh tần thụ sủng nhược kinh, vội vàng đứng dậy hành lễ, “Tạ nương nương ân điển.”

Luyện Nguyệt Sinh nhẹ nhàng gật đầu, cho Mạnh tần ngồi, sau đó mới nhìn về phía Tô quý tần, “Mấy ngày nay bản cung rất bận rộn, hơn nữa bản cung lại bị thương, chỗ Trương tần lại không đến được. Chỗ người ở cách chỗ Trương tần gần, thường ngày chiếu cố nàng nhiều chút.”

Tô quý tần nghe vậy, liền nói: “Thiếp kỳ thật cũng có đến chỗ Trương tần, nhưng mà thân mình nàng ta không khỏe, lại đang có thai, cả người cũng tiêu tụy nhiều.” Bộ dạng không đành lòng, “Thuốc bổ cũng có dùng nhưng lại không có tác dụng gì nhiều.”

Đối với Trương tần, nếu như nàng không phải may mắn mang thai, Luyện Nguyệt Sinh cũng chẳng chú ý đến một Trương tần thường xuyên bệnh tật như vậy. Trước đây nàng cũng chẳng để tâm đến việc Trương tần mang thai con của Cảnh Diễm, nhưng không hiểu vì sao gần đây lại có chút bận tâm. Cứ cách ngày lại nhớ đến ở một nơi cách Phụng Tê cung không xa, có một nữ nhân mang thai con đầu lòng của Cảnh Diễm.

Mới đầu, nàng nghĩ rằng đây là do mình không an tâm. Sau đó lại cảm thấy bản thân có chút kỳ quái. Tại sao lại bận tâm đến Trương tần? Rõ ràng trước đây hoàn toàn không quan tâm, việc nàng ta có thai hay không có thai thì có liên quan gì đến nàng đâu?

“Dù sao cũng là con đầu lòng của bệ hạ. Bản cung cũng rất quan tâm nhưng bản cung cũng không có cách nào quan tâm tỉ mỉ đến nàng ta được, vì vậy cũng chỉ có thể giao cho người.” Lời thì cứ thông thả nói ra như thế, nhưng thực ra trong lòng lại không nghĩ như vậy, nàng chỉ là không muốn nhìn thấy Trương tần mà thôi. Nhưng cũng không thể để mặc Trương tần không quan tâm thế nên mới giao việc này cho Tô quý tần.

Tô quý tần cảm thấy đây là Hoàng Hậu coi trọng nàng, cất nhắc nàng. Nàng có thể coi chừng một phi tần mang thai, chứng tỏ rất có thể diện trước chúng phi. Tô quý tần mỉm cười, hết sức trình trọng cam đoan với Hoàng Hậu, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Trương tần, Hoàng Hậu hãy yên tâm.

Luyện Nguyệt Sinh thấy bộ dạng mừng thầm của nàng ta, liền hiểu được trong lòng nàng ta đang suy nghĩ gì. Vì vậy liền cười, cho nàng ta ngồi xuống, lại trò chuyện với hai nàng một chút, rồi cho các nàng đi về.

Sau khi rời khỏi Phụng Tê cung, Tô quý tần liền nở nụ cười, kéo kéo cánh tay Mạnh tần, “Mạnh tần muội muội, không bằng người cùng ta đi thăm Trương tần thôi.”

Mạnh tần đã quen một mình, trừ Cao Ti, cũng không có ai chủ động nói chuyện với nàng. Nàng cũng không phải là người thích nói chuyện, lại rất điệu thấp. Bây giờ có Tô quý tần chủ động cười nói với nàng, nhất thời chưa định thần lại, đồng tử khẽ chuyển, ngơ ngẩn cười đáp: “Cũng tốt.”

Tô quý tần nhìn dáng vẻ của nàng. Vì vậy cười càng thêm ôn hòa, kéo cánh tay nàng cùng đi, cực kỳ thân mật, “Khuê danh của muội muội hình như là Hiếu Nhị phải không?”

“Đúng là Hiếu Nhị.” Mạnh tần cười đáp.

“Hiếu Nhị, Nhị Nhị... là cái tên hay.” Tô quý tần gật đầu, “Về sau nếu có rảnh rỗi thì đến Tĩnh Duyệt cung tìm ta! Hạ Hương cung của người cách chỗ ta cũng gần.”

...

Thanh âm hai người dần dần xa, bóng dáng cũng dần dần biến mất trước mắt Thanh Linh, Thanh Linh nhìn hai bóng dáng thân mật kia, quay người về Phụng Tê cung.

“Tô quý tần vẫn rất tinh tường như thế.”

Nghe Thanh Linh báo lại, Luyện Nguyệt Sinh lười biếng cười cười, nhìn băng gạc trên tay.

“Mạnh tần tiếp xúc nhiều với Tô quý tần cũng không có gì không ổn. Hơn nữa nàng ta cho rằng Mạnh tần cũng là người bên bản cung giống nàng cho nên mới đến lôi kéo thôi.” Nàng nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, quay lại giường êm, tìm tư thế thoải mái nằm xuống, “Bản cung ngủ một lúc. Buổi trưa nhớ gọi bản cung dậy.” Dứt lời, liền nhắm mắt lại.

Thanh Linh cúi người đáp một tiếng, nhẹ chân nhẹ tay đắp cho Hoàng Hậu một tấm chăn mỏng, lại đi đóng cửa sổ lại.

—————

Luyện Nguyệt Sinh gặp Cảnh Diễm ở cửa Từ Ninh cung. Sau lưng hắn còn có một thái giám lạ mặt, lại mang về mặt chính khí. Từ về mặt, nàng có thể nhìn ra đây không phải là người trong nội cung, vì vậy trong lòng hiểu ra, đã biết hắn là ai. Người nọ trông thấy Hoàng Hậu, theo bản năng muốn chấp tay thi lễ, cũng may Triệu Hoài Sinh ngăn cản kịp.

Cảnh Diễm ý cười ôn nhu, vươn tay, Luyện Nguyệt Sinh mỉm cười, đưa tay ra. Hắn nắm lấy tay của nàng, cùng nàng bước lên bậc thang trước Từ Ninh cung. Ngón quan đi theo phía sau yên lặng gật đầu, thầm khen đế hậu hài hòa, cảm sát cùng vang, là phúc của giang sơn xã tắc.

Thái Hậu nhìn thấy người đến, vội vươn tay tiếp đón, Ngón quan lần này có thể xem như hành đại lễ.

“Tiết đại nhân nhanh đứng dậy.” Thái Hậu nói, “Ngày hôm nay phải ủy khuất Tiết đại nhân rồi, nhưng mà sự tình lần này liên lụy rất rộng. Nếu muốn điều

tra thì không biết sẽ phải điều tra đến lúc nào, chỉ có cách này mới có thể mau chóng biết được sự thật thôi.”

Tiết Từ vội nói: “Thái Hậu đây là hại chết vì thần, vì thần có thể vì bệ hạ cống hiến một phần sức lực nhỏ nhoi là đã cảm thấy vô cùng vinh hạnh rồi!”

Thái Hậu nghe vậy cười nói vài tiếng tốt; mới gọi Luyện Nguyệt Sinh đến trước mặt mình, mi tâm nhíu lại, nâng bàn tay bị thương của nàng lên nhìn một lúc, “Được ai gia cho con có dùng không?” Thái Hậu lo lắng hỏi một câu.

“Hồi mẫu hậu, Chương ngự y có dặn, khoảng thời gian này vẫn là dùng được theo lời của hần là được, dùng nhiều loại quá cũng không tốt.” Luyện Nguyệt Sinh khẽ mỉm cười, thu tay trở về.

Thái Hậu trầm tư, “Đúng là như vậy! Là ai gia nóng lòng rồi.” Nàng hơi cúi đầu, lúc này mới chuyển tầm mắt về phía Mục Cẩm.

Mục Cẩm khẽ chào Thái Hậu, cũng không nói nhiều.

Thái Hậu lại cười, trái lại rất thương thức Mục Cẩm.

“Mẫu hậu, sau khi Liễu tổ thái phi hồi cung, làm sao mới có thể khiến bà ấy không biết nhi thần vẫn chưa rời khỏi Từ Ninh cung?” Luyện Nguyệt Sinh đỡ lấy Thái Hậu ngồi xuống trước bàn, hỏi một câu.

“Các người không cần lo lắng, ai gia đều đã sắp xếp tốt rồi.” Thái Hậu cười vỗ vỗ tay nàng, cũng để cho nàng ngồi xuống, “Chư vị không cần khách sáo, sau khi dùng bữa xong, ai gia sẽ nói rõ chi tiết cho các người.” Thái hậu vừa nói vừa nhìn Tiết Từ và Mục Cẩm.

Mục Cẩm gật đầu nhưng Tiết Từ tương đối câu nệ. Một bữa cơm cũng xem như thuận lợi, chỉ là Tiết Từ, ăn nửa no.

Sau khi bốn người ăn xong sau tám bình phong giang sơn trong nội điện thì mới hiểu ý Thái Hậu nói là đã an bài từ sớm là ý gì.

Cảnh Dật chưa kịp tiến cung, trên đường trở về bị người của Hình bộ chặn lại, đưa ra ý chỉ của Hoàng Đế, lệnh Cảnh Dật hiệp trợ Hình bộ tra án của Cao Vi. Sau khi Liễu thị tiến cung, đầu tiên phải đến Từ Ninh cung bái kiến Thái Hậu, vì vậy khi nàng vừa tiến cung thì bên người chỉ toàn là người của Thái Hậu, cũng không thiếu ám vệ. Chính vì vậy mà Liễu thị hoàn toàn không biết đám người Cảnh Dật đang ở trong Từ Ninh cung.

Trong tay Thái Hậu lần một chuỗi hạt châu, cười cười nghe Liễu thị nói, đột nhiên thở dài nói: “Nhắc tới chùa chiền, ai gia liền nghĩ đến Nhân nhi...”

Liễu thị mí mắt nháy nháy, không đoán được chủ đề lại kéo đến Cảnh Nhân, liền giả bộ trấn an, nói: “Thái Hậu cũng đừng lo lắng quá mức, trụ trì Thanh Vân tự không phải đã nói chờ khi Nhân nhi tròn mười lăm tuổi thì có thể hồi kinh sao? Tính thời gian thì cũng sắp đến lúc rồi...”

Thái Hậu lần hạt châu trong tay, cười đầy thâm ý, “Thái phi... Hiện tại chỉ có người và ta, người không cần phải nói những lời này.”

Liễu thị ngơ ngác.

“Nhân nhi của ai gia tại sao lại phải rời xa kinh thành, đến Thanh Vân tự ở Lạc Dương tỉnh đường đến mười lăm tuổi mới có thể hồi kinh, không ai rõ ràng hơn người sao?” Thái Hậu nhìn Liễu thị, chỉ hỏi hợt nói một câu, lại mang theo hàn ý.

Liễu thị nhàn nhạt nhướng mày, một lát sau nói: “Thái Hậu người có ý gì?”

“Không có ý gì, chỉ là nhớ ra chút chuyện cũ.” Thần sắc Thái Hậu thanh đạm, phật châu trong tay chuyển một vòng, “Khoảng thời gian đó, cũng nhờ có người, mỗi ngày của ai gia trôi qua đều rất đặc sắc.”

“Không phải đã nói, về sau không nhắc đến những chuyện đó sao?”

“Chỉ là nhất thời nhớ đến Nhân nhi, những chuyện đó cũng tự nhiên nhớ đến mà thôi.” Thanh âm của Thái Hậu hơi trầm xuống, “Hơn nữa, người cho rằng ai gia thật sẽ quên đi? Cho dù là chính người cũng không có khả năng quên đi những chuyện đó mà, đúng chứ?”

Liễu thị im lặng chốc lát, dứt khoát nói thẳng vào vấn đề: “Người rốt cuộc muốn nói cái gì? Chuyện của Nhân nhi là ta có lỗi với người, nhưng chẳng phải người cũng trả thù rồi sao? Người còn gì không bằng lòng nữa?”

Thái Hậu cười lạnh, “Người vẫn giống như trước kia, không hề thay đổi chút nào.”

“Người cũng vậy thôi. Tranh cường háo thắng. Hiện giờ đã vững vàng ngồi trên ghế Thái Hậu, vẫn còn muốn làm khó ta.” Liễu thị cười khinh miệt.

“Ai gia cũng không có làm khó người, chẳng qua là ăn ngay nói thật mà thôi.”

“Thế nào? Hôm nay người định ôn chuyện với ta đấy à?”

“Nếu người muốn thế thì cũng được. Mấy ngày nay phải cười trước mặt ai gia, hần là cũng khó chịu đủ rồi?”

“Vậy người muốn nói cái gì?”

“Không bằng... liền ôn lại chuyện xảy ra chín năm về trước...” Thái Hậu yên lặng cười, đầy ắp thâm ý.

Liễu thị ngẩn ra, chợt cười nói: “Trò cười lớn nhất của ngươi chính là chuyện chín năm về trước, ngươi vẫn còn mặt mũi nhắc lại?”

Trong mắt Thái Hậu bây giờ, Liễu thị lúc này chính là bộ dạng tiểu nhân đắc ý. Bởi vì đối với Liễu thị mà nói, chuyện Mục Liễu hai nhà chín năm trước, nàng là người được lợi lớn nhất. Nàng chính là họa thủy chỉ dựa vào sức một người xoay chuyển càn khôn, là chuyện tuyệt đối khiến nàng cao hứng nhất. Chính vì vậy sau khi bại dưới tay Thái Hậu, đây là chuyện duy nhất nàng có thể lấy ra nói.

Cho nên, kiêu ngạo của nàng, khinh thường của nàng, khinh miệt của nàng, trước mặt Thái Hậu lúc này, mới hoàn toàn không phòng bị mà hiển lộ.

Bởi vì nàng có thể áp được Thái Hậu cũng chỉ có chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chuyện cũ năm xưa

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

Thái Hậu yên lặng cười, "Nói ra thì... khi đó thái phi đã xuất lực không ít." Nàng liếc Liễu thị một cái "Hiện tại Mục gia rơi xuống kết cục diệt môn... đêm đến ngươi không nằm mơ gì đấy chứ?"

Ý cười nơi khóe môi Liễu thị cứng đờ, hừ lạnh, "Là Mục gia chính mình tìm chết, liên quan gì đến ta?"

"Ai gia nhưng lại nhớ rõ khi Mục gia bị lưu đày, thái phi ngươi nhưng lại dâng hương trong phòng đấy! Còn tưởng rằng ngươi đột nhiên phát hiện lương tâm, hóa ra không phải à?"

Liễu thị liếc xéo Thái Hậu một cái "Chuyện đó mà Thái Hậu cũng biết, có thể thấy lúc ấy ngươi đã phái người giám thị ta."

Thái Hậu chỉ cười, cũng không nhiều nói.

"Nói ra, ai gia cũng thật hâm mộ thái phi ngươi..." Thái Hậu giọng nói vừa chuyển, nhu hòa không ít, "Hai triều đế vương vì ngươi khuynh đảo, loại tư sắc này... ai gia quả thực là không có."

Liễu thị liếc nhìn nàng, có vẻ quý dị.

"Thái phi tuy nói là phi tử của Nhân Đức đế, nhưng sau này tiên đế sủng ái ngươi cũng không kém bao nhiêu so với Nhân Đức đế... Cho dù khi ngươi đã cùng Cảnh Dật đến đất phong, tiên đế vẫn thường nhớ đến ngươi, vị trí của ngươi trong lòng tiên đế cũng rất nặng đấy." Thái Hậu vừa nói vừa quét mắt liếc nhìn Liễu thị "Phân phân lượng này, ai gia muốn cầu đều cầu không được."

Về mặt Liễu thị lướt qua một tia đắc ý, nhưng vẫn không biến sắc nói: "Thái Hậu thật là khiêm tốn! Cho dù trong lòng tiên đế có ta thì sao? Cuối cùng không phải là ngươi ở bên cạnh hắn sao? Cũng là ngươi trở thành Thái Hậu." Làm bộ than thở, "Sinh cho tiên đế nhất nam nửa nữ, làm sao lại nói trong lòng chỉ có ta đâu? Thái Hậu ngươi chưa hẳn là hạ thấp mình đâu nhỉ?"

"Tiên đế chẳng phải sủng ái Cảnh Dật như con trai ruột sao?" Thái Hậu mỉm cười, "Lúc ai gia vừa gả vào còn tưởng rằng Cảnh Dật là con trai của tiên đế đấy thôi."

Liễu thị hơi giật mình, nhân nhặt chuyển mắt, "Đó là bọn họ huynh đệ tình thâm."

Thái Hậu cười mà không nói.

"Đúng vậy, huynh đệ tình thâm." Thái Hậu ý vị thâm trường, nâng chén trà lên nhẹ nhấp một ngụm, chậm rãi nói: "Xác thực là huynh đệ tình thâm! Huynh đệ của tiên đế đều không có, chỉ còn lại một mình Cảnh Dật, là nên thương." Cười nhìn Liễu thị một cái, "Bằng không tiên đế làm sao có thể vì hắn mà bao che Liễu gia bôi nhọ Mục gia?" Khẽ mỉm cười, "Thái phi, ngươi nói có đúng hay không?"

Liễu thị về mặt âm trầm, âm thanh hơi lạnh, "Nếu ngươi đã rõ ràng, còn nói chuyện này để làm gì?"

Nghe vậy, Thái Hậu lại cười, âm thanh hơi có kinh dị, "Ai gia còn tưởng rằng ngươi sẽ nói rằng tiên đế bao che Liễu gia vì ngươi."

Liễu thị sắc mặt trầm xuống, lại là không nói chuyện. Một lát sau mới nói: "Ngươi đã biết quan hệ của ta và tiên đế, lại biết tiên đế yêu thương Cảnh Dật, tại sao hắn lại đứng về phía ta, ngươi cũng rõ ràng?" Híp mắt cười lạnh, "Hiện giờ lời cũ nhắc lại, ý của Thái Hậu ngươi... đừng nói vì lương tâm ngươi bất an nên muốn thay Mục gia lật lại bản án chứ?"

Thái Hậu nghe xong, cười, sắc mặt hơi có chàm chọc, "Lương tâm bất an hẳn là thái phi nguoi mới đúng! Đánh cắp quốc khố, mưu toan cho Cảnh Dật leo lên hoàng vị, bôi nhọ hãm hại Mục gia. Đây đều không phải là do một mình nguoi tính kế sao?" Dừng một chút, âm thanh lạnh xuống, "Ai gia cần gì phải giả bộ? Để nguoi có thể an tâm, có bao nhiêu người đã chết dưới tay thuộc hạ của Liễu gia các nguoi? Thái phi nguoi có biết không?"

Liễu thị mặt không đổi sắc, độ cong khóe môi lại có chút cứng nhắc, nàng giữu cột một tiếng, "Ta có thể làm đến mức đó, chứng minh khi đó nguoi vô năng đến mức nào? Nếu nguoi có thể chiếm được một vị trí trong lòng tiên đế, hẳn cũng sẽ chẳng vì một lời nói của ta mà khiến Mục thị diệt môn!"

Thái Hậu thân nhiên thừa nhận, "Xác thực là thế! Nếu không phải lúc ấy ai gia quá mức mềm yếu, làm sao nguoi có cơ hội xuống tay với Nhân nhi của ta? Làm sao nguoi có thể nghĩ đến muốn đoạt mệnh Diễm nhi?" Cười lạnh, có phần khinh thường, "Nhưng mà... đến cuối thì sao? Bên cạnh tiên đế vẫn là ai gia, ngồi ở vị trí này vẫn là ai gia. Những gì ai gia có, thái phi nguoi hết thấy đều không có."

Liễu thị dường như bị câu nói này của nàng chọc giận. Nhất thời mờ to hai mắt, trực diện nhìn Thái Hậu đang khề mỉm cười, đảo mắt hừ lạnh một tiếng, âm điệu ôn chắc, "Phải! Người thắng cuối cùng là nguoi." Làm ra vẻ không muốn nhắc lại.

Thái Hậu chỉ là an tĩnh cười, liếc nhìn nàng một cái.

"Tốt lắm, chuyện xưa không đề cập nữa, chẳng có ý nghĩa gì!" Thái Hậu cười, liếc nhìn nàng, "Đằng nào Mục thị nhất tộc là do Liễu gia các nguoi hãm hại là được. Người làm, trời đang nhìn, không cần quan hiện tại có báo ứng hay không, sẽ có một ngày báo ứng đến."

"Không chỉ là báo ứng chuyện của Mục thị nhất tộc, còn có những chuyện thương thiên hại lý mà nguoi và Liễu gia các nguoi đã làm..."

Liễu thị nghe vậy thì trừng mắt nhìn Thái Hậu, hiển nhiên lại bị chọc giận, "Hừ, ta lại muốn xem xem, ta có thể bị cái gì báo ứng!"

Thái Hậu lườm nàng một cái, liền nhìn thấy khóe mắt nàng có vài nếp nhăn mờ, liền cười nói: "Tổ Nhi! Nguoi cũng già đi, bảo dưỡng đến thế nào cũng không tránh được ma trảo của năm tháng..."

Vừa dứt câu, Liễu thị đột nhiên ngừng ra, vội gơ tay cúi đầu vuốt ve khóe mắt, đến cuối cùng lại từ trong tay áo móc ra một cái gương nhỏ tới lui soi đến soi đi.

Nhìn bộ dạng nàng dùng ngón tay vuốt lên nếp nhăn mờ nơi khóe mắt, Thái Hậu cong môi cười, vinh hoa ngàn vạn, là phong thái ung dung cao quý mà nữ nhân phía dưới đang luống cuống tay chân kia nữ nhân hoàn toàn không có cách nào so sánh được.

Thái Hậu cũng không vội mở miệng, lặng lẽ uống trà, mãi cho đến khi về mặt Liễu thị bình tĩnh lại, cất kỹ gương, nàng mới chậm rãi mở miệng, "Không nghĩ đến... đã lâu như vậy, thái phi nguoi vẫn để ý dung mạo như vậy."

Ánh mắt Liễu thị nhìn người đang lười biếng ngồi ở ghế trên. Người đó đang tươi cười thích ý, năm tháng dường như không lưu lại dấu vết gì trên gương mặt nàng, vẫn sáng chói như trước, khiến cho người khác vừa nhìn thấy liền sinh lòng đổ kỵ!

Phải! Nàng đổ kỵ người đó, đổ kỵ gia thế của nàng ta, đổ kỵ nhan sắc của nàng ta, đổ kỵ khí chất của nàng ta, đổ kỵ tiên đế thích nàng ta! Đúng đúng đúng! Từ đầu đến cuối, nàng luôn đổ kỵ nàng ta, đổ kỵ đến mức muốn tranh đoạt hết thảy của nàng ta, đổ kỵ đến mức không màng luân lý đi quyền rũ tiên đế, đổ kỵ đến mức thời thời khắc khắc đều nghĩ tới hại chết hài tử của nàng ta!

Lý Quỳnh Hoa, Hoàng Hậu năm đó, Thái Hậu hiện nay, khắp nơi đều khiến nàng đổ kỵ! Nàng thậm chí đổ kỵ đến muốn lấy mạng của nàng ta! Hết thảy chỉ là bởi vì nàng đổ kỵ với nàng ta mà thôi!

Liễu thị không nói chuyện, Thái Hậu cũng không vội, khề mỉm cười liếc nhìn nàng một cái, tầm mắt di chuyển nhìn lướt qua tám bình phong giang sơn. Liền cất tiếng, gọi người bên ngoài, "Thu Văn."

Liễu thị đè nén cảm xúc vừa trỗi dậy, nhìn mép váy màu xanh đậm của Thu Văn dừng trước mắt mình.

"Thái Hậu, người có gì phân phó?" Thu Văn cúi người.

"Đổi một bình trà khác cho ai gia và thái phi!" Thái Hậu cười, cực kỳ hòa ái, "Còn nữa, vào trong phòng của ai gia, đem hộp gỗ từ đằng bên dưới hoành quỹ mang ra đây cho ai gia."

Thu Văn lĩnh mệnh lui ra, Liễu thị đã không còn tâm tư nói chuyện với Thái Hậu, định thừa dịp vẫn còn không chế được cảm xúc thì rời khỏi chỗ này, "Thái Hậu, lời đã nói, ta cũng mệt rồi, không tiếp tục bồi nguoi nữa!" Dứt lời, liền đứng dậy muốn rời đi.

"Dừng đi, ngồi xuống trước." Thái Hậu nhìn nàng cười, "Ai gia vẫn chưa nói chuyện xong với nguoi."

Liễu thị sắc mặt không vui, nhưng cũng không dám bỏ đi công khai, không biết phải làm sao, đè nén giận dữ trong lòng lại, ngồi xuống.

Một tiểu cung nữ tiến vào đổi nước trà, Thu Văn thì đem một cái hộp gỗ từ đàn dâng cho Thái Hậu.

Thái Hậu phát tay cho các nàng lui ra, tay nâng hộp gỗ từ đàn điều khắc tinh xảo, nhìn Liễu thị, nói: "Nguoi có biết trong này là thứ gì không?"

Liễu thị trong lòng nín thở, sắc mặt không ngờ, âm thanh cũng không còn nhẫn nại, hừ lạnh một tiếng sau liền nói: "Thái Hậu nguoi muốn nói gì thì cứ nói"

thắng."

Thái Hậu không nhanh không chậm mở hộp ra, lấy ra một cuộn thánh chỉ, nhìn về sừng sót của Liễu thị.

"Thái phi không muốn đến nhìn xem bên trong này viết cái gì sao?"

Liễu thị liếc nhìn nàng một cái. Cuối cùng không chịu nổi tò mò, đứng dậy tiến lên trước, cầm lấy thánh chỉ trong tay Thái Hậu.

Nàng nhũu mày mở ra, trực giác cho biết bên trong có gì đó không tầm thường.

Từ trên cao, Thái Hậu nhìn Liễu thị chậm rãi mở ra thánh chỉ, về mặt thậm trầm, thấy rõ về mặt ngu ngơ của Liễu thị, thấy khóe môi nàng ta khê cong lên, nhưng sắc mặt nhanh chóng trở nên vô cùng khó coi. Nàng dùng sức nắm chặt thánh chỉ, xoay người một cái, chỉ thẳng vào Thái Hậu, giận dữ nói: "Thánh chỉ này viết khi nào? Lý Quỳnh Hoa, người quả là tiện nhân vô sỉ, che dấu thánh chỉ, giả mạo thánh chỉ của tiên đế để con trai người ngồi vào hoàng vị!"

Trên thánh chỉ này viết chính là vì Cảnh Diễm không đủ kinh nghiệm, để Cảnh Dật đăng cơ làm đế, tôn Hoàng Hậu Lý thị là Đồng Thái Hậu, thái phi Liễu thị là Tây Thái Hậu.

"Lý Quỳnh Hoa!" cảm xúc của Liễu thị nhất thời kích động, thánh chỉ này chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất chính là đây là thánh chỉ của tiên đế, cũng ý nói trong lòng tiên đế vẫn luôn có nàng. Đây chính là nói Liễu Tố Nhi nàng đã thắng Lý Quỳnh Hoa!

Thái Hậu giả bộ kinh ngạc, "Nguyên lai người không biết chuyện này sao?"

Liễu thị hơi giật mình.

"Người để Cảnh Dật sắp xếp tai mắt trong hậu cung, trong Từ Ninh cung của ai gia cũng có mấy người, chẳng phải vì để tìm ra phần thánh chỉ này sao?" Thái Hậu kinh ngạc nói.

Liễu thị ngờ ngác, con người chuyển vài vòng, giận dữ nói: "Lý Quỳnh Hoa ơi là Lý Quỳnh Hoa, ta không tài nào đoán được người lớn mật như thế, thế nhưng dám giả tạo thánh chỉ giúp con trai người đăng cơ!" Híp mắt cười lạnh, "Có phần thánh chỉ này, đăng cơ chính là con trai ta, ta muốn để khắp thiên hạ biết mẫu tử Lý thị là cái thứ gì!"

Thái Hậu cũng không vội, nhìn bộ dáng đắc ý càn quấy nắm chắc phần thắng trong tay của nàng, cũng chỉ là cười cười, nói: "Đây là Từ Ninh cung của ai gia! Người cho là người có thể ra ngoài sao?"

"Người nghĩ mấy năm qua con trai ta luôn thành thật ở đất phong sao?" Liễu thị cười to, "Lý Quỳnh Hoa! Ta nói cho người biết! Tai mắt trong cung này là Cảnh Dật vì ta mà sắp xếp! Triều thần bên ngoài, tên Cao Vi đã chết kia cùng với vài kẻ nữa đều là người trong tay con trai ta. Liễu gia ta mấy năm nay nghỉ ngơi dưỡng sức chính là để chuẩn bị sẵn sàng cho con trai ta đăng cơ!"

"Dật nhi của ta cường đại hơn con trai người không biết bao nhiêu lần. Người nên ngồi trên hoàng vị phải là con trai của Liễu Tố Nhi ta chứ không phải con trai của Lý Quỳnh Hoa người!" Liễu thị cười ha ha, giờ thánh chỉ kia về phía Thái Hậu, "Chỉ cần có phần thánh chỉ này, Dật nhi càng dễ dàng đăng cơ hơn, người và con trai người sẽ trở thành kẻ bị vạ người phi nhô!"

"Bị vạ người phi nhô?" Thái Hậu trên cao liếc nhìn nàng bên dưới, tựa như đang xem truyện cười, nhẹ nhàng ngắt lời Liễu thị, "Cảnh Dật không có huyết thống hoàng thất. Lẫn lộn huyết mạch hoàng thất, Liễu gia người còn có đường sống sao? Người cho rằng chỉ dựa vào một phần thánh chỉ, người trong thiên hạ sẽ để con trai người đăng cơ sao?"

Liễu thị ngớ ra, lui về sau hai bước, giương môi cười, "Người nói hưu nói vượn!"

Thái Hậu lại lần phật châu trong tay một vòng, mặt không đổi sắc, "Người cứ đi ra ngoài, cầm phần thánh chỉ này ra ngoài đi!"

Liễu thị sững sờ, nhũu mày, lui về sau một bước, trên mặt có do dự rối rắm. Thái Hậu thong dong đứng vững, cao cao tại thượng, khiến trong lòng Liễu thị bất an, càng thêm nghi kỵ, đột nhiên cười nói: "Lý Quỳnh Hoa người là người cẩn thận! Từ Ninh cung hiện tại không có ai, ai biết bên ngoài có người hay không?" Nếu như bên ngoài có Ngự Lâm quân vây kín, nàng vừa đi ra ngoài sẽ chết.

Liễu thị cười ha ha, nếp nhăn nơi khóe mắt càng rõ hơn, cả người thoạt nhìn hơi có chút điên loạn, "Lý Quỳnh Hoa, người tính kế ta!" Nàng nắm thật chặt thánh chỉ, "Người nhất định cho Ngự Lâm quân mai phục bên ngoài, chờ ta vừa đi ra ngoài thì sẽ giết ta! Người cho là ta ngốc sao! Ta mới không ra ngoài!"

Liễu thị cất tiếng cười to, thanh âm bén nhọn quanh quẩn trong Từ Ninh cung, Thái Hậu yên tĩnh nhìn nàng, nhìn Liễu thị đang cười to điên loạn.

"Vậy người cứ ở đây mà cầm thánh chỉ đi!" Thái Hậu nhấp một ngụm trà, liếc nàng một cái, trên cao nhìn xuống mỉm cười, "Hoặc là... trả thánh chỉ lại cho ai gia."

"Nằm mơ!" Liễu thị giận dữ mắng một tiếng, liền nghe có tiếng bước chân vang lên trong điện, kinh ngạc nhìn xuống phía dưới, liền thấy từ phía sau tấm bình phong gang sơn xuất hiện vài người.

Lập tức trừng mắt lườm.

Chương 48: Rửa sạch tội danh

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

Liễu thị có nằm mơ cũng không nghĩ đến phía sau tấm bình phong giang sơn kia lại có người. Đến khi nàng hồi phục tinh thần thì Ngự Lâm quân ngoài điện đã xông vào. Thanh âm binh khí va chạm cùng áo giáp vang lên quanh quần bên tai nàng.

Thánh chi rơi xuống đất, Liễu thị đã bị Ngự Lâm quân chế trụ.

"Thái phi, người vẫn còn nhớ bản thân đã nói gì không?" Thái Hậu nhàn nhàn hỏi.

Thần sắc Liễu thị ngưng ngẩn. Đột nhiên giãy giữa khỏi hai Ngự Lâm quân đang chế trụ mình, giật dữ mắng mỗ "Làm càn!", chột khom lưng nhặt thánh chi lên, cố gắng định thần, nhúu mày cẩn thận quan sát một lần, rốt cuộc đã phát hiện ra điều bất thường. Sau khi khiếp sợ là cười lạnh.

Nhưng Thái Hậu không cho nàng có cơ hội nói chuyện nữa. Một ánh mắt chuyển đến, hai người Ngự Lâm quân kia lần nữa chế phục Liễu thị, không quan tâm đến lời oán hận của nàng ta, đè nàng xuống.

Cảm xúc của Liễu thị đã rất kích động, liên tục hô to con của nàng sẽ không buông tha chuyện này. Sau đó là một chuỗi tiếng ô ô, có thể thấy là đã bị Ngự Lâm quân bịt miệng.

Trong lúc đó, Luyện Nguyệt Sênh vẫn đứng sau lưng Cảnh Diễm, mãi cho đến lúc Liễu thị bị giải đi, nàng mới duỗi tay kéo tay áo Cảnh Diễm.

Thần sắc của Cảnh Diễm nghiêm trọng chưa từng thấy. Hai chân mày nhúu chặt, tâm tư nặng nề, cũng không chú ý đến động tác của Luyện Nguyệt Sênh.

Ánh mắt Thái Hậu lướt qua chỗ mọi người. Tiết Từ bước lên trước, hỏi thăm Thái Hậu về chuyện thánh chi.

Thái Hậu khoát tay chặn lại, "Tiết ái khanh tự mình xem đi." Quả nhiên là chẳng bận tâm. Nàng gọi Mục Cẩm đến trước mặt, "Vừa rồi lời nói của Liễu thị người đã nghe rõ ràng rồi chứ?"

Thần sắc Mục Cẩm trầm xuống, gật đầu, "Đa tạ Thái Hậu tương trợ, Liễu thị đã tự mình cung khai, xác thực đã bôi nhọ trong sạch của Mục gia."

"Chuyện này liên lụy đến tiên đế, liên quan đến danh dự thiên gia..." Thái Hậu dừng một chút, đôi đồng tử âm trầm, "Người hiểu chứ?"

"Chỉ cần có thể rửa sạch oan khuất cho Mục thị, mọi chuyện đều để Thái Hậu làm chủ."

Thái Hậu cười tán thưởng, "Người là người rất hiểu chuyện, chắc hẳn sự phụ người cũng thế."

Mục Cẩm chỉ cười nhạt một tiếng, cũng không nhiều lời. Ngược lại là Tiết Từ đang xem thánh chi bên cạnh, nhúu chặt mày, một lúc sau mới có vẻ thả lỏng. Lần này hẳn hẳn mình bên trong dự thỉnh, lời nói giao tranh giữa Thái Hậu và Liễu thị khiến một kẻ đã hơn bốn mươi tuổi như hắn cũng cảm thấy sợ hãi, nhất là vì trong đó còn ẩn chứa bí mật hoàng thất. Khi hắn ghi chép lại thì tay cũng còn run rẩy.

Cuối cùng nói đến thánh chi, hoàng vị, hoàng thất huyết mạch, trong lòng hắn khiếp sợ đến mức gần như quên cả việc ghi chép.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy nhưng hắn lại biết được nhiều chuyện tình như thế, đều là chuyện có thật. Một Ngôn quan như hắn nên làm thế nào đây?

"Tiết ái khanh, đã xem thánh chi xong rồi chứ?" Thái Hậu hỏi.

Tiết Từ ngần ra, chột thờ dài, "Hồi Thái Hậu, thần đã xem qua, nghi hoặc cũng đã được coi bỏ." Dừng một chút, chần chờ nói: "Chỉ là... thần còn chút nghi hoặc, mong Thái Hậu có thể giải đáp."

Thái Hậu gật đầu, "Người cứ nói đi."

"Tạ Thái Hậu." Tiết Từ tạ ân.

"Xin hỏi Thái Hậu, về chuyện huyết thống của Tề vương, những gì người nói là sự thực?"

Mục Cẩm nghe vậy thì nhìn lại, ngay cả Cảnh Diễm vẫn đang trầm tư cũng nhìn về phía Tiết Từ.

"Ai gia không biết." Thanh âm của Thái Hậu vẫn cao quý bình thản như thế, "Tề vương có phải huyết mạch hoàng thất hay không, ai gia cũng không biết. Cũng có thể ngay cả Liễu thị cũng không rõ đứa nhỏ này rốt cuộc là con của ai."

Tiết Từ nhú mày lại, rồi giãn ra, "Đa tạ Thái Hậu đã giải thích nghi hoặc cho thần. Còn phần thánh chỉ này là Thái Hậu chấp bút?"

"Đúng là ai gia." Thái Hậu đáp lời, nhìn thoáng qua sắc mặt ngưng trọng của Cảnh Diễm, lên tiếng: "Ai gia muốn cho Liễu thái phi đắc ý mà lo lắng cảnh giác cho nên mới phong theo chữ của tiên đế mà viết phần thánh chỉ này. Phía dưới còn có ngọc ấn của ai gia. Tiết ái khanh hẳn là đã nhìn thấy?"

Tiết Từ nhú mày, gật đầu, lại nói: "Thần có thể mời Thái Hậu phỏng lại mấy chữ được không? Cũng đem thánh chỉ năm đó lại đây để thần nhìn lại?"

Thái độ nghiêm túc cẩn thận này cũng không khiến Thái Hậu cảm thấy bất mãn, ngược lại còn thương thức con người của Tiết Từ.

"Chuyện này cũng chẳng đáng gì." Khóe môi Thái Hậu hơi có ý cười, gọi Thu Văn vào, sai nàng chuẩn bị giấy và bút mực. Lại quay đầu nhìn Cảnh Diễm và Luyện Nguyệt Sinh, "Hoàng nhi, thánh chỉ ở chỗ con, con sai người đi lấy đến cho Tiết đại nhân xem qua một chút."

Cảnh Diễm vẻ mặt vẫn âm trầm, nhìn Thái Hậu như có trăm ngàn vấn đề muốn hỏi, lại bị Thái Hậu nhẹ nhàng băng quơ cản lại, "Ai gia biết con muốn hỏi gì. Cứ cho người đi lấy thánh chỉ trước. Ai gia sẽ nói rõ cho con biết sau!"

Đồng tử Cảnh Diễm hơi trầm xuống, gọi Triệu Hoài Sinh, sai hắn đi lấy thánh chỉ.

Thu Văn chuẩn bị tốt giấy và bút mực, Thái Hậu cho Tiết Từ bước đến, chấp bút viết vài chữ to, "Tiết ái khanh thấy thế nào?"

Tiết Từ quan sát vài lần, lại nhìn phần thánh chỉ trong tay một chút. Đúng lúc này Triệu Hoài Sinh đem thánh chỉ đến, giao đến tay Tiết Từ. Sau một lúc so sánh, hắn giao hai phần thánh chỉ lại cho Thu Văn, bản thân đi xuống, phát ý bảo, quý xuống.

Thái Hậu trên mặt mang ý cười, cho Tiết Từ đứng lên.

Bởi vì còn chuyện muốn nói với hai người Cảnh Diễm, cho nên Thái Hậu để cho Tiết Từ và Mục Cẩm lui xuống trước. Để bọn họ đi sửa sang lại chứng cứ, cũng tiện cho ngày mai công bố trước triều thần.

Cảm xúc của Cảnh Diễm vẫn luôn trầm thấp, thấy mọi người trong điện đã lui xuống hết, hắn mới chú ý đến Thái Hậu, trầm ngâm mở miệng, "Mẫu hậu..."

Thái Hậu nhấc tay, tỏ ý bảo hắn không cần nói chuyện.

"Diễm nhi, hoàng vị của con là phụ hoàng con truyền lại cho con." Thái Hậu không thay đổi sắc mặt, "Về diễm này, con cứ an tâm." Nàng chỉ hai phần thánh chỉ trên án thượng, "Phần thánh chỉ đó là ai gia đã ngụy tạo vì muốn Liễu thị vĩnh vào đắc ý. Tình tình nàng ta đã qua nhiều năm rồi vẫn không thay đổi, chỉ cần hơn được ai gia chuyện gì thì đều muốn khoe khoang khắp nơi."

"Phần thánh chỉ kia là phụ hoàng con trước khi lâm chung đã tự tay giao cho ai gia. Lúc ấy có mặt cả Ninh quốc công, Dương thái phó và An Quốc tướng quân, nội dung trên đó họ đều đã xác nhận qua."

Nghe vậy, vẻ mặt Cảnh Diễm dịu lại đôi chút, bất an trong lòng chậm rãi thối lui, vẻ âm trầm trong mắt nhạt dần, trầm giọng hỏi: "Mẫu hậu, Nhân nhi... là tổ thái phi đã làm hại?"

"Không sai, muội muội duy nhất của con, Cảnh Nhân. Năm con bé ba tuổi suýt mất mạng chính là vì Liễu thị làm hại!" trong giọng nói của Thái Hậu tràn ngập hàn ý, "Không chỉ là Nhân nhi, còn có Ngươi!" Thái Hậu nhìn Cảnh Diễm, "Diễm nhi, con nên biết con cũng suýt mất mạng trong tay nữ nhân hiểm độc đó!"

Luyện Nguyệt Sinh hơi nhượng mày, Cảnh Diễm vẻ mặt vẫn âm trầm nhưng đã ổn định được cảm xúc.

Thái Hậu xúc động, lồng ngực nhấp nhô, tiếp tục nói: "Ai gia một mạch bảo hộ con và Nhân nhi, cùng Liễu thị đấu mấy năm. Cuối cùng cũng chỉ bình an bảo hộ được một mình con, làm hại muội muội con suýt nữa thì mất mạng." Đôi mắt nàng cũng đỏ, tiếng nói có chút nghẹn ngào, "Ai gia mệt mỏi, tâm mệt mỏi, người cũng mệt mỏi. Sau khi Liễu thị rời khỏi kinh thành cũng không muốn nhắc lại chuyện này nữa. Vốn ai gia nghĩ có thể nghỉ ngơi được, vẫn không biết dã tâm của nàng ta vẫn lớn như thế. Liễu gia đã tâm bưng bưng lại muốn mưu triều soạn vị!"

Cảnh Diễm lặng lẽ lắng nghe, hơi thở dần dần ổn định, sắc mặt cũng dần mà bình tĩnh, hắn chưa xót, đôi môi mấp máy. Một lúc lâu sau, mở miệng, giọng nói khàn khàn, "Mẫu hậu... Con đã khiến người nhọc lòng nhiều rồi."

Thái Hậu nghe vậy, khóe mắt càng đỏ, nhìn không được rơi lệ. Tuy khóc nhưng khóe môi lại mang theo nụ cười ảm áp, "Ngươi là con trai của ai gia, ai gia không quan tâm con thì quan tâm ai?" Nàng lấy khăn lau nước mắt, "Ai gia còn muốn quan tâm con và Nhân nhi thêm mấy năm nữa đây."

Cảnh Diễm nghe nói liền cười, cười đến phát ngốc, cả người tản ra hơi thở ôn hòa, rất dễ gần.

Luyện Nguyệt Sinh đứng ở một bên nhìn hai mẹ con, không nhiều lời.

Đây là chuyện của hoàng thất. Không thể dùng một chữ "Loạn" để hình dung. Chỉ riêng nói chuyện tranh đấu của Liễu thị và Thái Hậu là đã có biết bao

nhiều chuyện xảy ra, khiến cho người ta cảm thấy kinh tâm động phách.

Thái Hậu nói tiên đế yêu Liễu thị, rõ ràng là giả. Cho dù trước đây có yêu, nhưng đến cuối cùng, tiên đế nhất định là rất yêu Thái Hậu. Nhưng Thái Hậu có yêu tiên đế hay không liền khó mà nói được.

Luyện Nguyệt Sênh nghĩ qua. Đại khái là trong lòng Thái Hậu, tiên đế cũng không quá quan trọng. Bởi vì người mà Thái Hậu coi trọng nhất chính là Cảnh Diễm và Cảnh Nhân.

Rời khỏi Từ Ninh cung cùng Cảnh Diễm, sắc mặt Cảnh Diễm ôn hòa, khóe môi mang theo nụ cười nhân nhật, ngay cả Triệu Hoài Sinh thấy cũng không kiềm được mà ngẩn người.

Luyện Nguyệt Sênh đi song song với Cảnh Diễm, "Bệ hạ, hiện giờ chuyện đã rõ, bên phía Tề vương nên làm gì?"

Cảnh Diễm hướng nàng tươi cười, "Nàng không cần lo lắng, chắc hẳn bây giờ hẳn đã gặp được tên thích khách trong tù rồi!"

"Bệ hạ trực tiếp cho Tề vương vào tù sao?" Luyện Nguyệt Sênh kinh ngạc.

"Trẫm chẳng qua là để hắn đi tra án." Hắn yên lặng cười, vô cùng tin tưởng, "Hắn thấy thích khách, chắc hẳn cũng hiểu ý Trẫm muốn làm gì, tự dung cũng hiểu được tình cảnh của hắn thôi."

"Tề vương lúc này ở đâu?"

"Liễu thị cung khai, Trẫm lúc trước đã phân phó Ngự Lâm quân, đưa nàng vào trong tù. Đoán chừng lúc này, hai mẹ con họ đã gặp mặt rồi." Cảnh Diễm cất giọng cười cười, có thể thấy tâm tình rất tốt.

Nàng và hắn cứ như thế, câu có câu không trở về Phụng Tề cung.

Trong nội cung có đại sự xảy ra. Liễu tổ thái phi bị trói trong cung của Thái Hậu, hiện giờ đã bị bắt vào ngục.

Bọn họ vừa trở về đến Phụng Tề cung, lời đồn này đã truyền ra.

Hồng Tư dâng trà nước điểm tâm, liền lui xuống.

Cảnh Diễm nâng chén trà lên, uống một ngụm, nói: "Chờ Mục Cẩm trở về thì cho nàng xuất cung nói chuyện ngày hôm nay cho Mục Thành biết trước. Chờ đến ngày mai, Trẫm sẽ công bố chuyện này trong triều."

"Người muốn xử trí Liễu gia thế nào?" Luyện Nguyệt Sênh hỏi.

"Liễu gia ở Giang Nam, tin tức trong kinh thành vẫn chưa truyền đến kịp. Lát nữa trở về, Trẫm sẽ hạ lệnh cho người đến Giang Nam, bắt giữ cả nhà bọn họ." Hắn dừng một chút, trầm ngâm nói: "Về phần Cảnh Dật... Trẫm cũng đã nghĩ ra một biện pháp thích hợp cho hắn." Dứt lời, cười âm trầm.

Hôm nay Cảnh Diễm có thể trải nghiệm được tâm tình lên xuống như thủy triều. Bây giờ đã bình tĩnh trở lại, an tâm, vẻ mặt mang theo nụ cười ôn hòa, nói vài câu với Luyện Nguyệt Sênh, rồi trở về Tuyên Chính điện.

Luyện Nguyệt Sênh dùng hết một chén trà nhỏ, đứng dậy đi vào nội điện nghỉ ngơi.

Đến hôm sau, lúc lâm triều, Cảnh Diễm công bố án tình chín năm về trước khiến toàn triều thần phải kinh ngạc.

Chín năm trước, Liễu thị nhất tộc trộm cướp vàng của quốc khố, bị Mục gia phát giác, Liễu gia vì tự bảo vệ mình, bèn nhọ hãm hại Mục gia, tạo thành án oan.

Sau chín năm, nỗi oan của Mục gia cuối cùng cũng đã được giải.

Đồng thời, dã tâm của Liễu thị nhất tộc cũng đã lộ rõ. Trong buổi triều, chỉ cần là người có liên lạc với Cảnh Dật, trở thành tay chân của hắn đều bị bắt giải ra ngoài, trong đó có phụ thân của Hạ phi Hạ Thần.

Tề vương Cảnh Dật ý đồ mưu phản, sớm đã bị Hoàng Đế chế trụ hôm qua, đã bị giam vào ngục cùng với mẫu thân của hắn. Liễu thị nhất tộc xa xôi ở Giang Nam cũng đã bị Hoàng Đế sai người đi bắt. Chỉ trong khoảnh khắc, Liễu thị nhất tộc toàn diệt.

Lần chinh đồn này, khiến cả triều thần kinh ngạc, đồng thời cũng thấy được uy nghiêm của quân vương bọn họ. Các lão thần ngày xưa từng xem nhẹ Cảnh Diễm, lần này cũng phải nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. Ngay cả Dương thái phó bình thường luôn cực kỳ nghiêm khắc với Cảnh Diễm cũng rất vừa lòng.

Do án oan của Mục gia, dẫn ra ý đồ mưu phản của Cảnh Dật, ba lần bốn lượt châm ngòi mâu thuẫn của Hoàng Đế và Ninh quốc công phủ. Ám sát Luyện Ngọc Hành trên đường hồi kinh, vì là người của Cảnh Dật nên Cao Vĩ đã gánh tội thay. Cả chuyện trước đó thích khách vào cung hành thích Hoàng hậu cũng là do Cảnh Dật sai khiến.

Dã tâm của Tề vương Cảnh Dật không chỉ như vậy, gài tai mắt vào hoàng cung để giám thị hoàng thất. Hiện toàn bộ tai mắt đã bị Hoàng Hậu tẩy sạch, toàn bộ bị tống vào ngục.

Mỗi một tội trạng bày ra trước mắt, quả thực làm cho người ta kinh hãi.

Hiện tại, ngoại trừ quan viên bị điều tra ra có liên lạc với Cảnh Dật, chinh đồn toàn bộ triều đình. Mục gia bị oan khuất chín năm trời cũng đã được tẩy sạch. Người duy nhất của Mục gia, Mục Thành, cuối cùng cũng có thể dựng lại mộ phần tổ tiên và an táng các thành viên khác trong gia tộc.

Đây là ý chỉ của Cảnh Diễm, hạ lệnh nhất định phải cố gắng hết sức bồi thường cho Mục Thành.

Tác giả có lời muốn nói: Cho nên mới nói chỉ số thông minh của Thái hậu là áp chế Liễu thị. Cả Liễu thị cũng không biết Cảnh Dật rốt cuộc là con của tiên đế trước hay Mục gia. Tóm lại Cảnh Dật không phải là con của tiên đế, phụ hoàng của Cảnh Diễm là được

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chuyện thế gian

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

Tề vương phủ tọa lạc ở khu vực phồn hoa nhất kinh thành, là phủ đệ của Cảnh Dật ở kinh thành. Lần này hồi kinh, hấn vẫn ở đây.

Luyện Nguyệt Sinh ngồi trong lương đình, vừa khẽ nâng mắt đã thấy một bóng dáng màu vàng giữa vườn hoa cúc đang nở rộ. Dáng người yếu điệu đoan chính thanh nhã, ẩn trong vạn hoa vây quanh, màu vàng nhàn nhạt tựa như cúc hoa chớm nở.

"Hoàng thúc và tổ thái phi đã quen ở đây chưa?" Luyện Nguyệt Sinh đảo mắt nhìn về phía Cảnh Dật.

Cảnh Dật một thân bạch y, tóc được buộc bằng một sợi dây đơn giản, mềm mại sau lưng. Khóe môi có độ cong nhàn nhạt, mặt mày cũng cong cong, trông rất ôn hòa "Thương tích của Hoàng hậu thế nào rồi?"

Luyện Nguyệt Sinh mở ra bàn tay nhìn, ngược mắt nhìn Cảnh Dật, "Hoàng thúc tự mình nhìn là biết thôi!"

Trên lòng bàn tay, vậy đã muốn tróc ra, lưu lại một mảng da mềm màu hồng phấn mà bóng loáng, muốn khỏi hấn còn cần chút thời gian.

Cảnh Dật rũ mắt nhìn xuống, cũng không nói chuyện, chỉ là độ cong khóe môi có chút phai nhạt. Luyện Nguyệt Sinh thu tay lại, chuyển tầm mắt nhìn đến Liễu thị đang ở giữa vườn hoa, "Bệ hạ niệm tình huyết mạch chi thân, để người và tổ thái phi lưu lại trong kinh sống hết đời đã là nhân từ rồi."

"Vi sao hôm nay lại đến đây?" Cảnh Dật cũng chuyển tầm mắt nhìn mẫu thân của mình, mơ hồ nhìn thấy hành động của nàng, tự nói tự cười rất vui vẻ, "Chắc hấn nương nương không phải đến thăm ta và mẫu phi rồi."

Luyện Nguyệt Sinh nhàn nhạt mỉm cười, chuyển mắt nhìn Cảnh Dật, "Đúng vậy! Hôm nay bản cung đến để trả đồ lại cho hoàng thúc." Nàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn Hồng Tư.

Hồng Tư tinh mắt, vội vàng tiến lên, đem vật trong tay đưa cho Hoàng Hậu.

"Hôm nay bản cung đến đây là muốn đem thứ này trả lại cho hoàng thúc!" Nàng đặt hộp hương mộc được điêu khắc khéo léo tinh xảo lên bàn, đẩy tới trước mặt hấn, "Lúc hoàng thúc vào kinh có đưa đến cho bản cung. Hiện tại bản cung trả lại cho hoàng thúc."

Cảnh Dật liếc nhìn cái hộp kia một cái, ngược mắt nhìn Luyện Nguyệt Sinh, "Ý của nương nương là gì? Làm gì có đạo lý vật đã tặng còn trả lại?"

"Bản cung không biết tâm tư hoàng thúc như thế nào, chỉ là loại lễ vật ám muội này, ngay từ đầu bản cung không nên thu." Luyện Nguyệt Sinh ánh mắt bình thản, thanh âm vô tình, "Hiện giờ hoàng thúc không bị việc gì quán thân nữa, bản cung cũng rảnh rồi, cho nên cố ý đem vật này trả lại cho hoàng thúc."

Cảnh Dật nhướng mày, có chút buồn cười nhìn nàng. "Mới đầu khi ta hỏi nương nương có thích những trang sức này, nương nương nói thích, lại hỏi có biết ngụ ý trong đó hay không, nương nương nói biết." Hấn dừng lại, "Nếu như vậy chẳng phải đã biết tâm ý của ta với nàng?"

"Hoàng thúc nói đùa." Luyện Nguyệt Sinh cười khẽ ra tiếng, "Chưa nói đến việc bản cung chỉ mới gặp hoàng thúc được mấy lần, bản cung cũng không phải thiên nhân chi tử, hoàng thúc làm sao sẽ có tâm ý gì với bản cung?" Nàng dừng một chút, ánh mắt giễu cợt, "Huống chi nếu như hoàng thúc thật lòng với bản cung, sao có thể ba lần bốn lượt sai người ám sát bản cung?"

Con người Cảnh Dật hơi trầm xuống, nói: "Kỳ thật ta không có ý muốn đả thương nàng."

Nàng cắt ngang, "Người nhà của ta cũng bị tổn thương."

"Ta cũng không muốn mệnh của hân." Cảnh Dật đáp lời.

Nàng cười nói: "Người muốn châm ngòi quan hệ giữa Ninh quốc công phủ và bệ hạ."

"Nhưng ta cũng không hề muốn tổn thương nàng và người nhà của nàng!"

"Nhưng chúng ta đã bị tổn thương!" thanh âm Luyện Nguyệt Sinh hơi cao, mang theo hàn ý, "Cảnh Dật, ta gọi người một tiếng hoàng thúc, cũng không chứng tỏ ta chấp nhận lý do thoái thác của người!"

Cảnh Dật ngơ ngác, không nói được gì.

"Hiện tại ta mà còn là hoàng thúc sao? Nương nương cũng đừng gọi ta như thế." Một lúc lâu sau, hân mới thấp giọng cười một tiếng.

"Không, chỉ cần bệ hạ còn gọi người là hoàng thúc thì người chính là hoàng thúc của bản cung." Nàng đáp lời.

Về mặt Cảnh Dật càng trầm hơn.

Nàng đứng dậy, váy dài xòe ra, tay áo thêu trăm hoa mẫu đơn cũng xòe ra, đều là họa quý. Gió thu khẽ lay động mép váy của nàng, nàng bước đi được vài bước, quay lại nhìn Cảnh Dật, "Hoàng thúc, người bày mưu tính kế nhiều năm chắc hẳn cũng chưa tính được có ngày bị giam cầm như thế này đi."

"Kỳ thật bản cung hân còn phải cảm ơn hoàng thúc. Nếu không phải vì có hoàng thúc quấy rối vài lần thì quan hệ của bản cung và bệ hạ cũng không tốt đẹp được như hiện tại. Ít nhiều cũng nhờ hoàng thúc mà bệ hạ và bản cung mới có thể mở lòng với nhau."

Nghe vậy, Cảnh Dật bóp trán, hân cười khổ.

"Ta đã từng nghĩ đến ngày ta thành công thì có thể giữ lại nàng bên cạnh ta."

Bước chân Luyện Nguyệt Sinh dừng lại một chút. Trong đầu có vài chuyện lướt qua nhưng về mặt nàng vẫn như thường, tiếp tục bước xuống bậc thang.

"Năm năm trước, Thanh Quang tự hỗn loạn, người đã cứu nàng, nàng có còn nhớ không?"

Nghe đến đó, bước chân của Luyện Nguyệt Sinh rốt cuộc cũng dừng hẳn lại, lại nghe đến tiếng cười khổ từ phía sau lưng. "Năm năm trước, ta tiện tay cứu được một tiểu cô nương, sau này mới biết được đó là nữ nhi Luyện gia."

Luyện Nguyệt Sinh run lên, đáp: "Nếu như người năm đó là hoàng thúc, bản cung chính thức tạ ơn cứu mạng của người."

Năm năm trước, nàng 12 tuổi, theo mẫu thân đến viếng Thanh Quang tự, không ngờ lại gặp phải sơn tặc, nàng bị một người trong đó bắt cóc, lại được một bạch y nam tử cứu. Năm đó tuổi tác quá nhỏ, lại gặp kinh hãi, cũng không nhìn rõ diện mạo của người nọ. Lại không nghĩ rằng người đó chính là Cảnh Dật.

"Ta có liên hệ với nhiều người trong kinh thành, tuy có giám thị Ninh quốc công phủ nhưng tin tức về nàng cũng ít khi truyền đến chỗ ta. Lúc ấy lại có người đề nghị đàm hỏi với Ninh quốc công phủ..."

Luyện Nguyệt Sinh không muốn tiếp tục nghe, lòng nàng rất loạn, bước chân cũng nhanh hơn, muốn mau chóng rời khỏi đây. Thanh âm từ phía sau vẫn tiếp tục truyền đến ngắt quãng nhưng nàng chẳng nghe rõ được gì.

Bời đi quá nhanh, lòng lại đang loạn, nhất thời không chú ý nên khi đến chỗ rẽ ở góc hành lang thì đâm sầm vào ngực của một người.

Cảnh Dật một tay ôm lấy nàng, ra hiệu cho cung nữ phía sau, để các nàng im lặng.

Đám người Hồng Tư hiểu ý, cúi người hành lễ rồi trực tiếp rời đi.

"Thế nào? Nghe được một đoạn chuyện xưa của hân, nàng mềm lòng rồi?" Hân tựa sát vào tường, ôm nàng trong ngực, thanh âm trầm thấp mang theo ý cười.

Luyện Nguyệt Sinh vô lực dựa trong ngực hân, yên lặng một hồi lâu mới nói: "Ta chỉ là không nghĩ đến, trên đời lại có chuyện trùng hợp như thế." Nàng chủ động duỗi tay đặt lên vai hân, ngẩng đầu nhìn hân, nhìn về mặt đầy ý cười của hân, liền hỏi: "Ngài đã đến bao lâu rồi?"

Động tác nhỏ của nàng khiến tâm tình hân nhộn nhạo, lại cố ý nghiêm mặt giả bộ nghiêm túc, "Hân tặng cho nàng trang sức. Vì sao nàng lại không nói cho Trầm biết?"

Tuy biết rằng hân không tức giận, nhưng nàng vẫn có chút chột dạ, trong nhất thời không biết phải trả lời như thế nào. Hân cũng không vội, chỉ là lại dùng sức ôm nàng, nàng nhũn mày trả lời: "Ta cũng định nói cho bệ hạ nhưng mãi chẳng có cơ hội. Thế nên mới đi tìm hoàng thúc lên giải quyết việc này."

Cánh Diễm nghe vậy thì rất, "Thật sự là định nói cho Trầm?" Hấn hỏi lại, không chắc chắn lắm, phảng phất như cái người nghiêm mặt khi này không phải là hấn.

Nàng trịnh trọng gật đầu, "Đúng vậy, chỉ là mãi vẫn chẳng có cơ hội."

Vì vậy về mặt hấn càng vui vẻ hơn, trong lòng sung sướng, cúi đầu nhìn nàng, cười nói: "Được rồi! Chỉ cần nàng có phần tâm ý này, Trầm cũng không trách nàng nữa."

Cũng tức là nếu nàng trả lời là không có ý muốn nói với hấn, hấn nhất định sẽ giận dữ cùng nàng lý luận một phen.

Nhìn thần sắc vui sướng ôn hòa của hấn, trong lòng nàng dâng lên cảm xúc ngọt ngào nhưng cũng có chút phức tạp. Nàng rời khỏi cái ôm của hấn, khẽ nghiêng đầu nhìn, thấy Cánh Dật vẫn còn ngồi trong lương đình.

"Bệ hạ, chúng ta trở về thôi." Nàng nói.

Hiển nhiên hấn cũng không muốn ở đây lâu, gật đầu "Ừ" một chút, liền nắm lấy tay cùng rời khỏi nơi này.

Không ai chú ý đến vẻ mặt thất lạc cùng với ánh mắt thâm trầm của Cánh Dật trong lương đình.

Có lẽ Cánh Dật thật sự có tình cảm với Luyện Nguyệt Sinh, nhưng phân cảm tình này chỉ xếp sau nghiệp lớn của hấn, hoặc là càng ở phía sau. Nếu không như vậy, làm sao hấn có thể xem nàng như một quân cờ trong kế hoạch của hấn, dùng an nguy của nàng để hoàn thành nghiệp lớn của hấn.

Trên đường hồi cung, Luyện Nguyệt Sinh hỏi thăm Cánh Diễm vì sao nghe được bọn họ nói chuyện lại không có tức giận.

Hấn cũng chỉ cười nhạt một tiếng, liếc nàng một cái, "Trầm là người nhỏ nhen như vậy sao?"

Nàng nhìn hấn một cái, cũng không nói chuyện, lại nghe hấn hỏi, "Lẽ nào nàng thích hấn?"

"Làm sao có khả năng." Luyện Nguyệt Sinh có chút buồn cười nhìn hấn một cái, "Nếu như ta có chút tâm tư gì với hấn thì sẽ chẳng đem thứ hấn đã tặng trả lại cho hấn rồi."

Nghe vậy, trong mắt Cánh Diễm có chút mừng rỡ, lại nói: "Hiện giờ chuyện phiên toái đều đã giải quyết, Trầm cũng có thể nghỉ ngơi một chút."

Luyện Nguyệt Sinh hơi thâm trầm gật gật đầu, "Tổ thái phi làm nhiều việc ác, hiện giờ lại phát điên, quả thực là báo ứng." Dừng một chút, lại nhìn về phía Cánh Diễm, "Bệ hạ, ngài giam cầm bọn họ như vậy cũng không phải chuyện tốt."

"Nàng lại đây." Hấn ngoắc ngoắc ngón tay, có vẻ thần bí, nàng hơi giật mình, do dự một chút, kê tai qua.

Hấn đến gần vành tai nàng, duỗi tay vén dải tua rũ xuống, rỉ tai vài câu.

Luyện Nguyệt Sinh về mặt cả kinh, nhìn hấn một cái, hạ giọng nói: "Hoàng thúc biết không?"

Hấn lắc lắc đầu, "Trầm không nói cho hấn biết, nhưng mà với trí thông minh của hấn, sớm muộn gì cũng nhận ra."

Cánh Diễm giam lỏng Cánh Dật và mẫu thân hấn tại Tề vương phủ, Liễu thị nhất tộc nam tử chưa đầy mười tuổi thì lưu đầy biên cương, nữ tử chưa đầy mười tuổi thì sung làm quan nô, còn lại đều chém.

Những triều thần lén liên hệ và được Cánh Dật trọng dụng đều bị quét sạch. Hiện giờ toàn bộ triều đình rực rỡ như mới, nhưng cũng thiếu rất nhiều người, rất nhiều ghế trống.

Hạ phi Hạ Mạt vẫn luôn bị giam lỏng trong Thanh Ánh cung, vì phụ thân nàng Hạ Thần âm thầm cấu kết Cánh Dật, tham ô ngân lượng cứu tế thiên tai, hiện giờ cũng đã bị Cánh Diễm ban chết bằng một ly rượu độc. Đáng thương cho Hạ phi trong khi còn âm thầm nghỉ ngơi dưỡng sức, ý đồ tiếp tục tranh sủng, hoàn toàn không biết được tình hình bên ngoài, lại bị ban chết.

Liễu thị bởi tự mình trúng kế, hại cả nhà mất mạng, vừa hối hận vừa đổ kị điên cuồng, lại đã phát điên. Nói trắng ra là bởi vì bại trong tay Thái Hậu, hoàn toàn thua cuộc, tự bức điên bản thân.

Mà Cánh Dật là thúc thúc của Cánh Diễm, có quan hệ huyết thống hay không cũng không còn quan trọng nữa. Hấn không muốn để Cánh Dật đơn đơn giản giản chết đi, cho nên hấn giam cầm Cánh Dật tại Tề vương phủ, sai người mỗi ngày hạ độc được mẫn tính trong thức ăn, chưa đến hai năm có thể khiến người bị hành hạ đến chết.

Ngày xưa hấn bày mưu tính kế, trù tính bố cục, có lẽ là chưa từng nghĩ đến việc sẽ thua dưới tay Cánh Diễm, thua trong tay kẻ mà hấn chưa bao giờ nhìn đến.

Nhân quả báo ứng, sợ cũng chỉ là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Thủ đoạn ngây thơ

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

Từ khi Hoàng Hậu giao cho Tô quý tần trông chừng Trương tần, Tô quý tần rảnh rỗi liền chạy đến chỗ Trương tần. Cứ tám lần thì có bốn lần gặp Đức phi.

Ngày hôm nay, nàng sai phòng bếp nhỏ hầm chế canh gà đi đưa cho Trương tần, thật đúng lúc trước cửa Kỳ Vũ cung gặp Đức phi.

"Sao lại khéo như vậy, lại gặp Đức phi rồi." Tô quý tần giọng điệu ngao mạn, liếc Đức phi một cái.

"Tô muội muội mới đúng là thật khéo! Cách năm ba bữa liền đến xem Trương tần." Đức phi khẽ mỉm cười.

"Hoàng Hậu nương nương giao cho ta trông chừng Trương tần, ta đương nhiên phải để bụng." Tô quý tần không còn kiên nhẫn nói chuyện với nàng, "Đức phi muốn trở về rồi, muội muội ta sẽ không tiễn, đi đường cẩn thận."

Dứt lời, nàng váy bước lên bậc thang, mắt nhìn thẳng, lướt qua Đức phi.

Đức phi từ đầu đến cuối vẫn duy trì ý cười, cuối cùng quay đầu nhìn người nọ một cái, mở miệng nói, "Chúng ta đi."

Cung nữ Hương Dương ở phía sau vội bước lên đỡ tay Đức phi.

Trong điện, Trương tần dựa vào giường mỹ nhân, một tay đặt trên bụng, thần sắc hơi ngẩn ra, khi nghe thấy tiếng thông báo bên ngoài thì hồi tỉnh lại, đề cung nữ lên trước đỡ nàng.

"Ai nha, muội muội cứ ngồi đi, không cần đứng lên!" Tô quý tần nâng váy tiến vào, vẻ mặt tươi cười khoát tay chặn lại, "Ta sai phòng bếp nhỏ hầm canh gà, nghĩ chỉ có mình ta cũng không uống hết, liền đem đến cho muội muội."

Trương tần đỡ lấy eo đứng lên, để Tích Sandờ đi qua, mặt mày cười cong cong, tiếng nhẹ dịu dàng, "Đã khiến tỷ tỷ hao tâm tổn trí rồi."

Tô quý tần vội vàng bước lên đỡ lấy Trương tần, giả bộ trách cứ nàng nói: "Đã nói muội cứ ngồi yên đó, còn đứng lên làm cái gì." Vừa nói vừa đỡ nàng quay lại giường.

Sai người đem canh gà đặt trên án thượng, Tô quý tần ngồi xuống ghế thấp, quan sát Trương tần một cái, liền vừa lòng cười nói: "Không sai, xem ra ngự y cũng rất tận tâm, khí sắc của muội muội càng ngày càng tốt."

So sánh với trước kia, Trương tần cũng không suy nhược như thế, sắc mặt hồng nhuận, cũng có chút thịt, xem ra những ngày này xác thực là điều trị tốt.

Trương tần vỗ về bụng, cười có chút thẹn thùng, "Cũng nhờ có Hoàng Hậu nương nương và tỷ tỷ chăm sóc."

Lời này chính là nịnh nọt. Hoàng Hậu chỉ công đạo một câu liền không quản chuyện Trương tần, Trương tần lại nói là nhờ Hoàng Hậu chăm sóc, xem ra Trương tần này cũng không thành thật như tin đồn. Tô quý tần cười như có như không, liếc nhìn nàng một cái, liền nói: "Nương nương hiền lành, chỉ vì mọi việc quán thân, bắt đắc dĩ mới đem người giao cho ta coi chừng." Dừng một chút, làm bộ lơ đãng nói đến: "Nói ra thì... ta đến chỗ muội mấy lần đều nhìn thấy Đức phi, Đức phi tỷ tỷ cũng rất quan tâm với muội nha."

Mỉm cười Trương tần nhảy dựng, bất động thanh sắc cười cười, "Sau khi muội muội vào cung từng được Đức phi giúp đỡ, Đức phi thấy muội thân mình không tốt thì lui đến nhiều chút. Mấy ngày này cũng nhờ Đức phi tỷ tỷ giúp đỡ muội."

Tô quý tần "à" một tiếng, con ngươi đảo một vòng, gật đầu nói: "Thì ra là như vậy." Vừa nói vừa nâng chén trà nhấp một ngụm, "Nương nương đem người giao cho ta coi chừng, sau này có thiếu thứ gì, không cần khách sáo, trực tiếp sai người qua báo cho ta một tiếng là được."

"Thiếp đa tạ tỷ tỷ hao tâm tổn trí." Trương tần cung thuận cúi đầu.

Tô quý tần gật gật đầu, mắt lướt qua bụng nàng, trong lòng âm thầm thở dài một hơi, dừng nghĩ Trương tần thân mình không tốt, cả ngày mặt mày ủ dột, nhưng người ta chính là vận khí tốt, lại mang thai!

Vận khí tốt đến mức này, không phải ai cũng có.

Sau khi hồi cung, Cảnh Diễm đến Tuyên Chính điện xử lý chính vụ, Luyện Nguyệt Sinh trở về Phượng Tê cung, lại gọi Phan Lạc và Yên La đến.

Lần này xuất cung, ngoại trừ đến gặp Cảnh Dật trả đồ, còn có đi xem xét nhà tân hôn cho Phan Lạc và Yên La.

Mấy ngày này quá nhiều chuyện xảy ra, hôn sự của hai người đó cũng vì thế mà bị trì hoãn. Hiện tại mọi việc đều đã giải quyết xong xuôi, cuối cùng cũng có thể bắt tay vào chuẩn bị hôn sự cho họ.

"Bản cung đã nói chuyện với phụ thân, ngày thành thân, Yên La sẽ xuất giá từ Ninh quốc công phủ, cũng xem như là nghĩa nữ của phụ thân ta. Cũng có nghĩa về sau hai người được xem như thân thích của bản cung."

Yên La và Phan Lạc đồng loạt quỳ xuống, "Nương nương không được, ti chức có thể xuất giá từ Ninh quốc công phủ đã là ân huệ rất lớn. Làm sao có thể... có thể..." Về mặt Yên La bối rối.

Luyện Nguyệt Sinh giờ tay, nhìn bọn họ, "Chao ôi, chuyện này và chuyện ban ân là hai chuyện khác nhau. Lúc bản cung bản bạc cùng phụ thân, cảm thấy nếu chỉ đơn thuần để người xuất giá từ Ninh quốc công phủ sẽ khiến người khác chỉ trích. Vì thế mới muốn nhận người làm nghĩa nữ. Ngày mai rảnh rồi, hai người cùng bản cung xuất cung một chuyến đến gặp phụ thân ta."

Yên La vẫn cảm thấy không thể tiếp thu, "Nhưng mà làm sao có thể... thân phận ti chức thấp kém... thật sự là không xứng! Ti chức và Phan Lạc đã khiến nương nương phí tâm phí sức, ti chức..."

"Nhớ kỹ, người là nghĩa tử của bản cung." Giọng nói của nàng đột nhiên nghiêm lại, mang theo chút trầm tư, Yên La nghe được thì ngán người.

"Người và Phan Lạc về sau chính là nghĩa tử và tỷ phụ của bản cung, hai người các người chỉ cần nhớ kỹ điểm này là được." Giọng nói nàng mang theo uy nghi không chấp nhận bị từ chối.

Yên La ngơ ngác, Phan Lạc khẽ nghiêng đầu, kéo kéo tay áo của nàng một chút, dập đầu nói: "Đại ân đại đức của nương nương, ti chức và Yên La suốt đời không quên."

Luyện Nguyệt Sinh nghe vậy thì khẽ cong khóe môi, nhìn về phía Yên La, Yên La hoàn hồn, tiếp lời "Ti chức tạ ân điển của nương nương."

"Hai người các người mau đứng lên." Luyện Nguyệt Sinh cười nhẹ nhàng đứng dậy đỡ bọn họ, "Nếu đã nói về sau là người một nhà, những xưng hô như vậy cũng bỏ đi, khi không có người thì không cần câu nệ như vậy trước mặt ta."

Nghe được Hoàng Hậu tự xưng "Ta", Yên La ngây ngẩn, nhìn Phan Lạc một cái, thẹn thùng cười nói: "Nương nương, nhất thời ti chức chưa sửa được..."

"Ta hiểu." Luyện Nguyệt Sinh gật gật đầu, lại nói: "Nhà mới của hai người ở khu Tuyên Hà, đợi lát nữa Hoàng Dương sẽ nói cho hai người biết." Dừng một chút, nhìn hai người một cái, "Nhưng mà... chỗ ta có chút việc phải phiền Yên La rồi!"

"Nương nương sao lại nói thế? Có việc gì người cứ phân phó là được."

"Ta muốn người giám thị Tề vương." Luyện Nguyệt Sinh nhìn Yên La, "Cảnh Dật hiện đang bị giam lỏng ở Tề vương phủ, bệ hạ không vội vàng muốn mệnh của hắn. Vì vậy ta và bệ hạ sẽ an bài cho người một chức vị thích hợp, người có thể giám thị nhất cử nhất động của Cảnh Dật."

Yên La định thần, gật đầu, "Ý của nương nương, ti chức hiểu."

Luyện Nguyệt Sinh gật gật đầu, lại nói vài chuyện với Yên La và Phan Lạc, rồi để họ trở về.

Đến tối thì Cảnh Diễm đến Phượng Tê cung dùng bữa với Luyện Nguyệt Sinh. Nàng liền nói cho hắn nghe tính toán của nàng.

Cảnh Diễm nghe xong, suy nghĩ một chút, nói: "Cũng tốt, cứ theo nàng nói đi. Sau khi thành thân thì để Yên La ngụ bên ngoài, cho nàng ta giám thị hắn cũng tốt." Vốn là một ám vệ, nếu như không làm ám vệ nữa mà chỉ ở nhà không thì cũng dễ cảm thấy nhàm chán, cho nàng ta ít chuyện làm cũng tốt. "Thật ra thì Trầm cũng phải người giám thị Cảnh Dật, về sau cứ cho Yên La cầm đầu, để bọn họ báo cáo hằng ngày cho nàng ta, sau đó cứ bảy ngày một lần lại tiến cung báo cáo cho Trầm. Nàng cảm thấy thế nào?"

"Hóa ra bệ hạ đã sớm phái người giám thị..." Luyện Nguyệt Sinh hơi giật mình, ngượng ngùng cười nói: "Thần thiếp không biết."

Cảnh Diễm cười, "Nàng có tâm... Trầm rất vui."

Bầu không khí trong điện tràn ngập âm mưu, Thanh Linh vào điện dâng trái cây rồi lui xuống, đồ bưng cả mặt, lại còn bị Hoàng Dương Hồng Tư đang giữ cửa trêu chọc.

Triệu Hoài Sinh nhìn bộ dạng nén cười của tiểu cung nữ, cũng híp mắt nở nụ cười, lại trông thấy một cung nữ từ bên ngoài tiến vào điện, một đường thẳng đến bên này. Đám người Hồng Tư trông thấy cũng không cười giỡn nữa.

Hoàng Dương lên nghênh đón, "Vị cô nương này là người của cung nào? Đến Phượng Tê cung làm gì?"

Giai Lương hành lễ, về mặt gấp gấp, "Vị tỷ tử này, nô tỳ là thiếp thân thị nữ của Minh Hiền phi Hoa Thanh cung."

Hoàng Dương quan sát nàng một cái, về mặt lạnh lùng, "Ngươi đến Phụng Tê cung có chuyện gì?"

"Mong tỷ tử đi vào thông báo với bệ hạ một chút. Nương nương nhà ta không biết vì sao lại đau đầu tức ngực, rất khó chịu, hy vọng bệ hạ có thể đến Hoa Thanh cung thăm nương nương nhà ta một chút."

Hoàng Dương nhíu mày, "Minh Hiền phi không khỏe, ngươi không đi mời ngự y, chạy đến đây mời bệ hạ làm cái gì?" Được! Minh Hiền phi này cũng học được chút thủ đoạn loại này đấy! Nhưng mà... tương đương cái loại thủ đoạn không lên được mặt bàn này thì sẽ có người mắc bẫy nàng sao?

Giai Lương liền nói: "Rất nhiều ngày rồi bệ hạ chưa đến Hoa Thanh cung, nô tỳ thấy nương nương khó chịu mới nghĩ đến việc đến đây mời bệ hạ. Mong tỷ tử đi vào thông báo với bệ hạ một tiếng!" Dứt lời, lại khẽ cúi người.

"Chủ tử của ngươi không khỏe, chắc hẳn nên đi mời ngự y, bệ hạ không phải là ngự y, có thể chữa bệnh cho Minh Hiền phi sao?" Thanh âm Triệu Hoài Sinh mang theo chút cay nghiệt, "Bệ hạ là cửu ngũ chí tôn, chân long thiên tử, nếu đi Hoa Thanh cung bị lây bệnh, kinh động thánh giá, thì phải làm sao?"

"Niệm tình ngươi là người Đột Quyết, không biết quy củ của chúng ta, cũng vì chủ tử mới phạm sai lầm này. Táp gia cũng không truy cứu, nhanh trở về đi."

Khỏe mắt Giai Lương giật giật, có chút mất mặt, há há miệng, cuối cùng cúi đầu cúi người nói: "Tạ công công nhắc nhở, nô tỳ biết sai."

Triệu Hoài Sinh "Ừ" một tiếng, liếc mắt nhìn Giai Lương một cái, "Đã biết thì đi xuống đi. Đừng quên mời ngự y xem bệnh cho Minh Hiền phi."

Giai Lương cúi người "Vâng", cúi đầu lui ra ngoài.

"Các ngươi, vẫn là quá non, đây chỉ là chút thủ đoạn tranh sủng của cung phi, tạp gia thấy nhiều hơn các ngươi. Tựa như cung nữ vừa rồi, không cần biết chủ tử nàng ta là ai, chỉ cần dùng một câu là có thể đuổi người đi rồi." Triệu Hoài Sinh cười tủm tỉm liếc nhìn ba người Hồng Tư một cái.

Hồng Tư cười lên, khen tự đáy lòng: "Công công thật lợi hại!"

Hoàng Dương cũng gật đầu, "Quả nhiên là gừng càng già càng cay."

Hai người trong điện hoàn toàn không biết chuyện vừa xảy ra bên ngoài. Lúc này Luyện Nguyệt Sinh đang cầm lấy quyển thoại bản mà Cảnh Diễm mới đem trả cho nàng, lật xem từng tờ, càng lật càng nhíu mày.

Thoại bản này là Cảnh Diễm đưa cho nàng sau bữa tối. Vì mấy hôm trước bận rộn, Cảnh Diễm cũng quên mất chuyện mấy quyển thoại bản của nàng. Hôm qua chợt nhớ đến, mới động thủ kiểm tra vài quyển rồi hôm nay đưa cho nàng.

"Đưa trước cho nàng quyển này, ngày mai Trẫm sẽ cho đem mấy quyển còn lại trả cho nàng." Cảnh Diễm có chút lúng túng dời tầm mắt.

Luyện Nguyệt Sinh không nói gì ngược mắt nhìn hắn, "Chú giải bên cạnh này... đều do bệ hạ viết sao?"

Cảnh Diễm đỏ mặt, cố làm ra vẻ trấn tĩnh gật gật đầu, "Là thói quen thôi! Cứ xem, xem mãi rồi không tự giác viết vào." Uống một chút nước, mắt nhìn thẳng vào mắt nàng, lại lập tức nhìn sang chỗ khác, có chút vội vàng vàng.

Luyện Nguyệt Sinh cũng hiểu được vì sao hắn xấu hổ kích động, đại khái cảm thấy loại hành vi này thực mất mặt, cho nên mới xấu hổ không dám nhìn nàng. Nàng liền nói: "Thần thiếp không nghĩ đến bệ hạ cũng có hứng thú với những thoại bản này." Nàng rất muốn cười.

Cảnh Diễm nhìn nàng một cái, lại mau chóng dời tầm mắt, "Trẫm chỉ muốn biết bình thường nàng thường xem loại sách gì."

Nghe vậy, nàng mỉm cười, dù chưa nhiều lời, nhưng trong mắt lại bao gồm ngàn vạn ngôn ngữ.

Cảnh Diễm bị nàng liếc nhìn, lòng đột nhiên bình tĩnh lại, cũng không cảm thấy xấu hổ, ngược lại có chút cảm giác khác lạ. Giống như có một vài thói quen nhỏ hắn không muốn để người khác biết. Nhưng mà người trong lòng mình lại phát hiện. Tuy rằng có chút xấu hổ nhưng khi người kia chấp nhận thói quen đó, hắn liền cảm thấy tâm hoa怒放.

Hắn rất cẩn thận lại gần nàng, lấy thoại bản ra khỏi tay nàng, nhìn bộ dạng kinh ngạc của nàng, cười nói: "A Sênh, chúng ta là phu thê đúng không?"

Nàng gật đầu, "Đương nhiên!" Không biết vì sao hắn lại nói chuyện kì lạ thế này.

"Vì là phu thê nên nàng có thể giễu cợt Trẫm, Trẫm sẽ không tức giận." Hắn quơ quơ quyển thoại bản trước mắt nàng.

Nàng vô tội nói: "Bệ hạ, thần thiếp không có ý muốn cười người. Thần thiếp cảm thấy thói quen này rất tốt, có ý tưởng gì, liền ghi chép lại, vừa xem liền hiểu ngay."

Hắn cười cười, âm thanh càng thêm ôn nhu, "Chúng ta là phu thê, có phải nên làm chuyện phu thê nên làm không?" Thanh âm ôn hòa nhu tình mang theo chút mê hoặc lòng người.

Luyện Nguyệt Sinh ngó ra.

Tác giả có lời muốn nói: Luyện Nguyệt Sinh: Bệ hạ người muốn làm cái mao gì?

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tổ rõ tấm lòng

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyên Khuyên

Nàng hơi nghiêng mặt quay nhìn chỗ khác, "Ý của bệ hạ là gì, thần thiếp không hiểu..."

Hắn duỗi tay giữ cằm của nàng, để nàng nhìn thẳng vào hắn, "Chính là chuyện vợ chồng nên làm "

Ánh mắt Luyện Nguyệt Sinh né tránh, thân mình tránh về phía sau, thoát khỏi sự kiểm chế của hắn, "Thần thiếp không hiểu..." Tính toán già ngu.

Cảnh Diễm tiến sát gần nàng, khoe môi khê cong, thấp giọng nói: "Nếu nàng không hiểu, Trẫm sẽ dạy nàng." Dứt lời, hắn đột nhiên nghiêng người về phía trước, hôn một cái lên môi Luyện Nguyệt Sinh.

Luyện Nguyệt Sinh ngẩn người ra, đột nhiên có cảm giác không thể trốn thoát. Đúng rồi, đây là chuyện sớm muộn, không phải chuyện mà nàng có thể né tránh.

Không đợi nàng phản ứng lại, Cảnh Diễm liền ôm ngang nàng lên, đi đến bên giường.

"Bệ hạ!" Luyện Nguyệt Sinh nhấc tay kéo hắn xuống cổ, về mặt kinh ngạc. Hắn đẩy mặt tươi cười "Ừ" thanh âm, "Làm sao vậy?" Cảnh Diễm đem nàng đặt lên giường, chính mình cũng nghiêng người nằm xuống, duỗi tay ôm lấy eo của nàng kéo nàng vào trong ngực.

"Bệ hạ, người có thể chờ hay không?" Luyện Nguyệt Sinh vừa dứt lời, hắn liền ôm nàng lăn một vòng đè nàng xuống dưới, hắn nửa chống thân mình, đến gần môi nàng, "Sao thế?" Tiếng nói mang theo một tia ám muội.

"Bệ hạ, hôm nay thân mình thần thiếp không thoải mái..." Nàng giả bộ trấn tĩnh, tìm lý do từ chối.

"Không thoải mái thế nào?" Hắn cúi thấp đầu, hôn nhẹ lên môi nàng.

Cả người Luyện Nguyệt Sinh đang cứng đờ, thoáng chốc cảm thấy có đóa hoa ôn nhu nhẹ dừng trên môi nàng, cảm giác ấm áp làm thân mình nàng khê run lên, nàng nhắm mắt lại.

Cảnh Diễm thấy nàng không phản ứng gì, thấp giọng cười một tiếng, bắt tay côi y phục của nàng.

"Bệ hạ!" Nàng mở mắt ra, tay nắm lấy bàn tay đang côi y phục của nàng, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, "Bệ hạ, thần thiếp không muốn thị tẩm!"

Dáng vẻ này của nàng khiến hắn ngưng ngẩn, trong lòng dâng lên một nỗi mất mát.

"Bệ hạ, thần thiếp sợ đau!" Bộ dạng nàng như muốn khóc, "Thần thiếp sợ đau..." Nàng nhớ đến lần viên phòng lúc trước, Cảnh Diễm chỉ có lệ qua loa, ngoại trừ đau chính là đau.

Cảnh Diễm ngừng tay, ngạc nhiên một chút, từ trên người nàng ngồi dậy bên cạnh. Luyện Nguyệt Sinh vội vã buộc thắt lưng lại, ngồi nhích vào trong góc giường.

"Lần đó... Ta xin lỗi..." trong lòng hắn hối hận, lúng túng nói.

"Kỳ thật, chuyện đó không đau!" Hắn quay đầu nhìn về phía nàng, thấy vẻ cảnh giác của nàng, trong lòng càng trầm xuống, ảo não, "Xin lỗi, lần đó Trẫm làm nàng đau!"

"A Sinh, nàng nghe Trẫm nói, lúc viên phòng đó, chúng ta không ai quen thuộc và có phần bài xích đối phương. Khi đó Trẫm chỉ muốn cho mẫu hậu một công đạo, không bận tâm đến cảm nhận của nàng, khiến nàng đau. Tất cả là lỗi của Trẫm." Ham muốn đã tan biến gần hết, quan trọng nhất bây giờ là phải dỗ nàng vui vẻ; "A Sinh, nàng không cần sợ, Trẫm cam đoan với nàng, chuyện đó hoàn toàn không đáng sợ như thế, Trẫm thề đó!"

Luyện Nguyệt Sinh vẫn giữ vẻ cảnh giác như trước.

Cánh Diễm càng thêm nóng lòng, "A Sên, nàng cũng không thể trốn tránh Trầm cả đời chứ?"

Nàng ngơ ngác, thần sắc có chút buông lỏng, nhìn hấn một cái, suy nghĩ hồi lâu, mới nói: "Bệ hạ...Thần thiếp không muốn trốn tránh ngài, nhưng mà..." Nàng thật sự rất bài xích, lại sợ đau, "Xin bệ hạ cho thần thiếp thêm một ít thời gian, chờ đến lúc thần thiếp có thể tiếp thu bệ hạ..."

Không cần biết chuyện đó có phải rất thoải mái hay không, Hiện tại, Luyện Nguyệt Sên đều không muốn thị tẩm, trừ bỏ ấn tượng kinh khủng từ lần viên phòng đó không nói, chỉ nói lần trước hấn trúng được, thiếu chút nữa là cưỡng bức nàng, khiến nàng sinh ra tâm lý sợ hãi với chuyện thị tẩm. Tuy điều khác biệt của hai lần là thái độ của Cánh Diễm nhưng trực giác nói cho nàng biết, nếu lần đó nàng không đá văng Cánh Diễm, sợ là nàng sẽ có thêm một kinh nghiệm ác mộng nữa.

Điều này khiến cho nàng sinh ra bản năng bài xích, không muốn suy nghĩ, càng không nguyện ý đi thực hiện. Cho nên, nàng cũng mặc kệ tâm tư của Cánh Diễm.

"Trầm chờ nàng!" Cánh Diễm nặng giọng nói: "Bất kể bao lâu, Trầm cũng sẽ chờ nàng!"

Luyện Nguyệt Sên hơi giật mình, phản ứng chậm nửa nhịp gật gật đầu, mà xui quỷ khiến hỏi một câu "Bệ hạ vì sao nhất định muốn thần thiếp thị tẩm?"

Cánh Diễm sùng sốt, gương mặt cũng đỏ bừng, quay đầu, thân mình quay lưng về phía nàng, úp mở nói: "Trầm và nàng là phu thê! Chu Công chi lễ là phu thê chi đạo!"

Luyện Nguyệt Sên nhìn thấy lỗ tai hấn đều đỏ, trong lòng có cảm giác rung động khó hiểu, nói: "Bệ hạ...không phải ngài thích ta đấy chứ?"

Cánh Diễm lại giật mình, cười gượng, không lên tiếng. Nàng cảm thấy rất lạ. Người nọ quay người lại, nhìn thẳng vào nàng, "A Sên!" Thanh âm nghiêm túc cũng khiến nàng không tự chủ mà cũng trở nên nghiêm túc.

"A Sên, Trầm không giấu gì nàng..." Hấn đỏ mặt, nắm lấy tay nàng đặt trước ngực hấn, "Trong lòng trầm chưa từng loạn như lúc này!"

Dưới bàn tay là lồng ngực ấm áp, còn có tiếng tim đập nhanh như tiếng trống.

"Không, hấn phải nói là... mỗi lần vừa nghĩ đến nàng, trong lòng trầm liền loạn nhịp như thế này, trông thấy nàng, trầm rất khản trương." Hấn nắm chặt tay nàng, "A Sên, nàng có hiểu lòng trầm không?" Về mặt hấn khản trương.

Đầu óc Luyện Nguyệt Sên hiển nhiên là bị lời lẽ thô lỗ hoàn toàn không mạch lạc của hấn làm cho rối loạn, nhưng cuối cùng vẫn hiểu ý của hấn. Ngẫm lại những lúc hành vi lời nói của hấn có chỗ khác thường, chẳng lẽ là vì hấn thích nàng?

Nàng không có thái độ gì, hấn lại càng khản trương.

Một lúc sau, nàng mới dần dần hoàn hồn, nhìn hấn, "Ta...hiểu được."

Thần sắc hấn trở nên vui vẻ, khóe môi căng cứng lộ ra ý cười.

"Bệ hạ, ý của ngài, ta hiểu." Nàng nói lại một lần, nhẹ rút tay ra, "Nhưng ta vẫn giữ nguyên lời nói khi nãy, hi vọng bệ hạ có thể cho ta thêm thời gian, để ta tiếp thu... Đừng ép buộc ta."

"Trầm sẽ không ép buộc nàng!"

Nàng gật đầu, ánh mắt có chút né tránh, "Con người ta... rất trì độn trong phương diện này..." Nhớ lại mấy lần trước hấn cô gắng bày tỏ đều bị nàng bỏ qua, "Lúc đối mặt với bệ hạ thì có chút quy củ cứng nhắc..." Nàng rất ngốc, hoàn toàn không biết lấy lòng người khác như thế nào!

"Cho nên, bệ hạ cần thông cảm nhiều hơn cho ta, ta có thể sẽ không đối xử với ngài được như những phi tử khác đã làm." Hơn nữa, Cánh Diễm vẫn chưa ngưng cảnh giác với nhà nàng, nàng cũng không thể toàn tâm toàn ý như những phi tử khác để lấy lòng hấn. Nàng không muốn cũng không làm được.

Đối với việc nàng có thể tiếp thu tâm ý của mình, hấn đã rất vui vẻ, làm sao có thể được một tác lại tiến một thước.

"A Sên, từ nay về sau Trầm sẽ sùng nàng yêu nàng, chỉ sùng một mình nàng!"

Nàng không cần làm gì hết, chỉ cần chờ hấn sùng ái nàng thôi!

Suốt cả một buổi tối, cả người Cánh Diễm như sa vào trong nhu tình mật ý, ôm eo Luyện Nguyệt Sên, ngủ một giấc thật ngon, nằm mơ cũng muốn cười.

Kỳ quái là Luyện Nguyệt Sên rõ ràng nghĩ bản thân sẽ có cảm giác mất tự nhiên nhưng không ngờ lại nằm bên cạnh hấn ngủ yên ổn lạ thường. Thậm chí so với trước đây khi ngủ một mình còn có cảm giác an tâm hơn, cái ôm của hấn khiến nàng có cảm giác an toàn.

Loại tình huống kì quái này khiến nàng không khỏi nhớ đến một câu hỏi trong quyển thoại bản nàng đã xem "Nàng có thể bình yên ngủ trong ngực ta, nàng có biết là vì sao không?"

Nữ chính trong thoại bản không trả lời, nhưng tình cảm với nam chính trong truyện lại càng thêm sâu đậm.

Nàng mang tiếng xem nhiều bản thoại tình yêu như vậy mà vẫn dốt đặc cán mai!

Vì vậy cả ngày hôm sau, nàng đều rơi vào trầm tư. Bầu không khí xung quanh nàng vô cùng kỳ quái khiến Hồng Tư nhú mào.

Sau khi Cảnh Diễm hạ triều, sai Triệu Hoài Sinh ban thưởng xuống, thế trận kinh động toàn bộ hậu cung.

Có rất nhiều báu vật hiếm có trên đường được ban xuống. Nhất là viên trân châu đen Tây Hải, lớn như nắm tay. Đã nhiều lần Thiên tiếp dư cầu xin Cảnh Diễm nhưng Cảnh Diễm đều không cho.

Động tĩnh lần này khiến cung phi các cung đều yên lặng nắm bản kinh, hầu hết đều cho rằng đây là dấu hiệu chuyển sủng Hoàng Hậu nương nương.

Bởi vì mấy tháng nay, bệ hạ ngoại trừ nghỉ ở chỗ Minh Hiền phi hai đêm, còn lại thì không đặt chân đến hậu cung, chỉ đến Phượng Tê cung của Hoàng Hậu nương nương. Lần này lại có ban thưởng lớn như thế, có thể thấy được Hoàng hậu được thánh sủng lớn đến mức nào.

Trong nhất thời, chúng phi có người âm thầm thở dài rơi lệ cắn khăn tay, có kẻ âm thầm hận ghen mưu toan dùng ít thủ đoạn nhỏ để ngăn chân Hoàng Hậu.

Nhưng chỉ có một người, thật sự là tức không chịu được, chạy đến Từ Ninh cung, hi vọng Thái Hậu có thể ra mặt cảnh cáo Hoàng Hậu.

Người này chính là Minh Hiền phi A Sừ Na Yến.

"Hiện giờ bệ hạ độc sủng một mình Hoàng Hậu, các tỷ muội trong hậu cung có lời oán thán. Nếu cứ kéo dài như thế, trong hậu cung sẽ không hài hòa, còn nếu nói rộng hơn thì không có lợi cho giang sơn xã tắc." A Sừ Na Yến vẻ mặt nghiêm nghị, lời nói ra đều mang vẻ nghĩ cho giang sơn xã tắc.

Những lời này A Sừ Na Yến vốn không nghĩ ra, chỉ là trước đó nàng có đến hình giáo Trang phi.

"Vì thế lần này thần thiếp đến là mong Thái Hậu ra mặt giúp, nhắc nhở Hoàng Hậu. Đừng để vì một mình Hoàng Hậu mà khiến toàn bộ hậu cung không hài hòa."

Thái Hậu ngồi trên cao, chuyển mắt nhìn nàng, không nóng không lạnh nói: "Để Hậu hài hòa, cầm sắt cùng vang, không phải càng có lợi cho giang sơn xã tắc sao?"

Thái Hậu vừa dứt lời, A Sừ Na Yến liền ngẩng ra. Nàng suy nghĩ một chút, lại nói: "Thái Hậu nói có lý, nhưng không phải trong dĩ vãng, hậu cung không phải đều là mưa móc cùng dính sao? Thần thiếp cho rằng Hoàng Hậu chiếm cứ bệ hạ như vậy, nhiều loạn sự hài hòa của hậu cung, thật sự không tốt."

"Loại chuyện này thì phải xem bản lĩnh của các người. Hoàng Hậu có thể giữ được Hoàng Đế. Đó cũng là bản lĩnh của Hoàng Hậu." Thái Hậu không lộ ra chút biểu tình nào, bình thản nói.

Trong mắt A Sừ Na Yến lộ ra kinh ngạc, nhìn Thái Hậu, chớp chớp mắt.

"Ai gia một lòng lễ Phật, không muốn bị chuyện này quấy rầy. Nếu Minh Hiền phi thật sự lo lắng, thì cứ đi tìm Hoàng Đế, Hoàng Hậu nói chuyện." Thái Hậu hai tay đóng nắp chén trà, "Những chuyện nhỏ nhặt của các người, ai gia sẽ không quản." Nàng khẽ nâng mắt, "Minh Hiền phi về đi thôi, thời gian lễ Phật của ai gia cũng sắp đến rồi."

Dứt lời, đặt chén trà qua một bên, gọi Thu Văn, đứng dậy đi vào trong nội điện.

"Minh Hiền phi, nô tỳ đưa ngài ra ngoài." Tay Tịnh Huyền tạo thế mời A Sừ Na Yến, cười nhẹ nhàng.

A Sừ Na Yến trong lòng phát hoảng, không đoán được chính mình đến cầu Thái Hậu lại được câu trả lời như thế. Trong nhất thời, gương mặt có chút vặn vẹo, trong ánh mắt cũng ánh lên lửa giận.

Đứng dậy, trừng Tịnh Huyền một cái, nổi giận đùng đùng rời khỏi Từ Ninh cung.

Nghĩ đến tối hôm qua chính mình sai người đi mời Cảnh Diễm, người lại vì một câu nói của Triệu Hoài Sinh đuổi về. Hôm nay trước lúc đi có ý đến thỉnh giáo Trang phi một chút, không ngờ được Thái Hậu không thèm quản.

Như vậy, xem ra, nàng nhất định phải đến đối mặt với Luyện Nguyệt Sênh! Nàng không muốn nhìn thấy nàng ta!

Phía bên này A Sừ Na Yến sinh khí trở về Hoa Thanh cung, suy nghĩ cách tranh sủng khác. Bên kia, Phan Lạc và Yên La ra ngoài bãi phóng Ninh Quốc công đang trở về Phượng Tê cung.

Bởi vì hai người này đều là ám vệ, cảm giác chức nghiệp đều rất cường đại, bình thường đã quen kiểu ăn nói có ý tứ; khi đến Ninh Quốc công phủ, thấy nhiều người như vậy, trong lòng không được tự nhiên, phần lớn là xuất phát từ sự cảnh giác và cản trở của một ám vệ.

Nhưng qua một lúc, hai bên nói chuyện cũng cởi mở hơn. Ninh Quốc công phu nhân rất thích Yên La, Ninh Quốc công cũng rất thương thức Phan Lạc.

Nói tóm lại, nghĩa nữ này đã xác định, Ninh Quốc công phu nhân còn cho Yên La một phần đồ cưới, chỉ là chưa nói cho bọn họ biết mà thôi.

"Như vậy cũng tốt, đợi đến lúc Yên La tỷ xuất giá, cần đi lại nhiều với Ninh Quốc công phu, cũng coi như là thay ta tẫn một phần hiếu tâm." Luyện Nguyệt Sinh lôi kéo Yên La đến trước bàn trang điểm, đỡ lấy bờ vai của nàng để nàng ngồi xuống.

Nàng mở một cái tủ nhỏ ra. Lấy ra một cây trâm Như Ý, cắm trên búi tóc nàng, "Cây trâm này có tên là Vạn sự như ý, chúc tỷ tỷ ngày sau mọi chuyện đều được như ý."

Tác giả có lời muốn nói: # hình như gấp chết người #

chẳng lẽ các người muốn tổ một cái thượng giường đáng / lăn giường đáng / thượng thịt đáng sao! Thượng chapter thao điều chỉnh tề như vậy nhất trí ('□') 〰 11

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Đồng dục

Editor: Nguyen_Khanh

Beta: Quyền Khuyên

Sau khi A Sừ Na Yên trở về Hoa Thanh cung, không thêm cho Trang phi sắc mặt tốt.

Trang phi nhìn thấy bộ dạng nàng ta, cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, cho cung nhân lui xuống, về mặt ôn hòa nói chuyện với nàng ta.

A Sừ Na Yên trong lòng bức bối, mới đầu còn cảm thấy Trang phi phiền, sau lại cảm thấy lọt tai.

Vì thế, kết quả là A Sừ Na Yên bị Trang phi xúi giục mang theo cung nhân đến Phượng Tê cung gặp Hoàng Hậu.

Trang phi đứng trước cửa Hoa Thanh cung, nhìn kiểu liễn càng ngày càng xa, trên mặt lộ ra ý cười châm chọc, cô công chúa Đột Quyết này, thật đơn giản quá mức.

"Nương nương, chúng ta làm như vậy... hình như có chút không phải..." Niệm Hàn đứng gần Trang phi, liếc nhìn kiểu liễn phía xa.

Trang phi lườm nàng một cái, lạnh giọng nói: "Biết nói sao đây!" Trong hậu cung cần có kẻ ngu dốt như A Sừ Na Yên đi làm chim đầu đàn. Chuyện thành thì hậu cung mưa móc cùng dính, chuyện không thành thì cũng chỉ có A Sừ Na Yên xui xẻo.

Niệm Lộ kéo tay áo Niệm Hàn một cái, ánh mắt nhìn nàng có ý nói nàng không cần nói nữa.

Khóe môi Trang phi khẽ nhếch lên. Sau đó mang theo cung nữ rời đi.

Chính điện Phượng Tê cung.

Sau khi dâng trà, Hồng Tư lui đến bên cạnh Luyện Nguyệt Sinh, Luyện Nguyệt Sinh nâng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, quét mắt nhìn A Sừ Na Yên một cái: "Sao hôm nay Minh Hiền phi lại rảnh rỗi đến đây?" Âm thanh không có tình cảm không dư thừa.

A Sừ Na Yên kiềm nén bất mãn trong lòng, hít một hơi thật sâu, trên mặt mang theo nụ cười hoà thuận, "Nương nương, thiếp lần này đến, là có chuyện muốn nói với nương nương."

"Ồ?" Luyện Nguyệt Sinh đặt chén trà lên bàn, nhìn A Sừ Na Yên từ trên cao, "Là chuyện gì?"

"Nương nương không cảm thấy bản thân mình đang độc chiếm bệ hạ sao?" A Sừ Na Yên nhìn chằm chằm người đang ngồi ghé trên, sự bất mãn thể hiện rõ ràng trong lời nói, "Nghe Trang phi nói, dĩ vãng hậu cung đều là mưa móc cùng dính, nhưng chẳng biết từ lúc nào, bệ hạ không đặt chân đến hậu cung chỉ sủng một mình nương nương."

Nàng là công chúa Đột Quyết cao quý, từ nhỏ được người sủng ái, chưa từng chịu quá nửa phần ủy khuất. Sự kiêu ngạo của nàng, sự cao quý của nàng đều có từ lúc sinh ra, nàng tuyệt đối không cho phép có người dám nghịch ý với nàng! Trên thế giới này, ngoại trừ Phụ Hãn có thể ra lệnh cho nàng, những người còn lại đều không được! Nàng đến nơi này mới mấy tháng mà toàn phải trải qua những ngày nén giận.

Lúc mới đến, A Sừ Na Yên còn nhớ được tộc nhân dẫn dò, nhưng mỗi ngày trôi qua nàng càng lúc càng thêm bất mãn. Nàng không muốn phải trải qua những ngày tháng phải ngoan ngoãn vâng lời người khác này thêm chút nào nữa.

"Bệ hạ chuyên sủng một mình Hoàng Hậu như thế, khiến tỷ muội trong hậu cung bất mãn mà không dám nói ra. Thần thiếp mong nương nương hiền lành rộng lượng một chút, đừng mãi độc chiếm bệ hạ như thế, khiến mọi người trong hậu cung sinh oán giận." A Sử Na Yến khẽ hừ một tiếng, "Mong nương nương hãy nghĩ đến chúng phi hậu cung một chút, lấy đại cục làm trọng!"

Luyện Nguyệt Sinh bình thần liếc nhìn A Sử Na Yến một cái "Minh Hiền phi nói có đạo lý."

Giữa lòng mây A Sử Na Yến có chút kiêu ngạo.

"Đường như ngươi đã hiểu nhầm rồi!" Đồng tử của nàng sắc lạnh nhìn về phía người nọ, "Bệ hạ chưa sủng bản cung, tại sao lại có độc sủng như ngươi nói?"

A Sử Na Yến trừng mắt nhìn nàng.

"Bệ hạ không đến hậu cung là vì bận chính sự, không liên quan đến chuyện khác. Bệ hạ đến Phượng Tê cung, cũng không phải là vì tâm hoan tác nhạc. Về phần bệ hạ tại sao chỉ đến chỗ của bản cung mà không đến chỗ các người. Chuyện này cũng không phải bản cung có thể chi phối. Không phải chỉ cần bản cung nói một câu thì bệ hạ sẽ nghe lời mà đến chỗ các người."

Nhìn xem, hiện tại Cảnh Diễm còn chưa bắt đầu chuyên sủng nàng, A Sử Na Yến liền vội vàng nhảy ra kiểm chuyện. Trong hậu cung này không biết lại có thêm bao nhiêu người mắc bệnh đau mắt.

Sự nhần nại của A Sử Na Yến luôn không tốt. Nghe xong lời của Hoàng Hậu, thần sắc lập tức thay đổi, trừng mắt nhìn, châm chọc nói: "Lời này của nương nương là có ý gì? Lê nào người thân là người đứng đầu lục cung, liền không thèm để ý đến sự hài hòa của hậu cung, muốn làm gì thì làm sao?"

Luyện Nguyệt Sinh một tay gác lên tay vịn của ghế phượng, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn A Sử Na Yến hỏi: "Lời này của Minh Hiền phi... ý là nói bản cung họa thượng mị chủ, đảm đương không được người đứng đầu lục cung?"

A Sử Na Yến cười lạnh một tiếng, nhanh chóng khôi phục khí thế cao ngạo của nàng, liếc nhìn Luyện Nguyệt Sinh, giống như chỉ đang nhìn một kẻ hèn mọn đê tiện, "Ngươi có gánh vác được ngôi vị Hoàng hậu hay không, bản thân ngươi rõ ràng!"

Nhìn bộ dạng công chúa cao ngạo của A Sử Na Yến, Luyện Nguyệt Sinh cũng chỉ là nhếch môi cười nhạt một tiếng, âm thanh thông thả, "Dựa theo ý tứ của ngươi, ý ngươi muốn nói, ngươi thích hợp ngồi ở vị trí này hơn bản cung?"

"Ta vốn là công chúa cao quý, đương nhiên phải ngồi ở vị trí cao quý hơn hẳn!" Nàng cười lạnh một tiếng, ngạo mạn đến cực điểm, ngang ngược còn rồi.

Bộ dạng đông dặc này, khiến mấy người Giai Lương tim đập mạnh hơn, lại càng khiến Hồng Tư Hoàng Dương đều nhìn không được ngược mắt nhìn nàng ta.

"Bản cung tuy không hiểu phong thổ của Đột Quyết các người. Nhưng ta cũng biết hoàng thất dưới gầm trời này đều cùng một khuôn mẫu khác ra. Chẳng lẽ ở chỗ các người, chưa từng chú ý đến quy củ, không phân biệt tôn ti trật tự như thế nào hay sao?" Luyện Nguyệt Sinh âm thanh sắc bén, ánh mắt lạnh lẽo, "Minh Hiền phi, lúc ngươi ở Đột Quyết cũng nói chuyện không biết lớn nhỏ như thế này với Phụ Hân của ngươi sao?"

A Sử Na Yến ngẩn ra.

"Đây là hậu cung Vinh Triều, không phải hậu hoa viên Đột Quyết các người! Trước khi nói phải suy nghĩ rõ ràng, phân biệt nặng nhẹ. Bản cung là người đứng đầu lục cung, không phải Phụ Hân của ngươi để mà dung thứ hành vi không biết lớn nhỏ này của ngươi!"

A Sử Na Yến lập tức bị lời này nghẹn họng, trên mặt lúc đỏ lúc trắng. Ánh mắt của nàng ta lén chuyển vài vòng, đột nhiên cắn răng nói: "Ngươi đang lấy thân phận Hoàng Hậu của ngươi bắt bẻ ta! Ta là công chúa Đột Quyết, nếu ta đem chuyện này nói ra, vị trí Hoàng hậu của ngươi sẽ chẳng ngồi được!"

Luyện Nguyệt Sinh mặt lạnh nhìn nàng ta, cười, "Công chúa Đột Quyết lấy thân phận công chúa uy hiếp chủ mẫu ngay tại chỗ của bản cung, vọng tưởng một bước lên trời, chèn ép Hoàng Hậu." Khẽ ngừng lại, "Nếu ngươi không sợ chuyện nháo lớn, cứ việc đi nói. Bản cung cũng muốn nhìn xem, ở trong lãnh địa của bản cung và bệ hạ, ai dám giương oai!"

"Hơn nữa bản cung lại càng muốn xem giữa bản cung và ngươi, bệ hạ sẽ đứng về phía ai!" Nàng lạnh lùng cười, từ trên cao nhìn xuống.

"Ngươi!" A Sử Na Yến khó thở, đứng bật dậy, giơ tay chỉ vào Luyện Nguyệt Sinh, "Ngươi quả thực là cường từ đoạt lý!" Trong nháy mắt, nàng bị ánh mắt của Luyện Nguyệt Sinh khiến cho sợ hãi, lại khiến cho đầu óc nàng trống rỗng.

Luyện Nguyệt Sinh khẽ mỉm cười, "Bản cung còn có chuyện không rõ..." Dừng một lúc, tiếp lời, "A Sử Na Yến, quy củ của ngươi ở Đột Quyết là do tiên sinh dạy cười ngửa bản cung chỉ dạy sao?"

Vừa dứt lời, trong nháy mắt, A Sử Na Yến sung huyết, tức giận đến mức toàn thân phát run.

"Bản cung muốn ngươi nhớ kỹ. Đây là Vinh Triều, không phải Đột Quyết của ngươi, đem tính tình công chúa của ngươi thu liễm lại! Bản cung có thể dung thứ ngươi một lần, nhưng sẽ không dung thứ ngươi lần thứ hai!" Vẻ mặt Luyện Nguyệt Sinh nghiêm túc lạnh lùng nói, lời nói ra như gió lạnh bão tuyết đánh thẳng vào người A Sử Na Yến, khiến cả người nàng ta cứng đờ trong nháy mắt.

Nàng ta vốn vẫn lấy thân phận công chúa làm tự hào. Huyết thống cao quý có được ngay từ lúc mới sinh ra, ở Vinh Triều, cái gì đều không phải. Nơi này

không có người nâng niu nâng sủng ái nàng, không có người sẽ chỉ vì một lời nói của nàng mà tranh đoạt đến trước mặt nàng mong được một nụ cười hài lòng của nàng, lại không có người bao dung sự tùy hứng ngông cuồng xem thường quy củ của nàng.

A Sử Na Yến rũ mắt, khí thế ngang ngược càn rỡ nhất thời yếu đi không ít.

"Thanh Linh, tiễn khách." Luyện Nguyệt Sinh không còn kiên nhẫn tiếp tục dây dưa với nàng ta nữa, lạnh lùng phân phó một câu, liền đứng dậy trở về nội điện, để A Sử Na Yến trong chính điện thất hồn lạc phách.

Nói chuyện với A Sử Na Yến, khiến tâm tình Luyện Nguyệt Sinh bức bối. Điều này khiến cho nàng không thể không nhìn thẳng vào hậu cung của Cảnh Diễm lần nữa.

Nàng nghĩ, chỉ cần là chính thể, sẽ không có ai không cảm thấy ghét bỏ đám nữ nhân trong hậu viện của tướng công mình. Cho dù là lúc mới đầu nàng vừa gả đến, lúc vẫn còn cùng Cảnh Diễm ghét bỏ lẫn nhau, nàng đều không chào đón đám nữ nhân đó, càng không cần nói đến lúc này, khi nàng đã thoát khỏi được tâm ý tận trong thâm tâm của mình với Cảnh Diễm!

— —

"Nàng ta đến tìm nàng gây phiền toái?"

Buổi trưa, Cảnh Diễm lại Phụng Tê cung bồi luyện Nguyệt Sinh dùng bữa, nghe nàng nhắc đến chuyện với A Sử Na Yến, liền hỏi.

Luyện Nguyệt Sinh gác lại đũa bạc, vẻ mặt buồn rầu âm ỉ, "Nói là ta độc chiếm bệ hạ khiến hậu cung mưa móc không thể cùng dính, còn nói ta không xứng làm Hoàng Hậu, nàng ta tương đối thích hợp."

Nghe vậy, Cảnh Diễm cười một tiếng, duỗi tay nắm lấy tay nàng, "Trẫm hiện tại cả ngày lẫn đêm đều muốn nàng độc chiếm Trẫm, nhưng nàng lại chẳng cho Trẫm phần thể diện này."

Luyện Nguyệt Sinh nghe xong nhú mày, rút tay ra, phiền lòng nói: "Bệ hạ đừng giễu cợt ta."

Nhìn bộ dạng vô cùng phiền muộn của nàng, hần cũng thu hồi ý muốn trêu chọc nàng, nghiêm mặt nói: "A Sử Na Yến khiến nàng phiền muộn, có cần Trẫm thay nàng thu thập nàng ta hay không?"

Nàng liếc nhìn hần một cái "Nàng ta là công chúa Đột Quyết, làm gì dễ dàng thu thập như thế!"

"Trẫm đương nhiên tự có biện pháp." Hần cười với nàng.

Nàng thờ dãi, khoát khoát tay, "Bệ hạ, kỳ thật lời nói của nàng ta cũng đúng. Quả thật lâu rồi ngài chưa gọi người thị tẩm. Tiếp tục như vậy, cũng xác thực là lỗi của vị hoàng hậu như ta."

Hần im lặng một chút, đột nhiên thấp giọng cười nói: "Nàng đang ghen?"

Nghe lời nói không đầu không đuôi của hần, Luyện Nguyệt Sinh quả trách hần bằng một cái liếc mắt, nhưng không phủ nhận, "Bệ hạ, ta nói chuyện nghiêm chỉnh với ngài, ngài đừng như thế có được không?"

Hần đành phải cười cười, "Trẫm chỉ là đang cảm thấy cao hứng, A Sinh bởi vì Trẫm mà ghen tỵ."

Sắc mặt nàng đỏ lên, nhìn hần một cái, có chút tức giận. Hần thấy nàng quả thực không vui vẻ, liền vội vàng nói: "Là Trẫm sai rồi, A Sinh đừng nóng giận."

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh sắc mặt có chút dịu đi, vẫn nghiêm mặt như trước, giọng điệu cũng có chút cứng đờ, "Bệ hạ, nếu chúng ta đã nói sẽ không giấu diếm lẫn nhau, vậy hôm nay ta nói thật với ngài một chuyện."

Biểu tình của hần cũng nghiêm túc trở lại, "Nàng nói đi."

"Bệ hạ, nữ nhân trong hậu cung..." Nàng dừng lại, dò tầm mắt của mình đi, "Một người ta cũng không thích, một người ta cũng không muốn nhìn thấy. Nếu không phải ta là Hoàng Hậu, thân phận của ta bắt buộc ta phải gặp các nàng, ta thực sự chỉ muốn tự nhốt mình trong Phụng Tê cung để yên ổn sống, hoàn toàn không muốn các nàng xuất hiện trước mắt ta khiến ta chướng mắt."

Nàng nhìn Cảnh Diễm, "Ta biết ý nghĩ này của ta rất hoang đường, cũng biết như thế là đồ kỵ, nhưng mà... nhưng mà ta thực sự không thích!" Nàng cắn răng.

Cảnh Diễm im lặng, chẳng những không cảm thấy lời này của nàng hoang đường không có quy củ, ngược lại lại cảm thấy vui sướng từ tận đáy lòng, khoe môi hần giương lên, mặt mày thả lỏng, đến gần Luyện Nguyệt Sinh, nắm lấy tay nàng, "Không phải, nàng hoàn toàn không hoang đường cũng không phải đồ kỵ! Đây là biểu hiện trong lòng nàng có Trẫm!" Bởi vì trong lòng có hần, cho nên không thích nữ nhân khác tiếp cận hần.

"Bệ hạ, ngài không cảm thấy ta... đồ kỵ?" Nàng thực sự không chắc chắn.

"Làm sao có thể!" Hần vui sướng cười nói: "Nếu nàng không thích bọn họ, Trẫm sẽ tìm lý do đuổi các nàng đi, từ đó hậu cung chỉ có một mình nàng,

Trầm sẽ chỉ sủng một mình nàng!"

Nàng ngơ ngác một lúc, lắc đầu buồn cười, "Làm sao có khả năng đuổi các nàng đi." Dừng một chút, thấp giọng thở dài, "Bệ hạ đừng vì ta mà nói như thế."

"Trầm nếu đã nói được thì có thể làm được!" Hấn nghiêm mặt, "Chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian."

Luyện Nguyệt Sinh nghe xong liền lắc đầu cười, "Bệ hạ chớ nói đùa nữa." Nàng không tin, hơn nữa loại chuyện này cũng sẽ không làm được.

Hiện tại, Cảnh Diễm có tình cảm với nàng nhưng sau này thì sao? Nếu như sau này hấn thích người khác thì sao? Hơn nữa, có thể sau này nàng sẽ bị phế bỏ, làm sao có thể tin tưởng lời nói đùa vui vẻ trong nhất thời của hấn đây?

"Trầm không nói đùa." Thần sắc hấn nghiêm túc.

Nàng nhú mi một cái, nhìn hấn, "Vậy bệ hạ nói phải làm gì? Hiện tại Trương tần còn có hài tử của bệ hạ, làm sao ngài có thể đuổi nàng ta được? Thiên tiếp dư bồi ngài năm sáu năm, ngài cam lòng bỏ được sao? Rồi còn... Đức phi cháu gái Dương thái phó, Minh Hiền phi công chúa Đột Quyết còn có con gái của những quan viên lớn nhỏ trong triều, bệ hạ làm sao đuổi hết người đi được?"

Nói xong, Luyện Nguyệt Sinh giận dỗi rút tay mình từ trong tay hấn ra, lòng dạ rối bời đứng dậy đi vào trong, để lại Cảnh Diễm một mình trầm mặc trong điện.

Tác giả có lời muốn nói: Luyện Nguyệt Sinh v: A Sứ Na Yên, người ngữ văn là thể dục lão sư giáo dục!

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chức trách của hoàng hậu

Editor: Nghiên Linh

Sau khi trầm tư, Cảnh Diễm âm thầm đi vào nội điện.

Luyện Nguyệt Sinh cời giày, tay ôm đầu gối tựa trên sạp mỹ nhân, vui mặt vào đùi, như muốn biến hình thành một viên bánh trôi.

Cảnh Diễm nhìn chốc lát rồi đến ngồi cạnh nàng, duỗi tay ôm nàng vào trong lòng. Trong lòng Luyện Nguyệt Sinh khó chịu, bị hấn ôm một cái, nội tâm mâu thuẫn nên tự động né tránh nhưng trốn không thoát sự kiểm chế của hấn.

"A Sinh, nàng nghe trầm nói." Tay hấn vịn trên lưng nàng, như có ý trấn an: "Trầm đã đồng ý với nàng sẽ không nuốt lời. Mặc dù có thể sẽ rất khó khăn, nhưng trầm sẽ nghĩ cách thả bọn họ đi."

Thân thể hấn rất ấm áp, nàng giống như chạm phải một đốm lửa, mà đốm lửa này lại dịu dàng như nước, có thể vuốt ve nội tâm phiền não của nàng.

"Về Trương tần, trầm nghĩ sau này sẽ đi mẫu lưu tử*, đem hài tử dưỡng dưới danh nghĩa của nàng. Mặc dù chiếm một chữ đích, nhưng hài tử của chúng ta vẫn là tôn quý nhất." Hấn nhẹ nhàng nói, tay vỗ vỗ lưng của nàng: "Ngôi Thái Tử chỉ dành cho hài tử của trầm và nàng, trầm sẽ cho hấn những thứ tôn quý nhất trên đời này."

* đi mẫu lưu tử: đuổi người mẹ và giữ lại đứa bé.

Mặt Luyện Nguyệt Sinh buồn bã, buồn bực thốt ra một câu: "Thần thiếp cũng không phải loại người lòng dạ rắn rết không tha nổi cho hai mẫu tử? Bệ hạ, ngài đừng động vào Trương tần, hài tử của nàng để cho nàng tự chăm sóc đi." Một câu cũng không nhắc đến chuyện khác, chỉ nhắc đến Trương tần.

Cảnh Diễm liền giật mình, tựa gần vào người nàng, nhỏ giọng nói: "Nàng đây là đang muốn giận dỗi với trầm sao?" Trong âm thanh hơi có nụ cười.

Nàng buồn bực hừ một tiếng, nhích người cách xa hấn một chút, lại bị hấn bắt lấy. Hấn tự tay nâng mặt của nàng, nhìn mặt nàng không có biểu cảm gì, khẽ cúi đầu cup mắt, chớp mũi nhẹ nhàng cạ chớp mũi của nàng.

Luyện Nguyệt Sinh tránh ánh mắt, không nhìn tới hấn, hấn cười nhẹ một tiếng, lại tiến tới hôn đôi môi nàng. Mắt nhìn Cảnh Diễm như phát ngiên, nàng liền quay đầu đi, nhưng không ngờ cánh môi xẹt qua gương mặt của hấn, cả hai đều ngẩn ra, Cảnh Diễm cười như hoa nở, Luyện Nguyệt Sinh đỏ mặt quay đi.

"A Sinh, nàng đừng giận trầm nữa." Hấn cười ôm chầm nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ.

Nàng không nói, vì vậy hấn lại tiến gần, nâng cằm của nàng lên, đôi mắt trong veo long lanh như nước, đẹp đẽ động lòng người. Môi của hấn như mang

theo ánh lửa, vừa nhiệt tình lại dịu dàng, đầu óc nàng trống rỗng, sau một khắc mới đưa tay đẩy hấn ra.

"Bệ hạ, đồ dành người ta cũng đừng tranh thủ chiếm tiện nghi." Hai má nàng ửng hồng như rạng mây, mắt như xoáy nước mùa xuân, cánh môi đỏ tươi khê mỉm, thái độ như muốn phản kháng.

Cảnh Diễm hồn nhiên không thèm để ý, trong đôi mắt đen như mực cuộn cuộn nổi lên ý cười, hấn ngã về phía sau, đồng thời đưa tay ôm hông của nàng. Khi nàng không kịp chuẩn bị đã theo hấn cùng nhau ngã xuống giường.

Gương mặt của nàng tựa vào ngực hấn, hấn tự tay ôm nàng, mềm giọng nói: "A Sênh, nàng hãy lắng nghe tiếng lòng của trẫm."

Luyện Nguyệt Sênh không lên tiếng, thành thật tựa vào trước ngực của hấn.

Hai người cũng không nói nữa, không gian trong điện trầm thấp, hơi thở dần dần biến mất, trở nên yên tĩnh.

Cảnh Diễm đến sau giữa trưa mới rời khỏi, tâm tình Luyện Nguyệt Sênh cũng bình thường trở lại, mặc dù nàng không trông cậy Cảnh Diễm nói được làm được, nhưng Cảnh Diễm có thể vì nàng nói ra lời này làm cho nàng rất xúc động.

Chuyện sau này không ai biết trước, nàng chỉ yêu cầu cảm được thì buông được, như vậy ngày sau mới có thể dễ dàng thoát thân.

Tuy nói Cảnh Diễm muốn độc sủng Luyện Nguyệt Sênh, nhưng lời Luyện Nguyệt Sênh nói cũng đúng, nàng là hoàng hậu, hậu cung nếu không hài hòa, là lỗi của nàng. Cho nên sau khi bình tĩnh lại, nàng cùng Cảnh Diễm nói đến chuyện này.

Cảnh Diễm nghe xong mặc dù nhũ mảy đau khổ, nhưng rốt cuộc vẫn nghe theo, buổi tối hấn đến chỗ Mạnh tần.

Tiêu Phòng độc sủng, nào có dễ dàng.

Luyện Nguyệt Sênh cảm thấy mất mát, nhưng cũng không thể không tự nhủ, đây chính là thực tế.

Không giống với tâm tình mất mát của Luyện Nguyệt Sênh, trong nội tâm phi tần hậu cung phi như được đốt đuốc, hoàng đế suốt mấy tháng chưa từng đặt chân hậu cung, hôm nay đã ngủ lại ở chỗ Mạnh tần rồi!

Ngày hôm nay ở chỗ Mạnh tần, ngày mai là có thể đến phiên mình!

Sau khi biết chuyện này, khóe môi Trang phi giương lên nụ cười, thâm nghĩ hoá ra A Sử Na Yến lại thành công, hoàng hậu không còn độc sủng, hậu cung lại khôi phục mưa móc cùng dính rồi.

Ngày thứ hai thình an, trên mặt mỗi người đều mang một hai ý cười, nhất là khi nhìn thấy Mạnh tần thì không cần biết có quen hay không, đều muốn đến chào hỏi một câu.

Tâm trạng A Sử Na Yến không được tốt như các nàng, cả người như bị suy nhược không ít, ngồi ở chỗ đó yên ổn cực kỳ, trên mặt không chút biểu tình.

Luyện Nguyệt Sênh ở phía trên nhìn xuống, vẻ mặt như không chút sức lực.

Ngược lại Mạnh tần nhìn về hướng ghế trên, vẻ mặt hơi thấp thỏm.

Cả buổi sáng thình an, tâm tình Luyện Nguyệt Sênh nhàn nhạt, tinh thần A Sử Na Yến suy sụp, Mạnh tần thì lúng túng lo lắng.

Đến khi giải tán, trên mặt chúng phi tần đều là tươi cười, khác hẳn những ngày qua nhìn nhau lạnh lùng.

Nàng cảm thấy nàng nên làm một hoàng hậu nên có trách nhiệm, vì vậy sau khi trầm tư liền sai Hồng Tư chuẩn bị thuốc bổ, đi đến chỗ Trương tần.

Trương tần không ngờ hoàng hậu sẽ đến, nâng cao bụng ra ngoài đón người, trên mặt có chút ít kinh ngạc.

Cũng phải thôi, từ lúc Trương tần có thai tới nay, Luyện Nguyệt Sênh chẳng tới thăm nàng mấy lần, khó trách nàng sẽ kinh ngạc.

"Mau đỡ chủ tử các người đứng dậy, bụng đã lớn như vậy, xảy ra chuyện gì các người gánh nổi sao." Luyện Nguyệt Sênh cau mày liếc nhìn cung nữ của Trương tần.

Lập tức có cung nữ đứng dậy đi đỡ Trương tần, Trương tần thụ sủng nhược kinh tạ ân, đỡ eo đi sau hoàng hậu tiến vào trong điện.

"Khí sắc của người không tệ, nhìn cũng không còn yếu đuối như trước."

"Đều là do ngự y điều dưỡng tốt." Trương tần đi theo phía sau, nhu thuận nói một câu.

Luyện Nguyệt Sênh nhìn bụng nàng to ra, ánh mắt ý bảo nàng ngồi xuống: "Người cảm giác gần đây có khỏe không? Ăn mặc chắc cũng không thiếu nhĩ."

"Tạ nương nương quan tâm, thần thiếp tất cả đều rất tốt." Trương tần đáp lời, một tay đặt trên bụng: "Có Tô quý tần cùng Đức Phi chiếu cố, nơi này của thần thiếp cũng không thiếu thứ gì."

"Đức Phi?" Luyện Nguyệt Sênh cau mày, sau đó cười nói: "Bổn cung cũng không biết người cùng Đức Phi lại quan hệ tốt như vậy."

Trương tần nghe vậy cũng chỉ yên lặng cười một tiếng.

"Thai này của người là hài tử đầu tiên của bệ hạ, bổn cung và bệ hạ, còn có Thái hậu đều hết sức coi trọng. Nếu ngày sau người sinh hạ hoàng trưởng tử, ngày sau ắt vinh sủng, luận công ban thưởng, chí thượng tôn sủng*, đều có thể." Luyện Nguyệt Sênh gảy vòng ngọc bích trên cổ tay, mang theo phong thái chủ quản lục cung, không nhanh không chậm nói qua.

* chí thượng tôn sủng: nhận được sự sủng ái, tôn quý bậc nhất.

Trương tần nghe vậy thì ần đường giật giật, trên trán rịn mồ hôi lạnh, theo bản năng vuốt ve bụng, đáp lời: "Đây là nhờ phúc của nương nương."

Luyện Nguyệt Sênh khẽ mỉm cười, nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

"Mấy cung nhân này người dùng có thuận tay không? Ngự y cũng đến chẩn mạch đúng hạn chứ?"

"Hồi nương nương, cung nhân nơi này đối với thiếp đều rất để ý, ngự y cũng đến chẩn mạch bình an đúng hạn mỗi ngày."

"Vậy thì tốt." Luyện Nguyệt Sênh gật đầu, đứng dậy, Hồng Tư lập tức tiến lên vịn tay hoàng hậu: "Bổn cung lúc tới có mang theo chút thuốc bổ, người sai người nhận lấy." Nàng vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu với Thanh Linh.

Thanh Linh vẫy cung nhân nâng thuốc bổ tiến lên.

"Đã khiến nương nương bận tâm rồi." Trương tần cười nhu nhược, quay đầu lại nhìn về phía Tích San, để cho nàng nhận lấy đồ vật.

"Thân thể người luôn không khỏe, lần này có thai chỉ sợ cũng chịu không ít khổ, đợi đến lúc người sinh hài tử, bổn cung sẽ tâu bệ hạ tấn phong cho người. Người đừng lo nghĩ gì, có gắng điều dưỡng thân thể, bình an sinh được hài tử mới là quan trọng nhất." Luyện Nguyệt Sênh đi vài bước, dừng trước mặt Trương Tần.

Trương tần hành lễ phúc thân dưới sự diu đỡ của cung nữ: "Thần thiếp đa tạ nương nương." Luyện Nguyệt Sênh thấy rõ trên trán nàng ta đã rịn mồ hôi.

"Người nên nghỉ ngơi đi, bổn cung về trước." Dứt lời, Luyện Nguyệt Sênh xoay người rời đi: "Người không cần động."

"Thần thiếp cung tiễn nương nương." Trương tần khẽ chào, đưa mắt nhìn hoàng hậu ra khỏi cửa điện.

Đến khi hoàng hậu đi thật xa, Trương tần vẫn luôn nắm chặt cổ tay Khả San bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, trên trán chảy xuống mồ hôi lạnh. Khả San khăn trang vịn Trương tần: "Chủ tử, người có chỗ nào không thoải mái?"

Trương tần lắc đầu, dùng tay vuốt ngực, thở hắt hắt mấy cái, khàn giọng nói: "Không có việc gì, đỡ ta vào nằm nghỉ."

Khả San và Tích San nhìn nhau, mỗi người một bên đỡ Trương tần vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Xuất cung lần nữa

Editor: Nghiên Linh

Buổi tối Cảnh Diễm nghỉ lại Phụng Tê cung.

Hắn không đành lòng ôm Luyện Nguyệt Sênh vào ngực, nàng đưa tay đẩy hắn ra, lùi sát về phía trong. Cảnh Diễm không ngừng lùi vào, ôm nàng vào lòng thêm lần nữa.

Cảnh Diễm tựa vào hõm vai của nàng như đứa trẻ làm nũng, thân mật nói: "A Sênh, hôm nay trăm mệt muốn chết rồi, nàng để trẫm ôm một cái."

Luyện Nguyệt Sênh im lặng một hồi, không đẩy hắn ra nữa. Sau khi được cho phép, Cảnh Diễm càng gan hơn, bóp khối thịt mềm ở trước ngực nàng, Luyện Nguyệt Sênh kinh hãi, mặt liền biến sắc: "Bệ hạ, ngài đang hoàng một chút, nếu không thần thiếp sẽ không để cho ngài ôm!"

Hắn thấy nàng đỏ mặt liền hí hóp cười, được voi đòi tiên tới gần phía trước, hôn lên cánh môi đẹp mắt, vừa mềm lại ngọt, so với lần trước, càng khiến

cho tâm hồn nhộn nhạo.

Đang lúc răng môi quắn quít, nàng kinh ngạc mở to hai mắt, ánh mắt mơ màng, hai tay đẩy vai của hắn, nhưng Cảnh Diễm đâu để nàng đẩy ra.

Cũng may Cảnh Diễm nhớ lời của nàng, cũng hiểu được nếu mình tiếp tục nữa, sẽ không thể kiềm chế được. Sau một hồi say mê, hắn nở nụ cười thoải mái, đưa tay vuốt vuốt tóc của nàng: "A Sên, chúng ta sẽ bắt đầu từ việc đơn giản nhất." Giọng nói trầm thấp mê người.

Đôi mắt nàng long lanh như nước hồ xuân nhẹ nhàng động lòng người, khẽ thở dốc nói: "Bệ hạ, tuy là đơn giản nhất nhưng ngài trước đó có thể nói một tiếng cho thần thiếp hay không."

Hắn cúi đầu cười một tiếng: "Vậy lại một lần nữa."

Dứt lời, không để ý đến phản ứng của nàng, hắn liền tới gần.

Luyện Nguyệt Sên kinh ngạc, đồng thời lại nghĩ tới đêm qua có phải người này và Mạnh tần cũng triền miên hôn như hắn cùng với nàng, trong nháy mắt, nhộn nhạo trong tâm trí đều biến mất, không nói hai lời liền dùng hết hơi sức đẩy Cảnh Diễm.

Nàng cau mày, xoay người sang chỗ khác, cứng rắn nói một câu: "Thần thiếp mệt mỏi buồn ngủ, nếu bệ hạ dục hòa công tâm thì không cần nói, cứ đi tìm người khác giải quyết."

Cảnh Diễm nghe thanh âm mềm nhũn của nàng trở nên lạnh băng trong nháy mắt. Trong lòng ngăn ra liền đưa tay ôm nàng, đến gần hỏi: "Nàng như vậy là thế nào?"

Luyện Nguyệt Sên không nói lời nào, nhắm mắt lại.

Cảnh Diễm cau mày nghi ngờ một lát, liền chụp bả vai của nàng, nói: "Một môi thì ngủ trước đi, trẫm đi tắt đèn." Mặc dù hắn không hiểu vì sao thái độ của nàng đột nhiên thay đổi nhưng vẫn tự an ủi rằng không phải hắn lại chọc giận nàng.

Khi Cảnh Diễm đã ngủ, Luyện Nguyệt Sên trên giường lại mở mắt, kéo góc chăn bịt miệng mình, dùng sức lau mấy cái.

Luyện Nguyệt Sên thật sự không muốn vì việc này nào loạn không vui với Cảnh Diễm. Nhưng nàng vừa nghĩ đến hôm qua hắn hôn người khác, hôm nay lại tới hôn nàng, liền hết sức chán ghét. Không chỉ chán ghét, còn có khó chịu, mâu thuẫn.

Vì vậy, hôm sau vào lúc chúng phi tần thảnh thơi, vị Hoàng Hậu luôn lạnh nhạt lại lần nữa nghiêm mặt giáo huấn.

Chúng phi tần trong lòng kinh ngạc nhưng cũng ngoan ngoãn nghe Hoàng Hậu răn dạy hết một buổi sáng. Luyện Nguyệt Sên được dịp phát tiết, chúng phi tần chịu khổ nghe giáo huấn vẫn phải vui vẻ.

Nhưng vấn đề của từng người bị Hoàng Hậu nhắc đến đều là sự thật nên cũng không thể phản bác được.

Trang phi nhìn Hoàng Hậu mấy lần, trong lòng mơ hồ có tính toán, e rằng hành động hôm nay của Hoàng Hậu có liên quan với việc Mạnh tần thị tẩm. Đang lúc Tiêu Phong độc sủng bất chợt có kẻ xen vào, trong lòng Hoàng Hậu nương nương ắt không thoải mái. Trang phi nghĩ như vậy, trên mặt toát ra ý cười thần nhiên, có vài phần hả hê khi người khác gặp họa.

Lúc mọi người giải tán, Mạnh tần vẫn còn lưu lại, Luyện Nguyệt Sên liếc nhìn nàng: "Người vì sao không đi?"

"Nương nương có phải cảm thấy không vui?" Mạnh tần thử dò xét.

Ánh mắt Luyện Nguyệt Sên ngó xung quanh: "Tâm tình của bốn cung rất tốt!" Sau khi phát tiết, tâm tình nàng đã dễ chịu hơn.

Mạnh tần cau mày, ánh mắt như nhìn thấu mọi việc: "Nương nương, có việc gì khiến người phiền lòng?"

Luyện Nguyệt Sên mất hết kiên nhẫn, đứng dậy đi vào trong: "Mạnh tần suy nghĩ nhiều, bốn cung vẫn ổn."

Mạnh tần vừa chau mày, Xuân Nguyên tiến lên nhỏ giọng nói: "Chủ tử, chúng ta cũng đi thôi."

Mạnh tần ngó vào trong một lát, rốt cuộc vẫn dẫn nha hoàn đi. Nàng cảm thấy mình vẫn cảm nhận được chính xác, Hoàng Hậu nhất định có việc phiền lòng, tâm tư uất ức không giải được nên mới sáng sớm đã nghiêm khắc giáo huấn mọi người.

Nhưng Hoàng Hậu không muốn nói, nàng còn có thể làm được gì đây?

Sau khi được trút hết những uất ức khó chịu, Luyện Nguyệt Sên đứng ở phía trước cửa sổ hít sâu vài hơi, lúc này mới bình tĩnh lại.

Nàng thuận tay lật danh sách Hồng Tư dâng lên, sắp tới là ngày thành thân của Yên La nên nàng muốn gửi quà mừng. Trong Phụng Tê cung có rất nhiều trân phẩm, kho phòng cũng không còn chỗ chứa, lần này Yên La thành thân, nàng cố ý lựa một phần để mang tặng.

Nhìn danh sách trong tay không có sai sót, nàng mới yên tâm để xuống.

Trước khi Yên La thành thân mười ngày, trong triều trước sau đều rất bận rộn, Cảnh Diễm cũng bận rộn mỗi ngày. Mấy ngày nay, Cảnh Diễm đích thân chọn người bổ sung vào các vị trí trong triều đang bị trống vì chuyện của Cảnh Dật.

Bởi vì quá bận rộn, Cảnh Diễm ngoài trừ tới Phụng Tê cung cũng không thị tẩm ai.

Nhiệt huyết của chúng phi tần như gặp phải trời đông, nước nóng cũng nhanh chóng nguội lạnh.

Trong thời gian này, Mạnh tần cũng đến tìm Hoàng Hậu vài lần, ý đồ hỏi thăm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Luyện Nguyệt Sinh mặc dù cảm thấy Mạnh tần phiền, nhưng cũng cố gắng tiếp đãi. Cảm giác buồn bực, không thoải mái trong lòng nàng cũng tiêu tan theo thời gian, nhìn Mạnh tần cũng không còn chán ghét như trước, nhưng việc phiền lòng của nàng sao có thể nói với nàng ta.

Cho nên nàng chỉ trả lời qua loa lấy lệ, Mạnh tần thấy hỏi không được gì cũng cho qua.

Cuộc sống ngày ngày trải qua, trong hậu cung hiếm khi được bình yên. Tuy rằng khi Cảnh Diễm dính sát lấy lòng, Luyện Nguyệt Sinh thỉnh thoảng vẫn đẩy hẳn ra, vài ba ngày lại âm ỉ một trận. Nàng cũng không nhắc lại chuyện ngày đó, dù sao cũng do bản thân nàng không đúng, tới bây giờ nàng cũng không nghĩ mình lại ghen tuông. Đây không phải là việc nên làm của một thê tử, một Hoàng Hậu. Có lúc nàng suy nghĩ có lẽ A Sử Na Yên nói đúng, nàng thật không thích hợp với ngôi Hoàng Hậu.

Thời gian trôi qua, đã đến ngày thành thân của Yên La và Phan Lạc.

Nàng bị Cảnh Diễm dẫn ra khỏi hoàng cung.

Hôm nay đã là tháng mười một, cuối thu đầu đông, thời tiết bên ngoài cũng từ từ lạnh hơn.

Hai người này được Thánh thượng ban hôn, cả hai còn là ám vệ của Hoàng Đế, nên khi tin tức này vừa truyền ra, mọi người đều chú ý. Yên La còn được Ninh Quốc Công thu làm nghĩa nữ, thân phận địa vị cũng khác nhau rất lớn. Cho nên tiệc mừng ngày hôm nay, nhiều đại thần trong triều đều xuất hiện, một số là bởi vì Hoàng Đế mà đến, còn một số là vì Ninh Quốc Công.

Cảnh Diễm cùng Luyện Nguyệt Sinh lần này là cải trang xuất cung, không làm kinh động bất luận kẻ nào, ở Ninh Quốc Công phủ gặp gỡ mọi người, sau đó Cảnh Diễm liền mang theo Luyện Nguyệt Sinh rời đi.

Bởi vì lần trước xuất cung Luyện Nguyệt Sinh hấp dẫn ánh mắt quá nhiều người, lần này Cảnh Diễm rút kinh nghiệm để nàng thay trang phục bình thường. Nhưng không ngờ tới nàng mặc một thân trang phục đơn giản vẫn rất bắt mắt.

Luyện Nguyệt Sinh mặc một thân áo váy ngắn màu vàng nhạt, tóc đen vấn nhẹ, cây trâm bạch ngọc cắm nghiêng trên búi tóc, trang sức đều là các món thông thường. Trang phục toàn thân nhìn như khiêm tốn, trên thực tế vô cùng chói mắt. Cảnh Diễm mới nhìn thấy thì đã không dời mắt được rồi.

Y phục của cô nương nhà dân mặc trên người nàng thành y phục của tiểu thư phú quý, rực rỡ động lòng người.

Cảnh Diễm cũng thấy bất đắc dĩ vì hiệu quả không như mong muốn nhưng đồng thời trong lòng cũng đầy sự kiêu ngạo, nữ nhân của hắn, quả thật bất phàm!

Trên Vọng Tiên Lâu, Luyện Nguyệt Sinh kéo tay Mục Cẩm, hướng về phía Cảnh Diễm cùng Mục Thành nói: "Chúng ta có lời cần nói, hai người có thể rời đi một lát không?"

Cảnh Diễm ngần ra rồi chợt nói: "Đúng lúc trăm cũng có chuyện tìm Mục Thành, các nàng cứ từ từ tán gẫu." Hắn lờ mờ Mục Thành một cái: "Chúng ta đi trước."

Mục Thành liếc nhìn Mục Cẩm sau đó nói gót Cảnh Diễm rời đi.

Từ sau khi kết thúc vụ án hai nhà Mục Liễu, Cảnh Diễm từng đi tìm Mục Thành một lần, hai người qua lần nói chuyện đã giải tỏa được khúc mắc về sự tình xảy ra trước đó.

Cho nên lần này xuất cung, Cảnh Diễm mang theo Luyện Nguyệt Sinh tới Vọng Tiên Lâu.

Khi mọi người đã rời đi, Luyện Nguyệt Sinh mới lôi kéo Mục Cẩm vào trong phòng, đóng cửa sổ lại, bộ dáng thận trọng. Mục Cẩm nhìn tò mò, liền hỏi: "Người làm sao vậy?"

"A Cẩm, ta có chuyện này hỏi ngươi." Về mặt nàng nghiêm túc trong rất nặng nề.

Mục Cẩm cũng cảm thấy nghiêm trọng: "Chuyện gì mà ngươi lại thần bí như vậy chứ."

"Ta muốn hỏi..." Nàng dừng lại, cau mày, nói quanh co: "Nếu... Ta nói là nếu như sự phụ ngươi quả thật rất ưa thích ngươi, nhưng mà hắn không thể

bảo đảm với người về chuyện sau này." Nàng cảm thấy cách nói này không đúng nên lại đổi cách nói: "Không phải, là giả như... Người là con gái kẻ thù của sư phụ người, sư phụ người cũng biết, nhưng mà hẳn thật sự thích người, nhưng mà... Nhưng sau này hẳn lại không thể không giết người... Không phải giết, mà là người bị vứt bỏ! Hẳn từ bỏ người!"

"Người cũng biết ẩn tình trong đó, người sẽ làm sao để đối mặt với sư phụ nếu như người cũng thích hẳn?" Luyện Nguyệt Sinh phiền muộn, nhìn Mục Cẩm.

Mục Cẩm ngăn người, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, nói: "Hẳn yêu thích ta là thật, muốn vứt bỏ ta cũng là thật..." Nhìn Luyện Nguyệt Sinh liên tục gật đầu, Mục Cẩm cau mày trầm ngâm: "Ta cho rằng, nếu như hẳn thật sự yêu thích ta thì sẽ không vứt bỏ ta..."

Luyện Nguyệt Sinh nhíu chặt ấn đường, chỉ thấy Mục Cẩm khẽ cười: "Ta biết đại khái ý của người là gì. Ví dụ của người chính là về chuyện giữa người và bộ hạ."

Luyện Nguyệt Sinh ngó ra, từ chối cho ý kiến, cúi đầu khẽ thở dài.

Mục Cẩm đi vòng qua bàn tới bên cạnh nàng, hơi khom người, nói: "Nếu chuyện của ta như lời của người, ta cũng sẽ không nghĩ nhiều như vậy. Ta sẽ dùng thời gian nghĩ những chuyện phiền lòng để ở bên hẳn, hưởng thụ tất cả những thứ hẳn làm vì ta. Chứ không phải vừa nói chuyện yêu đương với hẳn, còn phải vừa ưu tư hẳn sẽ đối với ta và người nhà của ta như thế nào."

"Mặc dù có chút ích kỷ, nhưng mà ta tin tưởng... Nếu như nam nhân kia thật lòng yêu người, hẳn cũng sẽ không làm ra chuyện gì để cho người đau lòng." Mục Cẩm đứng thẳng lên, dạo bước đi tới bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra: "Người đừng thấy ta cả ngày mang bộ dáng hằm hằm từ ngu ngốc, thật ra thì trong lòng ta sáng tỏ hơn ai khác." Dứt lời, nàng ngoái đầu lại nhìn Luyện Nguyệt Sinh: "Hoàng Đế không phải hôn quân, người nên tin tưởng hẳn."

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Trương tần gặp chuyện không may

Editor: Nghiên Linh

Lời này vừa nói ra, Luyện Nguyệt Sinh đột nhiên cả kinh, lời này của Mục Cẩm không thể nghĩ ngờ đã mạnh mẽ đập vào trong lòng nàng. Đúng rồi, từ khi cùng Cảnh Diễm chung đụng tới nay, nàng đã bao lần hoài nghi hẳn, hoài nghi hẳn âm thầm an bài, đẩy Luyện gia vào chỗ chết, nhưng sự thật cũng không phải như thế, những chuyện này không có cái nào có quan hệ với Cảnh Diễm.

Nàng chưa từng tin tưởng Cảnh Diễm, vẫn một mực hoài nghi hẳn.

Một phen trầm mặc qua đi, Luyện Nguyệt Sinh thở dài một tiếng, ngẩng mặt, ánh mắt kiên nghị: "Ta biết, ta sẽ thử tin tưởng hẳn."

Mục Cẩm nghe vậy cười một tiếng, dựa vào thành cửa sổ, rồi lại nghe Luyện Nguyệt Sinh ấp úng nói: "Nhưng... Nhưng nếu như... Mục Thành hẳn đừng chạm những nữ nhân khác, người có thể chấp nhận?"

Mục Cẩm im lặng sững sờ, Luyện Nguyệt Sinh khó xử cúi đầu.

"Cái này..." Mục Cẩm khổ sở gãi gãi mặt: "Sư phụ không phải tướng công của người, người không thể so sánh như vậy được!" Mục Cẩm bối rối thốt lên: "Ta tin tưởng sư phụ sẽ không thích những người khác!"

Vấn đề này, tất nhiên Mục Cẩm không trả lời được.

Mục Thành là Mục Thành, Cảnh Diễm là Cảnh Diễm, hai người hoàn toàn không giống nhau.

Khác biệt với nơi này, bên trong một gian phòng trang nhã, Cảnh Diễm châm ly rượu cho Mục Thành, trầm ngâm nói: "Nói như vậy, trăm chi cần dụ dỗ rồi lại dụ dỗ nàng ấy là được sao?" Rõ ràng có chút không tin tưởng chỉ đơn giản như vậy là thành công.

Mục Thành cảm ly rượu, cười như không cười nhìn hẳn: "Biết vì sao A Cẩm ở trước mặt ta lại giờ tính tình trẻ con như vậy không, là do ta cung chiêu, dụ dỗ mà ra."

"Lúc người không có việc gì thì dẫn nàng đi dạo hội chùa, cho nàng mở mang ít kiến thức mới mẻ, đồ nàng vui vẻ, thì chuyện gì cũng dễ nói." Mục Thành cười khê: "Và lại, ta thấy chỉ cần một nữ nhân thích người, sẽ thấy ghen với những nữ nhân khác xuất hiện bên cạnh người, đây là biểu hiện bình thường. Nếu mà nàng không ghen, đơn giản là trong lòng nàng không có người, hoặc là người chẳng chiếm được vị trí nào trong lòng nàng." Hẳn còn nhớ rõ một lần hẳn và cô nương trong khách điếm đi cạnh nhau, Mục Cẩm đã ghen đối với hẳn tận ba ngày.

"Người thân là Hoàng Đế, tam cung lục viện là bình thường. Nhưng nếu người muốn Hoàng Hậu nương nương triệt để giao trái tim cho người thì trước tiên người đừng để mắt đến hậu cung ba nghìn giai lệ nữa." Mục Thành để ly rượu xuống, một tay gác lên trên bàn, tròng mắt lóe tia bí ẩn: "Tiêu Phòng

độc sủng là chuyện kinh hãi thế tục sao?" Hắn cười một tiếng: "Xưa kia có Bắc triều Vân đế cùng Văn Hòa Hoàng Hậu phu thê tình thâm, vợ chồng từ thuở nhỏ, nâng đỡ nhau mà đi, lục cung của Vân đế để không, chỉ có mình Văn Hòa Hoàng Hậu. Lại có Hạ triều Thương đế vì Chính Đức Hoàng Hậu hủy bỏ hậu cung, tiếng thơm truyền đến đời sau."

"Người nhìn đi, tiền nhân còn làm được như vậy, vì sao người lại không làm được?"

Cảnh Diễm cau mày nghe, ánh mắt sáng lên, vuốt cằm nói: "Đúng là lẽ này!" Đã có tấm gương của tiền nhân, vì sao hắn phải lo lắng được mất.

"Nhưng còn vấn đề này quan trọng nhất." Mục Thành lấy bình rượu từ tay Cảnh Diễm, vừa rót rượu vừa nói: "Theo như lời nói của người, Hoàng Hậu nương nương rất quan tâm nhà mẹ mình, không lúc nào là thôi lo lắng người có đánh chủ ý lên Luyện gia hay không." Mục Thành đặt bình rượu lên bàn, giương mắt nhìn Cảnh Diễm: "Việc này còn phải xem người làm thế nào để giải đi khúc mắc trong lòng nàng."

Dứt lời, Cảnh Diễm lại một lần nữa im lặng suy nghĩ, Mục Thành nhìn hắn một cái liền im lặng rót rượu.

Gây nên người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt.

Hai người Cảnh Diễm và Luyện Nguyệt Sinh đại khái là trải qua mấy câu phân tích đơn giản của Mục Thành, Mục Cẩm như được khai sáng.

Đôi sư đồ này đều không phải người đơn giản.

Trên đường hồi cung, hai người vẫn nói đùa như trước đó nhưng không khí rõ ràng đã thay đổi, không biết có phải do Cảnh Diễm tưởng tượng hay không nhưng hắn cảm thấy Luyện Nguyệt Sinh trở nên gần gũi với hắn hơn một chút so với khi còn ở trong cung.

Luyện Nguyệt Sinh không còn cảm thấy rối rắm như trước, đối với phi tần của Cảnh Diễm lại lạnh nhạt như xưa.

Có mấy người cũng nhận ra điều này, trong đó có Trang phi và Mạnh tần.

Mạnh tần thấy Hoàng Hậu đã quay lại như xưa, lúc này mới thôi thấp thòm. Trang phi thì cảm thấy không ổn, bởi vì mấy ngày qua, bệ hạ chỉ đến Phụng Tê cung. Mắt nhìn hậu cung mưa móc cùng dính lại khôi phục thành Hoàng Hậu độc sủng, Trang phi không giữ nổi bình tĩnh, lại chạy đi tìm A Sừ Na Yến.

Ý đồ xúi giục nàng đi tìm Hoàng Hậu.

Từ sau lần đến Phụng Tê cung, tâm tình A Sừ Na Yến vẫn còn dưới vực sâu, chẳng để tâm lắng nghe lời nói của Trang phi. Hơn nữa, nàng cũng không muốn mất mặt ở chỗ Luyện Nguyệt Sinh thêm lần nữa. Nàng hơi mất kiên nhẫn liền cự tuyệt Trang phi rồi tiến ra khỏi cửa.

Trang phi kinh ngạc, đầu đầu tìm người đến đối phó với Hoàng Hậu, cuối cùng nhớ tới Thiên tiếp dư, kết quả vị này còn đang bị cấm túc tại Quảng Lăng cung, không biết khi nào mới được thả ra.

Trang phi nghĩ ngợi một phen nhưng không có kết quả, nàng rất thất vọng.

Chính điện Phụng Tê cung.

"Ý của Thái hậu là thân thể Vinh An công chúa yếu đuối, những lễ nghi rườm rà đều không cần để ý, mọi việc lấy Vinh An công chúa làm trọng." Thu Văn diệu ngoan đứng ở trong chính điện thuật lại những lời Thái hậu giao phó cho Hoàng Hậu: "Đến khi công chúa vào tới hậu cung thì trực tiếp đưa tới Từ Ninh cung."

Nếu có thể, người làm mẫu thân như Thái hậu cũng muốn chạy ra đón nữ nhi. Thu Văn phải khuyên là đã giảm bớt đi những lễ nghi rườm rà, nếu như Thái hậu còn không chú ý thân phận đi đón, khó tránh khỏi làm cho người lên án. Lúc này Thái hậu mới chịu gác lại ý định.

Luyện Nguyệt Sinh cũng hiểu được Thái hậu là nhớ thương nữ nhi nhưng vì thân phận nên không thể như một mẫu thân bình thường ra đón hài tử.

Thu Văn sau khi nói hết mọi thứ được giao phó liền quay người rời đi.

Luyện Nguyệt Sinh đang suy nghĩ chuyện của Vinh An công chúa, Hoàng Dương liền đi vào bẩm báo: "Nương nương, cung nữ của Trương tần xin yết kiến nương nương."

"Cho nàng ta vào đây." Luyện Nguyệt Sinh sửa lại ống tay áo, nói.

Hoàng Dương đáp: "Vâng" và lui ra, khi đi vào dẫn theo một cung nữ mặc xiêm y màu hồng.

Cung nữ kia vừa tiến vào thì liền hành lễ, giọng nói có chút gấp gáp: "Nương nương, nô tỳ là Tích San, cung nữ cận thân Trương tần. Trương tần có chút không khỏe, nô tỳ mời nương nương đi qua một chuyến."

Luyện Nguyệt Sênh nghe vậy liền nhủ mảy: "Trương tần không khỏe sao lại muốn mời bốn cung? Các người đã thỉnh ngự y chưa?"

Tích San hoảng hốt quỳ xuống, giương mắt: "Nurong nurong, Trương tần sợ là không xong!"

Luyện Nguyệt Sênh vừa nghe xong liền khấn trương đứng dậy: "Đã xảy ra chuyện gì?" Nàng vừa đi vừa nói: "Vì sao lại không xong?"

Đôi mắt Tích San như được phủ bằng sương mù, lắc đầu một cái: "Nô tỳ không dám nói bừa, kính xin nurong nurong mau qua một chuyến."

Trong bụng Trương tần chính là hải tử đầu tiên của Cảnh Diễm, mặc dù nàng có xa cách nhưng cũng không mặc kệ. Trên danh nghĩa nàng đã bị mất hải tử đầu của Cảnh Diễm nên nếu Trương tần có xảy ra chuyện bất trắc, cũng sẽ không tạo thành chấn động lớn như lúc nàng "sinh non".

Nhưng cái thai này của Trương tần đã hơn sáu tháng rồi, nếu thật sự có chuyện, nàng cũng không đành lòng.

Tại Kỳ Vũ cung cũng chẳng có rối ren như tưởng tượng của nàng, Trương tần cũng rất khỏe mạnh. Luyện Nguyệt Sênh kinh ngạc nhìn hai bên: "Đã xảy ra chuyện gì. Lúc này Tích San nói với bốn cung người không khỏe, bốn cung mới vội vàng chạy tới..." Nàng hí hóp nhìn Trương tần: "Người không phải đang khỏe mạnh sao!"

Tích San lập tức quỳ xuống, Trương tần vội vàng đỡ eo đi tới, dựa vào Khả San để hành lễ: "Nurong nurong, Tích San là do thần thiếp sai đến mời người." Nàng nhìn Tích San: "Người nói gì với nurong nurong vậy!" Âm thanh đè thấp xuống, quát lớn.

Tích San khấu đầu với Hoàng Hậu: "Nurong nurong, là do nô tỳ lừa người, do nô tỳ muốn nurong nurong chịu qua đây nên mới viện cớ, xin nurong nurong thứ tội."

Luyện Nguyệt Sênh bị mọi việc làm cho choáng váng, nàng cau mày, nghiêm giọng: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nàng nhìn về phía Trương tần.

Trương tần ngồi dậy, đôi mắt dần dờ lên: "Nurong nurong, cầu xin nurong nurong cứu thần thiếp và hải tử!" Nàng vừa nói vừa quỳ xuống, dọa Luyện Nguyệt Sênh sợ hãi lùi về sau.

"Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Sao người lại cầu cứu bốn cung?" Án đường nàng nhấn lại thật sâu, lòng tràn đầy nghi ngờ, chỉ vào hai cung nữ: "Mau đỡ chủ tử các người dậy!"

Giọng Trương tần đã nghẹn ngào, cố gắng nén lệ, để hai cung nữ đỡ dậy.

"Nurong nurong, có người muốn hại thần thiếp và hải tử, thần thiếp thật sự đã hết cách, cầu xin nurong nurong cứu thiếp một mạng."

Lúc này Luyện Nguyệt Sênh đã lờ mờ hiểu được, nghe Trương tần nói, trái tim trầm xuống, sắc mặt trầm theo: "Chuyện gì xảy ra, ai muốn hại người... người mau nói rõ cho bốn cung." Âm thanh lạnh lùng nghiêm túc.

Trương tần nghẹn ngào, cúi đầu khóc một hồi. May là Luyện Nguyệt Sênh có tính kiên nhẫn nhưng cũng không chịu nổi Trương tần cứ khóc lóc rồi rít không nói lời nào, nàng cố kiềm nén, ôn hòa nói: "Trương tần, người mời bốn cung tới thì có chuyện gì cứ nói, khóc lóc như vậy có ích lợi gì?"

"Rốt cuộc là ai muốn hại người, người mau nói ra." Nàng trầm giọng.

Trương tần cắn môi rồi ngẩng mặt, dòng lệ từ hốc mắt tuôn rơi, nàng vừa mới há mồm chưa nói gì, sắc mặt đã trắng nhợt. Luyện Nguyệt Sênh còn chưa phản ứng kịp thì tay đã bị Trương tần nắm chặt.

Lòng bàn tay thấm ướt và rất lạnh của nàng nắm chặt tay Hoàng Hậu, mặt trắng bệch khô sở nói: "Bụng... Bụng của ta đau quá..."

Luyện Nguyệt Sênh sững sờ đứng im tại chỗ, cả người cứng ngắc, trong đầu như trống rỗng không biết nên làm thế nào.

"Có chuyện gì vậy? Sao lại loạn thế này!" Tiếng của Trang phi vang lên từ xa, sau đó là tiếng kêu sợ hãi của nữ nhân: "A... Máu!"

Trong nháy mắt, tiếng kêu sợ hãi khiến Luyện Nguyệt Sênh hoàn hồn, nàng đỡ Trương tần, gấp giọng nôn nóng: "Còn thất thần cái gì! Mau truyền ngự y!"

Tích San và Nhung San hoảng hồn đứng ngây tại chỗ đến khi Hoàng Hậu quát lớn một tiếng mới hoàn hồn vội đến đỡ Trương tần. Váy của Trương tần bị nhuộm máu, ngay chỗ nàng đứng đã lưu lại vết máu, mùi máu tanh khó người phảng phất trong không khí.

Trang phi cùng Tô quý tần không ngờ sẽ bắt gặp chuyện này, trong lúc nhất thời đứng ngây ngơ nhìn nhau, không biết nên làm như thế nào.

Khi Cảnh Diễm chạy tới Kỳ Vũ cung thì Luyện Nguyệt Sênh đang lo lắng ngồi chờ tại chính điện, nàng đã uống hai chén trà cũng chưa thể dập tan sợ hãi, lòng bàn tay càng lúc càng lạnh. Bên ngoài vang lên tiếng thông báo của nội giám nàng cũng không nghe được.

Trang phi và Tô quý tần đứng dậy hành lễ, Cảnh Diễm vội khoác tay, ý bảo họ miễn lễ. Đáng lẽ nếu Trương tần xảy ra chuyện không may thì hẳn cũng chỉ nhận tin tức thôi, nhưng nghe nói Luyện Nguyệt Sênh cũng ở đây, hẳn liền bỏ lại công vụ để tới.

“Hiện giờ thế nào?” Hân nhủ mảy mò, Trang phi vừa định cất lời thì thấy Hoàng Hậu ngẩng đầu, ngây ngốc kêu một tiếng: “Bệ hạ.”

Trong nháy mắt Cảnh Diễm thấy mặt nàng tái xanh, trán còn có mồ hôi nên rất đau lòng bèn cúi người cầm tay nàng, nhưng không ngờ tay của nàng cũng rất lạnh.

Luyện Nguyệt Sinh thấy mình thất lễ bèn nhắm mắt, đôi mắt khi mở ra đã trong sáng như cũ, nàng áp chế nỗi lòng, gỡ tay Cảnh Diễm, đứng dậy nói: “Tình huống không tốt chút nào...” Rồi cúi thấp đầu.

Cảnh Diễm lại bắt được tay của nàng, lo lắng hỏi: “Nàng có sao không?”

Thời điểm này hân không lo lắng cho Trương tần còn chưa rõ sống chết lại đi lo lắng cho nàng. Luyện Nguyệt Sinh nhủ mảy, rút bàn tay từ trong tay hân ra: “Bệ hạ, thần thiếp không sao cả.” Nàng ra hiệu ý bảo còn phi tần khác ở chỗ này.

Cảnh Diễm ngó ra, ánh mắt hồ hững, tay đè lên bả vai của nàng, yên lặng an ủi. Nghe nói Trương tần xảy ra chuyện trước mặt Luyện Nguyệt Sinh, nhìn bộ dáng của nàng e rằng đã bị dọa.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Sống chết có số

Editor: Nghiênn Linh

Luyện Nguyệt Sinh tái mặt không trả lời cũng không để ý tới hân.

Nhìn hành động của hai người Đế Hậu, Tô quý tần đỏ mặt nhìn quanh người Cảnh Diễm, Trang phi thì rất ghen tị, ngày trước nàng từng là sủng phi, giờ cũng chẳng còn gì.

Hiện tại nhìn Bệ Hạ quan tâm lo lắng cho Hoàng Hậu như vậy làm sao nàng không ghen tị cho được!

Tuy nói Cảnh Diễm không để ý Trương tần, nhưng dù gì nàng ta cũng đang mang hài tử của hân. Hiện tại nàng gặp chuyện không may, dù mặt hân vẫn lạnh lùng nhưng trong đôi mắt vẫn có chút quan tâm.

Bên trong lại có tiếng kêu la của Trương tần, Luyện Nguyệt Sinh nghe được thì nhủ mảy lại.

Tiếng kêu khóc dần suy yếu, Cảnh Diễm cau mày nghiêng đầu, chỉ thấy ngự y bước ra từ bên trong.

“Bệ hạ, vi thần vô năng, hài tử trong bụng Trương tần đã không giữ được.” Ngự y mặt cứng đờ quỳ xuống đất.

Cảnh Diễm ngó ra, nhắm mắt thờ dài, trên mặt chẳng thấy vẻ bi thương.

“Ngươi đứng lên đi.” Hân nói.

“Trương tần sao rồi?” Luyện Nguyệt Sinh hỏi hộp hỏi ngự y.

“Cơ thể Trương tần vốn suy yếu giờ lại bị thai lưu, vi thần đang chuẩn bị lấy tử thai ra ngoài...” Ngự y ngừng một lát: “Nhưng Trương tần rất yếu, vi thần không dám đảm bảo có thể lấy bào thai ra, nếu lấy được cũng chưa biết sẽ ảnh hưởng thế nào đến Trương tần.”

Nói cách khác, Trương tần có thể sẽ chết.

“Ngươi hãy cố gắng hết sức là được.” Cảnh Diễm than một tiếng.

Ngự y dập đầu, đứng dậy đi vào trong phòng.

Luyện Nguyệt Sinh thờ dài, tay ngắt án đường trông rất mệt mỏi.

Cảnh Diễm thấy đau lòng, vừa định mở miệng cho nàng về nghỉ ngơi, thì thấy Trang phi đứng dậy, quỳ xuống nghe tiếng “Cộc”

“Bệ hạ, thần thiếp có lời muốn nói!” Giọng Trang phi kiên định, mơ hồ có ý độc ác.

“Ngươi muốn nói gì?” Cảnh Diễm hơi phiền não.

“Bệ hạ! Đáng lẽ Trương tần sẽ không sinh non.” Lời nói của Trang phi đầy vẻ chính nghĩa, nhìn chằm chằm Hoàng Hậu rồi dùng tay chỉ: “Bệ hạ, là

Hoàng Hậu nương nương hại Trương tần sinh non!"

"Trang phi tỷ tỷ người đừng nói lung tung!" Tô quý tần kêu lên.

"Bệ hạ, chính mắt thần thiếp nhìn thấy! Thần thiếp cùng Tô quý tần đến thăm Trương tần nhưng chưa vào tới đã nghe thấy tiếng cãi vã bên trong. Khi vào đã thấy Trương tần bắt lấy Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương đứng trước mặt Trương tần. Nếu không phải Hoàng Hậu xảy ra tranh chấp với Trương tần, sao Trương tần lại sinh non!"

Luyện Nguyệt Sinh lạnh lùng nhìn Trang phi. Đôi mắt sâu thẳm của Cảnh Diễm nhìn về phía Luyện Nguyệt Sinh rồi nói: "Trang phi, nói chuyện thì chuyện phải có căn cứ."

"Đương nhiên là thần thiếp có căn cứ, thần thiếp đã nghe thấy mọi chuyện." Trang phi cuống lên, nhìn về phía Tô quý tần: "Bệ hạ không tin có thể hỏi Tô quý tần."

Tô quý tần nghe vậy liền quỳ xuống, Cảnh Diễm đảo mắt, nhìn nàng lạnh lùng.

"Bệ hạ, lời của Trang phi tỷ tỷ... là sự thật." Tô quý tần khiếp sợ bẩm báo sau đó lại nói tiếp: "Nhưng khi thần thiếp bước vào thì thấy Trương tần một tay ôm bụng, một tay nắm tay Hoàng Hậu nương nương, thần thiếp không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trước đó."

Luyện Nguyệt Sinh nghe vậy liền lạnh lùng liếc Tô quý tần một cái, trong lòng khinh bỉ.

Nàng cho con chó ăn, kết cục lại bị nó cắn vì miếng ăn khác.

Hồng Tư nghe lời nói của Trang phi và Tô quý tần không nén được giận dữ, đang muốn há mồm phản bác thì bị Hoàng Dương kéo ống tay áo. Hồng Tư cầm giận quay đầu lại, Hoàng Dương nghiêm túc hướng về phía nàng lắc đầu.

Hồng Tư cắn môi dưới, cố nhịn.

"Bệ hạ, nếu như Trang phi và Tô quý tần cũng nghĩ là thần thiếp hại Trương tần sinh non, vậy chuyện này cần phải điều tra rồi." Luyện Nguyệt Sinh gỡ bỏ vẻ giận dữ, lạnh lùng nói.

Ánh mắt Trang phi khinh bỉ, thầm nghĩ nàng vừa ăn cướp vừa la làng.

"Không bằng Bệ Hạ theo thần thiếp chuyển sang chỗ khác để tìm hiểu cho rõ Trương tần vì sao lại đẻ non." Bây giờ nàng đã hoàn toàn bình tĩnh lại, phát hiện thời điểm hai người Trang phi tới Kỳ Vũ cung thật là trùng hợp, vừa khéo bắt gặp Trương tần sinh non?

"Không cần." Cảnh Diễm lạnh lùng khoát tay, nhìn về phía Luyện Nguyệt Sinh bằng ánh mắt ôn hòa nhưng kiên định: "Trẫm tin tưởng Hoàng Hậu không liên quan đến chuyện này."

Luyện Nguyệt Sinh gạt mình, trong mắt hiện lên tia ám áp nhưng rất nhanh đã giấu đi, nàng đứng dậy, khẽ phúc thân: "Tạ ân bệ hạ tin tưởng thần thiếp." Nàng dừng lại, thần nhiên nói: "Nhưng Trang phi với Tô quý tần nhất trí rằng thần thiếp có liên quan đến việc Trương tần sinh non, tất nhiên thần thiếp muốn tra rõ để chứng minh trong sạch của mình."

"Kính xin bệ hạ di giá trực diện để thần thiếp thuật lại mọi chuyện cặn kẽ." Dứt lời lại hành lễ.

Cảnh Diễm hiểu rõ tính tình của Luyện Nguyệt Sinh, chuyện này rơi xuống trên đầu nàng, nếu không nói rõ, nàng là sẽ không chịu ngừng lại. Và lại một khi chuyện này truyền ra ngoài, thêm vài lời của Trang phi và Tô quý tần, bảo đảm sẽ có lời đồn đãi Hoàng Hậu đồ kị không chấp nhận được hài tử của phi tần, chuyện có liên quan đến nàng tất nhiên phải tra cho rõ.

"Trước tiên, để thần thiếp vào trong phòng, thiếp có lời muốn hỏi Trương tần."

"Nương nương sao lại đi vào! Trong đó đầy máu tanh không may mắn, nương nương là Hoàng Hậu tôn quý, không nên đặt chân vào nơi dẫm máu." Trang phi vội vàng nói: "Hơn nữa, bây giờ nương nương còn chưa tẩy sạch hiềm nghi, nếu người đi vào làm gì Trương tần thì phải làm sao!"

Tiếng la khóc của nữ nhân bên trong lúc cao lúc thấp, làm Cảnh Diễm hơi nhức đầu lại nghe lời nói của Trang phi, mặt hắn biến sắc, ánh mắt lạnh lùng quét qua làm Trang phi sợ đến im bặt.

Cung nữ bụng chậu nước ra vào mấy lần, đang lúc cung nhân bụng chậu nước từ trong ra ngoài, Luyện Nguyệt Sinh liếc thấy ở trong đó đầy máu, nhất thời ngực có chút khó chịu nhưng mặt vẫn bình thản nhìn Cảnh Diễm nói: "Lúc ấy trong điện có nhiều cung nhân, có người của thần thiếp, cũng có người của Trương tần. Bệ hạ có thể gọi người tới để hỏi lúc này đã xảy ra chuyện gì." Nàng ngừng một chút: "Hơn nữa thần thiếp là do cung nữ cận thân của Trương tần mời tới, Trương tần mời thần thiếp qua đây là bởi vì có người muốn hại nàng ấy, Trương tần cầu xin thần thiếp cứu nàng ấy."

Trang phi nghe vậy thì ngây ngốc, Tô quý tần đang thấp thòm nghe lời này cũng choáng rồi.

"Cho nên thiếp muốn đi vào, thừa dịp Trương tần còn chưa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hỏi ra người muốn hại nàng là ai." Nàng nhìn Cảnh Diễm, sau nhìn về phía hai người kia: "Nếu Trang phi cùng Tô quý tần không yên tâm có thể vào chung với bốn cung!"

Trang phi đứng lên: "Tốt nhất là vậy!"

Cảnh Diễm gật đầu đồng ý, hần nhìn Luyện Nguyệt Sinh, trong mắt có sự lo lắng không dễ thấy, Luyện Nguyệt Sinh quay về phía hần vuốt cằm rồi nhìn Trang phi: "Trang phi đi theo bốn cung."

Luyện Nguyệt Sinh vừa xoay người sang chỗ khác thì ngự y từ bên trong đi ra, lòng nàng nhảy dựng thầm nghĩ chắc không có chuyện trùng hợp như vậy trên đời đâu nhỉ.

Nhưng trên đời thật sự có chuyện trùng hợp như vậy!

"Bệ hạ... Thân thể Trương tần đã rất suy yếu, miễn cưỡng phá thai dẫn đến xuất huyết quá nhiều... Không cứu nổi..." Mặt Ngự y như đưa đám, nhắm mắt lại, dập đầu xuống đất.

Cảnh Diễm giật mình, nhắm mắt lại, trên mặt không có biểu hiện gì bất thường.

Vừa nghe xong, Luyện Nguyệt Sinh liền vội vã vào trong điện, Trang phi nhìn thấy cũng vào theo.

Trương tần mặt trắng bệch, hấp hối nằm trên giường. Luyện Nguyệt Sinh không quan tâm việc không chịu được mùi máu tanh, nắm tay Trương tần ngồi cạnh giường.

Trương tần khẽ mở mắt, nhìn thấy người tới không phải là Hoàng đế, ánh mắt ảm đạm, đã đến mức này, nàng cũng không còn hy vọng với hần, nhưng cũng mong hần vào nhìn nàng.

"Nương nương..." Trương tần suy yếu mở miệng: "Thần thiếp... Thần thiếp... Không có phúc phận..." Mắt đã nhắm lại.

Luyện Nguyệt Sinh thương tiếc, nắm chặt tay của nàng, cố gắng giữ vững tinh thần, trầm giọng hỏi: "Trương tần, ngươi nói ai là người muốn hại ngươi... Bốn cung sẽ chịu trách nhiệm cho ngươi."

Trương tần nghe vậy liền chảy nước mắt, hơi kích động trở tay nắm lấy tay Hoàng Hậu, nói: "Nương nương... Người, người nhất định phải làm làm chủ cho thần thiếp cùng hài tử, thần thiếp cầu xin người..." Mắt nàng nhắm lại, ngực phập phồng thở hổn hển.

Luyện Nguyệt Sinh cúi người xuống: "Ngươi nói đi, bốn cung nghe đây!"

Trương tần há mồm nhưng chẳng phát ra tiếng động, Luyện Nguyệt Sinh lo lắng, thiếu điều dán sát lỗ tai vào miệng nàng, nhưng cũng không nghe nàng nói nửa câu.

"Nương nương... Trương tần không còn nữa..."

Thanh Linh thấy Hoàng Hậu mãi không nhúc nhích bèn nhắc nhở.

Đến cuối cùng, nàng ấy cũng chưa nói được là ai hãm hại nàng ấy...

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Lên đường bình an

Editor: Nghiên Linh

Luyện Nguyệt Sinh nhắm mắt lại thấy căng thẳng dần dần đi, nàng chống tay lên giường để đứng dậy, nhìn Trương tần vẫn chưa nhắm mắt liền dung tay vuốt mắt nàng ta. Ánh mặt trời xuyên qua bình phong gỗ khắc hoa tỏa nắng chan hòa, trên mặt nàng không biểu lộ cảm xúc gì.

Khả San, Tích San quỳ trên mặt đất khóc rống. Trang phi u ám đứng ở một bên. Mặt Tô quý tần như mặt hòn, đang từ xa xa đến gần.

"Trang phi, lời Trương tần vừa nói ngươi đều nghe rõ ràng." Luyện Nguyệt Sinh vừa hỏi vừa đặt tay Trương tần vào trong chăn, thay nàng đắp chăn.

Trang phi sợ run lên, giọng nói yếu ớt chứ không còn uy phong như trước: "Nghe rõ, là thần thiếp trách lầm nương nương."

"Nghe rõ là tốt rồi, đi ra ngoài nói cho bệ hạ." Luyện Nguyệt Sinh ôn hòa nói.

Trang phi khom người, xoay người rồi đi.

Tô quý tần nhìn Trang phi đi rồi nàng váy đi theo ra ngoài.

"Các ngươi có biết người mà Trương tần nói muốn hại nàng là ai không?" Luyện Nguyệt Sinh nhìn hai cung nữ quỳ trên đất.

Khả San lắc đầu, dùng tay áo lau nước mắt, nức nở nói: "Không biết, chủ tử chưa bao giờ nói với nô tỳ về việc này."

"Nô tỳ cũng không biết..." Tích San lắc đầu khóc.

Luyện Nguyệt Sinh hít một hơi dài, quay đầu nhìn Trương tần, thầm nói: lên đường bình an.

Trương tần Trương U Huyền truy phong thành chính nhị phẩm tu hoa, ba ngày sau hạ táng.

Vì Vinh An công chúa sắp về kinh nên hậu sự của Trương U Huyền không thể làm rầm rộ, truy phong tu hoa xong liền định ba ngày sau sẽ hạ táng.

Ngày đưa quan Trương U Huyền, trong nội cung xuất hiện lời đồn Trương tu hoa cùng Hoàng Hậu xảy ra tranh chấp nên động thai khí dẫn đến mất mạng.

Tin đồn mỗi lúc một quá đáng, thậm chí nói Hoàng Hậu không chấp nhận được thứ tử, cố ý tranh chấp, hại Trương tu hoa tức giận công tâm, Hoàng Hậu cảm thấy chưa đủ, cuối cùng còn xô đẩy Trương tu hoa.

Tuy rằng có cung nhân làm chứng chứng minh Hoàng Hậu trong sạch, nhưng làm sao ngăn được những người khác cố ý đồn đãi.

Để dập tan lời đồn, Cảnh Diễm hạ lệnh trừng phạt cắt lưỡi kẻ tung tin, mấy phi tần vui mừng cũng bị Cảnh Diễm hạ chỉ cấm túc, sao chép kinh thư, nghiêm trọng nhất là có người còn bị giam cầm cấp.

Trong nháy mắt, hành động này khiến mọi người trong cung đều cảm miệng, lời đồn đãi được dập tắt.

Nhưng chuyện được dẹp im chỉ là bề ngoài còn trong lòng mọi người nghĩ như thế nào thì không biết!

Sao với hành động mạnh mẽ vang dội của Cảnh Diễm, Luyện Nguyệt Sinh có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, nàng bắt tay vào điều tra chuyện của Trương U Huyền. Nàng không quan tâm trong cung nói gì về nàng, nàng chỉ muốn tra ra hung thủ, có như vậy mới báo thù được cho Trương U Huyền, cũng như trả lại trong sạch cho nàng.

Đầu tiên, nàng muốn biết vì sao Tô quý tần và Trang phi lại đến Kỳ Vũ cung vào thời điểm đó.

Trang phi vì tính toán sai lầm của mình, vu oan Hoàng Hậu nên đang rầu rĩ. Nghe hỏi tại sao lại xuất hiện ở Kỳ Vũ cung, nàng kể lại hôm đó trên đường hồi cung gặp Đức Phi, Đức Phi nói muốn đến thăm Trương tần, hỏi nàng có đi không, nàng đáp ứng, kết quả đi được nửa đường thì Đức Phi có chuyện phải rời đi, nàng liền đi một mình, sau đó gặp Tô quý tần ngay cửa nên cùng đi vào.

Tô quý tần cũng tỏ rõ là gặp Trang phi trước cửa Kỳ Vũ cung nên hai người cùng vào. Vì Tô quý tần tâm tư vọng tưởng mượn lực người khác để ngăn chân Hoàng Hậu nên ngày đó cố ý phụ họa lời Trang phi, không ngờ tự đưa mình vào rọ. Hiện tại nàng nhìn thấy Hoàng Hậu trong lòng sợ vô cùng, nội tâm thấp thỏm, không dám nhìn người, lại càng không dám nói chuyện như bình thường.

Khó lắm mới bắt được một cây đại thụ nhưng vì tư tâm của nàng lại biến thành tình hình như xưa, cái gì cũng không có.

Tô quý tần rất là hối hận nha!

Mấy ngày nay, Cảnh Diễm thấy Luyện Nguyệt Sinh vừa lo chuyện Cảnh Nhân hồi kinh, vừa vội vàng điều tra chuyện của Trương Tu hoa, bận rộn đến chân không chạm đất, hẳn rất đau lòng.

Ngày hạ tang Trương U Huyền, nàng rời khỏi Từ Ninh cung, đi nửa đường liền gặp Cảnh Diễm.

Ngực liền che màn màu vàng sáng dừng lại, Cảnh Diễm vén rèm lên, nhìn nàng cười dịu dàng: "Lên đây." mấy ngày nay, mặt nàng không nở được nụ cười, dù hẳn trêu chọc nàng thế nào, nàng chỉ cười trừ sau đó lại làm mặt lạnh.

Luyện Nguyệt Sinh ngo ngáy, nhìn người nọ nở nụ cười dịu dàng, liền cup mắt, hẳn lại nhẹ nhàng nói: "A Sinh, mau lên đây."

Trước mặt nhiều cung nhân như vậy hẳn lại gọi nàng là A Sinh, Luyện Nguyệt Sinh đỏ mặt, nhìn phía sau hẳn rồi đi tới ngực liền.

Cảnh Diễm thấy vậy liền cười một tiếng, buông rèm xuống.

Nàng ngồi vào trong kiệu, bên trong không gian nhỏ nhỏ tràn ngập mùi hương của hẳn, luồng khí ấm áp đập vào mặt, hẳn ôm nàng vào lòng, đưa tay giữ chặt đầu của nàng, để cho nàng vui mặt ở trong ngực hẳn.

Luyện Nguyệt Sinh sững sờ mấy giây, đột nhiên nói: "Hôm nay hạ tang nàng ấy." Giọng nói buồn bã.

Cảnh Diễm "Ừ" một tiếng, lại ôm nàng chặt hơn.

Nàng không nói chuyện nữa, nhắm hai mắt đối tư thế để cho mình dựa vào thoải mái hơn trong lòng hắn. Một lát sau, nàng mới nói: "Bệ hạ không có cảm giác gì sao?" Dừng lại: "Trước khi chết Trương tần hi vọng bệ hạ có thể vào liếc nhìn nàng." Đây là lần đầu tiên nàng chủ động nói chuyện với hắn trong ba ngày vừa qua, điều này làm cho Cảnh Diễm rất vui vẻ, nhưng nàng chỉ nhắc chuyện của người khác.

"Trẫm chưa bao giờ cho nàng ta hi vọng." Đến ngày nàng ấy chết, hắn vẫn không hề cho nàng ấy hi vọng.

"Ngài ban hài tử cho nàng ấy, đó chính là hi vọng." Luyện Nguyệt Sênh mở mắt.

Cảnh Diễm sợ run lên, cười một tiếng, nhỏ giọng nói: "Đối với nữ nhân trong hậu cung này thì hài tử chính là hi vọng, là nơi để dựa vào nửa đời sau, là lợi thế lớn nhất... Cũng có thể là vật duy nhất trẫm cho các nàng." Hắn ngừng lại: "Cho nên trẫm không có ý định cho các nàng bất cứ hy vọng nào." Câu nói sau cùng có ý lạnh nhạt.

Nàng im lặng một lát: "Hoàng thất thì phải có nhiều hậu duệ mới tốt." Nói xong nàng nhắm mắt.

"Trẫm chỉ cần hài tử của nàng." Lời nói của hắn đầy chân thành và kiên định.

"Hậu cung của bệ hạ ngàn vạn giai lệ tuyệt sắc, dù bệ hạ thị tẩm rồi cho uống canh tránh thai, cũng khó bảo đảm họ sẽ không may mắn hoài thai." Nàng lạnh lùng nói.

"Trẫm không động vào các nàng ấy thì sao các nàng ấy hoài thai được?" Cảnh Diễm nhỏ giọng nói.

Nàng lần nữa mở mắt: "Bệ hạ có ý gì?"

"Trẫm đã nói chỉ sủng ái mình nàng thì sẽ làm được. Nàng đừng bảo hậu cung an bình các kiểu, đẩy trẫm ra khỏi nàng..." Hắn dừng lại, giọng có phần uất ức: "Nếu không trẫm lại phải cùng Mạnh tần thảo luận thì từ ca phú đến nửa đêm như lần trước."

Luyện Nguyệt Sênh ngây ngốc, sau đó thoát khỏi lồng ngực hắn, nhìn thẳng mặt hắn: "Ngài nói cái gì? Ngài không thị tẩm Mạnh tần sao?"

Cảnh Diễm gật đầu: "Không có, bởi vì trong lòng trong mắt trẫm chỉ có một mình nàng." Hắn nắm tay nàng đặt lên ngực hắn: "Làm sao còn chứa được nữ nhân khác."

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Biếm lãnh cung

Editor: Nghiên Linh

Mặt nàng lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt lóe lên, trong lòng không rõ cảm giác, cảm thấy người này dính vào, nhưng lại không cảm được tràn ra ngọt ngào: "Ta... Ta thật sự không thể tin được..." Hắn không thêm động vào phi tần xinh đẹp mà lại cùng nàng ta luận thì từ ca phú.

Cảnh Diễm khẽ cười, nhẹ nhàng nâng mặt nàng: "A Sênh, từ khi trẫm nhận ra mình thích áp nàng, nữ nhân trong hậu cung này đều tàng hình..."

Nàng không hiểu phong tình nói: "Thiên Tiệp dư cũng tàng hình?"

Hắn ngăn ra, rồi nói: "Nếu nàng không nhắc đến nàng ta, trẫm cũng quên mất là có người này!" Đây là lời nói thật.

Luyện Nguyệt Sênh buồn cười, cúi đầu cười ra tiếng. Thấy nàng cười, mặt Cảnh Diễm càng lộ vẻ dịu dàng, ôm nàng vào trong lòng.

Ước chừng sau nửa khắc, ngự liễn dừng lại trước Phượng Tê cung.

Luyện Nguyệt Sênh vừa định rời đi, lại bị hắn dùng sức kéo vào lòng, nàng cau mày ngẩng đầu nhìn hắn.

"Nàng ngoan ngoan ngồi đây." Hắn mỉm cười với nàng.

Triệu Hoài Sinh tiến lên vén lên màn che, chỉ thấy bệ hạ ôm Hoàng Hậu nương nương từ trong kiệu ra, nhất thời cúi đầu, buông lỏng tay ra.

Luyện Nguyệt Sênh kinh hãi vì không ngờ Cảnh Diễm lại bế nàng trước mặt nhiều cung nhân như vậy, một tay ôm cổ của hắn, một tay đập bộ ngực hắn, cô ý nói nhỏ: "Chàng làm cái gì! Thà ta xuống!"

Cảnh Diễm cúi đầu liếc nhìn nàng: "Không thả." Bộ dạng như lưu manh.

Luyện Nguyệt Sinh đỏ mặt, thầm nghĩ người này thật cần quấy, nhìn gò má hoàn mỹ, ánh mắt đầy yêu thương cùng khóe môi đang giương lên của hắn, nàng bất giác cười.

Cung nhân tiếp giá nhìn thấy cảnh này, đều đỏ mặt cúi đầu.

Triệu Hoài Sinh đi theo Đế hậu phía sau, mắt cũng mau cười híp lại thành một đường may.

Vào trong điện, Cảnh Diễm vẫy lui cung nhân, để Luyện Nguyệt Sinh trên giường, nàng cảnh giác, chỉ thấy hắn đỡ vai của mình, không có ý đồ nào: "A Sinh, mấy ngày nay nàng mệt mỏi lắm rồi, hôm nay ngoan ngoãn nghỉ ngơi một lát, được không?"

Luyện Nguyệt Sinh liền giật mình: "Bệ hạ, vụ án Trương Tu hoa còn phải điều tra."

"Ngày mai hãy tra, hay là để trăm điều tra thay nàng."

"Bệ hạ, thần thần thiếp mới vừa tra được chút manh mối, không thể trì hoãn được."

"Nàng nói cho trăm nghe đầu mối nàng tra được, trăm sai người đi thăm dò, nàng mau nghỉ ngơi đi." Hắn nhất quyết không đồng ý.

Nàng bị Cảnh Diễm ôm eo, nằm ngang ở trên giường cười bất đắc dĩ, hắn không nói lời nào vừa cởi giày của nàng vừa kéo chăn đắp lên người nàng, mày nhăn lại, nói: "Được rồi, không cần nói gì hết, ngày hôm nay nàng phải nghỉ ngơi cho tốt."

"Nếu đã tìm được đầu mối, kẻ đó sẽ chạy không thoát, tạm thời không cần phải gấp gáp." Hắn cúi người xuống, lo lắng nhìn nàng: "Mấy ngày nàng vội vàng đến nỗi chân không chạm đất, chắc đã mệt mỏi chết rồi, nghe lời của trăm, ngoan ngoãn nghỉ ngơi hôm nay."

Giọng nói áp áp của hắn ấm vừa dứt lời khiến lòng nàng giống như lông vũ, để trái tim nàng vừa động, không cách nào phản kháng, chỉ đành phải nhìn hắn gật đầu "Ừ" một tiếng.

Hắn vui mừng nói: "Nàng ngủ đi, trăm ở đây với nàng." Vừa nói vừa chỉnh góc chăn.

"Chuyện này... Bệ hạ..." Nàng nhỏ giọng kêu một tiếng.

Hắn dịu dàng nhìn nàng.

"Bệ hạ, thần thần thiếp nghĩ đầu tiên phải tháo trang sức, sau đó sẽ cởi áo khoác." Nàng ngừng lại, sắc mặt trở nên hồng, mắt đảo vòng, thủ thi: "Nếu bệ hạ muốn ở lại với thần thiếp, chỉ bằng lên đây, chúng ta cùng ngủ bù."

Sau khi ngủ một giấc, Luyện Nguyệt Sinh cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, xử lý sự tình cũng hiệu quả cao hơn so với hai ngày trước.

Sau khi tiễn Cảnh Diễm trở về Trường Sinh Điện, nàng tiếp tục xem thư lục soát được chỗ Trương U Huyền.

Mấy phong thư tìm được tại điện của Trương U Huyền bị nàng giấu rất kỹ, đến hai cung nữ cận thân cũng không ngờ đến chỗ cất giấu của nàng.

Nội dung mấy phong thư đều rất ngắn, chỉ hai ba câu là hết. Bởi vì phía trên không có ký tên, cho nên không rõ Trương U Huyền đã liên lạc với người nào.

Từ Văn lợi dụng chức vị, gom chữ viết của các phi tần giao cho Hoàng Hậu.

Sau khi so sánh đã lộ ra manh mối là Nguyên thực viện!

Thường ngày hai người này không oán không thù, Nguyên thực viện vì sao muốn hại Trương U Huyền?

"Tính tình Trương tu hoa mềm yếu, giống như một quả hồng mềm ai cũng có thể bóp. Nếu Nguyên thực viện sinh lòng ghen tỵ, muốn hãm hại nàng ấy lại không muốn bại lộ bí mật, rất có khả năng dùng thông tin bí mật hồng uy hiếp nàng." Hoàng Dương phân tích.

Luyện Nguyệt Sinh cảm thấy chuyện này có khả năng, nhưng sau khi triệu kiến Tích San và Khả San, sự việc lại có chuyển biến.

"Nguyên thực viện..." Tích San cau mày nói: "Lúc còn khuê nữ, chủ tử và Nguyên thực viện có quen biết, mặc dù chưa tới mức độ khăn tay chi giao, nhưng tình cảm của chủ tử với Nguyên thực viện rất tốt."

Khăn tay chi giao: Tình cảm giữa những cô gái thời xưa, thân thiết như chị em ruột, thường tặng nhau những chiếc khăn tay do mình thêu để thể hiện tình cảm

"Vậy vì sao sau khi vào cung, Bôn cung chưa từng thấy Trương Tu hoa qua lại với Nguyên thực viện?" Luyện Nguyệt Sinh nghĩ ngợi xong thì nói ra nghi ngờ.

Tích San hừ nhẹ một tiếng, hơi có phần khinh thường: "Tại nương nương không biết, sau khi vào cung, Nguyên thực viện ngại chủ tử ốm yếu, sợ lây bệnh, nói chủ tử mang điềm xấu, rồi xa lánh nàng, làm bộ như không biết nàng, cũng không qua lại với chủ tử nữa."

"Chủ tử biết ý của nàng ta nên cũng thôi qua lại."

Lời này vừa nói ra, Luyện Nguyệt Sinh lại lâm vào trầm tư.

Mắt Khả San đã sẫm đỏ, dập đầu nói: "Cầu xin nương nương vì Trương Tu hoa lấy lại công đạo, người âm thầm bức bách Trương Tu hoa, uy hiếp nàng, chính là Nguyên Thực Viện!"

Tích San nghe vậy cũng đỏ mắt, giọng nói có chút khàn khàn: "Cầu xin nương nương trả thù cho chủ tử!" Nàng dập đầu, cái trán đập vào mặt đất, phát ra tiếng trầm thấp.

Trương U Huyền tính tình mềm yếu, không muốn gây chuyện thị phi, cho nên bị uy hiếp cũng không kể cho với người khác, chỉ giấu trong lòng. Ngày xưa Nguyên thực viện là khuê mật của Trương U Huyền, hiểu rõ tích cách và phương thức xử sự, nên mới không chút kiêng kỵ mà uy hiếp nàng.

Trương U Huyền không nói cho người khác, tự mình chịu đựng, thân thể nàng vốn yếu đuối, tính cách đa sầu đa cảm, trong lòng lại có chuyện. Trong lúc kích động như vậy nên bị động thai khí, cũng là chuyện dễ hiểu.

Suy nghĩ này rất nhanh được chứng thật.

Đối với chứng cứ trước mặt, Nguyên thực viện thú nhận không chút kiêng kỵ.

Sáng khoái nhận tội như vậy, thật sự Luyện Nguyệt Sinh chưa từng nghĩ tới.

"Nếu nương nương tìm được chứng cứ, thần thần thiếp tranh cãi nữa cũng không có ích gì." Hiếm khi Nguyên thực viện nghiêm túc: "Là thần thiếp âm thầm uy hiếp nàng, để sau khi nàng ấy sinh hài tử, sức khỏe không tốt không cách nào tự mình dưỡng dục phải giao cho thần thiếp nuôi. Thần thiếp nói với nàng ấy nếu không đáp ứng thì khi nàng ta sinh hài tử sẽ bị hạ thủ dẫn đến khó sinh mà chết."

"Thần thiếp nói, nếu người chết rồi, đứa bé có thể sẽ được giao cho người khác. Cho nên, nàng còn sống thì hài tử mới được giao cho thần thiếp, hơn nữa nàng cũng có thể nhìn đứa bé lớn lên." Giọng Nguyên thực viện bình tĩnh, giống như đang kể lại một câu chuyện bình thường.

Án đường Luyện Nguyệt Sinh nhủ lại, im lặng một lát rồi nói: "Những lời người nói là thật?"

Đôi mắt Nguyên thực viện khẽ động, sau đó bình tĩnh nói: "Là do tư tâm của thần thiếp gây nên, thần thiếp nhận tội."

Luyện Nguyệt Sinh nhìn nàng một lát, rút cuộc vẫy tay để cho người dẫn Nguyên thực viện đi.

Lúc này, Nguyên thực viện đứng dậy, hành lễ với Hoàng Hậu: "Mong nương nương ân chuẩn để thần thiếp tự mình ra ngoài."

Luyện Nguyệt Sinh gật đầu.

Nguyên thực viện tạ ơn, xoay người đi ra ngoài. Ngay lúc nàng xoay người, Luyện Nguyệt Sinh liếc thấy nụ cười thư thái trên mặt nàng và bóng lưng đứng mục.

Chuyện được giải quyết quá mức thuận lợi, khiến Luyện Nguyệt Sinh cảm thấy hơi kỳ quái. Nhưng Nguyên thực viện đã nhận tội, cũng không còn điều tra thêm được gì.

Ngày hạ táng Trương Tu hoa, kẻ thường ngày uy hiếp nàng đã nhận tội và đền tội.

Nhiều người không ngờ việc Trương Tu hoa chết đi có liên quan đến Nguyên thực viện.

Lời đồn đãi lưu truyền trong cung vì chân tướng đã công bố nên được dập tắt triệt để. Không ai còn nghĩ Trương Tu hoa là bị Hoàng Hậu làm hại rồi.

Tin Nguyên thực viện bị giáng làm sung y, biếm lãnh cung lập tức lan truyền trong hậu cung.

Cổ tu dung nhớ ngày xưa Nguyên thực viện còn nói trong cung này biến đổi thất thường, không biết khi nào đến lượt mình, nhưng không ngờ nhanh như vậy đã đến phiên Nguyên thực viện.

Hôm nay nghĩ đến, thật là thốn thức, không biết Nguyên thực viện cảm thấy thế nào khi ở trong lãnh cung.

Một câu thành sấm ngược lại ứng nghiệm với bản thân nàng ấy. Cho nên mới nói, trong cung làm này làm chuyện xấu mà để bại lộ, chính là tìm chết. Trừ phi người chắc chắn không bại lộ bí mật, nếu không thì thành thật mà sống đừng vọng tưởng điều gì.

Ban đêm, trong Phượng Tê cung yên tĩnh không người, Luyện Nguyệt Sinh cầm phong thư, nghiêng người dựa vào sập mỹ nhân, lặp lại suy nghĩ. Cảnh Diễm ngồi bên cạnh, yên lặng quan sát nàng.

"Chuyện này không phải do Nguyên thực viện làm." Nàng cất tiếng nặng nề, sắc vàng chiếu vào sườn mặt nàng, biểu cảm nghiêm túc pha thêm ít dịu dàng.

"Sao nàng nghĩ vậy?" Cảnh Diễm thắc mắc.

"Lúc ta vào hỏi Trương Tu hoa là ai muốn hại nàng, nàng chỉ há mồm, không lên tiếng. Nhưng ta nhìn khẩu hình, mặc dù không chắc chắn, nhưng lời nàng ấy nói nhất định không phải Nguyên thực viện." Nàng chăm chú: "Nàng ấy nói hai chữ."

"Hai chữ?" Cảnh Diễm thoáng nhíu mày.

"Không sai." Nàng gật đầu, ấn đường lại cau lại: "Mà tên hay phong hào của Nguyên thực viện đều là ba chữ."

"Cho nên nàng cảm thấy chuyện này không phải do Nguyên thực viện làm, mà có người lấy Nguyên thực viện làm thể thân, mà nàng ta cũng tâm cam tình nguyện nhận tội." Cảnh Diễm trầm ngâm.

"Không biết người đó là ai? Mà có thể khiến Nguyên thực viện cam tâm tình nguyện chịu tội thay." Luyện Nguyệt Sinh nhíu mày suy nghĩ. Đột nhiên, nàng ngẩng đầu nhìn Cảnh Diễm, mặt nặng nề: "Bệ hạ, hiện tại Nguyên thực viện ở lãnh cung, không ngoại trừ có người sẽ nhân cơ hội giết nàng. Cho nên, ngài phải cho người canh chừng Nguyên thực viện thật kỹ!"

"Trẫm hiểu, nàng cứ yên tâm." Cảnh Diễm cau mày, gật đầu. Hắn nắm tay nàng, trấn an nói: "Nàng đừng làm mình mệt nhọc. Mấy ngày nữa, Nhân nhi trở lại nàng sẽ bận rộn hơn, đừng làm mình thêm mệt mỏi."

Luyện Nguyệt Sinh dịu dàng, khoe môi hơi cong: "Ta hiểu." Nàng ngừng lại: "Bây giờ còn chưa biết ai muốn hại Nguyên thực viện. Hơn nữa, ta nghĩ là kẻ này sẽ không ra tay ngay, ít nhất là khoảng thời gian công chúa hồi kinh, hắn sẽ không xuống tay giết Nguyên thực viện."

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Công chúa hồi kinh

Editor: Nghiên Linh

Trước khi Cảnh Nhân hồi kinh, trong hậu cung rất yên tĩnh, Nguyên thực viện trong lãnh cung cũng bình an vô sự, đúng như Luyện Nguyệt Sinh đoán.

Vinh An công chúa Cảnh Nhân là nữ nhi ruột thịt của Thái hậu, Thái hậu cùng Tiên đế vô cùng sủng ái nàng. Vào năm ba tuổi nàng bỗng mắc bệnh nặng suýt nữa mất mạng, mặc dù được một vị cao tăng đắc đạo chữa lành nhưng bệnh căn không dứt, thân thể cực kỳ suy yếu, hầu như là dùng thuốc nuôi thân. Cho nên cao tăng liền đề nghị đưa Cảnh Nhân đến Thanh Vân Tự ở Lạc Dương để tĩnh dưỡng đến năm mười lăm tuổi thì có thể quay về.

Đây là câu chuyện được phổ biến ở dân gian và triều đình còn trên thực tế, Cảnh Nhân là bị Liễu thị làm hại.

Hiện tại Liễu thị đã điên khùng, Cảnh Nhân rốt cuộc cũng được hồi kinh sau mười hai năm tĩnh dưỡng. Đêm đó Thái hậu kích động đến mức không ngủ yên giấc, mở mắt liền mong đợi trời sáng.

Lúc trời vừa sáng, Thái hậu liền sai cung nhân trang điểm sửa soạn cho bà. Thái hậu luôn luôn bình tĩnh không lộ chút cảm xúc, hôm nay cảm xúc lộ ra ngoài cực kỳ rõ ràng.

Công chúa hồi kinh là chuyện vô cùng quan trọng. Huống chi nàng là nữ nhi của Thái hậu, là hài tử bọn họ cực kỳ sủng. Khi Cảnh Nhân ra đời, tiên đế chọn phong hào Vinh An công chúa, ngụ ý vinh hoa an lạc.

Hôm nay, chúng phi tần hậu cung đều thức dậy rất sớm để nghênh đón vị công chúa này hồi cung.

Sáng sớm Luyện Nguyệt Sinh thức dậy, sửa soạn ôn hòa, mặc triều phục Bách Điều Triều Phượng đỏ thắm. Sau khi cẩn thận hỏi thăm, xác nhận không có vấn đề, lúc này mới yên tâm chờ Cảnh Nhân đến.

Cảnh Diễm vẫn như thường ngày, thượng triều hạ triều, xử lý chính vụ. Chuyện đón người này không phải do hắn quản, hắn cũng không thể quản, dù trong lòng ngứa ngáy muốn mau chóng nhìn thấy muội muội đã phải chia lìa từ thuở bé, cũng không thể phá hư quy củ.

Vì công chúa hồi kinh, dân chúng rất mong đợi, hy vọng có thể chiêm ngưỡng dung nhan của công chúa.

Cuối giờ Tỵ, xa giá của Vinh An công chúa chậm rãi tiến vào hoàng cung. Các cung phi nhìn thấy xa giá sang trọng màu vàng hồng đan xen ở phía xa, trong lòng cảm thán Vinh An công chúa không hổ là hòn ngọc quý trên tay Thái hậu và tiên đế. Độ hoa lệ của xa giá này còn hơn xa giá của Hoàng Hậu.

Xa giả dừng lại, phi tần đứng ngoài xa, Luyện Nguyệt Sinh cười nhẹ nhàng đi tới.

Một cung nữ thanh tú hành lễ phúc thân với Hoàng Hậu rồi xoay người vén rèm xe, nói: "Công chúa, chúng ta đã đến rồi."

Người trong xe "Ừ" một tiếng liền đưa tay cho cung nữ đỡ nàng đi, khom lưng ra khỏi cửa xe. Cảnh Nhân vịn tay cung nữ chậm rãi đi xuống, động tác như U Lan, êm ái ưu nhã, toàn thân toát ra thần thái nhàn nhạt, thản nhiên như vãn, điềm tĩnh như nước.

"Muội muội." Luyện Nguyệt Sinh tiến lên một bước, cười nhẹ nhàng: "Đường xá mệt nhọc, muội có khỏe không?" Nàng nhớ Thái hậu nói thân thể Cảnh Nhân không tốt, sợ nàng đi đường không thoải mái.

Sắc mặt Cảnh Nhân điềm tĩnh không gợn sóng, khoe mắt đuôi mày lạnh nhạt, ánh mắt hiện ra vẻ hòa nhã. Trên người nàng là bộ y phục màu trắng xanh, tôn lên dung mạo của nàng như khúc nhạc lạnh lùng, tựa như sương như tuyết.

"Không sao." Giọng Cảnh Nhân lắng đọng như nước, khẽ gật đầu xem như hành lễ.

Luyện Nguyệt Sinh gật mình, liền cười: "Vậy thì tốt, mẫu hậu vẫn luôn nhớ nhưng muội muội."

Mắt Cảnh Nhân hơi động, sắc mặt không đổi, gật đầu một cái.

Dứt lời, tiểu cung nữ có khuôn mặt thanh tú liền nói: "Sau khi vào kinh ngự y đã đến chẩn mạch, sức khỏe công chúa vẫn ổn, nương nương yên tâm."

Luyện Nguyệt Sinh nghe vậy, gật đầu.

Cảnh Nhân năm nay vừa tròn mười lăm, dung mạo xinh đẹp, khoe mắt đuôi mày như vẽ, mũi tinh xảo môi anh đào, dù thần thái lạnh nhạt nhưng có phong thái của người trí thức như là đóa sen trắng ở chân trời, cách biệt thế tục, nhưng lại có chút mỉa mai hoặc rung động lòng người.

Độ tuổi này thường thiên chân hồn nhiên, người thành thực ôn trọng như Cảnh Nhân không nhiều, vì nàng ở trong chùa đã lâu nên cũng dính hơi thở trầm tĩnh.

Thấy tình cảnh có hơi bế tắc, Hà Nguyên cô cô bên cạnh Cảnh Nhân vội vàng cười lên tiếng giảng hòa: "Nương nương, từ nhỏ công chúa sống ở trong chùa nên hơi sợ người lạ, không thích nói chuyện, mong nương nương tha lỗi."

Luyện Nguyệt Sinh liếc mắt nhìn Hà Nguyên, gật đầu nói: "Ra là vậy." Cảm thấy bộ dáng Cảnh Nhân không giống lời Hà Nguyên nói chút nào, nàng nhìn Cảnh Nhân: "Muội muội đường xá mệt nhọc, chắc hẳn đã đói bụng." Cười một tiếng: "Mẫu hậu vẫn luôn nhắc đến muội muội, chắc muội muội cũng rất nhớ nhưng mẫu hậu, chúng ta đừng nhiều lời, mau đi theo bốn cung."

Cảnh Nhân hơi gật đầu: "Làm phiền." Rất lễ phép.

Luyện Nguyệt Sinh cười một tiếng, gió mát cuốn vào tà váy của nàng, tua ngọc trên tóc chạm vào nhau phát ra âm thanh rất nhỏ vô cùng êm tai, Cảnh Nhân không kiềm được giương mắt nhìn, đi theo sau nàng.

Phi tần đứng thành ba hàng cùng nhau hành lễ, cung tiễn Hoàng Hậu cùng công chúa.

Cảnh Nhân quét mắt qua đỉnh đầu chư phi, tầm mắt liền rơi vào tường cao ngói xanh cách đó không xa. Tường cung đỏ thẫm, khung điện mái hiên điện, lục đục đầu đá, nặng nề mái cong, ánh mặt trời ban trưa vẩy vào ngói xanh Lưu Ly tỏa sáng ngời ngời, tòa hoàng cung uy nghiêm rộng lớn chông chéo với hoàng cung trong trí nhớ nàng.

Dọc theo đường đi, Luyện Nguyệt Sinh thử trò chuyện với Cảnh Nhân, nhưng nàng phát hiện muội phu này không dễ nói chuyện.

"Bởi vì mẫu hậu rất nhớ muội muội, mấy nghi lễ cũng giảm bớt đi chỉ mong sớm gặp được muội muội."

"Phiền toái." Mặt Cảnh Nhân không chút thay đổi.

Địch Âm cười giải thích: "Ý của công chúa là mấy nghi thức rất phiền toái, giản lược là tốt nhất."

"Muội muội, đoạn đường đi hết sáu ngày, phong cảnh dọc đường như thế nào?"

"Hoàn hảo." Cảnh Nhân không chút thay đổi.

Câu này rất dễ hiểu, không cần giải thích.

"Hoàng cung có giống trong kí ức của muội không?" Luyện Nguyệt Sinh khẽ mỉm cười: "Muội muội ba tuổi đã rời cung, đến nay mới trở về, mẫu hậu trước còn lo lắng muội muội sẽ cảm thấy xa lạ."

"Ừ." Mặt Cảnh Nhân vẫn không chút thay đổi.

Cuộc trò chuyện này không thể nghi ngờ là rất lúng túng, nói qua nói lại, Luyện Nguyệt Sinh cũng không biết nên nói gì với nàng, dần dần cũng không nói lời nào.

Đến Từ Ninh cung, nàng quay đầu nhìn Cảnh Nhân thấy gương mặt nàng bình tĩnh không mảy may gợn sóng, ấn đường không khỏi nhăn lại.

Cảnh Nhân nhỏ hơn nàng hai tuổi nhưng nhìn như lớn hơn nàng đến năm tuổi, hoàn toàn không có dáng vẻ của thiếu nữ mười lăm. Dĩ nhiên, nàng sống trong chùa mười hai năm, dưỡng thành tính chẳng sợ phong ba cũng hợp lý.

Thái hậu đang đứng ngồi không yên nghe tiếng thông báo vang lên thật cao, ánh mắt sáng lên, muốn rời khỏi ghế, Thu Văn bèn đưa tay đè xuống: "Thái hậu, nhẫn nại. Công chúa rời cung xa Thái hậu từ nhỏ, nếu Thái hậu cứ như xưa, khó tránh hù dọa công chúa."

Lời tuy khó nghe, nhưng là lời nói thật. Thái hậu hít sâu, bình tâm lại.

Nhìn thấy y phục màu xanh, mi mắt Thái hậu vừa động, trên mặt khó nén vẻ kích động. Luyện Nguyệt Sinh nhận ra hôm nay Thái hậu chuẩn bị rất kỹ càng, trang phục mùa thu trên người là mới làm vài ngày trước, trang sức cũng khác bình thường, thiếu một phần uy nghiêm, nhiều thêm vài phần từ ái.

"Nhân nhi..." Thái hậu xúc động kêu một tiếng.

Đôi mắt Cảnh Nhân khẽ nhúc nhích, sắc mặt không đổi, ưu nhã thuần thực khom người hành lễ, giọng nói hòa nhã trong veo: "Nữ nhi thỉnh an mẫu hậu." Xa lạ không giống như nói chuyện với mẫu thân.

Giọng nói xa lạ xa lánh như vậy tất nhiên Thái hậu nghe ra, trong mắt nàng có chút ướt át, để Thu Văn đỡ lên: "Đứa bé này, mau dậy đi." Nàng đi tới, đứng ở trước mặt Cảnh Nhân.

Cảnh Nhân khẽ cup mắt, có chút câu nệ đứng lên, trên mặt không chút cảm xúc. Thái hậu cho dù bình tĩnh đến mức nào, thấy nữ nhi mình luôn thầm nhớ nhung, cũng nhìn không được xúc động, đo đỏ đôi mắt cười, một tay lau mồ hôi của Cảnh Nhân, trong miệng không ngừng cầu nguyện: "Hải tử ngoan, Nhân nhi của ai gia, đã trưởng thành... Nhân nhi của ai gia..." Nước mắt Thái hậu nói rơi liên rơi, kéo Cảnh Nhân vào trong lòng ngực mình.

Cả người Cảnh Nhân hơi cứng đờ, mặc dù cảm thấy không được tự nhiên, nhưng cũng không nhúc nhích, yên lặng nằm trong lòng Thái hậu.

Năm ba tuổi nàng rời kinh đến Thanh Vân tự ăn chay, tu thân dưỡng tính. Lúc còn nhỏ toàn ngâm trong âm thuốc, cũng may chùa chiến phạt quang phổ chiếu, thân thể nàng dần khôi phục. Kỉ ức của nàng về mẫu thân là trước năm ba tuổi, nhưng vẫn nhớ mẫu thân là nữ nhân xinh đẹp dịu dàng, nàng mong đợi mình có thể lớn lên thật nhanh để trở về. Chỉ là nhiều năm sống tại chùa đã tôi luyện tính cách thành bình tĩnh không gợn sóng, bão táp kéo đến cũng không kích nổi chút gợn sóng trong lòng nào.

Hiện tại, tuy lòng nàng kích động nhưng vẻ mặt nhìn vẫn không biểu lộ gì.

Trên dưới trong điện vì cảnh mẹ con gặp lại đều rơi lệ, dù là Luyện Nguyệt Sinh cũng cầm khăn xoa khóe mắt.

"Ai gia vui mừng đón con, Nhân nhi đi đường mệt mỏi, chắc cũng đói bụng rồi." Thái hậu buông tay, khóe mắt còn ngấn lệ: "Mau mau truyền lệnh." Bà phân phó cung nhân.

Đang lúc nói chuyện, bên ngoài vang lên tiếng thông báo, Cảnh Diễm tới.

Thái hậu vui mừng, kéo tay Cảnh Nhân, nói: "Nhân nhi còn nhớ rõ ca ca không? Lúc còn nhỏ con thích chơi đùa cùng ca ca nhất!"

Mắt Cảnh Nhân động một tý, nhìn sang hướng bên kia.

Cảnh Diễm xử lý xong triều sự liền chạy tới Từ Ninh cung. Hắn rất cưng chiều tiểu muội muội nhưng không ngờ khi nàng lên ba mắc bệnh nặng suýt mất mạng, làm cho huynh muội, mẫu tử phải chia ly.

Bộ dáng Cảnh Diễm phong thần tuấn mỹ, đẹp trai bảnh bao, tuấn tú như thế, tính cách dịu dàng như một khối Noãn Ngọc, nhìn thấy Cảnh Nhân xa xa, ánh mắt sáng lên, khóe môi cười rạng rỡ hơn: "Nhân nhi..... Đã lớn như vậy..." Người xưa gặp lại, cũng không biết nên nói gì.

Cảnh Nhân khẽ khom người quy củ hành lễ: "Bái kiến ca ca."

Cảnh Diễm gật đầu liên tục, nhưng không biết làm sao để gần gũi với muội muội đã chia lìa từ thuở bé.

Ngo thiện được dâng lên rất nhanh, Luyện Nguyệt Sinh nhìn thấy tất cả đều là thức ăn chay, Thái hậu kéo tay Cảnh Nhân đi qua ngồi, Cảnh Diễm cười xích lại gần Luyện Nguyệt Sinh, khẽ sát bên má nàng nói: "Vắt vò cho nàng."

Luyện Nguyệt Sinh hơi đỏ mặt, đẩy hắn xích ra, để hắn nắm chặt tay.

"Con ở chùa nhiều năm đều ăn thức ăn chay. Mẫu thân không rõ con có thể ăn được đồ mặn hay không nên chuẩn bị một bàn thức ăn chay cho con."

Cảnh Nhân ngồi ngay ngắn, nói: "Tạ mẫu hậu, trụ trì nói con đã rời chùa thì giống như người bình thường, nhưng con đã ăn chay nhiều năm, cũng không định vừa rời chùa liền ăn mặn."

Sau khi nàng hồi cung, đây là câu nói đầy đủ duy nhất, Luyện Nguyệt Sinh không khỏi ghé mắt.

Chương 60: Lấy lòng công chúa

Editor: Nghiên Linh

Một bữa cơm hoà thuận vui vẻ, Cảnh Nhân không nói nhiều, người khác hỏi một câu, nàng liền "Ừ" một câu, cũng không nhiều lời. Nhưng rốt cuộc vẫn là hài tử mười lăm tuổi, không thể che giấu hoàn toàn cảm xúc.

Thái hậu thương hài tử, định giữ nàng lại trò chuyện sau khi ăn cơm, nhưng lo lắng thân thể nàng không chịu nổi đành sai người đưa nàng về.

Cảnh Nhân ba tuổi đã rời xa Thái hậu, kí ức cũng không nhiều, xa lạ cũng là tất nhiên. Cho nên hôm nay nàng hướng về phía Thái hậu nhìn như lễ phép nhưng lại xa lánh. Thái hậu nhớ nhung nữ nhi, hôm nay nữ nhi gần ngay trước mắt, nhưng cũng không thể quá mức nhiệt tình.

Sau này làm thế nào để chung sống và sưởi ấm trái tim nguội lạnh của Cảnh Nhân là việc khó đối với Thái Hậu.

Trước khi rời đi, Cảnh Nhân chủ động nói với Thái hậu về chuyện lễ Phật. Nàng nói ở Thanh Vân tự đã quen, hi vọng ở trong cung có thể có một tiểu Phật đường. Thái hậu nghe xong lời này thì bảo bên trong Từ Ninh cung cũng có Phật Đường, mẹ con các nàng có thể cùng nhau lễ Phật.

Cảnh Nhân sau khi im lặng bèn gật đầu đồng ý.

Cho nên Thái hậu vui mừng đến không ngậm miệng được, chỉ cần có thể ở bên nữ nhi chia sẻ từ nhỏ Cảnh Nhân nhiều thêm một chút, Thái hậu liền rất hạnh phúc.

Từ đầu đến cuối Cảnh Nhân không có bao nhiêu cảm xúc, đến khi cung kính thối lui, cử chỉ đáng vẻ đều ưu nhã trầm tĩnh, ung dung tự tại, thấy nàng như thế, cũng hiểu được nàng ở Thanh Vân tự được dạy dỗ lễ nghi rất tốt, nhưng đến lúc ở cùng người thân cũng chung một đáng vẻ như vậy... Thu Văn nhìn thấy, trong lòng không khỏi khổ sở.

Trên đường trở về Phụng Tê cung, Luyện Nguyệt Sinh nói với Cảnh Diễm về cô muội phu này.

Bên trong ngự liễn, trán nàng tựa vào vai hắn, hồi tưởng lại hình dáng Cảnh Nhân: "Muội muội của chàng trầm mặc ít nói, không dễ chung sống."

Cảnh Diễm cũng không thể nói chuyện thoải mái với Cảnh Nhân: "Trẫm cũng phát hiện, có lẽ là chùa chiền kham khổ, khiến tính tình muội ấy trở nên trong trẻo lạnh lùng thôi..." Lắc đầu thở dài.

Khỏe môi Luyện Nguyệt Sinh khẽ mỉm, khổ não nói: "Mọi người bảo trưởng tẩu như mẹ, ta cũng muốn Cảnh Nhân trò chuyện, làm thân, nhưng nói vài câu thì cũng chẳng còn gì nói cả, đều là ta nói, nàng trả lời một hai chữ." Nàng đứng lên, nhìn Cảnh Diễm, cau mày: "Về sau ta sợ không thể hòa thuận với Cảnh Nhân."

"Nhân nhi từ nhỏ đã chia sẻ mẫu hậu và trẫm, lại ở trong chùa hết mười hai năm, dù bên cạnh có người chăm sóc, cũng không bằng người trong nhà đúng không? Nàng là công chúa cao quý, từ nhỏ vì không khỏe phải rời cung tĩnh dưỡng, ở Thanh Vân tự, tính tình bị dưỡng thành lạnh nhạt trầm tĩnh cũng dễ hiểu." Cảnh Diễm thở dài: "Lúc này nhìn muội ấy tiếp xúc với mẫu hậu, Nhân nhi cũng không phải tâm địa sắt đá, từ từ đi, luôn có thể để muội ấy tìm về cảm giác trước kia."

Luyện Nguyệt Sinh trầm ngâm gật đầu, lại nghe hắn tiếp tục nói: "Nhiều năm như vậy không gặp, đến trẫm và mẫu hậu còn không biết thói quen, sở thích của Nhân nhi? Hoàng Hậu mới gần vào không lâu có thể biết cái gì?" Hắn ôm chầm Luyện Nguyệt Sinh, cười trấn an: "Cho nên nàng cũng đừng lo lắng quá, chung sống từ từ sẽ tốt thôi."

Lời này vừa nói xong, Luyện Nguyệt Sinh liền nghe loáng thoáng tiếng khóc của nữ tử, sau khi ngăn người, nàng vén rèm lên, nhìn lại.

Cảnh Diễm nhìn động tác của nàng, nghi ngờ nói: "Sao vậy?"

"Bệ Hạ không nghe thấy tiếng khóc sao?" Luyện Nguyệt Sinh hạ rèm, nghiêng đầu hỏi một câu.

Còn chưa chờ Cảnh Diễm trả lời, nàng vén rèm lên lần nữa, xác định bọn họ đang ở chỗ nào. Phía sau Quảng Lăng Cung, người ở trong cung này là Thiên tiếp dư, tiếng khóc là phát ra từ nơi này.

Luyện Nguyệt Sinh khẽ mỉm môi, hạ rèm, nhìn gò má của hắn: "Bệ Hạ, hãy giải trừ cảm tức của Thiên tiếp dư."

Cảnh Diễm ngăn ra, cau mày: "Vì sao?" Dừng lại: "Dựa theo tội danh của nàng ta đủ để bị giam lỏng trong Quảng Lăng cung cả đời." Giọng nói lạnh nhạt thể hiện không còn tình cảm gì, còn có phần chán ghét nàng ấy.

"Bệ Hạ, cứ giam lỏng nàng ấy như vậy không phải cách hay, mặc dù mắt không thấy, tâm không phiền rồi, nhưng trong nội cung vẫn tồn tại người này, ta cũng không thoải mái." Nàng khẽ khẽ hắt, híp mắt cười: "Chẳng lẽ là Bệ Hạ còn tình cảm với nàng, nhưng vì ta nên mới giam lỏng nàng, thật ra là bảo vệ nàng?"

Cảnh Diễm phát giác trong lời nói của nàng có ý đùa giỡn, đưa tay nắm eo nàng, lôi nàng vào lòng, lấy tay nâng cằm nàng, môi cười tà: "Hoàng Hậu của trẫm thật là thông minh, chuyện này cũng nhận ra được." Giương mặt không có ý tốt.

Nàng cười đầy hắt, sau đó đôi tay nâng lên kẹp cổ hắt, sóng mắt như ma quỷ, nụ cười tà mị: "Vậy Bệ Hạ cho ta xem chút thành ý nào." Dừng lại: "Ngày xưa Thiên tiếp dư chọc giận ta không ít, ta ghét nàng rất lâu." Câu nói sau cùng còn có ý tứ nùng nịu.

Tâm tình Cảnh Diễm rất tốt, dùng tay nheo mắt nàng chưa thỏa, còn cúi đầu hôn ấn đường, dịu dàng giống như hoa rơi trên mi: "Đều tùy nàng!" Hắt cười: "Thủ dụ nàng tự viết, đề nàng khỏi cho là trẫm còn tình cảm với nàng ta."

Luyện Nguyệt Sinh nhìn hắt một cái, gắng gượng đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, Luyện Nguyệt Sinh viết thủ dụ, sai Đỗ Tiểu Bảo với Hồng Tư đi Quảng Lăng cung.

Ngày thứ hai công chúa về kinh, Thiên tiếp dư bị cấm túc bấy lâu đã được thả ra, lập tức thành đề tài sôi nổi trong cung.

Ai cũng cho rằng Thiên tiếp dư không còn xoay người được, không ngờ nàng có thể được giải trừ lệnh cấm! Người viết thủ dụ còn là Hoàng Hậu nương nương!

Chúng phi tần vừa kinh ngạc đồng thời bức tức, nghĩ đến Thiên tiếp dư là nhờ phúc khí của công chúa mới có thể rời khỏi Quảng Lăng cung.

Đã lâu chưa gặp Thiên tiếp dư, Luyện Nguyệt Sinh cũng quên mất người này. Nhìn người ngồi phía dưới mặt mày ôn thuận, Luyện Nguyệt Sinh cười cười: "Mấy ngày nay người sao chép nhiều kinh thư như vậy, cũng xem như tận hiếu với Thái hậu."

Thường ngày Thiên tiếp dư luôn nhu nhược dịu dàng, hiện giờ hình tượng của nàng vẫn như cũ không đổi, ngược lại còn thêm mấy phần mãnh mai khiến người thương tiếc, sóng mắt khẽ chuyển trông như mị động lòng người. Môi nàng khẽ nhấc, nói: "Mấy ngày nay thần thiếp bị cấm túc nên tự suy ngẫm, cảm giác sâu sắc mình mắc phải nhiều tội lỗi, chỉ có sao chép kinh thư mới có thể giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng thần thiếp." Ngừng lại: "Thần thiếp không dám ngông cuồng, nhưng kinh thư này do thần thiếp vì ngẫm lại bản thân mà sao chép, thật sự không thể dâng lên Thái hậu."

Luyện Nguyệt Sinh khẽ mỉm cười, ôn hòa nói: "Hoá ra là như vậy, bổn cung lại hiểu sai ý."

Thiên tiếp dư chỉ cười không nói, cực kỳ nhu hòa, mắt bị trang sức vàng chói lóa trên đầu Hoàng Hậu làm choáng váng.

Luyện Nguyệt Sinh liếc nhìn nàng rồi nói: "Lần này người được ra ngoài là do công chúa hồi kinh, người chớ quên đến tạ ân với công chúa."

Thiên tiếp dư nghe vậy, nụ cười trên môi liền có chút cứng đờ, thủ dụ không phải của Bệ Hạ mà là Hoàng Hậu viết đã khiến nàng không còn mặt mũi, bây giờ nói cho nàng biết nhờ hường hào quang công chúa hồi kinh nên mới được thả khỏi Quảng Lăng cung. Chuyện này còn không rõ là đánh vào mặt nàng sao!

"Công chúa mới hồi kinh, còn lạ lắm hoàng cung, hơi sợ người lạ." Luyện Nguyệt Sinh thân nhiên nói: "Công chúa là tâm can bảo bối của Thái hậu và Bệ Hạ, thế nhưng lại sợ người lạ Thái hậu rất lo lắng." Dứt lời, cau mày thờ dãi.

Án đường Thiên tiếp dư khẽ động, mặt mày ngưng trọng, trong lòng đã có chủ ý.

Luyện Nguyệt Sinh nhìn động tác thật nhỏ của nàng, cười thầm, nói thêm mấy câu rồi để cho nàng lui.

Hồng Tư nhìn thấy người nọ rời đi, hơi oán trách nói: "Nương nương, Thiên tiếp dư đang bị nhốt trong Quảng Lăng cung thật yên lành sao phải thả nàng ra ngoài."

Luyện Nguyệt Sinh cười yếu ớt, nhìn Hồng Tư: "Bởi vì không thích nên mới thả nàng ra ngoài."

Hồng tư nghe không rõ, nghi hoặc nhìn Hoàng Hậu, chỉ thấy mắt phượng Hoàng Hậu khẽ liếc, muôn vàn ý cười: "Tạm thời người cứ chờ xem là được."

Câu "Tạm thời người cứ chờ xem", có thể Hồng Tư nghe xong sẽ rất nghi ngờ nhưng Cảnh Diễm thì hiểu rất rõ.

Ngày hôm qua, Luyện Nguyệt Sinh đánh cược với hắt, đánh cược Thiên tiếp dư sẽ làm việc gì đầu tiên sau khi được giải trừ lệnh cấm. Nàng nói, Thiên tiếp dư sẽ đi lấy lòng Cảnh Nhàn.

Cảnh Diễm hơi không tin nên cược với nàng.

Sau khi bái kiến Cảnh Diễm sáng nay, thật sự Thiên tiếp dư đã đi Chiêu Thuận cung, tẩm cung của Cảnh Nhàn, nói là đi thỉnh an công chúa thật ra là

muốn lấy lòng vị công chúa này.

Cảnh Nhân là bảo bối của Thái hậu và Bệ Hạ, do xa cách hoàng cung nhiều năm nên không hòa thuận với người thân lắm. Nàng ghi tạc mấy lời này trong lòng, Thiên tiệp dư suy nghĩ, chỉ cần nàng có thể lấy lòng vị công chúa này là có thể ló mặt chỗ Thái hậu và được Bệ Hạ nhìn chăm chú, chuyện này đúng là một mũi tên hạ được hai con chim.

Nhưng mọi chuyện cũng không như nàng nghĩ, Thiên tiệp dư cho là một tiểu cô nương mười lăm tuổi như Vinh An công chúa đâu khó dỗ dành, chỉ cần nàng biểu hiện ôn hòa thân cận một chút, từ từ thiết lập quan hệ với nàng ấy, rất nhanh sẽ có thể cùng nhau hàn huyên. Nhưng sự thật chứng minh, nàng mơ mộng hão huyền quá rồi!

Vị công chúa này trầm mặc ít nói, nói chuyện ôn hòa, mí mắt chẳng động. Mấy câu nói ra, không khí liền lạnh nhạt, Cảnh Nhân lại không nói câu nào, trầm tĩnh cao quý, toát ra khí khái ung dung, cao cao tại thượng, hoàn toàn không giống một thiếu nữ mười lăm tuổi.

"Công chúa, ngài vừa tới hoàng cung, có nhiều thứ chưa quen, thần thiếp ở đây đã lâu rồi, nếu là công chúa không bận việc gì có thể đến tìm thần thiếp." Thiên tiệp dư chưa từ bỏ ý định, cười dịu dàng, tìm thêm đề tài.

Cảnh Nhân đang cầm ly trà, khuôn mặt bất động như cũ: "Đa tạ."

Giọng Thiên tiệp dư nhẹ nhàng thêm ít, tựa như dỗ dành hài tử: "Công chúa, thần thiếp cũng coi như là tẩu tẩu ngài, cho nên ở trước mặt thiếp ngài không cần phải băn khoăn cái gì, cứ thoải mái cùng thần thiếp trò chuyện."

Cảnh Nhân nghe vậy, mi tâm nhíu lại, liếc mắt, trong giọng nói mang theo lạnh lùng: "Hoàng tẩu của bốn cung vốn vẹn một người là Hoàng Hậu, người là cái thứ gì?"

Thiên tiệp dư bị lời của nàng làm ngây ngốc, dù thế nào cũng không thể ngờ công chúa một khi mở miệng lại độc ác như vậy!

Nàng cười gượng hai tiếng, khó chịu nói: "Công chúa nói đúng lắm, là thần thiếp không phải..." Ngượng ngùng ngậm miệng.

Cảnh Nhân đặt ly trà xuống, mắt nhìn thẳng, đứng dậy, lạnh lùng xoay người đi vào nội điện.

Thiên tiệp dư không khỏi trợn mắt nhìn.

"Thiên Tiệp dư, mời đi cho." Hà cô cô khẽ mỉm cười, mời nàng ra ngoài.

Trong lòng Thiên tiệp dư tức giận, thầm mắng Cảnh Nhân không biết điều, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ, không thể làm gì khác hơn là lễ phép hướng Hà cô cô cười nói: "Công chúa đây là..."

Hà cô cô không thêm đề ý, làm cái tư thế mời.

Thiên tiệp dư trong lòng rất áy náy, tức giận nhìn Hà Nguyên một lát rồi phát tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Lặp lại chiêu cũ

Editor: Nghiên Linh

Rất nhanh sau đó Luyện Nguyệt Sinh đã biết được chuyện Thiên tiệp dư gặp khó khăn ở chỗ Cảnh Nhân.

Lúc đó, nàng đang xem thoại bản trong điện, nghe Thanh Linh trở lại đáp lời, mắt phượng khẽ động chứa đầy ý cười.

"Như thế rất tốt, vừa được thả ra đã đắc tội với Vinh An công chúa." Về sau Thiên tiệp dư không thể tiếp tục lăn lộn trong cung vì cả bốn vị chủ tử không ai chào đón nàng.

Hồng Tư đưa chén trà cho Hoàng Hậu rồi nói: "Thì ra nương nương có ý nhắc tới Vinh An công chúa trước mặt nàng sao?"

Luyện Nguyệt Sinh nhận lấy ly trà, khẽ nhấp một miếng, nói: "Không sai."

Hồng Tư nghe vậy, ánh mắt sáng lên, nói: "Nương nương thật là lợi hại, đến chuyện nàng ta muốn đi tìm Vinh An công chúa cũng đoán được."

Luyện Nguyệt Sinh chỉ cười một tiếng, đưa chén trà cho Hồng Tư.

Buổi trưa, Cảnh Diễm đến dùng bữa với Luyện Nguyệt Sênh tại Phụng Tê cung, nhắc đến Thiên tiếp dư.

"Bệ hạ, còn nhớ rõ đã đánh cược với thần thiếp hôm trước không?" Luyện Nguyệt Sênh nói.

Ngày hôm nay nàng mặc váy xòe bách điệp đỏ tươi, trên ống tay áo thêu bướm bướm đỏ thắm, trông rất sống động. Tóc búi cao, cài trâm hoa vàng ngọc chuỗi lưu tô rủ xuống, khi bước đi, tơ vàng chập chờn, thật là diễm lệ. Cách ăn mặc của nàng cực kỳ đoan trang cao quý, không giống đáng về thanh nhã ngày xưa. Toàn thân phục sức hoa lệ, trang điểm xinh đẹp, càng tôn thêm vẻ ung dung cao quý của bậc mẫu nghi thiên hạ.

Nàng cố ý mặc như vậy cho Thiên tiếp dư xem.

Cảnh Diễm chậm rãi ngắm thê tử mặc trang phục hoa lệ, khóe môi mỉm cười, nói với nàng: "Là trăm thua." Dừng lại: "Theo quy củ, trăm sẽ đáp ứng nàng một chuyện, nói đi, là chuyện gì."

Luyện Nguyệt Sênh im lặng một lát: "Chuyện này không vội, chờ thần thiếp nghĩ ra sẽ nói cho bệ hạ."

Cảnh Diễm cung chiều cười một tiếng, dùng đũa bạc gắp miếng thịt cá, đặt vào đĩa của nàng.

Hai người đang ẩm muội, không khí hòa hợp, bỗng có tiếng động chen vào phá vỡ.

"Nô tỳ Vân Ca thỉnh an bệ hạ nương nương." Âm thanh trong trẻo như châu ngọc: "Trong phòng bếp nhỏ không đủ người, nô tỳ phụng lệnh Hoàng Dương tỳ tử đưa canh tới chỗ bệ hạ và nương nương."

Sắc mặt Luyện Nguyệt Sênh hơi đổi, đảo mắt nhìn cung nữ kia, ánh mắt Cảnh Diễm thâm trầm, trầm giọng nói: "Đề xuống đi."

Vân Ca cung kính đáp "Vâng", cúi đầu, bước đến cạnh bàn, đặt hộp canh lên bàn, sau đó giờ nắp, chuẩn bị múc canh.

"Không cần, ngươi lui xuống đi." Luyện Nguyệt Sênh bình thản nói, thấy cung nữ này lạ mặt, thầm nghĩ là mới nhập cung.

Lông mi Vân Ca khẽ động, cũng không rời đi, nàng lui về phía sau mấy bước, khẽ hành lễ với Đế Hậu: "Xin nương nương cho nô tỳ ở lại hầu hạ."

Thái độ như vậy làm cho Luyện Nguyệt Sênh và Cảnh Diễm phải đề mắt, phát giác ý đồ của nàng. Cung nữ này là tới cầu sủng. Ở trước mặt Hoàng Hậu cầu Hoàng Đế ân sủng, đúng là ăn gan hùm mật gấu.

"Triệu Hoài Sinh!" Cảnh Diễm hô một tiếng.

Bên ngoài, Triệu Hoài Sinh vội vàng chạy vào, cung kính đáp: "Bệ hạ có gì phân phó."

Cảnh Diễm chỉ tay vào Vân Ca: "Mang ả ta ra ngoài."

Vân Ca vừa nghe thấy liền ngẩng đầu, đôi mắt đã đỏ, mặt nàng trắng như tờ giấy, lão đảo muốn ngã, mảnh mai yếu đuối, ủy khuất nhìn Hoàng Đế. Dung nhan Vân Ca kiều diễm, mày liễu má đào, nhan sắc thượng thừa.

Lần này mượn cơ hội tiến vào điện, có ý đồ lộ diện trước mặt Cảnh Diễm. Cung nữ này chắc là vào cung chưa bao lâu, trong lòng còn ảo tưởng, được điều đến Phụng Tê cung, định nhìn thấy thánh nhan sẽ dùng nhan sắc của mình cầu sủng, một bước lên trời.

Triệu Hoài Sinh nhìn tình huống trước mặt một cái đã hiểu xảy ra chuyện gì, tiến lên lôi kéo cung nữ kia.

Đôi mắt Vân Ca rung rung, đẹp mông lung, yếu đuối cất tiếng: "Bệ hạ..."

Luyện Nguyệt Sênh đã hơi khó chịu, nghe tiếng Vân Ca càng thêm không nhịn được, lạnh lùng liếc nàng: "Lôi xuống!"

Triệu Hoài Sinh nhú mày, kéo Vân Ca đang giãy giụa không ngừng ra ngoài.

Rất nhanh, Thanh Linh và Hồng Tư liền tiến vào.

"Cung nữ kia là sao hả?" Giọng Cảnh Diễm lạnh lùng, tâm tình đang tốt đẹp cũng bị quấy rối.

Thanh Linh và Hồng Tư quỳ xuống, Thanh Linh nói: "Là bọn nô tỳ thất trách đã để nàng ta đi vào. Nàng nói là vào đưa canh, nô tỳ vốn định nhận lấy nhưng nàng ta nói mới tới Phụng Tê cung, đây là công việc đầu tiên được giao, hy vọng có thể làm từ đầu đến cuối. Nô tỳ thấy nàng nghiêm túc, thái độ cũng tốt, liền cho nàng vào..."

Luyện Nguyệt Sênh sợ Cảnh Diễm phạt họ, liền nói: "Thôi, lần này tha cho các người, phạt các người hai tháng bổng lộc!" Nàng khoát tay ngăn lại: "Được rồi, mau lui xuống!"

Hồng Tư với Thanh Linh tạ ân, đứng dậy lui ra ngoài.

Trong nháy mắt, khuôn mặt Cảnh Diễm đầy ý cười: "Sao vậy, sợ trừng phạt hai người bọn họ?"

Luyện Nguyệt Sênh rầu rĩ uống hớp trà, nói: "Ta suy nghĩ có nên khen ngợi bệ hạ một câu, trẻ tuổi tuần mỷ, nữ nhân muốn bò lên long sàng nhiều như sóng biển, hết đợt này đến đợt khác." Ra về nghiêm nghị.

Nghe vậy, hấn bật cười đến ngồi cạnh, một tay ôm nàng: "Trẫm cũng không ngờ sức ghen của A Sênh lớn như vậy!" Hăng giọng cười một tiếng, giả vờ tựa vào cổ nàng, ngửi mùi trên tóc: "Nói trẫm nghe, có phải hôm nay A Sênh bị ngấm vào bình dấm hay không."

Luyện Nguyệt Sênh bị hấn chọc cười, buồn cười, đưa tay đẩy hấn: "Bệ hạ đừng phá, thức ăn đã nguội!"

Có thể cho người ta yên ổn ăn cơm hay không!

Tiếng cười của Cảnh Diễm trong trẻo, đùa với nàng vui vẻ.

Bên ngoài, cung nhân nghe tiếng cười truyền ra từ trong điện, đều không nhận được thờ phào nhẹ nhõm.

Triệu Hoài Sinh giờ tay áo xoa mồ hôi trên trán, thờ phào một cái, xem ra chuyện hôm nay đã qua.

Cả ngày hôm nay, Cảnh Diễm ở lại Phụng Tê cung bởi Luyện Nguyệt Sênh.

Sau khi dùng ngọc thiện liền sai Triệu Hoài Sinh mang tấu chương từ Trường Sinh Điện tới.

Trong chốc lát liền truyền đầy hậu cung.

Ngày đầu tiên rời khỏi Quảng Lăng cung của Thiên tiếp dư cực kỳ không thuận lợi, không nói tới chuyện kinh ngạc chỗ Cảnh Nhân, Hoàng Đế còn chưa tới gặp nàng, hôm nay còn mang cả tấu chương đến Phụng Tê cung, hành động như thể muốn cả ngày lẫn đêm đều ở cạnh Luyện Nguyệt Sênh.

Trong lòng Thiên tiếp dư khó chịu thuận tay cầm cái ly trên bàn ném xuống đất, tức giận thờ nặng nề.

Những ngày độc sủng hậu cung trước kia của nàng còn có thể trở lại sao!

Hàm Ngải dè dặt tiến lại: "Chủ tử, xin người bớt giận." Nàng khuyên: "Hiện tại, bệ hạ chỉ là cảm thấy mới mẻ, sau này có thể vẫn cung chiều Hoàng Hậu nương nương hay sao? Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày chán."

Thiên tiếp dư thờ ơ nhìn nàng, cười lạnh: "Đúng vậy, sớm muộn gì cũng sẽ chán thôi!" Hừ lạnh: "Hôm nay bệ hạ cũng không phải là chán ta sao!"

Hàm Ngải lắc đầu, vội vàng nói: "Sao lại thế được! Chủ tử ngài xinh đẹp như hoa, lại hầu hạ Hoàng Thượng lâu như vậy, trong cung này ai mà sánh được!" Nàng hít một hơi: "Ý của nô tỳ là chủ tử không cần phiền não, người bệ hạ sủng ái nhất khẳng định vẫn là chủ tử."

Thiên tiếp dư cười lạnh liếc nàng: "Cái miệng của ngươi càng ngày càng biết nói chuyện nha."

Hàm Ngải cúi đầu cười, không tiếp lời.

"Được rồi, mau thu dọn đi." Thiên tiếp dư đứng dậy, ngạo mạn cất lời, Hàm Ngải liền vội vàng tiến lên đỡ: "Ta cũng mệt mỏi rồi, đi vào ngủ một lát."

Trong điện, mấy cung nữ cùng nhau hành lễ. Đến khi nàng ta đã vào trong, Văn Hân mới sai cung nữ thu dọn.

Ban đêm, hiếm khi Cảnh Diễm đang hoàng, không có động tay động chân với Luyện Nguyệt Sênh.

Luyện Nguyệt Sênh cho rằng hôm nay rốt cuộc có thể ngủ một giấc ngon lành rồi, nhưng thực tế cũng không như nàng mong đợi.

Không phải là vì Cảnh Diễm mà vì trong cung đã xảy ra chuyện.

Trong điện đốt một cây đèn Lưu Ly, Cảnh Diễm cùng Luyện Nguyệt Sênh nằm trên giường nói chuyện phiếm.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng khóc rất thê lương của cung nữ, trong nháy mắt khiến Luyện Nguyệt Sênh nhầm tưởng có chuyện ma quái.

Nàng khẽ chống cánh tay ngồi dậy: "Chuyện gì xảy ra?" Tiếng nói vừa dứt, liền bị Cảnh Diễm siết eo, đè đầu, ngã xuống người hấn.

"Đừng quan tâm." Hấn dịu dàng nói, hoàn toàn không để ý tiếng khóc rống bên ngoài.

Ở trong lòng hấn, Luyện Nguyệt Sênh ngẩng đầu lên, cau mày: "Nói cái gì đó? Ta phải đi hỏi xem đã xảy ra chuyện gì." Ban đêm không ngủ được lại chạy đến Phụng Tê cung kêu khóc, kẻ nào dám làm chuyện này!

Thật ra là có một người... Luyện Nguyệt Sênh rất không vui lòng hồi tưởng lại ngày thành thân của nàng và Cảnh Diễm, cũng là ban đêm, cũng có một cung nữ ở ngoài cửa kêu khóc: "Bệ hạ, Thiên tiếp dư lên con đau tim! Đau đến ngất đi, bệ hạ ngài mau đến xem đi!"

Sau đó, Cảnh Diễm liền vui vẻ chạy đi bỏ mặc nàng... Hiện giờ nhớ lại, ngày đó nàng không dám tưởng tượng sau này hấn lại bám dính lấy mình, mà

mình cũng từ từ đón nhận hần.

"Bệ hạ, bệ hạ, Thiên tiếp dư sợ không qua khỏi, ngài mau qua xem..." Tiếng khóc ngoài kia lại to hơn, xen lẫn có tiếng đám người Hoàng Dương Đồ Tiểu Bảo, nhưng tiếng khóc của cung nữ kia, một khắc cũng chưa từng dừng lại.

Hôm nay, không ngờ Thiên tiếp dư còn dám lặp lại chiêu cũ!

"Ngủ, không cần phải để ý đến, bọn Triệu Hoài Sinh sẽ xử lý." Cảnh Diễm ấn đầu nàng vào lòng, đưa tay vuốt vuốt tóc của nàng.

Luyện Nguyệt Sinh nằm trên người hần, ngửi mùi hương của hần, lắng nghe âm thanh bên ngoài.

Liền nghe được cung nữ ngoài kia kêu gào: "Bệ hạ, Thiên tiếp dư trúng độc! Có người muốn hại nàng...um...um..." Mấy tiếng cuối cùng biến thành tiếng nghẹn ngào, nghe ra được là bị người bịt miệng.

Luyện Nguyệt Sinh kinh hãi ngồi bật dậy: "Thiên tiếp dư trúng độc!" Nàng lấy tay đẩy Cảnh Diễm đang nhắm mắt: "Nếu chuyện này là thật, đây chính là đại sự đó!" Không cần biết nàng không thích Thiên tiếp dư, trúng độc cũng không phải chuyện nhỏ, không phải nói không muốn quan thì không quan.

Cảnh Diễm khẽ mở mắt, ánh mắt đầy dịu dàng, đưa tay kéo nàng nằm xuống, hần nghiêng người, ôm eo nàng, không để cho nàng nhúc nhích: "A Sinh, không cần phải quan tâm."

Nàng cau mày: "Nhưng..." Chuyện này lại không thể không quan tâm!

Hần cười trấn an nàng rồi cất tiếng gọi Triệu Hoài Sinh.

Triệu Hoài Sinh đứng ngoài mái hiên, nghe tiếng Hoàng Đế dùng giọng lười biếng phân phó: "Đi Ngự Y Viện tìm Chương Sách đến kiểm tra cho Thiên tiếp dư, nói cho hần biết, trẫm và Hoàng Hậu cần nghỉ ngơi, để cho nàng ta ngoan ngoãn nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai rồi nói."

Đợi đến khi Triệu Hoài Sinh đi, nàng mới nói: "Chàng hoài nghi Thiên tiếp dư nói láo? Nàng ta không có trúng độc?"

Hần xoa đầu nàng, hết sức cưng chiều, nhìn nàng hơi mỉm cười nói: "Trẫm cũng không biết nàng ta có trúng độc hay không, chỉ là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trẫm không muốn biết."

Luyện Nguyệt Sinh nhìn hần một cái, chắc lưỡi: "Thật là lạnh lùng, dù gì cũng là phi tử ngày xưa sủng ái, lại có thể máu lạnh như vậy, mặc kệ nàng ta sống chết thế nào."

Nghe vậy, hần chỉ cười cười: "Trước kia trẫm chỉ là dịu dàng với nàng ta, cũng không phải là chân chính yêu thích." Dừng lại, đến gần nàng, chớp mũi hần chạm chớp mũi của nàng, nhỏ giọng âm áp nói: "Trong lòng trẫm chỉ có mình nàng."

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Sóng gió hạ độc

Editor: Nghiên Linh

Đêm hôm đó nghe nói Quảng Lăng cung bận rộn đến tận giờ Tí mới yên ổn.

Thiên tiếp dư chỉ trúng độc nhẹ thôi nhưng cung nhân Quảng Lăng cung lại khóc như Thiên tiếp dư chết chắc, ồn ào đến nỗi Đồ yển nghi ngủ cũng không được.

Chuyện đêm nay ồn ào như vậy, Thái Hậu còn nghe thấy, càng không cần phải nói những người khác trong hậu cung.

Nhưng với chuyện này, mọi người cùng một trận tuyến, thích nghe ngóng, hận Thiên tiếp dư vậy mà không chết!

"Cái mạng Hoa Thiên Bạch vậy mà cứng rắn, thế vẫn không chết." Trang phi tựa đầu giường, nghe tin Niệm Lộ báo, sâu xa nói một câu.

Niệm Lộ cúi đầu, không dám lên tiếng, liền nghe Trang phi nói thêm: "Bệ hạ không đi qua nhìn nàng sao?" Nghe nói, người Quảng Lăng cung chạy tới Phụng Tê cung cầu kiến bệ hạ, khóc như Hoa Thiên Bạch không còn sống được bao lâu nữa.

"Hồi nương nương, bệ hạ nghỉ ở Phụng Tê cung, cũng không đi xem Thiên tiếp dư." Niệm Lộ thu liễm trả lời.

Ánh mắt Trang phi ánh buồn bã, chợt ra vẻ vô sự, ngáp một cái, cúi đầu rũ mắt nói với Niệm Lộ: "Được rồi, tắt đèn thôi, bốn cung muốn ngủ."

Niệm Lộ đáp “Vâng”, bước lại hầu hạ Trang phi nằm xuống, sau đó lặng yên không tiếng động tắt đèn, lui ra ngoài.

Ở trong cung này, chờ tin tức của Thiên tiếp dư đâu chỉ có mình Trang phi, Không quý cơ cũng không ngủ yên, trở mình mấy lần, nằng nghe tiếng bước chân phía ngoài, lập tức ngồi dậy.

"Sao rồi? Tiểu tiện nhân kia đã chết rồi sao!" Trán Không quý cơ roi mồ hôi, ánh mắt sáng trong, vì ánh đèn trong điện phản chiếu khiến mắt nàng lóe sáng.

Châu Nhi dừng lại, lắc đầu: "Không phải, Thiên tiếp dư đã không sao rồi."

Nghe vậy, Không quý cơ cảm thấy thất vọng, thâm tâm toát ra ý phiền não, tiếp theo thân thể cũng cảm nhận được khí nóng khó nhịn, nằng nghiêng đầu hừ một tiếng: "Tiểu tiện nhân, ngược lại mạng lớn!" Trúng độc mà còn chưa chịu chết!

Châu Nhi nhìn trên mặt Không quý cơ hiện mồ hôi mỏng, liền dùng khăn lụa lau mồ hôi cho nàng, trong miệng khuyên lơn: "Chủ tử ngài đừng tức giận, Thiên tiếp dư đắc tội với nhiều người như vậy, vừa bỏ lệnh cấm túc liền bị người hạ độc, về sau không chừng còn gặp bao nhiêu chuyện, mạng của nàng có thể lớn đến mức nào?"

Không quý cơ cau mày không nói, cầm khăn lụa trong tay Châu Nhi, Châu Nhi nói không ngừng: "Hiện tại Thiên tiếp dư đã thất sủng rồi, không có bề hạ che chở, nằng cũng chả là gì, còn bao nhiêu người muốn mạng của nàng, chủ tử cần gì vội vã ít lâu, chờ xem là được."

Không quý cơ cầm khăn lau mồ hôi, trong lòng phiền não, nằng gườ tay, phân phó Châu Nhi: "Được rồi, đi lấy cho ta chén trà lạnh!"

Châu Nhi nghe vậy đáp lời "Vâng", xoay người đi đến bàn rót chén trà lạnh, đưa cho Không quý cơ thì liền nghe nằng trầm giọng lạnh lùng nói: "Bệ hạ thật sủng ái Hoàng Hậu, Hoa Thiên Bạch gặp chuyện không may cũng chẳng thêm quan tâm."

Châu Nhi cụp mắt, đưa trà cho Không quý cơ.

Không quý cơ cầm chén trà, uống một hơi cạn sạch, tâm tình phiền não vấy tay cho Châu Nhi lui xuống.

Đến hôm sau, Luyện Nguyệt Sinh đều rõ ràng chúng phi tần đều không vui, nghĩ đến là do Thiên tiếp dư không chết, làm cho các nằng cực kỳ khó chịu.

"Chắc là các người cũng có nghe chuyện hôm qua Thiên tiếp dư bị người hạ độc." Luyện Nguyệt Sinh ngồi ở ghế trên, đảo mắt khắp nơi: "Các người có gì muốn nói sao?"

"Thiên tiếp dư đúng là phúc lớn mạng lớn." Vương tu nghi nhàn nhạt một câu, không còn hơi sức.

Luyện Nguyệt Sinh liếc nằng: "Đúng là mạng lớn." Nằng nhấp miếng trà: "Bổn cung còn chưa bắt đầu điều tra chuyện này, cho nên thừa dịp các người đều ở đây, bổn cung đề tỉnh các người."

Về mặt chúng phi tần biến đổi, ngược mắt lên nhìn Hoàng Hậu.

"Chuyện này không phải chuyện nhỏ, âm thầm hạ độc phi tần, dưới mắt bổn cung và bề hạ xảy ra chuyện này, bổn cung chỉ muốn nói, người này thật là can đảm." Nằng hơi hít mắt lại, khóe môi giương lên: "Bổn cung sẽ điều tra chuyện này thật cẩn thận, đợi đến ngày sau tra ra hung thủ, nhất định nghiêm trị!"

Luyện Nguyệt Sinh ngồi trên ghế phượng ý, tóc mây cài trâm phượng, chuỗi ngọc hơi rung nhẹ, mặt mày lạnh nhạt, hơi lười biếng, cung trang đồ thắm ung dung hoa quý, từ trên cao nhìn xuống các ti thiếp, giống như thần tiên trên trời cách đám mây coi rẻ hạ giới. Cao cao tại thượng, không giận tự uy.

Chúng phi tần bất giác chột dạ dù chuyện Thiên tiếp dư bị trúng độc không có quan hệ gì với chính mình.

Kẻ nào nhất gan, ý định càn, trên mặt đã lộ vẻ sợ hãi.

"Bổn cung nói thế thôi, tất cả giải tán đi." Luyện Nguyệt Sinh lạnh nhạt nói, đứng dậy, Hồng Tư tiến lên đỡ tay Hoàng Hậu.

Chúng phi tần nhìn Hoàng Hậu rời đi, nhìn nhau một cái, cũng rồi rít đứng dậy rồi đi.

Trong Quảng Lăng cung, Thiên tiếp dư tiểu tụy nằm trên giường, rèm che mỏng manh nhìn thật đẹp.

Luyện Nguyệt Sinh ngồi trên ghế, uống ngụm nước trà, mới nói: "Hôm nay Thiên tiếp dư cảm thấy thế nào?"

Trên giường, Thiên tiếp dư suy yếu lấy hơi, nói: "Đa tạ nương nương đến thăm thần thiếp, thần thiếp không sao." Hơi thở mong manh, giống như một giây kế tiếp sẽ tắt thở.

Luyện Nguyệt Sinh "Ừ" hạ chén trà xuống, "Vậy thì tốt." Nằng nói: "Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, sao Thiên tiếp dư lại trúng độc, có thể nói lại thật cặn kẽ cho bản cung không?"

Thiên tiếp dư nghiêng đầu, nhìn xuyên qua rèm thấy người kia bình tĩnh, lặng lẽ cắn răng, yếu ớt nói: "Tối qua, sau khi thiếp ăn mấy muống cháo, cảm giác đầu vầng mắt hoa, cực kỳ không thoải mái." Dừng lại: "Nếu không phải Văn Hân vội vàng đi mời ngự y, sợ là thần thiếp đã mất mạng."

Nàng nghĩ đến lúc nàng ở lần ranh sinh tử tối hôm qua, Hàm Ngải đi Phụng Tê cung cầu kiến bệ hạ, không ngờ rằng người nọ say đắm mê hương, vứt bỏ nàng không thèm để ý! Thật sự nàng không biết Luyện Nguyệt Sinh dùng mị thuật gì làm Hoàng Đế mê mết như vậy!

Bây giờ thấy Luyện Nguyệt Sinh bình an vô sự, Thiên tiếp dư chỉ có thể thầm cắn răng, vì rất tức giận, cảm xúc hơi phập phồng, sợ xảy liên ho khan ra tiếng.

Hàm Ngải vội vàng vén màn, đỡ Thiên tiếp dư, Văn Hân dâng nước, Thiên tiếp dư ho khan gần chết, đến nước mắt cũng chảy ra, Luyện Nguyệt Sinh vội biếng nhìn, nâng chén trà lên thăm giọng.

"Người đã chịu khổ sở, hiện tại nghỉ ngơi cho tốt, chuyện người trúng độc, bổn cung sẽ điều tra ra kết quả." Luyện Nguyệt Sinh hồ hững nói xong, đem chén trà đặt trên bàn.

Thiên tiếp dư đề nén hỏa khí, yếu đuối tựa vào vai Hàm Ngải, từ trong kẽ răng nhả ra một câu: "Đa tạ nương nương."

"Nhìn thiếp thế này, thật là không thể hiệp trợ nương nương điều tra. Lúc đó Hàm Ngải, Văn Hân đều ở cạnh thần thiếp, nếu nương nương có gì muốn hỏi có thể hỏi các nàng ấy." Dứt lời, liền tăng hắng một tiếng.

Luyện Nguyệt Sinh không dễ dàng phát giác cười nhẹ một tiếng: "Thiên tiếp dư nghỉ ngơi cho tốt." Đứng dậy, nhìn hai cung nữ: "Hai người các người theo bổn cung tới đây, bổn cung có lời muốn hỏi các người."

Hàm Ngải lo lắng nhìn Thiên tiếp dư, thấy nàng nháy mắt ra hiệu, bèn theo gót Văn Hân đi ra ngoài.

"Ngày hôm qua ai đi Phụng Tê cung cầu kiến bệ hạ?"

Vừa ra khỏi nội điện, Luyện Nguyệt Sinh bình thân hỏi một câu.

Hàm Ngải vừa nghe, lập tức quỳ xuống: "Là nô tỳ."

Luyện Nguyệt Sinh xoay người, nhìn nàng từ trên cao, cười lạnh: "Lại là người?"

Hàm Ngải cắn môi, Văn Hân mỉm cười hoà giải, phúc thân nói: "Ngày hôm qua chủ tử trúng độc, tui nô tỳ rất lo lắng, Hàm Ngải cũng là lo lắng chủ tử nên mới đi Phụng Tê cung, mong rằng nương nương xem ở lòng trung thành của Hàm Ngải, tha thứ cho nàng."

Luyện Nguyệt Sinh cười nhẹ, ngồi xuống: "Ngày hôm qua người khóc lóc ồn ào làm bổn cung và bệ hạ không thể ngủ ngon."

Hàm Ngải run người, trán dán chặt mặt đất.

"Người ngoài không biết còn tưởng rằng bổn cung hay bệ hạ gặp chuyện? Buổi tối khuya ồn ào, thật là xúi quẩy." Luyện Nguyệt Sinh nhàn nhạt nói một câu, liếc Hàm Ngải: "Tự đi gặp Đổ Tiểu Bảo lĩnh phạt."

Nghe vậy, Hàm Ngải âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tạ ơn xong cúi đầu đứng dậy, một mực cung kính lui ra ngoài.

Lần này Hàm Ngải chạy đến Phụng Tê cung, giống như lần trước vào đại hôn của Đế Hậu, khóc thê thảm đáng thương, nàng vốn nghĩ trong lòng bệ hạ vẫn sủng ái Thiên tiếp dư, nghe nàng kêu gào, nhất định sẽ đi ra ngoài như lần trước. Nhưng nàng thật không ngờ, bệ hạ không hề đi ra, nàng khóc lớn tiếng đến cỡ nào cũng vô dụng, cuối cùng nàng bị mấy người Đổ Tiểu Bảo bịt miệng, kéo ra khỏi Phụng Tê cung.

Trong lòng nàng lo sợ không yên trở về, vốn tưởng rằng lần này có thể tránh được một kiếp, không ngờ rằng lại bị phạt, nhưng thật may người phạt là Đổ Tiểu Bảo. Nhưng Hàm Ngải quên mất Đổ Tiểu Bảo là người của Hoàng Hậu.

Trong chính điện Quảng Lăng cung, Chương ngự y dẫn mấy vị ngự y đứng một chỗ, Văn Hân đứng ở một bên.

"Chương ngự y, Thiên tiếp dư trúng độc, đã tìm ra chưa?" Luyện Nguyệt Sinh nhìn Chương ngự y.

Chương ngự y được Đế Hậu trọng dụng, ngày hôm qua sau khi nhận lệnh giải độc cho Thiên tiếp dư đã hiểu được thâm ý trong đó.

"Hồi nương nương, độc Thiên tiếp dư trúng tên là Tầm Hạc Tử, là một loại độc tính rất nhỏ, và lại phát tác rất chậm, bình thường người dùng thức ăn có tầm hạc tử khoảng ba lần qua đêm sau mới có thể phát độc." Chương ngự y nói: "Độc này sau khi phát sẽ tạo cảm giác đầu vầng mắt hoa, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe, vì vậy người trúng độc sẽ không chú ý."

"Thiên tiếp dư dùng lần đầu tiên, lại nhanh chóng tuyên ngự y nên giải độc kịp thời, hiện tại chỉ cần tịnh dưỡng là đủ."

Luyện Nguyệt Sinh gật đầu trầm ngâm, nhìn Văn Hân, "Cháo được mang tới từ đâu?"

Văn Hân trả lời: "Hồi nương nương, đây là cháo dưỡng nhan Thiên tiếp dư uống mỗi buổi tối, do phòng bếp nhỏ của Quảng Lăng cung chế biến."

Luyện Nguyệt Sinh hơi nhủu mày: "Phòng bếp nhỏ của Quảng Lăng cung?" Nàng vừa suy nghĩ, vừa nhìn Chương ngự y: "Chương ngự y, Tầm Hạc Tử là loại độc rất tầm thường sao?"

Chương ngự y lắc đầu, trầm sắc nói: "Loại độc này quý hiếm, được liệu sử dụng đều lấy từ núi tuyết Thiên Sơn, hơn nữa rất khó điều phối nên loại độc này ở biên giới Vinh Triều cũng ít khi thấy." Lúc đầu phát hiện độc, lão thái y ở Ngự Y Viện cả đời cũng kinh sợ nhảy dựng: "Vi thần thật không ngờ rằng trong cung lại gặp được Tầm Hạc Tử."

Nghe vậy, Luyện Nguyệt Sinh rơi vào trầm tư, Tầm Hạc Tử hiếm thấy ở Vinh Triều, bao nhiêu người có thể mang vào trong cung?

Nhất thời trong điện rơi vào khoảng lặng, có cung nữ phao trà ngon đi vào dâng trà, trên mặt đầy vẻ cẩn thận, đập chéo quần đi vào.

Cung nữ kia vén áo thi lễ với Hoàng Hậu, tiến lên dâng trà, nhưng không ngờ lúc nâng chén trà lên lại run tay đổ chén, nước trà đổ trên bàn, chén trà lăn xuống vỡ thành mảnh vụn dưới đất.

Luyện Nguyệt Sinh khẽ cau mày, tiểu cung nữ kinh hoàng quỳ xuống: "Nương nương, nô tỳ không cố ý!"

Văn Hân gọi cung nữ tới lau chùi cái bàn, nàng tiến tới hành lễ: "Nương nương, nha đầu này mới vào cung, nhất gan không hiểu quy củ, mong nương nương tha cho nàng, nô tỳ sẽ quản giáo nàng."

Luyện Nguyệt Sinh nhìn cung nữ kia, thấy thân thể nàng run rẩy, trong mắt rơi lệ bèn nói: "Để cho nàng đi xuống đi."

Cung nữ nghe vậy vội vàng tạ ơn, Văn Hân bảo nàng mau lui xuống.

Cung nữ đứng dậy, vội vàng thối lui ra bên ngoài, nhưng không ngờ bị Hoàng Hậu gọi lại: "Ngươi đứng lại!"

"Ngươi là người hầu ở nơi nào?" Luyện Nguyệt Sinh lạnh lùng nói một câu.

"Nô tỳ... Nô tỳ đang phụ việc ở phòng bếp nhỏ còn chưa được phân việc chính thức." Nàng run rẩy nói.

"Tên ngươi là gì?" Luyện Nguyệt Sinh lại hỏi, vẻ mặt đã lạnh mấy phần.

"Nô tỳ tên là Anh Lạc."

"Là Anh Lạc à." Luyện Nguyệt Sinh cười nhẹ: "Hôm nay ngươi theo bốn cung về Phụng Tế cung."

Lúc này cung nữ cuống cuống giấu tay vào trong tay áo, nhưng nàng đã nhìn thấy rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tự biên tự diễn

Editor: Nghiên Linh

Vừa nghe xong, Anh Lạc liền sững sốt, sợ hãi đến trào nước mắt, lại quỳ xuống, dập đầu với Hoàng Hậu: "Nương nương, nô tỳ sai rồi nô tỳ biết sai rồi, xin nương nương hãy tha cho nô tỳ."

Văn Hân cũng vội vàng khuyên: "Nương nương, Anh Lạc còn nhỏ lại mới vào cung không hiểu chuyện, người tha cho nàng lần này đi."

Luyện Nguyệt Sinh hờ hững nhìn Văn Hân, lạnh giọng cười, đứng dậy: "Hong Tư, kéo Anh Lạc dậy."

Hong Tư được lệnh, kéo Anh Lạc đang sợ hãi đến không còn hình dáng đứng lên.

"Ngươi không cần sợ, chỉ là thiếu chút nữa ngươi đã tạt nước trà vào người bốn cung, bốn cung không thể tha ngươi dễ dàng như vậy, tránh cho ngươi không nhớ lâu." Luyện Nguyệt Sinh liếc nàng, sau đó nhìn Chương ngự y: "Chương ngự y cũng đi theo bốn cung, các ngươi ở lại chăm sóc Thiên tiếp dư."

Nói xong, Luyện Nguyệt Sinh liền dẫn người ra khỏi cửa điện, nhìn Văn Hân tràn đầy hốt hoảng cuống quýt chạy vào nội điện.

Ở trong nội điện, Thiên tiếp dư nằm lắng tai nghe tiếng nói chuyện bên ngoài, sau khi nghe thấy tiếng Anh Lạc khóc và cầu xin tha thứ, nàng cũng không rõ, nếu không phải thân thể không khỏe, nàng đã đi ra xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi.

Thấy Văn Hân chạy vào, vội lui cung nữ hầu hạ trong điện, Thiên tiếp dư cuống cuống nói: "Thế nào!" Âm thanh hoàn toàn không suy yếu như lúc có

mặt Hoàng Hậu: "Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì!"

"Chủ tử, không xong rồi!" Văn Hân quỳ gối trên giường, bộ mặt nôn nóng: "Hoàng Hậu đã mang Anh Lạc đi!"

Thiên tiếp dư ngẩn ra: "Chuyện gì xảy ra!" Nàng khần trương, tay bắt được cổ tay Văn Hân.

"Anh Lạc làm đổ chén trà, vốn là Hoàng Hậu nói không truy cứu để cho nàng lui xuống, nào biết Anh Lạc còn chưa có đi xuống thì Hoàng Hậu bắt nàng đứng lại, cuối cùng còn bắt Anh Lạc đi!" Văn Hân vội muốn khóc: "Chủ tử vậy phải làm sao bây giờ!"

Thiên tiếp dư gạt mình, hít thở mấy hơi, nắm cổ tay Văn Hân, cố gắng tự trấn tĩnh nói: "Đi mời bệ hạ tới đây!" Nàng cắn răng, hung hăng nói.

"Nhưng bệ hạ đang ở Trường Sinh Điện mà!" Văn Hân nhìn nàng, trong đầu lóe lên ý tưởng, bèn nói: "Chủ tử, chúng ta đừng nghĩ chuyện xấu thế kia, nói không chừng sẽ không có sao đâu!"

Thiên tiếp dư tròn mắt nhìn nàng.

"Chủ tử, chúng ta không thể tự loạn như vậy!" Văn Hân khuyên, nhìn chăm chăm Thiên tiếp dư.

Thiên tiếp dư ngó quanh, thờ phào: "Đúng vậy, chúng ta không thể tự loạn..." Nàng tự trấn an mình, lại nằm lên giường lần nữa.

Lại nói đến Anh Lạc bị mang đi Phượng Tê cung, khóc đến thê thảm, một vốc nước mũi một đồng lệ, bị Hồng Tư, Hoàng Dương kéo đi cả đoạn đường, vừa mới buông tay, chân nhũn ra té xuống sàn nhà bạch ngọc.

Anh Lạc như mất hồn, ngồi dưới đất chày nước mắt, người không ngừng run rẩy.

"Thanh Linh ngươi xem xem trong móng tay nàng ta có cái gì?" Luyện Nguyệt Sinh hơi híp mắt, nhìn Anh Lạc, cất tiếng phân phó Thanh Linh.

Thanh Linh vừa nghe xong, hơi không hiểu, đáp lời rồi đi tới ngồi chồm hổm trước mặt Anh Lạc.

Cả người Anh Lạc run lên, mắt lộ ra hoảng sợ, trong lúc sợ hãi nên giãy giụa đứng dậy nhưng bị Hồng Tư đè lại. Thanh Linh cầm tay của nàng, lần lượt sẫm soi mấy móng tay được sửa soạn mượt mà, phát hiện trong khe móng tay có một chút bột màu trắng.

"Nương nương, trong móng tay của nàng ta có bột màu trắng." Thanh Linh cau mày nói một câu.

Mặt Anh Lạc xám như tro tàn, cúi đầu rơi lệ, nửa điểm cũng không muốn phản kháng.

"Chương ngự y đến xem thử, trong móng tay nàng là thứ gì." Luyện Nguyệt Sinh nhìn chương ngự y một cái.

Chương ngự y nghe vậy, cau mày tiến lên, sau đó để đồ đệ mở hòm thuốc, lấy ra que trúc, nắm ngón tay Anh Lạc, lấy bột trắng trong móng tay ra.

Bởi vì lượng quá nhỏ, để phân tích ra được vật này là gì rất khó khăn, nên Luyện Nguyệt Sinh chớp mắt một cái, nhìn Anh Lạc: "Ngươi tự nói hay muốn bản cung thăm vấn ngươi?"

Anh Lạc cúi đầu rơi lệ, không nói được một chữ.

"Đến bây giờ ngươi còn muốn bảo vệ chủ nhân sao?" Luyện Nguyệt Sinh bình thân nói, giọng nói như tiếng chuông chùa.

Anh Lạc cắn môi, đột nhiên đập đầu khóc: "Nương nương, nô tỳ là bị bắt buộc! Nô tỳ không muốn hại tính mạng của nương nương!" Nàng đập đầu vang tiếng thùng thình, trong chốc lát thấy toàn là máu: "Cầu xin nương nương tha mạng!"

Mày Luyện Nguyệt Sinh nhăn lại, Đỗ Tiểu Bảo liền kéo Anh Lạc lên, Anh Lạc khóc nước mắt đầy mặt, máu chảy xuống từ trên trán nàng, xen lẫn nước mắt nhìn thật đáng sợ. Nàng kinh hãi, mặt trở nên trắng bệch.

"Trong móng tay ngươi là cái gì?" Luyện Nguyệt Sinh lạnh lùng liếc nàng.

Hôm nay Anh Lạc sao còn dám giấu giếm, khai hết mọi chuyện: "Là thuốc độc! Hàm Ngải đưa thuốc độc cho nô tỳ, nói là nếu nô tỳ... Lúc dâng trà cho Hoàng Hậu nương nương đem bột thuốc rải vào trong chén..."

"Cho nên cái chén trà mới có không có nắp?" Luyện Nguyệt Sinh chột nhừ mày, hỏi.

Anh Lạc hoảng hốt gạt đầu, khóc rờn nói: "Hàm Ngải nói... Như vậy sẽ dễ ra tay..."

Ừ, đúng là dễ ra tay.

"Trước đó ở ngoài điện nô tỳ đã hạ độc, nhưng vì quá sợ đã làm đổ chén trà..." Anh Lạc nhỏ giọng khóc, tiếp tục nói: "Nô tỳ hạ độc lúc ở trên hành lang, bởi vì sợ hãi nên chỉ dám rải thuốc độc trong gói giấy, cho nên nô tỳ đã dùng tay rải độc vào trong chén..." Thế nên trong móng tay mới dính bột

màu trắng.

Nói xong nàng khóc sụt sùi , cầu xin Hoàng Hậu khoan hồng.

Luyện Nguyệt Sênh nhìn Đỗ Tiểu Bảo: "Người đã xử lý Hàm Ngải thế nào?" Trước đó nàng đã bắt Hàm Ngải đến chỗ Đỗ Tiểu Bảo lĩnh phạt.

Đỗ Tiểu Bảo đang nắm cổ áo Anh Lạc, nghe Hoàng Hậu hỏi, vội vàng đáp: "Nương nương, nô tài cho nàng ta lĩnh hai mươi trượng!" Hắn đã nói trước với người hạ thủ, bảo đảm hai mươi trượng đánh đủ mạnh để Hàm Ngải nằm trên giường ba tháng.

Luyện Nguyệt Sênh gật đầu, lại tiếp tục phân phó hắn: "Người đi Trường Sinh Điện mời bệ hạ tới đây."

Đỗ Tiểu Bảo chấp tay vái chào, lui ra ngoài.

Cả người Anh Lạc mềm nhũn, ngã trên mặt đất. Luyện Nguyệt Sênh nhìn nàng, đang chuẩn bị hỏi thêm, liền nghe tiếng Đỗ Tiểu Bảo vang lên ở bên ngoài: "Công chúa... Nô tài thỉnh an công chúa."

Luyện Nguyệt Sênh giương mắt nhìn, thấy Cảnh Nhân mặc y phục màu xanh tiến vào , không khỏi giật mình.

"Hoàng tấu." Cảnh Nhân nhẹ nhàng nói, mắt khẽ nhìn người nọ.

"Sao muội cũng tới đây?" Luyện Nguyệt Sênh sững sờ một lát mới hồi tỉnh, đi tới.

Cảnh Nhân nói: "Nhân lúc rảnh rỗi đi dạo trong cung đi ngang qua chỗ tẩu tẩu."

Đây là lần đầu tiên Cảnh Nhân nói với nàng đủ một câu, Luyện Nguyệt Sênh nghe xong vô thức nở nụ cười: "Muội muội tới chỗ của ta, đáng lẽ ta phải tiếp đãi chu đáo." Nàng ngừng lại, nhìn xuống: "Ta còn đang thăm án, sợ là không thể chiêu đãi muội muội, hay là muội muội đến ngồi tạm ở trác điện một lát."

Cảnh Nhân nhìn Anh Lạc, lắc đầu nói: "Tẩu tẩu không cần để ý đến ta, cứ tiếp tục thăm án." Đang nói chuyện, nàng đã chậm rãi đến ngồi chỗ cái ghế trong góc.

Làn váy xanh quét trên đất, hiện ra đường cong mềm mại, giống như sóng nước. Xiêm y màu xanh kén người, phi tử trong cung cũng ít người mặc màu xanh vì nếu nước da không đủ sáng sẽ không nổi bật được màu xanh. Nhưng Cảnh Nhân rất ưa ái màu xanh và nàng cũng tôn được khí chất màu xanh, da nàng trắng sáng như tuyết, vóc dáng mảnh khảnh, khí chất thanh nhã, dung mạo đẹp đẽ, mặc xiêm y màu xanh, nhìn xa xa như thân trúc.

Cảnh Nhân vừa ngồi lên ghế liền nghe Luyện Nguyệt Sênh khẽ cười nói: "Muội muội, cái gì cần hỏi cũng đã hỏi xong, hiện tại chờ bệ hạ và Chương ngự y đến đây."

Cảnh Nhân gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Trong lúc vô tình đi ngang Phụng Tê cung, nàng nghe động tĩnh bên trong, hẳn là nghe đến nhập thần trở nên sùng bái vị tẩu tử Nguyệt Sênh mới gặp vài lần.

Luyện Nguyệt Sênh khẽ mỉm cười quay về ghế ngồi. Bên kia Chương ngự y đã tới nói kết quả.

Bột này cũng không phải thuốc độc, nhưng cũng không phải thứ gì tốt, nếu dùng lâu ngày sẽ gây khó khó chịu cho cơ thể, về phần thuốc này là thuốc gì, còn có thể tạo thành ảnh hưởng gì, tạm thời Chương ngự y chưa phân tích được. Nghe được kết quả, Luyện Nguyệt Sênh hơi kinh ngạc, chỉ là nàng đột nhiên nghĩ tới, chén trà đó nhìn không khác gì nước trà mọi khi, không có khác thường. Lúc ấy nhìn thấy Anh Lạc có vẻ mờ ám nên đã quên mất điểm mấu chốt. Hôm nay vừa nghĩ tới, không khỏi cau mày, âm thầm than thở.

"Anh Lạc người nói đó là thuốc độc, nhưng kỳ thật không phải, tại sao người lại nói đó là thuốc độc?" Luyện Nguyệt Sênh nhìn Anh Lạc.

Anh Lạc run rẩy cúi đầu, khóc nói: "Lúc Hàm Ngải đưa cho nô tỳ đã nói là thuốc độc, ép nô tỳ phải làm xong chuyện... Còn lại nô tỳ không biết gì hết."

Luyện Nguyệt Sênh nhíu mày, không hỏi nàng nữa.

Cảnh Nhân nhìn mặt Anh Lạc không còn huyết sắc, lông mày đều không run hạ xuống, con mắt sắc bình tĩnh như lúc ban đầu.

Trong lúc đợi Cảnh Diễm, Luyện Nguyệt Sênh tán gẫu với Cảnh Nhân, mặc dù Cảnh Nhân còn hơi xa cách, nhưng cũng may đã tốt hơn nhiều so với trước kia.

Lúc Cảnh Diễm đến nơi, nhìn thấy cảnh tượng thật là quý dị.

Luyện Nguyệt Sênh và Cảnh Nhân ngồi uống trà nói chuyện phiếm, cung nhân đứng thành bốn hàng, phía dưới còn có một cung nữ đang quỳ, trán đập đến chảy máu còn đang khóc nức nở nghẹn ngào.

Hắn hơi ngạc nhiên, khẽ cau mày: "Đây là xảy ra chuyện gì vậy?"

Cảnh Nhân đứng dậy hành lễ, Cảnh Diễm cười tiến tới đỡ nàng dậy: "Mau dậy đi, trẫm và ngươi là huynh muội không cần quan trọng mấy nghi thức xã giao này."

Luyện Nguyệt Sinh cười rất ngọt ngào, cũng không hành lễ, ngồi trên ghế chỉ Anh Lạc: "Anh Lạc, ngươi tự nói đi."

Nghe vậy Cảnh Diễm cau mày nhìn Anh Lạc, rồi đến ngồi cạnh Luyện Nguyệt Sinh, giữa lòng mày đã sạm lại, nhìn nàng nói: "Nàng sai người mời trẫm tới đây, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Bệ hạ nghe Anh Lạc nói xong sẽ hiểu." Luyện Nguyệt Sinh cười với hắn rồi nhìn Anh Lạc: "Nói đi, Anh Lạc."

Anh Lạc khẽ nói, lặp lại những lời đã kể với Hoàng Hậu, ánh mắt Cảnh Diễm càng lúc càng tối tăm, ần ần có lửa giận đợi đến khi Anh Lạc nói xong, mặt Cảnh Diễm đã lạnh lùng như tảng băng.

Cảnh Nhân âm thầm nhìn, chỉ thấy trong mắt Luyện Nguyệt Sinh dâng lên vẻ giảo hoạt: "Bệ hạ, thần thiếp hoài nghi không có ai hạ độc Thiên tiếp dư, tất cả đều do nàng ta tự biên tự diễn lừa gạt mọi người." Mục đích là khiến Cảnh Diễm đau lòng, đoạt lại sủng ái, để cho Hoàng Hậu là nàng đây không tìm được người hạ độc, thể hiện sự bất lực của nàng, để nàng phải khó chịu.

Điều kể một hòn đá hạ hai con chim chi. Thiên tiếp dư vì tranh thủ tình cảm, chuyện gì cũng dám làm, có thể ra tay độc ác như vậy với bản thân, chỉ là nói như vậy, làm sao nàng ta có được Tầm Hạc Tử?

Cảnh Diễm lạnh lùng nhìn Anh Lạc: "Ngươi còn biết những thứ gì?"

Anh Lạc bị dọa sợ đến lắc đầu liên tục: "Không có, cái gì khác nô tỳ cũng không biết!" Chuyện Thiên tiếp dư có tự biên tự diễn vở kịch trúng độc hay không, thật sự nàng không biết.

Cảnh Diễm híp mắt, khẽ hừ một tiếng, khi nhìn Luyện Nguyệt Sinh thì vẻ mặt dịu dàng, hắn nói: "Chuyện này thật sự cần phải điều tra cho thật rõ ràng rồi, Hoàng Hậu có thể theo trẫm tới Quảng Lăng cung?"

Luyện Nguyệt Sinh híp mắt mỉm cười, gật đầu: "Tất nhiên là được." Nàng quay đầu phân phó Hồng Tư: "Giải Anh Lạc đi." Dứt lời, nàng quay về phía Cảnh Nhân, định bảo nàng đi về trước, vậy mà Cảnh Nhân rất thức thời đứng lên: "Hoàng huynh và hoàng tẩu muốn tra án, ta không quấy rầy sẽ đi về trước."

Dứt lời thì rời đi với mấy cung nhân, từ đầu đến cuối đều luôn bình tĩnh, chưa từng thay đổi nét mặt.

Đội Cảnh Nhân đi rồi, Anh Lạc cũng bị giải đi, Luyện Nguyệt Sinh cười liên miên nhìn Cảnh Diễm: "Nếu như ta đoán đúng, chờ Thiên tiếp dư chỉ có con đường chết."

Cảnh Diễm cầm tay Luyện Nguyệt Sinh, mặt đầy nhu tình mật ý: "Sao vậy, nàng còn lo lắng trẫm sẽ bao che nàng ta sao?"

Luyện Nguyệt Sinh cau mày, hơi bĩu môi, nói: "Lần này ta hi vọng chàng sẽ bao che cho nàng ta."

Dứt lời, Cảnh Diễm liền giật mình.

"Lời này là có ý gì?" Cảnh Diễm nghi vấn: "Vì sao trẫm phải bao che cho nàng ta?"

Sau khi cho cung nhân lui xuống, Luyện Nguyệt Sinh mới nói với hắn: "Chắc bệ hạ chưa quên Nguyên thực viện ở trong lãnh cung." Ngắt lời: "Đúng lúc Thiên tiếp dư phạm vào chuyện này, ta muốn cho nàng ta vào lãnh cung với Nguyên thực viện."

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Nhu mì đáng thương

Editor: Nghiên Linh

Bên trong Quảng Lăng cung, Thiên tiếp dư lo lắng, sau khi thấy Hàm Ngải bị đánh còn lại nửa cái mạng, trong lòng bỗng dưng lo sợ. Dưới cảm giác bất an, nàng nghe tiếng thông báo phía ngoài, đang kinh hãi, tròn to hai mắt, chợt vui mừng như rồng mây.

Sau đó, nàng lại nghe thấy tiếng người nàng không muốn nghe nhất, Hoàng Hậu cũng tới.

Trong điện ngập mùi thuốc, Thiên tiếp dư tiều tụy nằm ở trên giường, nhìn người nàng ngày đêm mong nhớ cách tấm màn, nhẹ giọng ho khan, vờ yếu ớt nói: "Bệ hạ tới à..." Hơi thở gấp: "Nương nương cũng tới nữa..."

"Thứ cho bộ dạng này của thần thiếp, không thể thỉnh an bệ hạ và nương nương." Tiếng Thiên tiếp dư yếu ớt.

"Không sao, ngươi cứ nằm đó." Khóe môi Luyện Nguyệt Sinh hơi nhếch, ngồi ghé cạnh Cảnh Diễm.

Văn Hân thấp thỏm dâng trà, lui qua một bên, nội tâm sinh ra cảm giác không ổn không có từ trước đến nay với hai người Đế Hậu.

Thiên tiếp dư tạ ân, làm bộ ho khan một tiếng, liền hỏi: "Bệ hạ và nương nương lần này đến đây là vì chuyện gì?"

Luyện Nguyệt Sinh liền cười nói: "Thật ra thì cũng không có gì, bồn cung với bệ hạ chỉ là ghé thăm ngươi một lát." Dừng lại: "Trước đó bồn cung điều tra một ít chuyện ở chỗ của ngươi, thăm án mấy cung nhân, có thu hoạch không nhỏ. Nhưng có một số việc ta thấy nên hỏi ngươi trước mới được."

Nghe vậy, chân mày Thiên tiếp dư hơi nhíu, con ngươi đảo một vòng, lại nghe hoàng hậu hỏi đến: "Hiện tại thân thể Thiên tiếp dư cảm giác như thế nào, có thể trả lời bồn cung mấy vấn đề chăng?"

Thiên tiếp dư nói: "Nương nương cứ hỏi, nếu thần thiếp biết sẽ nói cho ngài." Vừa nói vừa ra hiệu để Văn Hân đỡ nàng dậy. Nàng tựa vào đầu giường, sau lưng kê hai cái đệm, tóc đen xõa, bởi vì cách tắm màn, người bên ngoài nhìn không rõ mặt của nàng.

Mi mắt Thiên tiếp dư khẽ rung, cách màn nhìn Hoàng Đế, bởi vì sợ bị phát hiện, vội vã hấp tấp dời đi tầm mắt, chốc lát lại liếc nhìn. Phía ngoài tất nhiên Cảnh Diễm đã nhận ra ánh mắt mập mờ lửa nóng, ấn đường bắt giác nhăn lại, cũng không nói gì.

Mắt Luyện Nguyệt Sinh nhìn mặt Cảnh Diễm một lát rồi dời đi, hướng về phía người sau màn nói: "Về việc ngươi trúng độc đã tra ra được, là một loại độc tên là Tầm Hạc Tử, bởi vì được liệu khó tìm, cho nên ở Vinh Triều cũng ít khi xuất hiện, là một loại thuốc độc hiếm thấy. Cho nên thể lực đằng sau kẻ hạ độc ngươi nhất định rất lớn, nếu không sẽ không dễ dàng tìm được loại thuốc độc này."

Thiên tiếp dư thăm chặc lưỡi hít hà, không ngờ tới loại độc này hóa ra không đơn giản như nàng nghĩ, nàng che miệng nói: "Thì ra là như vậy."

"Về chuyện này chúng ta cũng không muốn nói nhiều." Luyện Nguyệt Sinh yên lặng cười, tầm mắt nhàn nhạt nhìn Thiên tiếp dư một cái: "Thiên tiếp dư, người có biết Anh Lạc không?"

Thiên tiếp dư ngần ra, lắc đầu: "Thần thiếp không biết."

"Nàng ta là cung nữ Quảng Lăng cung." Luyện Nguyệt Sinh nói: "Là người mới được phân đến cung của ngươi, ngươi không biết cũng đúng."

Thiên tiếp dư thờ phào, kéo kéo khóe môi. Nàng len lén ngược mắt nhìn Hoàng Đế, liền nhìn thấy người nọ nâng chén uống trà, mặt mũi trầm tĩnh dịu dàng, nhất thời nhìn cũng có chút ngây ngẩn, nhưng bởi vì từ sau khi hắn đi vào cung chưa có nói chuyện nhiều, trong lòng Thiên tiếp dư liền có chút cảm giác không chắc chắn.

Giọng Luyện Nguyệt Sinh bình thản không mấy may gọn sóng, nhìn cung nữ đứng ở đối diện: "Ngươi đến nói xem Anh Lạc có thân phận gì ở Quảng Lăng cung?"

Lãnh Hà ngần ra, chớp mắt, khóe mắt thoáng nhìn trên giường.

Thiên tiếp dư nghe những lời này mí mắt giật giật, vừa định nói chuyện, lại nghe thấy Hoàng Hậu mở miệng nói: "Mau nói đi, Anh Lạc có chức vị gì ở chỗ này?" Trong giọng nói bình thản có thêm vẻ lạnh lùng.

Lãnh Hà há miệng, nhắm mắt nói: "Là... Là cung nữ nội thị..."

"Nàng ta đến cung này được bao lâu rồi?"

"Anh Lạc tiến cung cùng lúc với nô tì đến nay đã được hơn một năm."

Ánh mắt Luyện Nguyệt Sinh lay chuyển, khẽ cất tiếng "À", lại nói: "Vậy sao cung nữ cận thân của Thiên tiếp dư lại nói Anh Lạc mới tiến cung hả? Còn chưa hiểu quy củ, làm sai việc còn van xin bồn cung tha thứ cho nàng?" Ngắt lời: "Cung nữ nội thị hầu hạ ở trong điện mà Thiên tiếp dư ngươi lại còn nói là không biết."

Nội tâm Văn Hân hồi hộp, phản ứng kịp quỳ trên mặt đất: "Bệ hạ, nương nương, tất cả là lỗi của nô tỳ, nô tỳ nghĩ muốn giải vây cho Anh Lạc nên cố ý nói nàng mới tới, là lỗi của nô tỳ, cầu xin bệ hạ, nương nương tha mạng!"

Luyện Nguyệt Sinh không lên tiếng, Thiên tiếp dư càng lo lắng không yên.

Trong thời điểm mọi người hoàn toàn im lặng, Cảnh Diễm vẫn không lên tiếng lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Thiên tiếp dư."

Đang rất lo lắng, Thiên tiếp dư nghe âm thanh này giống như nghe âm thanh thiên đường, tinh thần chấn động, không khỏi mềm giọng: "Bệ hạ..."

Cảnh Diễm vỗ tay một cái, giọng điệu lạnh nhạt: "Thiên tiếp dư, từ lúc trẫm bắt đầu ngồi ở chỗ này, trong lời nói của ngươi có bao nhiêu sơ hở ngươi biết không?"

Thiên tiếp dư ngơ ngẩn, nhìn xuyên qua màn thấy Anh Lạc bị áp giải vào, băng gạc quấn ở trên trán, mắt đục đỏ ngầu, rõ ràng có nước mắt, chân nàng

vừa gập, quỳ trên mặt đất.

Văn Hân nhìn thấy Anh Lạc, chợt cảm thấy lạnh tâm, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống.

Thiên tiếp dư tròn to hai mắt: "Bệ hạ... Chuyện này..."

"Tự ngươi nói đi." Cảnh Diễm trầm mặt: "Chính ngươi đã làm những gì, tự ngươi nói hết." Giọng lạnh lẽo.

"Bệ... Bệ hạ... Ngài đang nói chuyện gì vậy?" Thiên tiếp dư kinh sợ nhưng cố gượng cười, phối hợp với vẻ nguy trang suy yếu, giọng cũng bị mất đi.

"Bệ hạ cần gì giữ lại mặt mũi cho nàng ta." Luyện Nguyệt Sinh liếc Cảnh Diễm cười, quay đầu phân phó Hồng Tư Thanh Linh: "Mau đỡ Thiên tiếp dư khỏi giường!"

Màn bị vén lên, Thiên tiếp dư kinh sợ nhìn đám người đi thẳng vào trong, nàng cất tiếng: "Các ngươi làm cái gì! Cản trở! Các ngươi muốn làm cái gì hả!" Hồng Tư nhấn tâm nắm cánh tay Thiên tiếp dư, kéo nàng ra ngoài, khịt chớp mũi cười lạnh, rũ mặt khom xuống nhìn Thiên tiếp dư, không quan tâm Thiên tiếp dư giãy dụa phản kháng, cùng với Thanh Linh kéo nàng xuống giường.

Thiên tiếp dư giãy dụa lăn từ trên giường xuống, đầu gối đập trên mặt đất, đau đến mặt biến sắc, giọng tàn khốc: "Các ngươi dám làm càn!" Dứt lời lại nhu nhược nhìn Hoàng đế: "Bệ hạ, bệ hạ... Cứu, mau cứu Thiên Nhi..." Trong mắt nàng đầm lệ, tóc đen xõa xốc xếch, vì mới vừa giãy giụa nên cổ áo lót khe hở, tư thế mềm mại yếu đuối, giống như đóa hoa trắng nở rộ trong cơn mưa.

Cảnh Diễm lạnh lùng nhìn nàng, Thiên tiếp dư yên lặng rơi lệ, trông rất nhu nhược.

"Lúc trước ngươi đã sai cung nữ này làm những chuyện gì?" Giọng hân lạnh lùng không mang theo chút tình cảm nào: "Độc trên người của ngươi sao lại bị hạ đúng lúc như vậy?"

Mi mắt Thiên tiếp dư run rẩy, nước mắt rơi như mưa: "Bệ hạ, ngài đã nghe ai nói cái gì... Những lời của ngài, một câu thần thiếp đều nghe không hiểu..." Nói xong, khẽ cắn môi, cúi đầu xuống.

Bởi vì trước đó nàng bị dọa sợ nên lúc này mặt mày trắng bệch, ánh mắt xen vào bệnh khí tiêu tụy, hơn nữa nàng nhẹ rơi nước mắt và vẻ mặt nhu nhược, không khỏi làm cho lòng người sinh thương tiếc.

Nhưng mà hôm nay nàng làm thế nào cũng không thể khiến Cảnh Diễm nổi lên nửa phần thương tiếc.

"Ngươi không cần nói nữa." Cảnh Diễm lạnh lùng nói, liếc Anh Lạc một cái: "Ngươi nói đi."

Cả người Anh Lạc run lên, khóc nức nở nói: "Là Hàm Ngải đưa cho nô tỳ một gói thuốc độc, bắt nô tỳ bỏ vào trong trà của Hoàng Hậu nương nương..."

Thiên tiếp dư cả kinh, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, trong lòng nàng hoảng loạn, cố gắng tự trấn tĩnh: "Ngươi... Ngươi đang nói xằng bậy gì đó!" Sau đó ngược đời mắt đầm lệ mộng lung nhìn Hoàng đế: "Bệ hạ, bệ hạ, thần thiếp không có làm!" Nàng lắc đầu, cố gắng tránh ra khỏi sự kìm kẹp của Hồng Tư: "Thần thiếp không có! Bệ hạ, ngài phải tin tưởng thiếp!"

"Thiên tiếp dư có ý gì?" Từ đầu đến cuối Luyện Nguyệt Sinh chỉ cười nhạt một tiếng: "Trong miệng ngươi cứ nhắc đến người khác là muốn ám chỉ bản cung sao? Bản cung có ý vụ hãm ngươi?"

"Nương nương... Hoàng hậu nương nương, trước kia là thần thiếp có lỗi với người, thần thiếp tạ lỗi với người, người đại nhân đại lượng hãy buông tha cho thần thiếp đi!" Thiên tiếp dư khóc rất đáng thương: "Thần thiếp chưa bao giờ nghĩ muốn hãm hại tính mạng của nương nương, làm sao có thể sai khiến người khác hạ độc nương nương chứ!" Trong đầu nàng hỗn loạn, cũng không biết trong miệng nói cái gì: "Nếu như nương nương hận ta đến như vậy, sao không đường đường chính chính mà xử phạt, vì sao phải dùng thủ đoạn thấp kém như thế này!"

Cảnh Diễm liếc mắt nhìn nàng, thấy nàng nói chuyện không còn mạch lạc, thần trí hoảng sợ và bộ dáng mềm mại đáng thương, trong mắt thoáng qua tia lạnh lùng, cười lạnh liên tục. Hôm nay cuối cùng hắn đã thấy được, diện mạo chân thật của Thiên tiếp dư luôn dịu dàng thấu hiểu trong quá khứ rốt cuộc là gì.

Trước kia hắn đã bị nàng ta giả vờ lừa dối thành như thế nào? Mới có thể nghĩ nàng ta là người tốt đẹp như thế, dịu dàng với nàng, che chở cho nàng, hôm nay nghĩ lại hắn đã gây ra một trò cười lớn!

Luyện Nguyệt Sinh cười lạnh, khinh thường nói: "Những lời này còn nguyên trả lại cho ngươi, Thiên tiếp dư nếu hận bản cung đến như vậy sau không dám đường đường chính chính mà nói, sao lại phải vụng trộm sử dụng thủ đoạn thấp kém như vậy."

Vốn Thiên tiếp dư đã yếu thế, sau khi nghe thấy những lời này, cũng không thể bình tĩnh lại, cắn môi nhẹ nhàng rơi lệ, âm thầm nghĩ ngợi tìm đối sách.

Luyện Nguyệt Sinh yên lặng liếc nhìn sắc mặt lạnh lùng của Cảnh Diễm, sau đó ra hiệu bằng ánh mắt cho Hồng Tư, Hồng Tư hiểu ý, buông lỏng tay đang kiềm chế Thiên tiếp dư.

Thiên tiếp dư không còn bị áp chế, đầu óc vừa động, liền khóc bò đến quỳ gối cạnh chân Cảnh Diễm, ngẩng mặt, nhìn Hoàng đế, khóc sụt sùi nói: "Bệ hạ, bệ hạ ngài phải tin tưởng thần thiếp... Thần thiếp vô tội..." Khóc nức nở: "Thần thiếp bị người hạ độc, đến bây giờ còn chưa tra được hung thủ,

hiện tại lại bị hoài nghi hạ độc cho Hoàng Hậu nương nương... Thần thiếp... Thần thiếp..." Nói xong nước mắt liền tuôn xuống, cũng không nói thêm được câu nào.

Cảnh Diễm cười lạnh: "Thuốc độc quý hiếm như Tầm Hạc Tử, làm sao ngươi có được?"

Thiên tiếp dư khóc lên khóc xuống, rất đáng thương, ánh mắt Cảnh Diễm lạnh nhạt nhìn mặt nàng ta, cảm thấy cực kỳ khó coi.

"Cái gì... Thần thiếp không biết." Nàng tiếp tục giả vờ vô tội, hôm nay chỗ dựa duy nhất của nàng chính là Hoàng đế rồi, chỉ cần trong lòng hắn còn có nàng, vẫn tồn tại một phần thương tiếc, cũng sẽ không mặc kệ nàng.

Nhưng mà nàng đã đoán sai, nàng đã từng chiếm được thịnh sủng, hôm nay cái gì cũng không còn.

"Ngươi có nói hay không cũng không sao." Hắn lạnh nhạt nói một câu, từ trong đáy mắt lộ vẻ chán ghét vứt bỏ: "Chỉ tính chuyện ngươi sai người hạ độc hại Hoàng Hậu đã đủ lấy mạng ngươi rồi."

Thiên tiếp dư bị những lời nói của hắn làm giật mình, chợt cảm giác có cơn gió lạnh đánh tới, lạnh đến khiến nàng run rẩy: "Bệ hạ... Ngài không tin thần thiếp sao..."

Luyện Nguyệt Sinh yên lặng ngồi uống trà ở một bên, nhìn bộ dáng ngây ngốc của Thiên tiếp dư, khóe môi lại tràn ra một ý cười, cảm thấy tâm tình cực kỳ tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Si tâm vọng tưởng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Nghiên Linh

Luyện Nguyệt Sinh nhắc nhở: "Bệ hạ, ngài còn có chính vụ phải xử lý, nơi này cứ giao cho thần thiếp xử lý."

Cảnh Diễm quay đầu lại, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên dịu dàng: "Thế thì giao cho nàng vậy." Âm thanh ôn hòa như gió xuân phớt vào mặt, Thiên tiếp dư nghe được không khỏi ngơ ngẩn, sau đó đồ dẫn quay đầu nhìn Luyện Nguyệt Sinh híp mắt cong môi.

Tại sao? Tại sao lại biến thành như vậy! Rõ ràng nàng mới là nữ nhân bệ hạ sủng ái nhất! Không phải là Luyện Nguyệt Sinh! Rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào Bệ Hạ lại lưu tâm với Luyện Nguyệt Sinh!

Nàng không hiểu cũng không nguyên ý hiểu, nàng chỉ biết tất cả mọi thứ hiện tại đã khác xa dự đoán của nàng.

Nhìn Hoàng Đế đứng đây chuẩn bị rời đi, đột nhiên Hoa Thiên Bạch nhận thấy được hình như trước giờ mình cũng chưa thấu hiểu được con người Cảnh Diễm, nàng chỉ biết nếu nàng nhu nhược, nàng dịu dàng, nàng thông tình đạt lý, sẽ nhận được sự dịu dàng từ hắn, nhưng là chỉ là dịu dàng thôi!

"Bệ hạ!" Hai mắt Hoa Thiên Bạch đầm lệ, cất giọng nhắc nhở: "Bệ hạ... Trước kia ngài từng nói ngài yêu thương Thiên Nhi nhất, ngài đã quên sao!" Nàng nhu nhược khóc: "Ngài nói Thiên Nhi xinh đẹp như đóa hoa, nên ban họ Hoa cho Thiên Nhi, ngài đều quên sao?" Rất thê lương.

Nàng quyết định đánh cược, đánh cược vị trí của nàng trong lòng hắn, dù chỉ có một chỗ nhỏ cũng tốt, chỉ cần còn có vị trí, nàng cũng không buồn hắn không thương tiếc, lại càng không buồn đoạt lại tâm của hắn lần nữa!

Luyện Nguyệt Sinh đứng ở phía sau, nhìn Cảnh Diễm bước lại, liếc nhìn Thiên tiếp dư, vẻ mặt lạnh nhạt: "Trẫm có nói sao?" Cười lạnh: "Trẫm không nhớ rõ." Thật sự hắn đã không nhớ rõ mấy lời dụ dỗ nữ nhân. Nét mặt hơi thay đổi, lại lạnh lùng nói: "Họ Hoa này quả thật rất thích hợp với ngươi, kiểu hoa nhu nhược trong mưa gió, ngươi cũng chỉ được có điểm này."

Hoa Thiên Bạch bị lời nói của hắn đâm vào tim làm đau nhói, hắn là không nhận được hít khí lạnh, nước mắt lại rơi xuống đất thêm lần nữa.

Cảnh Diễm quay đầu nhìn Luyện Nguyệt Sinh cười một tiếng: "Nơi này giao lại cho nàng."

Luyện Nguyệt Sinh uyển nhưng cười một tiếng: "Cung tiễn bệ hạ."

Hoa Thiên Bạch ngã trên mặt đất, nhìn bóng dáng Hoàng Đế biến mất ngay trước mắt, bật cười lớn, vừa cười vừa khóc: "Tại sao, tại sao, tại sao, tại sao, tại sao!!!" Nàng hung hăng nói, khóc thút thít không ngừng: "Tại sao! Rõ ràng ta mới là người được sủng ái nhất đấy! Rõ ràng là ta, ngươi thì tính là gì!"

Luyện Nguyệt Sênh nhàn nhạt nhìn nàng, bình tĩnh mở miệng: "Ngươi xem đáng về của ngươi bây giờ, liền hiểu rõ tại sao."

Hoa Thiên Bạch cười không ngừng, lấy tay nắm đất. Đột nhiên ngừng đầu hung tợn nhìn chằm chằm Luyện Nguyệt Sênh: "Ngươi cứ chờ xem! Hôm nay ta có thể rơi vào kết cục này, ngày mai ngươi cũng có thể!"

"Không trách được mọi người đều nói vô tình nhất là lòng dạ đế vương, hôm nay cuối cùng ta cũng thấy được!" Nàng trợn lên giận dữ nhìn Luyện Nguyệt Sênh: "Trước kia ta nhận được muôn vàn sủng ái, tại sao bây giờ tất cả lại trên người ngươi!"

"Sủng ái của đế vương quả thật biến đổi thất thường, nhưng mà ta không phải là ngươi, ta có thể nắm giữ trái tim của hắn, mà ngươi thì không thể." Luyện Nguyệt Sênh bình tĩnh nói.

Thần sắc Hoa Thiên Bạch cay độc, khinh thường nhìn chằm chằm vào nàng. Luyện Nguyệt Sênh bình tĩnh không gợn sóng, hình như sóng gió có nổi lớn hơn nữa cũng không ảnh hưởng được đến nàng, an tĩnh đến vậy, lạnh nhạt thế này khác gì khinh thường Hoa Thiên Bạch, quả thật khiến cho nàng nổi điên.

"Trong một đêm hắn có thể vứt bỏ người bên hắn mấy năm nay là ta, sao không vứt bỏ ngươi?" Hoa Thiên Bạch cười lạnh, vẻ mặt ác độc.

"Mấy năm này ngươi đều ngây trang, hôm nay mới lộ ra nguyên hình." Luyện Nguyệt Sênh chau mày, nâng khóe môi toát ra vẻ lạnh lùng: "Mà bộ dạng của ta, tính cách của ta, hắn đều thấy rõ, càng không cần phải nói, sau này chúng ta vẫn còn có rất nhiều thời gian để ở bên đối phương, dùng sự chân thành nhất để đối đãi với nhau."

"Mà không phải như

lòng nói, về mặt ngạo nghệ.

Nói một tràng làm Hoa Thiên Bạch ngây ngốc sững sờ, sau đó chính là dở khóc dở cười, Luyện Nguyệt Sênh nói đúng lắm, nàng quả thật không hiểu được Cảnh Diễm nghĩ gì, nếu là lúc đầu nàng còn là tỷ nữ ấy, nàng còn có thể mò chính xác được chút suy nghĩ của Cảnh Diễm, nhưng càng về sau, nàng càng không hiểu được con người này. Nàng tự nhận là nàng cực kỳ hiểu rõ hắn, thật ra thì cũng chỉ là nàng tự cho mình là đúng.

Trong một đêm phát lên thành phượng hoàng, nàng bị sủng ái cùng quyền thế xông văng đầu, liền cảm thấy chưa đủ, tham lam muốn nhận được nhiều sủng ái và quyền thế hơn nữa, mà thứ duy nhất nàng có thể lợi dụng chính là sự mềm yếu của nàng và tình cảm chung đụng cùng Cảnh Diễm suốt bao năm qua.

Bây giờ bị Luyện Nguyệt Sênh bóc trần tất cả, nàng mới biết mình đã ngu ngốc đến nhường nào!

"Tâm Hạc Tì là lấy từ đâu ra?" Luyện Nguyệt Sênh

chậm rãi nói: "Lấy thân phận địa vị của người, làm sao biết được loại thuốc độc này." Thiên tiếp dư là một phi tần xuất thân từ cung nữ, bên ngoài không có gia thế, bên trong không có thế lực, làm sao có thể tìm được Tâm Độc Tí?

Hoa Thiên Bạch cúi đầu rơi lệ, tay nắm thành quyền, nghẹn ngào nói: "Lô. Nhậm chiêu dung..." Mặc dù nàng không cam lòng nhận thua, nhưng sự thật đã phơi bày trước mắt, đành phải khai báo.

Luyện Nguyệt Sinh hơi nhúu mày, lại hỏi: "Vậy loại độc người sai người hạ vào trà của ta là cái gì? Là ai đưa cho người?"

"Thuốc kia tên là Mai Hương, sử dụng dài lâu sẽ khiến cơ thể trở nên yếu đuối, còn có thể bị vô sinh..." Hoa Thiên Bạch cười nhẹ một tiếng: "Cũng là Nhậm chiêu dung đưa cho ta."

Ánh mắt Luyện Nguyệt Sinh sâu thẳm, nhìn đám người quỳ trong điện rồi nói: "Tạm thời giam tất cả trong Thận Đình Tí đi." Nhìn Hoa Thiên Bạch: "Về việc xit tội người thế nào thì chờ bẩm cung thượng nghị với lệ hạ rồi tính."

Hoa Thiên Bạch cười một tiếng, ngẩng đầu lên: "Ta chỉ có con đường chết thôi, còn thương lượng cái gì nữa?"

Luyện Nguyệt Sinh nghe vậy nhếch môi mỉm cười, trong mắt có thâm ý: "Tất nhiên người còn chỗ hữu dụng."

Đứt lời liền gọi cung nhân vội đi, mấy thái giám xông vào

nội điện, đám người Hồng Tư thì theo chân Hoàng Hậu lui ra ngoài.

Hoa Thiên Bạch ngây người giữa điện, chỉ thấy bóng dáng xiêm y đỏ rực rỡ, xẹt qua trước mắt mình, giống như một đóa Hải Đường tươi đẹp. Đến mức bị thái giám lôi kéo, nàng cũng chưa cảm nhận được.

Phượng hoàng không lông không bằng gà, huống chi đây là một con gà đứng ở đầu cành vọng tưởng mình thành phượng hoàng.

———

Trên dưới hậu cung đều không ngờ Hoa Thiên Bạch lại tự hạ độc bản thân để tranh thủ tình cảm. Thật đúng là vì tranh thủ tình cảm, ngay cả mạng cũng không cần!

Cái này cũng chưa phải đáng sợ nhất, vị này lại còn tranh thủ thời điểm Hoàng Hậu đến thăm nàng mà ra tay hạ độc, cũng may cung nữ kia sợ hãi làm đổ chén trà, nhờ vậy mới không có gây ra thảm kịch.

Nhưng mà đúng là chỉ mất một buổi tối và một ngày tiếp theo, dã tâm của Hoa Thiên Bạch đã phơi bày, bị giam vào lãnh cung.

Chỉ là bị đày vào lãnh cung, chúng phi tần cảm thấy sáng khoái đồng thời cũng có chút thất vọng, bởi vì tội danh Thiên tiếp dư mắc phải cũng đủ lấy cái mạng của nàng ta rồi.

Có người liền âm thầm suy đoán có phải lệ hạ vẫn còn tình cảm với nàng ta, không nỡ lấy mạng nên mới giam nàng vào lãnh cung. Điểm quan trọng nhất là họ đã đoán

nàng vào căn cung, đem quan trọng như là nợ của họ
bệ hạ ban cho Thiên tiếp dư cũng không bị thu hồi! Suy
đoán này cũng rất có lý.

Nhưng suy đoán cũng chỉ là suy đoán thôi, ai sẽ nghĩ tới
chuyện này là Đế Hậu cố ý bày ra.

Ban đêm, trong Phượng Tế cung.

"Nhất Hoa Thiên Bạch chung một chỗ với Nguyên
Lâm Lâm để nhìn xem kẻ đang ẩn nấp trong bóng tối liệu
có ra tay hay không." Luyện Nguyệt Sinh chậm rãi
thưởng trà.

Hồng Tư cau mày gật đầu, nói ra suy nghĩ trong lòng:

"Nhưng... Tại sao nương nương lại không xức trí Nhậm
chiêu dung?"

"Nàng ta à..." Luyện Nguyệt Sinh cầm chén trà: "Cứ
để cho nàng ung dung tự tại thêm một thời gian." Hoa
Thiên Bạch đã xảy ra chuyện, bây giờ Nhậm chiêu
dung khẳng định cũng đang lo sợ, nhưng nàng cũng không
vội xức trí Nhậm chiêu dung, cứ để cho nàng ta phải lo
lắng đề phòng ít ngày cũng không tồi.

Hai chủ tớ đang nói chuyện, bên ngoài liên thông báo
Hoàng Đế tới, Hồng Tư âm thầm nhìn Hoàng Hậu,
sau đó đi xuống chuẩn bị trà.

Cảnh Diễm tươi cười tiến vào, không cho Luyện
Nguyệt Sinh đứng dậy hành lễ, tự mình đi qua ngồi cạnh
nàng.

Sau khi dâng trà. Hồng Tư dẫn toàn bộ cuna nhân lui

xuống, cuối cùng còn thức thời đóng cửa thật chặt.

Cảnh Diễm ôm Luyện Nguyệt Sinh vào trong lòng, hai người dựa trên sạp mi nhân. Trong tay Luyện Nguyệt Sinh cầm chén trà, tựa đầu vào vai hắn, nhìn mặt hắn vui vẻ, liền hỏi: "Đệ hà sao vậy? Cười vui vẻ như vậy là đã gặp được chuyện gì tốt ư?"

Trong mắt Cảnh Diễm có sự vui mừng trong trẻo, cúi đầu nhìn nàng: "Trẫm đã bàn bạc với mẫu hậu, qua một hai ngày nữa sẽ dẫn nàng xuất cung." Dừng lại, còn nói tiếp: "Mẫu hậu cũng đồng ý, chỉ là muốn chúng ta mang theo Nhân Nhi khi xuất cung."

Cảnh Nhân mới trở lại không bao lâu, còn chưa quen thuộc với người nhà, khiến Thái Hậu rất đau lòng, đúng lúc Cảnh Diễm muốn xuất cung, Thái Hậu liền muốn Cảnh Nhân đi chung để giải sầu.

"Dẫn Nhân Nhi ra ngoài đi dạo một chút cũng tốt."

Luyện Nguyệt Sinh khẽ hộp trà ấm áp: "Vậy chúng ta xuất cung để đi chỗ nào?"

"Thời điểm này hàng năm sẽ có rất nhiều người thả đèn Không Minh bên bờ sông Tân Thủy, cảnh sắc có thể nói là tuyệt nhất Kinh Thành, trẫm dẫn nàng đi xem có thật như vậy hay không." Mi mắt hắn rì xuống, mặt mong đợi nhìn nàng.

"À." Sóng mắt Luyện Nguyệt Sinh lay chuyển rồi nói:

"Thì ra là cái này, thần thiếp có từng nghe qua, nghe nói đến lúc đó sẽ có rất nhiều cô nương công tử trẻ tuổi đến dạo chơi, tiện chọn tình lữ. Lúc thiếp ở Ninh Quốc

Công phải có nghe hạ nhân kể, nhưng trong phải quản rất nghiêm, thiếp không thể nào lên đi xem thì."

Cảnh Diễm hắng giọng cười một tiếng: "Biết nàng chưa từng được tham dự nên trăm liền dẫn nàng đi xem cho biết."

Luyện Nguyệt Sinh đứng lên, đặt chén trà lên bàn, cười duyên với hắn rồi nói: "Lần này dẫn theo Nhàn Nhi, muội ấy đang tuổi xuân, lại xinh đẹp thùy mị, khó tránh khỏi việc bị ai công tử coi trọng, nếu quán lấy Nhàn Nhi sẽ không tốt."

"Nàng không cần lo lắng, trăm đã an bài người bảo vệ muội ấy, tất nhiên sẽ không để ai lại gần."

"Không phải chúng ta đi chung với Nhàn Nhi sao?"
Luyện Nguyệt Sinh cau mày.

Cảnh Diễm giật mình, kéo nàng lại nói: "Trăm cũng là có tư tâm, hi vọng lần này có thể ở riêng với nàng." Ngắt lời: "Nàng không cần phải lo lắng cho Nhàn Nhi, sẽ có hộ vệ đi theo bảo vệ muội ấy, rất an toàn."

Nghe giọng hắn có vẻ tức giận, lòng nàng không khỏi mềm nhũn, nhích sát vào người hắn: "Thôi vậy, chỉ hy vọng Nhàn Nhi sẽ không oán trách chúng ta." Cười khẽ một tiếng.

Cảnh Diễm nghe vậy cũng cười, cúi đầu hôn nàng, bị nàng nhẹ nhàng tránh được rồi đáp lời: "Bệ hạ không thể kiên nhẫn một chút được sao."

"Nàng không biết trẫm đã phải nhìn biết bao lâu đâu!"
Cảnh Diễm nất ức, dùng sức ôm chặt nàng: "Nàng đã không cho trẫm động vào nàng thì thôi, làm sao bây giờ đến cả miếng ngon ngọt cũng không cho trẫm nếm chứ!"

Luyện Nguyệt Sênh vừa nghe, cũng cảm thấy mình có chút không tốt bụng, cho nên ngẩng mặt, trao nụ hôn lên môi hắn.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437542#p3437542>

Bạn đang đọc truyện *Trung Cung Có Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.